

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Α. ΠΛΕΥΡΗΣ

ΣΚΟΠΙΜΑ ΛΑΘΗ

Ίνδοευρωπαῖοι καὶ φοινικισταί

**ΝΕΑ
ΘΕΣΙΣ**

ΣΚΟΠΙΜΑ ΛΑΘΗ
Ἰνδοευρωπαϊοὶ καὶ φοινικισμὸς

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Α. ΠΛΕΥΡΗΣ

ΣΚΟΠΙΜΑ ΛΑΘΗ

Ἰνδοευρωπαϊοὶ καὶ φοινικισμὸς

ΑΘΗΝΑΙ 1995

**ΝΕΑ
ΘΕΣΙΣ**

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Α. ΠΛΕΥΡΗΣ

ΣΚΟΠΙΜΑ ΛΑΘΗ

Ίνδοευρωπαϊοι καὶ φοινικισμὸς

1η ἔκδοσις: Ἀθήναι 1995 ἀπὸ τὸν ἔκδοτικὸ οἶκο

«ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ»

Ἴπποκράτους 65, 106 80 ΑΘΗΝΑΙ,

τηλ: 36.34.932, τηλεμοιότυπον: 36.17.592

Τὴν ἐπιμέλεια γιὰ τὴν ἔκδοσι εἶχε ὁ Ἰωάννης Σχοινᾶς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ.....	9
2. ΣΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΤΗΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ	11
3. Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ.....	15
4. ΦΟΙΝΙΚΙΚΑΙ ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΑΙ	27
5. Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΙΝΔΟΕΥΡΩΠΑΙΟΥΣ.....	45
6. Η ΑΠΑΤΗ ΤΟΥ ΙΝΔΟΕΥΡΩΠΑΪΣΜΟΥ	115
7. Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΜΠΑΜΠΙΝΙΩΤΗ.....	119
8. ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ Α'.....	181
9. ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ Β'.....	191

1. ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Τὸν τελευταῖον καιρὸν ἔχει ἔνταθῆ ἡ πρόπαγάνδα τῶν μισελλήνων ἐντὸς τῆς νεοελληνικῆς ἐκπαιδεύσεως. Αἱ καταπεσοῦσαι ψευδοθεωρίαι τῶν φοινικιστῶν καὶ ἰνδοευρωπαϊστῶν ἐπιβάλλονται στὴν νεοελληνικὴ παιδεία, παρὰ πᾶσαν ἔννοιαν λογικῆς, ἐπιστήμης καὶ ἠθικῆς.

Ἐπίστρατοι «καθηγηταί» ὡς ἀλαλάζοντα κύμβαλα κραυγάζουν, ὑπὲρ τῶν Φοινίκων καὶ τῶν ἰνδοευρωπαϊῶν μὲ φανατισμὸν θρησκολήπτων γραιῶν, μὲ ἰδιοτέλειαν ἐμμίσθων πρακτόρων καὶ μὲ αὐθάδεια χιλίων πιθήκων. Τοὺς γνωρίζομεν. Τοὺς καταγγέλλομεν. Θὰ τοὺς συντρίψωμεν. Ὅπλον μας: τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ ἐπιχειρήματα. Μέθοδός μας: ὁ ἐλεύθερος διάλογος. Στὰ ψεύδη ἀντιτάσσομεν τὴν ἀλήθειαν. Στὸν μονόλογο, τὸν διάλογον. Στὸν δογματισμὸν, τὰ ἐπιχειρήματα.

Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ παρόντος βιβλίου περιλαμβάνει κυρίως τὴν ἔκδοσιν: «*Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὸ Ἀλφάβητον*», τὴν ὁποίαν ἐκυκλοφόρησε ὁ «*Σύνδεσμος Προστασίας Ἑλληνικῆς Κληρονομίας*» τὸ 1987 στὴν Θεσσαλονίκη.

Τὸ δεύτερον μέρος περιλαμβάνει μίαν ἀνάλυσιν τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ, ὅπως προκύπτει ἀπὸ κείμενα ποὺ παρατίθενται αὐτούσια.

Καὶ τὰ δύο μέρη ἐπιδιώκουν μὲ συνοπτικὸν τρόπον νὰ δώσουν μίαν εἰκόνα τοῦ φοινικισμοῦ καὶ τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ. Καλῶ τὸν ἀναγνώστη νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ κρίνῃ τὰ κείμενα, ποὺ ἀκολουθοῦν ἐλευθεροφρόνως.

Ἐξ ἀρχῆς καθιστῶμεν σαφὲς πρὸς ὅλους, ὅτι δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν τὰ πρόσωπα. Μᾶς ἐνδιαφέρουν αἱ ἀπόψεις των, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀντεπιστημονικαὶ καὶ διδάσκονται

στὰ σχολεῖα καὶ στὰ πανεπιστήμια. Οὐδεὶς δικαιούται νὰ διδάσκη ψεύδη στοὺς Ἑλληνόπαιδας. Οὐδεὶς δικαιούται νὰ ὑπονομεύῃ τὸν Ἑλληνισμό μεσῶ τῆς ἐκπαιδεύσεως.

Σκοπὸς τοῦ παρόντος βιβλίου εἶναι νὰ ἀποδείξῃ με στοιχεῖα τὸ ψεῦδος τῶν φοινικιστῶν καὶ ἰνδοευρωπαϊστῶν, χάριν κυρίως τῶν μαθητῶν καὶ φοιτητῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους κακοβούλως κρύπτουν τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ ἄποψις περὶ φοινικικῆς καταγωγῆς τοῦ Ἀλφαβήτου καὶ περὶ ἰνδοευρωπαϊῶν εἶναι ἄποψις αὐθαίρετος, σκόπιμος καὶ ψευδής.

Αὐθαίρετος, διότι δὲν στηρίζεται εἰς στοιχεῖα καὶ ἐπιχειρήματα.

Σκόπιμος, διότι ἀποβλέπει στὸν ἀφελληνισμόν.

Ψευδής, διότι ἡ ἐπιστήμη τὴν ἀπορρίπτει.

Οἱ μισέλληνες δὲν θὰ περάσουν!

Κωνσταντῖνος Α. Πλεύρης

2. ΣΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΤΗΣ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ

Ὁ σκοπὸς τῶν ἰνδοευρωπαϊστῶν εἶναι ἐμφανής. Μὲ τὸν ψευδῆ ἰσχυρισμὸν, ὅτι ὑπῆρξε κάποτε μέγας λαὸς ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπεσπάρθησαν αἱ διάφοροι φυλαί, θέλουν νὰ πλήξουν:

α) τὴν αὐτοτέλεια τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

β) τὴν ἀρχαιότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

γ) τὸ πρωταρχικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, μητρὸς πλείστων γλωσσῶν.

δ) τὸ πανάρχαιον αὐτῆς.

ε) τὴν τελειότητα αὐτῆς καὶ

στ) τὸ γηγενὲς τῶν Ἑλλήνων.

Οἱ μισέλληνες ἰνδοευρωπαϊσταὶ ἐξαρτοῦν τὸν Ἑλληνισμὸν ἀπὸ κάποια ὑποθετικὴ φυλή, πού ἄγνωστον πότε ἔζησε, εἰς ἀπροσδιόριστον χῶρον καὶ ἡ ὁποία οὐδὲν ἴχνος τῆς ὑπάρξεώς της κατέλειπε. Κατ' αὐτὸν τὸν ἀπίθανο τρόπον ὑποστηρίζουν:

α) ὅτι καταγόμεθα ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὑποθετικὴν φυλήν,

β) ὅτι ἡ γλῶσσα μας προέρχεται ἀπὸ τὴν φανταστικὴν ἰνδοευρωπαϊκὴν γλῶσσαν,

γ) ὅτι ἡ ἱστορία μας ἀποτελεῖ συνέχεια τῆς ἰνδοευρωπαϊκῆς καί,

δ) ὅτι δὲν εἴμεθα γηγενεῖς, ἀλλὰ ἤλθομεν ἀπὸ κάπου, συνήθως ἀπὸ τὸν βορρᾶ, στὸν χῶρον ὅπου ἀποδεδειγμένως ὑπήρξαμεν αὐτόχθονες.

Αὐτὰς τὰς ἀνθελληνικὰς καὶ ἀντεπιστημονικὰς ἀπόψεις ἐπέβαλαν στὴν νεοελληνικὴν ἐκπαίδευσιν οἱ ἐγγῶριοι ἰνδοευρωπαϊσταί.

Οί θιασῶται τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ, ὅπως καὶ τοῦ φοινικισμοῦ, ἀρνοῦνται τὸν δημόσιον διάλογον. Φοβοῦνται αὐτὸ τὸ ὑπέροχον δημιούργημα τῆς Ἑλληνικῆς σκέψεως, πὺ λέγεται διάλογος. Ἡ πειθὴ μέσῳ τοῦ ἐλευθέρου διαλόγου δὲν τοὺς ταιριάζει. Προτιμοῦν τὴν ἐξουσιαστικὴν ἐπιβολήν. Διαταγῆ: Ὁ ἰνδοευρωπαϊσμός καὶ ὁ φοινικισμός νὰ ἐπιβληθοῦν στὴν ἐκπαίδευσιν. Ἀπαγορεύεται ἡ διαφωνία, ἡ ἐπιστημονικὴ κρίσις.

Ἵποταγή!

Ὁ ἰνδοευρωπαϊσμός κατέστη δόγμα. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀμφισβήτησις του. Ὅποιος φοιτητῆς ἢ μαθητῆς τολμήσῃ νὰ ἀμφιβάλη περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἰνδοευρωπαϊῶν ἀπορρίπτεται στὰς ἐξετάσεις. Ἀκόμη ἐπιβάλλεται λογοκρισία μέχρι καὶ στὰς μαθητικὰς ἐφημερίδας, μὴ τυχόν καὶ βίξουν τὸν ἰνδοευρωπαϊσμόν, ὁ ὁποῖος ἀνηγορεύθη εἰς λατρευτικὸν ζόανον.

Οἱ καθηγηταὶ ἀπειλοῦνται μὲ καταδίωξιν, ἂν ἐκφέρουν γνώμην ἀντίθετον πρὸς τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴν γραμμὴν τὴν ὁποίαν ἐπέβαλαν οἱ μισελληνικοὶ κύκλοι τοῦ ἔβραϊο-λατινισμοῦ στὴν ἐκπαίδευσιν.

Ὡστόσοσιν ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία καθηγητῶν, φοιτητῶν καὶ μαθητῶν ἀντιδρᾷ καὶ μαζί τους ὀλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκποιεῖ τὴν καταγωγὴν, τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γλῶσσαν του στὸν ἀνθελληνικὸν ξενοδουλισμὸν τῶν ἰνδοευρωπαϊστῶν καὶ φοινικιστῶν.

Τὸ ὅτι ἐξυφαίνεται συνωμοσία κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκ μέρους τῶν ἰνδοευρωπαϊστῶν ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὸ ἀκόλουθον γεγονός: Ἀποφεύγουν νὰ ἀναφέρουν στὰ βιβλία τὰς ἀπόψεις τῶν ἐπιστημόνων πὺ διαφωνοῦν μὲ τοὺς ἰνδοευρωπαϊοὺς. Διότι δὲν θέλουν οἱ μαθηταὶ καὶ φοιτηταὶ νὰ ἐνημερωθοῦν διὰ τὸ θέμα. Τοὺς μεταδίδουν μονόπλευρον ἄποψιν, ἡ ὁποία ταυτοχρόνως εἶναι μισελληνικὴ καὶ ἀντεπιστημονικὴ. Πρόκειται, διὰ τὴν ἀκρίβειαν, ὄχι περὶ ἐπιστημονικῆς γνώμης, ἀλλὰ περὶ πολιτικῆς μὲ στόχον τὸν ἀφελληνισμόν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς φοινικιστάς. Ἄρνοῦνται δηλαδὴ τὴν ἀναφορὰν στὰ βιβλία τῆς ἀπόψεως τῶν ἐπιστημόνων, πὺ δέχονται τὴν Ἑλληνικὴν προέλευσιν τοῦ Ἄλφαβήτου.

Ἡ συνωμοσία λοιπὸν τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ καὶ τοῦ φοινικισμοῦ ἀποβλέπει στὸν ἀφελληνισμόν καὶ ἐπιδιώκει αὐτὸν τὸν σκοπὸν μὲ τὸν βίαιο ἀποκλεισμὸν κάθε ἀντιθέτου γνώμης ἢ μὲ τὴν ἀποσιώπησίν της.

3. Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

Τὸ 1987 ὁ «Σύνδεσμος Προστασίας Ἑλληνικῆς Κληρονομίας» ἐκυκλοφόρησε στὴν Θεσσαλονίκη φυλλάδιον μὲ τίτλον: «Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὸ Ἀλφάβητο», ὅπου μὲ συνοπτικὸ καὶ εὐληπτο τρόπο παρουσιάζει τὸ θέμα. Παραθέτω τὸ φυλλάδιον ἐξ ὀλοκλήρου.

ΔΕΚΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

1. Γιατί οἱ εἰδικές Σχολές καὶ οἱ γλωσσολόγοι δὲν ἐκδώσανε βιβλία, γιὰ τὸ Ἀλφάβητό μας;
2. Γιατί δὲν δίνουν τὰ γράμματα τοῦ Ἀλφαβήτου μας, σὲ θέματα διδακτορικῶν διατριβῶν, πτυχιακῶν ἐργασιῶν, κ.τ.λ.
3. Γιατί δὲν ἀναφέρουν τοὺς Ἕλληνες καὶ ξένους ἐπιστήμονες, οἱ ὅποιοι ἀποδείξανε τὴν Ἑλληνικὴ καταγωγή τοῦ ἀλφαβήτου μας;
4. Γιατί σκόπιμα παραποιοῦν τὸν Ἡρόδοτο καὶ μπερδεύουν τοὺς Σημίτες - Φοίνικες μὲ τοὺς Ἕλληνες - Φοίνικες;
5. Γιατί ἀποσιωποῦν τὰ ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα τοῦ Ἐβανς, ποὺ πιστοποιοῦν τὴν Ἑλληνικότητα τοῦ Ἀλφαβήτου μας;
6. Γιατί δὲν ἀφήνουν νὰ διδάσκεται ἢ ἔστω ἀπλῶς νὰ ἀναφέρεται καὶ ἡ γνώμη ὅσων ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ Ἀλφάβητο εἶναι Ἑλληνικὸ δημιούργημα;

7. Γιατί αποσιωποῦν τὴν ἀρχαιοελληνικὴ παράδοσι, ποὺ θεωρεῖ εὐρετὲς τῶν γραμμάτων τοὺς: Ἐπίχαρμο, Λῖνο, Μουσαῖο, Ὀρφέα, Παλαμήδη, Προμηθέα κ.τ.λ., καθὼς καὶ τὰ σχετικὰ ἀρχαιοελληνικὰ συγγράμματα.
8. Γιατί αποσιωποῦν τὴν πλήρη ὁμοιότητα τῶν λεγομένων φοινικικῶν γραμμάτων πρὸς τὰ ἀρχαιότερά τοὺς μινωϊκὰ;
9. Γιατί ἀρνοῦνται διάλογο μὲ τοὺς ὑποστηρικτὲς τῆς Ἑλληνικῆς ἀπόψεως, γιὰ τὴν προέλευση τοῦ Ἀλφαβήτου;
10. Γιατί ὅσοι ἰσχυρίζονται ὅτι τὸ Ἀλφάβητό μας προέρχεται ἀπὸ τὸ σημιτικὸ - φοινικικὸ δὲν φέρουν στοιχεῖα ἱστορίας, γλωσσολογίας;

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΠΑΡΑΘΕΣΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ ΓΝΩΜΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΙΟΣ ΒΡΗΚΕ ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

Ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων ἐπιστημόνων, ποὺ διδάσκουν τὴν Ἑλληνικότητα τοῦ Ἀλφαβήτου μας, ἐπιλέγουμε μερικοὺς:

Θεόδωρος Μπίρτ (Γερμανὸς καθηγητὴς κλασσικῆς φιλολογίας), «εἶναι μῦθος τὸ ὅτι οἱ Φοίνικες ἐπένοησαν τὸ Ἀλφάβητο», («Ὁ Μ. Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Παγκόσμιος Ἑλληνισμός», Ἑλλην. ἔκδ. «Δαρέμα», σ. 146).

Ἄρθουρος Ἔβανς (Ἄγγλος καθηγητὴς ἀρχαιολογίας), «Ἡ γραφὴ τῆς Κρήτης εἶναι ἡ μήτηρ τῆς Φοινικικῆς», («Scripta Minoea», vol. 1, Oxford 1909).

Βλαδίμηρος Γκεοργκῆφ (Βούλγαρος γλωσσολόγος-Ἀκαδημαϊκός), «Ἡ φοινικικὴ γραφὴ εἶναι Κρητικῆς καταγωγῆς», (Ἄ. Πουλιανός: «Ἡ καταγωγὴ τῶν Κρητῶν», Ἀθῆνα 1971, σ. 260).

Οὐῖλ Ντυράν (Ἀμερικανὸς καθηγ. Πανεπιστημίου), «Εἶναι πιθανὸν οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Φοίνικες νὰ παρέλαβον τὸ ἀλφάβητον ἀπὸ τὴν Κρήτην», («Ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ», Ἑλλην. ἔκδ. Ἀθ. 1965, τόμος Α', σ. 312).

Ρενὲ Ντυσώ (Γάλλος Ἀκαδημαϊκός), «Δὲν εἶναι οἱ Ἕλ-

λγνες πού παρέλαβον τὸ ἀλφάβητον ἀπὸ τοὺς Φοίνικες, ἀλλὰ οἱ Φοίνικες ἀπὸ τοὺς Ἑλληγες», («Les civilisations préhelléniques dans le bassin de la mer Egée», 1905, I, σ. 357).

Χέρμαν Σνάϊντερ (Γερμανὸς καθηγητῆς), «Οἱ Κρητικὲς ἐπιγραφὲς εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ φοινικικοῦ ἀλφαβῆτου», («Der Kretische Ursprung des phönisischen Alphabets», Λειψία 1913).

Ἄδóλφος Λόντς (Σημιτολόγος), «Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐξηγεῖται μόνον ἂν οἱ Ἑλληγες δίδαξαν τὸ ἀλφάβητό τους στοὺς Φοίνικες», («Προχριστιανικὴ ἐποχὴ», Ἑλλην. ἔκδ. «Δίβρις», σ. 109).

Φερδινάνδος ντὲ Σωσύρ (Ἑλβετὸς καθηγητῆς γλωσσολογίας), «τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο ἦταν μία εὐφυῆς ἀνακάλυψις... τὸ πρωταρχικὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο εἶναι ἀξιοσημείωτο...» («Courses in general linguistics», σ. 39).

Μάριο Πέϊ (Ἀμερικανὸς καθηγητῆς γλωσσολογίας), «Μερικὰ σύμβολα (τοῦ φοινικικοῦ ἀλφαβῆτου) μπορεῖ νὰ πάρθηκαν ἀπὸ παρόμοια συστήματα γραφῆς ὅπως τὸ Κρητικόν» («Funk and Wagnalis new Encycopedia», ἔκδ. 1972, τόμος 13, σ. 451, λ. «Alphabet»).

Κάρολος Μπαϊρλιτς (Ἑρευνητῆς πολιτισμῶν), «Οἱ Φοίνικες δὲν ἔφτιαζαν τὸ ἀλφάβητό τους ξεκινῶντας ἀπὸ τὶς σφηνοειδεῖς καὶ ἱερογλυφικὲς πηγὲς πού εἶχαν πρόχειρες, ἀλλὰ τὸ δανείσθησαν ἀπὸ κάποια δυτικὴ πηγὴ στὴ διάρκεια τῶν ταξιδιῶν τους καὶ τὸ υἱοθέτησαν», («Μυστήρια ἀπὸ ξεχασμένους κόσμους», Ἑλ. ἔκδ. «Ράπτης», σ. 253).

Ἀπόστολος Ἀρβανιτόπουλος (Ἀρχαιολόγος - Ἀκαδημαϊκός), «Τὸ ἀλφάβητον ἐπενόησαν καὶ ἐφήρμοσαν οἱ Ἀρχαῖοι Ἑλληγες... ἐδώρησαν δὲ αὐτὸ εἰς ἅπασαν τὴν ἀνθρωπότητα, ὡς κοινὸν κτῆμα αὐτῆς», («Ἐπιγραφικὴ», ἔκδ. «Ἐστία», Ἀθ. 1937, τ. I, σ. 16-32).

Παναγιώτης Καββαδίας (Ἀρχαιολόγος - Ἀκαδημαϊκός), «Ἐκ τῆς γραμμικῆς γραφῆς τῶν Κρητῶν θὰ παρήχθη τὸ φοινικικὸν ἀλφάβητον», («Προϊστορικὴ ἀρχαιολογία», ἔκδ. 1914, σ. 834).

Σπυρίδων Μαρινᾶτος (Ἀρχαιολόγος - Ἀκαδημαϊκός), (τοῦ ἀλφαβήτου) «πρώτη γενέτειρα πατρὶς ὑπῆρξεν ἡ Κρήτη», («Ἀρχαῖος Κρητικὸς Πολιτισμὸς», ἔκδ. «Σεργιάδη», Ἀθ. 1917, σ. 131).

Δημήτριος Λάμπρου (ἐκδότης περιοδικοῦ «ΔΑΥΛΟΣ»), «Ἡ θεωρία ὅτι τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο εἶναι φοινικικὸ ἔπαυσε πιά νὰ συγκεντρώνει τὴν γενικὴ ἐπιστημονικὴ συναίνεση καὶ συνεπῶς ἔχασε τὸ κῦρος της...» καὶ παραθέτει στοιχεῖα (Περ. «ΔΑΥΛΟΣ», τ. Ε', Ἀθ. 1986, σ. 3056).

Ἰωάννης Πασσᾶς (ἐκδότης ἐγκυκλ. «ΗΛΙΟΣ»), «Ὁ ἐκμηδενισμὸς τῶν διαφορῶν θεωριῶν περὶ καταγωγῆς τῆς γραφῆς ἀπὸ τοὺς Φοίνικας», («Ἡ ἀληθινὴ προῖστορία», ἔκδ. «Ἡλιος», σ. 96).

Ἀνδρέας Παπαγιαννόπουλος - Παλαιός (Καθηγητὴς - ἐπιγραφολόγος), «Ταυτόχρονα σχεδὸν πρὸς τοὺς ἐν τῇ Ἡπειρωτικῇ Ἑλλάδι παρέλαβον ἐκ τῶν Κρητῶν τὰ σχήματα τῶν γραμμάτων καὶ οἱ Φοίνικες», («Ἀρχαῖαι Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαί», Ἀθ. 1983, σ. 16).

Γεώργιος Φαρμάκης (Γλωσσολόγος - Ἀρχαιολόγος), «...τὸ δὲ σημερινόν μας ἀλφάβητον εἶναι ἀπόρροια ἐξελίξεως καὶ οὐχὶ φοινικικόν, ὡς τινες ἰσχυρίζονται... οὔτε καὶ ἦτο ποτὲ δυνατόν οἱ μεταγενέστερον ἀναφανέντες Φοίνικες νὰ ἦσαν διδάσκαλοι ἢ εἰσηγηταὶ τοῦ ἀλφαβήτου...» («Αἱ κλεῖδες τῆς γλώσσης μας», Πύργος 1958, σ. 14-15).

Ἀντώνιος Καψῆς (πρόεδρος Ἐτ. Θρακολογικῶν Μελετῶν), «Ἡ λεγομένη «φοινικικὴ» ἢ «φοινικία» γλῶσσα Ἑλληνικὴ ἀπὸ τὴν Κρήτη... τὰ λεγόμενα «φοινικία» γράμματα τοῦ 8ου ἢ 9ου π.Χ. αἰῶνος γράφθηκαν πολλοὺς αἰῶνες μετὰ ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα (2000 - 5000 π.Χ.) καὶ συνεπῶς οἱ Ἕλληνες δὲν τὰ πῆραν ἀπὸ τοὺς Φοίνικες» καὶ παραθέτει στοιχεῖα, (Ἀνακοίνωσις στὸ Γ' Διεθνὲς Θρακολογικὸ Συνέδριον στὴ Βιέννη, Ἰούνιος 1980, περ. «Θρακολογία», τεῦχος 3, Ἀθ. 1982, σ. 83).

Φ. Κώνστας (Ἱστορικὸς γλωσσολογίας), «Ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος ἄρχισε νὰ κερδίζῃ ὄλο καὶ περισσότε-

ρο ἔδαφος ἢ θεωρία, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποίαν τὸ φοινικικὸ ἀλφάβητο ἦταν συνέχεια τοῦ μινωικοῦ, πὸν εἶχε ἐπινοηθῆ καὶ ἐξελιχθῆ στὴν Κρήτη, κατὰ τοὺς τελευταίους προϊστορικοὺς ἢ τοὺς πρώτους ἱστορικοὺς χρόνους. Κατὰ τὴν θεωρίαν αὐτὴ τὸ μινωικὸ ἀλφάβητο τὸ μετέφεραν ἀπὸ τὴν Κρήτη στὴ Φοινίκη οἱ Φιλισταῖοι», (Περ. «ΕΚΛΟΓΗ», τ. Ζ, Ἀθ. 1951, σ. 80).

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΕΣ

Γαλλικὴ Ἑγκυκλοπαίδεια «ΠΑΠΥΡΟΣ - ΛΑΡΟΥΣ»: «Τὸ φοινικικὸ ἀλφάβητο ἐγείρει σειρὰν ἐξαιρετικῶς δυσκόλων προβλημάτων τὰ ὅποια ἐνίοτε ἐγιναν πολυπλοκώτερα κατόπιν τῶν συγχρόνων ἀρχαιολογικῶν ἀνακαλύψεων. Καὶ πρῶτον τὸ ζήτημα τῆς προελεύσεως τοῦ φοινικικοῦ ἀλφαβήτου ἤγειρε διαφοροὺς ὑποθέσεις... Ἄλλοι ἐπρότειναν τὴν Αἰγαίαν ὑπόθεσιν», (Ἑλλ. ἔκδ. 1963, τ. 96, σ. 784, λ. «Φοίνικες»).

Σοβιετικὴ Ἑγκυκλοπαίδεια: «Στὰ 1940 - 50 διατυπώθηκε ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἀπὸ τὴν Κρητικὴ γραφὴ προῆλθαν τὸ φοινικικὸ καὶ τὸ Ἑλληνικὸ ἀλφάβητο» (Ἑλλ. ἔκδ. 1965, τ. 6, σ. 183, λ. «Κρητικὴ γραφὴ»).

Ἀμερικανικὴ Ἑγκυκλοπαίδεια: Ὁ Ἔβανς «διετύπωσε τὴν ἄποψιν ὅτι ἡ Κρήτη ἦτο ἡ πατρίς τῶν προγόνων τοῦ Ἀλφαβήτου. Ὑπεστήριξε ὅτι ἡ γραφὴ ἐκομίσθη ἐκ Κρήτης εἰς Παλαιστίνην ὑπὸ τῶν Φιλισταίων, ἐξ αὐτῶν δὲ ἐδανείσθησαν ταύτην οἱ Φοίνικες» (Ἑλλ. ἔκδ. 1963, τ. 2, σ. 261, λ. «Ἀλφάβητον»).

Ἑγκυκλοπαίδεια «ΠΥΡΣΟΣ»: «Μετὰ ἐτῶν μελέτας ὁ Ἔβανς ὑπεστήριξε κατόπιν εἰς τὸ βιβλίον του «Scripta Minoa» μετὰ πολυμαθείας καὶ πειστικότητος τὴν θέσιν ὅτι ἡ γραφὴ τῆς Κρήτης πρέπει νὰ θεωρηθῆ ἡ μήτηρ τῆς φοινικικῆς», (ἔκδ. 1928, τ. 4, σ. 108, λ. «καταγωγὴ τοῦ φοινικικοῦ ἀλφαβήτου»).

Ἑγκυκλοπαίδεια «ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ»: «Ἡ γνώμη εἰσέτι ὅτι οἱ Ἕλληνες παρέλαβον περὶ τὸ 1.000 π.Χ. τὰ σύμβολα

γραφῆς παρὰ τῶν Φοινίκων ἐκλονίσθη ἐσχάτως (Σημ. 1931) ἔνεκα τῶν εὐρεθέντων ἐν Κρήτῃ καὶ ἀνὰ τὴν ἠπειρωτικὴν Ἑλλάδα μινωϊκῶν καὶ μυκηναϊκῶν ἐπιγραφῶν», (ἔκδ. 1931, τ. 12, σ. 656, λ. «Φοίνικες»).

Ἐγκυκλοπαίδεια «ΗΛΙΟΣ»: «Τὸ φοινικικὸν ἀλφάβητον προῆλθεν ἐκ τοῦ Κρητικοῦ... παρέλαβον ἐκ τῶν Κρητῶν τὰ σχήματα τῶν γραμμάτων καὶ οἱ Φοίνικες οἱ ὅποιοι περιώρισαν τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰς 22 καὶ μετέτρεψαν τὰς ὀνομασίας τῶν ἐκ τῆς Κρητικῆς γλώσσης εἰς τὴν ὁποίαν ἐδήλουν τὰ ὀνόματα τῶν εἰκόνων ἐκ τῶν ὁποίων προῆλθον εἰς τὴν ἰδικὴν τῶν γλῶσσαν», (τ. 7, σ. 921).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΝ

Διόδωρος Σικελιώτης (Ἀρχαῖος ἱστορικὸς τοῦ 1ου π.Χ. αἰῶνος), «τοὺς Φοίνικας οὐκ ἐξ ἀρχῆς εὐρεῖν, ἀλλὰ τοὺς τύπους τῶν γραμμάτων μεταθεῖναι μόνον», («Ἱστορικὴ βιβλιοθήκη», Ε, 74).

Στησίχορος (Ἀρχαῖος ποιητὴς τοῦ 6ου π.Χ. αἰῶνος), «τὸν Παλαμῆδην λέγει εὐρηκέναι», («Ἀποσπάσματα» 34, 8).

Δοσιάδης (Ἀρχαῖος ἐπιγραμματοποιὸς τοῦ 3ου π.Χ. αἰῶνος), «Δοσιάδης δὲ ἐν Κρήτῃ φησὶν εὐρεθῆναι ταῦτα (γράμματα τοῦ Ἀλφαβήτου)», (Ε. Μπέκερ, «Ἑλληνικὰ Ἀνέκδοτα» II, 783, 14).

Ἀριστοτέλης, ὁ Παλαμῆδης «ἄφωνα καὶ φωνοῦντα συλλαβὰς τεθεῖς, ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματα εἰδένα», (Διόδωρος, «Βιβλιοθήκη» Γ, 76, 3).

Αἰσχύλος, Ὁ Προμηθεὺς «ἐξεῦρον αὐτοῖς γραμμάτων τε συνθέσεις», («Προμηθεὺς», 460).

ΟΙ ΣΗΜΙΤΕΣ ΦΟΙΝΙΚΕΣ ΔΕΝ ΕΠΙΝΟΗΣΑΝ ΠΟΤΕ ΤΟΥΣ ΑΛΦΑΒΗΤΟ

Πλήθος ξένων ειδικῶν καθηγητῶν ὑποστηρίζουν: α) ὅτι οἱ Σημίτες Φοίνικες δὲν ἀνεκάλυψαν κανένα ἀλφάβητο, ἀλλὰ ἀντιγράψανε ἄλλους, β) ὅτι ὁ Κάδμος καὶ οἱ Φοίνικες δὲν ἦσαν Σημίτες, ἀλλὰ Ἕλληνες καὶ γ) ὅτι οἱ Ἕλληνες πού ἐγκαταστάθηκαν στὴν Παλαιστίνη (Φιλισταῖοι) μετέδωσαν τὸν πολιτισμὸ καὶ τὰ γράμματα στοὺς ἐγχωρίους Σημίτες, τοὺς ὁποίους ὑποτάξανε.

Ἐπιλεκτικὰ ἀναφέρουμε μερικὰ ὀνόματα καθηγητῶν, πού δίδασκαν κάποιο ἀπὸ τὰ παραπάνω: Ντέεκε, Πάϊζες, Χόμελ, Νταϊλιτς, Τσίμερν, Ντὲ Ρουζέ, Λενορμάν, Μπάροους, Μάρραι, Ράϊναχ, Γκλόντ, Οὐλμαν, Γκρόνινγκεν, Κάρπεντερ, Πέρσον, Μάγερ, Μάϊρς, Φώρ, Λιτζμπάρσκι, Σάντγουωλ, Γκρούμαχ, Γκρίμ, Λίντμπλομ, Τσάντγουϊκ, Ντάντσελ, Πραιτόριους, Γκλαντστόουν, Σέττε, Πέντερσεν, κ.τ.λ.

Εἶναι ὑποπτα ἀντεπιστημονικὸ νὰ ἀγνοοῦνται ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐπιστήμονες ἀπὸ τὸ «Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτούτο» καὶ ἀπὸ μερικοὺς νεοέλληνες «καθηγητές» γλωσσολογίας, οἱ ὅποιοι «σώνει καὶ καλὰ» ἐπιβάλανε στὰ διδακτικὰ βιβλία τὸ ψέμα, ὅτι οἱ Σημίτες - Φοίνικες εἶναι εὐρετὲς τοῦ Ἀλφαβήτου.

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΦΟΙΝΙΚΙΣΤΕΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Πρὶν ἀπὸ χρόνια διάφοροι Ἕλληνες καθηγητὲς διδάσκανε τὴν σημιτοφοινικικὴ καταγωγὴ τοῦ Ἀλφαβήτου μας. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως καὶ μπροστὰ στὰ ἀκλόνητα στοιχεῖα ἀναγκάσθηκαν νὰ μειώσουν τὸν φοινικισμὸ τους καὶ ἄρχισαν νὰ υἱοθετοῦν κι ἐκεῖνοι τὴν «Αἰγαίαν ὑπόθεσιν». Ἀναφέρουμε μερικοὺς:

Μ. Σετάτος (καθηγητής γλωσσολογίας): «Τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον προέρχεται ἀπὸ τὸ φοινικικόν (πβ. «Φοινικῆα γράμματα»), πὺ εἶναι ἴσως αἰγαίας προελεύσεως», («Διάγραμμα ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς», Θεσ/νίκη 1972, σ. 14).

Νικόλαος Ἀνδριώτης (καθηγητής γλωσσολογίας): Ἄφοῦ ἀναλύει τὴν θεωρία τοῦ Ἔβανς παραθέτει τὰ συμπεράσματα: «ἄρα τὸ φοινικικὸ ἀλφάβητο εἶναι δανεισμένο ἀπὸ τὸ Κρητικόν... τὴν γνώμη τοῦ Ἔβανς παραδέχονται πολλοί... πάντως ἡ ἐπικρατοῦσα γνώμη εἶναι πὺς οἱ Φοίνικες τὸ πῆραν ἀπὸ τὴν Κρήτην», («Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας», Πανεπιστημιακαὶ παραδόσεις, Θεσ/νίκη 1958, σ. 14-15).

Ἀντώνιος Σιγάλας (καθηγητής γλωσσολογίας): Ἄφοῦ παραθέτει τὶς ἀποδείξεις τοῦ Ἔβανς, γὰ τὴν Ἑλληνικὴ καταγωγή τοῦ ἀλφαβήτου μας, ὑποχωρεῖ στὸν φοινικισμό του δεχόμενος τὴν αἰγαιακὴν θεωρίαν: «Μία τοιαύτην γραφὴν «αἰγαιακὴν» θὰ τὴν ὠνομάζομεν...», («Ἱστορία Ἑλληνικῆς γραφῆς», ἔκδ. 1934, σ. 58).

ΟΙ ΝΕΟΙ ΦΟΙΝΙΚΙΣΤΕΣ ΚΡΥΒΟΥΝ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

Δύο νεώτεροι γλωσσολόγοι ἐπανῆλθαν στὸν φοινικισμό μὲ φανατισμό. Δίχως ἐπιχειρήματα, δίχως στοιχεῖα, ἀλλὰ μόνο μὲ δογματισμὸ διδάσκουν, ὅτι τάχα πῆραμε τὸ ἀλφάβητο ἀπὸ τοὺς Σημίτες - Φοίνικες. Αὐτοὶ ἐπίτηδες ἀποσιωποῦν κάθε ἀντίθετη γνώμη καὶ δὲν διστάζουν νὰ ψευδολογοῦν. Νὰ κάτι χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις:

Δημήτριος Τομπαῖδης (Σύμβουλος «Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου»): Σ' ἐπιστολὴ του πὺ δημοσιεύτηκε στὸ περιοδικὸ «ΔΑΥΛΟΣ» (τεῦχος Μάρτ. 1986, ἀριθμ. 51, σ. 2697) γὰ νὰ ὑποστηρίξει τὴν σημιτοφοινικικὴ προέλευση τοῦ ἀλφαβήτου παρέθεσε τὴν γνώμη τοῦ καθηγητῆ Σετάτου παραποιημένη. Δηλαδή ὁ Σετάτος γράφει: «τὸ Ἑλληνικὸ ἀλφάβητο προέρχεται ἀπὸ τὸ φοινικικόν, (πβ. "φοινικῆ-

ια γράμματα”) πού είναι ίσως αἰγαίας προελεύσεως», («Διάγραμμα ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς», Θεσ/νίκη 1972, σ. 14). Ὁ Τομπαΐδης στήν ἐπιστολή του παρέπεμψε στό ἴδιο βιβλίο, στήν ἴδια σελίδα, ἀλλά ἔγραψε μόνο ὅτι «τὸ Ἑλληνικὸ ἀλφάβητο προέρχεται ἀπὸ τὸ φοινικικό...». Δηλαδή παρέλειψε τὴν φράσι «πού εἶναι ἴσως αἰγαίας προελεύσεως...». Κι ἔτσι χωρὶς ντροπή παραποίησε τὴν γνώμη τοῦ Σετάτου.

Γεώργιος Μπαμπινιώτης (καθηγητὴς γλωσσολογίας): Σ' ἐπιστολή του πού δημοσιεύτηκε στήν ἐφημερίδα «Καθημερινή» (18 Μαΐου 1986) ἰσχυρίστηκε ὅτι τὴν σημιτοφοινικὴ καταγωγή τοῦ Ἀλφαβήτου μας «*συμμερίζονται ὅλοι οἱ παλιότεροι καὶ σύγχρονοι γλωσσολόγοι καὶ ἄλλοι εἰδικοί ἐπὶ τοῦ θέματος ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος*». Ἔλεγε ψέμματα, ἐκτὸς ἂν ἔχει τόση ἄγνοια καὶ δὲν ξέρει τοὺς πολλοὺς ἐπιστήμονες, πού σ' αὐτὸ τὸ φυλλάδιο ἀναφέραμε. Ἐξ ἄλλου ὁ κ. Μπαμπινιώτης δὲν ἔχει δικές του πρωτότυπες γνώμες, ἀλλὰ στό βιβλίο του («Συνοπτικὴ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς γλῶσσας», Ἀθ. 1985, σ. 3) ἀντέγραψε τὸν Α. Σιγάλα σ' ὅλες του τὶς ἀπόψεις μὲ φραστικὴ ἀλλαγὴ («Ἱστορία Ἑλληνικῆς γραφῆς», ἔκδ. 1934, σ. 41-42) σ' ὅλες πλὴν μιᾶς: ἐκείνης πού λέγει γιὰ «Αἰγαιακὴ γραφή» (σ. 58), διότι αὐτὸ δὲν ταιριάζει στὸν φοινικισμό.

ΝΑ ΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΨΗ

Τὰ σχολικὰ καὶ πανεπιστημιακὰ βιβλία γράφουν ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟ τὴν σημιτικὴ ἄποψη καὶ ἀγνοοῦν τελείως τὴν Ἑλληνικὴ. Δύο Ἀκαδημαϊκοὶ καὶ τ. Πρόεδροι τῆς Δημοκρατίας, πού ρωτήθηκαν ἂν πρέπει νὰ διδάσκεται καὶ ἡ ἄποψη ὅτι τὸ Ἀλφάβητό μας εἶναι Ἑλληνικὴ ἐπινόηση, ἀπαντήσανε ΝΑΙ. Συγκεκριμένα εἶπαν:

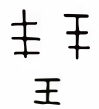

Κωνσταντῖνος Τσάτσος: «Μὲ τὸ θέμα νομίζω ὅτι θὰ πρέπει ν' ἀσχοληθοῦν τὰ σχολικὰ βιβλία. Μπορεῖ τὸ πολὺ νὰ

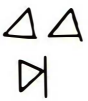
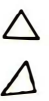

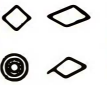

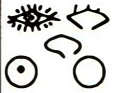

ποῦν ὅτι ἡ κρατήσασα θεωρία, κατὰ τὴν ὁποία τὸ Ἑλληνικὸ ἀλφάβητο ἔχει τὴν προέλευσὴ του ἀπὸ τὴν Φοινίκη, ἀμφισβητεῖται ἀπὸ ὠρισμένες νεώτερες θεωρίες. Τὸ θέμα εἶναι ἔτσι ἀμφιβαλλόμενον.

Μιχαὴλ Στασινόπουλος: «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ σχολικὰ βιβλία πρέπει νὰ διακρίνονται γιὰ τὴν πλήρη ἐνημερότητά τους. Καὶ στὴν προκειμένη περίπτωση πρέπει νὰ ἐνημερωθοῦν μὲ τὰ νεώτερα δεδομένα, ἀρκεῖ τὰ νεώτερα αὐτὰ δεδομένα νὰ ἐκτίθενται κατὰ τρόπον ἀντικειμενικό», (Περ. «ΔΑΥΛΟΣ», Νοέμβρ. 1986, ἐφημ. «Μεσημβρινή» 25.11.86).

Ὅταν διδαχθεῖ ἡ Ἑλληνικὴ ἄποψη μοιραία θὰ ἐξαφανισθεῖ ἡ σημιτικὴ, ἐπειδὴ δὲν στηρίζεται σὲ στοιχεῖα καὶ ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ εἶναι αὐθαίρετη.

Συγκριτικοὶ πίνακες Κρητικῶν ἱερογλυφικῶν καὶ γραμμάτων πρὸς τὰ μεταγενέστερά τους σημιτοφοινικικά. Φαίνεται καθαρὰ ὅτι οἱ Σημίτες ἀντιγράψανε τοὺς Κρῆτες, (Α. Ἔβανς: «Scripta Minoa», σ. 89, 92).

Φοινικικά κ. λ.	Κρητικά γραμματικά	Κρητικά ιερογλυφικά	Φοινικικά κ. λ.	Κρητικά γραμματικά	Κρητικά ιερογλυφικά
					
					
					
					

Φοινικικά κ. λ.	Κρητικά γραμματικά	Κρητικά ιερογλυφικά	Φοινικικά κ. λ.	Κρητικά γραμματικά	Κρητικά ιερογλυφικά
					
					
					
					
					
					
					

ΣΕ ΠΟΙΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΕΙ Ο ΦΟΙΝΙΚΙΣΜΟΣ

Ἡ ἄποψη ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔλαβαν τὸ Ἀλφάβητο ἀπὸ τοὺς Σημίτες - Φοίνικες ὑποστηρίχθηκε «*μὲ φυλετικὸν φανατισμὸν ὑπὸ τῶν ἑβραϊκῆς καταγωγῆς ξένων ἀρχαιολόγων*», (Ἐγκυκλοπαίδεια «**ΗΛΙΟΣ**», τ. 10ος, σ. 11, λέξις «**Καββαδίας Π.**»).

Ὁ Π. Καββαδίας εἶναι ἀρχαιολόγος - ἀκαδημαϊκός, ὁ ὁποῖος ἀντέκρουσε «*τὴν ἐσφαλμένην ἀντίληψιν περὶ προελεύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ἐκ τοῦ φοινικικοῦ..., ὁ ἐξάιρετος οὗτος Ἕλλην ἀρχαιολόγος ἀπέδειξε μάλιστα ὅτι τὸ φοινικικὸν ἀλφάβητον παρήχθη ἐκ τῆς γραμμικῆς γραφῆς τῶν Κρητῶν...*», (ὅπου παραπάνω).

4. ΦΟΙΝΙΚΙΚΑΙ ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΑΙ

Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἤδη οἱ Φοίνικες εἶχαν τὴν φήμην τῶν ψευδομένων ἀνθρώπων. Ὁ Στράβων («Γεωγραφικά» Γ, 170) ἀναφέρει τὸ «*ψεῦσμα φοινικικόν*», τὸ ὁποῖον συνεχίζουν οἱ νεοφοινικισταί. Πάντως διὰ νὰ εἴμεθα ἀντικειμενικοὶ καὶ διὰ νὰ μὴ ἀδικήσωμεν τοὺς Φοίνικας πρέπει νὰ σημειώσωμεν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οὐδέποτε ὑπεστήριξαν ὅτι ἐφεῦρον τὸ ἀλφάβητον καὶ ὅτι τὸ ἀντέγραψαν οἱ Ἕλληνες. Τὴν ἄποψιν αὐτὴν ὑποστηρίζουν μὲ πάθος οἱ νεοφοίνικες.

Ἐκ πρώτης ὄψεως τοῦτο φαίνεται ἀστείον, διότι οἱ Φοίνικες οὐδόλως ἀνέπτυξαν τὴν φιλολογοίαν. Γνωρίζομεν ὅτι οὐδεμία φιλολογικὴ ἐργασία τῶν Φοινίκων ἀνευρέθη. Τὰ ἐλάχιστα στοιχεῖα φοινικικῆς φιλολογίας ποὺ διαθέτομεν τὰ ἔχομεν στὰ Ἑλληνικά, εἰς Ἑλληνικὰς δηλαδὴ μεταφράσεις καὶ ὄχι στὰ φοινικικά. Πράγματι «*Τῆς ἀρχαίας φοινικικῆς φιλολογίας ἐσώθησαν μικρὰ μόνον ἀποσπάσματα ἐν Ἑλληνικῇ μεταφράσει, οὐχὶ ἐν πρωτοτύπῳ*» («Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἑγκυκλοπαίδεια», τόμος ΚΔ, σελ. 97 λ. «φοινικικὴ γλῶσσα»).

Ὅμως βαθυτέρα ἐξέτασις τοῦ φοινικισμοῦ μᾶς πείθει ὅτι πρόκειται περὶ συνωμοσίας φοινικιστῶν-Ἰνδοευρωπαϊστῶν εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἐὰν οἱ φοινικισταὶ καὶ οἱ Ἰνδοευρωπαϊσταὶ εἶναι εἰλικρινεῖς καὶ ἀγνοοῦν στὰς προθέσεις των ὀφείλουσαν τοὐλάχιστον νὰ ἀναφέρουν στὴν ἐκπαίδευσιν ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἀντίθετοι γινῶμαι πρὸς τὰς ἰδικὰς των. Αὐτὸ ἐπιβάλλει ἢ ἀντικειμενικότης καὶ ἢ ἐπιστημονικὴ δεοντολογία.

Δέν τὸ κάνουν ὁμως. Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρω τὸν σεσημασμένον φοινικιστὴν-ἰνδοευρωπαϊστὴν Γ. Μπαμπινιώτη, ὁ ὁποῖος ἐν γνώσει του διατυπώνει ψευδεῖς ἰσχυρισμούς. Εἰδικώτερον:

Ψεῦδος πρῶτον

Ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἰσχυρίζεται ὅτι «τις θέσεις τοῦ φοινικισμοῦ συμμερίζονται ὅλοι οἱ παλιότεροι καὶ σύγχρονοι γλωσσολόγοι καὶ ἄλλοι εἰδικοί ἐπὶ τοῦ θέματος ἐπιστήμονες ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος» («Καθημερινή» 18.5.1986). Ἐνῶ τὸ ἀληθές εἶναι, ὅπως προηγουμένως παρεθέσαμεν, ὅτι διακεκριμένοι Ἕλληνες καὶ ξένοι καθηγηταὶ πανεπιστημίων καὶ Ἀκαδημαϊκοὶ ὑποστηρίζουν τὴν Ἑλληνικὴ προέλευσι τοῦ Ἀλφαβήτου μας. Σκοπίμως λοιπὸν ὁ κ. Μπαμπινιώτης «ἀγνοεῖ» τὰς ἀπόψεις τοῦ Μαρινάτου, Καββαδία, Ἀρβανιτοπούλου, Ντυσώ, Σνάϊντερ, Ἐβανς κ.τ.λ. Προφανῶς ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἐπιδιώκει τὴν παραπλάνησι, γεγονὸς ἀντεπιστημονικὸν καὶ ὁπωσδήποτε ἀνήθικον.

Ψεῦδος δεύτερον

Ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἀναφέρεται στό «Ἀλφάβητον» τῶν Φοινίκων, τὸ ὁποῖον τάχα ἀντέγραψαν καὶ συνεπλήρωσαν οἱ Ἕλληνες. Συγκεκριμένως γράφει («Συνοπτικὴ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας», Ἀθ. 1985): «Στὴν Ἑλλάδα χρησιμοποιοῦν κατὰ καιροὺς διάφορα συστήματα γραφικῆς παραστάσεως τῆς γλώσσης (ἀλφάβητα). Τελικὰ ἐπεκράτησε ἡ χρῆσι τοῦ φοινικικοῦ ἀλφαβήτου...» (σελ. 76). «τὸ παραληφθὲν φοινικικὸ ἀλφάβητο...» (σελ. 81-83). Ἐνῶ τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι οἱ Φοίνικες δὲν εἶχαν ἀλφάβητον, οὐδέποτε ἔφθασαν στὴν φθογγογραφικὴν γραφὴν διὰ νὰ ἔχουν ἀλφάβητον, ἀλλὰ παρέμειναν στὴν συλλαβογραφικὴν γραφὴν.

Σχετικῶς ὁ κ. Π. Γεωργούντζος, Πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας τῶν Ἑλλήνων Φιλολόγων καὶ Ἐπίτιμος Πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους,

ἔγραψεν εἰδικὸν ἄρθρον στὸ περιοδικὸν τῆς Ἑταιρείας Ἑλλήνων Φιλολόγων ΠΛΑΤΩΝ (τόμ. 45, 1993) καὶ στὸν ΔΑΥΛΟΝ (τεῦχος 142, Ὀκτ. 1993, σελ. 8241), ὅπου εἶναι κατηγορηματικός:

«Τὸ ἐν χρήσει εἰς τὸν Δυτικὸν κόσμον ἀλφάβητον εἶναι ἐπινόησις Ἑλληνική. Γραφὴ νέου τύπου, βασισμένου εἰς νέον τρόπον σκέψεως. Ἦτο τὸ μόνον ἐκ τῶν μέχρι τῆς ἐφευρέσεώς του χρησιμοποιηθέντων συστημάτων γραφῆς, πού ἦτο εὐκολομάθητον, διὰ τοῦτο καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν ἐμφάνισίν του ἐγένετο κτῆμα τοῦ Ἑλληνικοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἠνοιξε τὰς πύλας τῆς μορφώσεως. Τὸ ἀλφάβητον λοιπὸν τοῦ Δυτικοῦ κόσμου εἶναι Ἑλληνικόν» καὶ ἐν συνεχείᾳ, ἀφοῦ «τιμῆση μεγάλως τὸν διαπρεπῆ γλωσσολόγον» κ. Μπαμπινιώτην, τὸν κατακεραυνώνει:

«Δὲν ἔμπορεῖ νὰ λέγεται ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐπῆραν τὸ Φοινικικὸν ἀλφάβητον. Αὐτὸ εἶναι ἀνακριβές καὶ ἐμπλέκεται εἰς κάποιαν σύγχυσιν, ἀπλουστάτα διότι τὸ μὲν Φοινικικὸν παρέμεινεν ὡς συντομευμένον συλλαβικὸν εἰς τὸ πλαίσιον τῆς γραφῆς, πού ἀφορμᾶται ἀπὸ τὴν μέριμναν νὰ παραστήσῃ διὰ συμβόλων τὴν ἀκουομένην συλλαβὴν, ἐνῶ τὸ Ἑλληνικὸν ἐγκαταλείπει τελείως τὴν ἀκουστικὴν βάσιν καὶ ἐξίσταται πρὸς ἄλλην βάσιν ἀνωτέρας διανοητικῆς κλάσεως. Ὁμολογῶ ὅτι καὶ ἐγὼ μέχρι προσφάτως πιστὸς ὦν εἰς τὰ ἐπιστημονικῶς παραδεδομένα περὶ τοῦ ἀλφαβήτου δὲν εἶχα συνειδητοποιήσει τὴν διαφορὰν βάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ἀπὸ τὴν τοῦ Φοινικικοῦ, ἕως ὅτου συντάσσω τὸ εἰς τὸν Πλάτωνα τόμ. 44/1992 δημοσιευθὲν ἄρθρον Γραμματικῆ καὶ διερευνῶν τὰς σχετικὰς ἀναζητήσεις τῶν φιλοσόφων διέκρινα τὸν ἰδιάζοντα τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐπραγματεύοντο τὰ θέματα τῆς γλώσσης ὁ Πρωταγόρας, ὁ Ζήνων, ὁ Χρῦσιππος, καὶ ὁ τρόπος των μὲ ὠδήγησε νὰ ἴδω καὶ τὸ θέμα τοῦ ἀλφαβήτου μὲ ὀρθὴν μέθοδον ὡς ἀκολουθῶς:».

Αὐτὸ τὸ « δὲν μπορεῖ νὰ λέγεται ὅτι οἱ Ἕλληνες ἐπῆραν τὸ Φοινικικὸν ἀλφάβητον. Αὐτὸ εἶναι ἀνακριβές...» δὲν τὸ ἴσχυ-

ρίζομαι ἐγὼ ὁ φασίστας, ἀλλὰ ὁ κ. Π. Γεωργοῦντζος, στὸν ὁποῖον «ὁ διαπρεπὴς γλωσσολόγος καθηγητὴς Μπαμπινιώτης» φυσικὰ ἀποφεύγει νὰ ἀπαντήσῃ. Ἄλλως τε δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ τὸν «κατηγορήσῃ» ὡς ἐθνικιστὴ ἢ ὡς μὴ εἰδικὸν ἐπιστήμονα!

Ἄξιόλογοι εἶναι αἱ ἀναλύσεις τοῦ κ. Π. Γεωργούτζου ὅτι «τὸ φοινικικὸν ἀλφάβητον εἶναι ἀλφάβητον συλλαβῶν καὶ ὄχι ἀλφάβητον γραμμάτων, ὅπως τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον» (ἐνθ. ἀνωτ.). Ἐπομένως τί ἀντεγράψαμεν; ἐρώτησις συ- ντριπτικὴ διὰ τοὺς φοινικιστάς.

Ψεῦδος τρίτον

Ὁ κ. Μπαμπινιώτης καὶ οἱ ὅμοιοί του παρερμηνεύουν τὸν Ἡρόδοτον διὰ νὰ ἔχουν κάπου νὰ στηριχθοῦν. Συγκεκριμένως γράφουν ὅτι: «Ὁ Ἡρόδοτος λοιπὸν διασώζει στὸ χωρίο αὐτὸ τὴν προφορικὴ παράδοσι περὶ τῆς φοινικικῆς προελεύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου...» (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 86). Ἐνῶ τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀποκρύπτουν ὅτι ὁ Ἡρόδοτος οὔτε διασώζει κάποια παράδο- σιν, οὔτε διαπιστώνει, ἀλλὰ ἐκφέρει μίαν προσωπικὴν γνώμην. Τὸ λέγει μάλιστα καθαρῶς «ὡς ἐμοὶ δοκέειν», δηλ. καθὼς μοῦ φαίνεται, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ κυρίως πα- ρερμηνεύουν τὸν Ἡρόδοτον. Σχετικῶς μεταφέρω ἐδῶ ἓνα κατατοπιστικὸν σχόλιον τοῦ ἀειμνήστου Τσατσομοί- ρου («Δαυλός» τεύχος 118, Ὀκτ. 91 σελ. 67-69):

Η.Λ. ΤΣΑΤΣΟΜΟΙΡΟΣ ΓΕΦΥΡΑΙΟΙ καὶ ΦΟΙΝΙΚΕΣ

(καὶ τὸ παραμῦθι περὶ «Φοινικικοῦ Ἀλφαβήτου»)

Ἔχω κάνει ἀρκετὲς ἀναφορὲς στὸν «Δαυλό» γιὰ τὸ ἐν ἐπικεφαλίδι θέμα καὶ θὰ τὸ θεωροῦσα ἐντελῶς περιττὸ νὰ ἐπανέλθω ἐπ' αὐτοῦ, ἐὰν ἀναγνώστης τοῦ «Δαυλοῦ» δὲν μοῦ ἔθετε ἓνα σχετικὸ ἐρώτημα: «Ποιὰ ἢ σχέση Γεφυ- ραίων καὶ Φοινίκων κατὰ τὸν Ἡρόδοτο καὶ ποιὲς οἱ πλη- ροφορίες ποὺ δίνει γιὰ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου».

Ἄς δοῦμε κατ' ἀρχάς, τί λέγει τὸ κείμενο τοῦ Ἡρόδοτου («Ἱστορία», Ε 57, 58) περὶ Γεφυραίων:

57. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι, τῶν ἦσαν οἱ φονέες οἱ Ἰπάρχου, ὡς μὲν αὐτοὶ λέγουσι, ἐγεγόνεσαν ἐξ Ἑρετρίης τὴν ἀρχὴν, ὡς δὲ ἐγὼ ἀναπυθανόμενος εὐρίσκω, ἦσαν Φοίνικες τῶν σὺν Κάδμῳ ἀπικομένων Φοινίκων ἐς γῆν τὴν νῦν Βοιωτὴν καλεομένην. Οἴκειον δὲ τῆς χώρας ταύτης ἀπολαχόντες τὴν Ταναγρικὴν μοῖραν. Ἐντεῦθεν δὲ Καδμείων πρότερον ἐξαναστάτων ὑπ' Ἀργείων οἱ Γεφυραῖοι οὗτοι δεύτερα ὑπὸ Βοιωτῶν ἐξαναστάντες ἐτράποντο ἐπ' Ἀθηναίων. Ἀθηναῖοι δὲ σφέας ἐπὶ ρητοῖσι ἐδέξαντο σφέων αὐτῶν εἶναι πολιήτας, πολλῶν τέων καὶ οὐκ ἀξιαπηγῆτων ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι.

57. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι, ἐκ τῶν ὁποίων προήρχοντο καὶ οἱ δολοφόνοι τοῦ Ἰπάρχου, ὅπως οἱ ἴδιοι λέγουν, κατήγοντο ἐκ τῆς Ἑρετρίας, ὅπως ὅμως ἐγὼ ἐπανεξετάζοντας συμπεραίνω, ἦσαν Φοίνικες ἐξ ἐκείνων τῶν μετὰ τοῦ Κάδμου ἀφικθέντων στὴν Χώρα, ἡ ὁποία σήμερα καλεῖται Βοιωτία. Κε.τοικοῦσαν δὲ στὴν Χώρα αὐτὴ λαβόντες τμῆμα διὰ κλήρου στὴν περιοχή τῆς Τανάγρας. Ἀπὸ ἐκεῖ δέ (τῶν Καδμείων τὴν Χώρα), ἐκδιωχθέντων ὑπὸ τῶν Ἀργείων κατ' ἀρχάς τῶν Καδμείων, ἀμέσως μετὰ ἐξεδιώχθησαν καὶ οἱ Γεφυραῖοι ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν καὶ ἐτράπησαν φεύγοντες στὴν Ἀθήνα. Οἱ Ἀθηναῖοι δὲ τοὺς ἐδέχθησαν ὡς πολῖτες ὑπὸ ὀρισμένους ὄρους, ἐπιβάλλοντες σ' αὐτοὺς πολλοὺς περιορισμούς, πού δὲν ἀξίζει τὸν κόπο ν' ἀναφέρῃ κανεῖς.

Θὰ σχολιάσω ἐν συντομίᾳ τὸ κείμενο:

1. Οἱ Γεφυραῖοι (τὸ «Γ») εἶναι στὸ κείμενο κεφαλαῖο) θεωροῦν ὡς γενετείρᾳ τῶν τὴν Ἑρέτρια. Γιὰ τὸν Ἡρόδοτο ὅμως οἱ Γεφυραῖοι, ἐκ τῶν ὁποίων προήρχοντο οἱ δολοφόνοι τοῦ Ἰπάρχου (Ἀριστογείτων καὶ Ἀρμόδιος), δὲν εἶναι Ἕλληνες ἐκ τῆς Ἑρετρίας, ἀλλὰ εἶναι Φοίνικες, ἐξ ἐκείνων πού ἦλθαν μετὰ τοῦ Κάδμου καὶ ἐγκατε-

στάθησαν στην Τανάγρα, όπου έλαβαν δια κλήρου γη προς τόν σκοπόν αυτόν.

Όταν δέ οί Κάδμειοί εκδιώχθησαν υπό τών Βοιωτῶν, έξεδίωξαν έν συνεχείᾳ οί Βοιωτοί καί τούς Φοίνικες έκ τῆς Τανάγρας, οί ὁποῖοι καί κατέφυγαν στην Ἀθήνα. Οί Ἀθηναῖοι τούς ἐδέχθησαν ὡς πολῖτες υπό περιοριστικούς ὅρους. Τούς ὅρους δέν τούς θεωρεῖ σπουδαίους ὁ Ἡρόδοτος καί γι' αὐτόν τόν λόγο δέν τούς ἀναφέρει.

Γιατί ὅμως μπερδεύονται οί «Γεφυραῖοι» τῆς Ἐρέτριας μέ τούς Φοίνικες τῆς Τανάγρας;

2. Ἡ λέξι «Γεφυραῖοι» εἶναι προφανές, ὅτι προέρχεται έκ τοῦ ὀνόματος «Γεφυραῖος» μέ τήν σημασία τοῦ κάτοικος τῆς «Γεφύρας», ὅπως θά λέγαμε π.χ. Ἀθηναῖος, Θεβαῖος κ.ο.κ. Ἐπειδή ὅμως πόλι «Γέφυρα» δέν ἀναφέρεται ἀπό κανένα οὔτε ἀπ' αὐτόν τόν Ἡρόδοτο, ἀλλά καί, ὅπως οί ἴδιοι οί «Γεφυραῖοι» ἰσχυρίζονται, ἔχουν γενέτειρα τήν Εὐβοϊκήν Ἐρέτρια, τὸ συμπέρασμα πού μπορεῖ νά ἐξαχθῆ, λογικά, εἶναι ὅτι τὸ ὄνομα «Γεφυραῖοι» ἐδόθη στοὺς πορθμεῖς τῆς Ἐρέτριας, οί ὁποῖοι καί μετέφεραν ἐξ αὐτῆς ἐμπορεύματα καί ἀνθρώπους στην ἀπέναντι ἀκτῆ (ὅπου σήμερα ὁ Ὠρωπός) χάριν συντομεύσεως τῆς ἀποστάσεως Ἐρετρίας-Ἀθηνῶν, δοθέντος ὅτι ἡ Ἐρέτρια ἦταν υπό τήν προστασία τῶν Ἀθηναίων κ.λ.π.

Ἐπομένως αὐτῆ ἡ δήλωσι τοῦ Ἡροδότου ὅτι «Γεφυραῖοι» καί «Φοίνικες τῆς Τανάγρας» εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα, θά ἦταν δυνατόν νά ἦταν ἀληθής, ἐάν δεχθοῦμε ὅτι στην παράγραφο 58 (Τερψιχόρη) ὑπάρχει ἡ ἐξήγησι.

58. Οἱ δὲ Φοίνικες οὗτοι οἱ σὺν Κάδμῳ ἀπικόμενοι τῶν ἦσαν Γεφυραῖοι ἄλλα τε πολλὰ οἰκήσαντες ταύτην τὴν χώραν εἰσήγαγον διδασκάλια ἐς τοὺς Ἕλληνας καὶ δὴ καὶ γράμματα, οὐκ ἐόντα πρὶν Ἕλλησι ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, πρῶτα μὲν τοῖσι καὶ ἅπαντες χρέωνται Φοίνικες, μετὰ δὲ χρόνου προβαίνοντος ἅμα τῇ φωνῇ μετέβαλλον καὶ τὸν ρυθμὸν τῶν γραμμάτων.

58. Οἱ δὲ Φοίνικες αὐτοί, πὺν μαζὶ μὲ τὸν Κάδμο ἀφίχθησαν, ἐκ τῶν ὁποίων καὶ οἱ Γεφυραῖοι, καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα μέρη κατοικήσαντες τὴν χώραν αὐτὴν εἰσήγαγον καὶ τέχνες (νέες ἢ ἄγνωστες) στοὺς Ἑλληνας καὶ μάλιστα καὶ (κάποια) γραφή, ἣ ὁποία δὲν ἦταν γνωστὴ πρὶν στοὺς Ἑλληνας, καθὼς ἐγὼ νομίζω, πρῶτα αὐτὴν τὴν γραφὴν τὴν ὁποίαν καὶ ὅλοι οἱ Φοίνικες μεταχειρίζονται· μετὰ ὅμως μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου παρερχομένου (οἱ Φοίνικες) μετέβαλλαν μαζὶ μὲ τὴν γλῶσσα (τους) καὶ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς γραφῆς.

Παρερμηνεύοντας αὐτὴ τὴν παράγραφο ἐπιχειροῦν οἱ σκοταδιστὲς νὰ συνδέσουν ὄχι μόνον τοὺς Γεφυραῖους μὲ τοὺς Φοίνικες τῆς Τανάγρας, ἀλλὰ νὰ συνδέσουν αὐτοὺς μὲ τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο μὲ τὸν πλέον ἀναπόδεικτο τρόπο ἄνευ ἐξηγήσεων συμπληρώνοντας ὅτι οἱ Φοίνικες καὶ οἱ Γεφυραῖοι, ἀφοῦ εἰσήγαγον καὶ τέχνες νέες ὄχι πλέον στοὺς Καδμείους ἀλλὰ στοὺς Ἑλληνας, τοὺς ἔδωσαν καὶ τὴν γραφὴν, τὴν ὁποία ἄγνοοῦσαν πρὶν οἱ Ἑλληνες...

Ὅμως στὴν κρίσιμη φράσι «ἅμα τῇ φωνῇ μετέβαλλον καὶ τὸν ρυθμὸν τῶν γραμμάτων» [= μαζὶ μὲ τὴν γλῶσσα μετέβαλλαν καὶ τὸ εἶδος τῆς γραφῆς] ποῖο εἶναι τὸ ὑποκείμενο; Ποιοὶ δηλαδὴ μετέβαλλαν τὴν γλῶσσα καὶ τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς γραφῆς πὺν χρησιμοποιοῦσαν οἱ Φοίνικες καὶ δὲν ὑπῆρχε στοὺς Ἑλληνας; Σ' ὁλόκληρο τὸ ἀπόσπασμα τὸ ὑποκείμενο εἶναι «οἱ Φοίνικες» («οἱ Φοίνικες εἰσήγαγον», «οἱ Φοίνικες χρέωνται» καὶ βεβαίως «οἱ Φοίνικες μετέβαλλον» τὴν γλῶσσα καὶ τὴν γραφὴν τους, ἐγκατέλειψαν δηλαδὴ τὴν γλῶσσα τους καὶ τὴν γραφὴν τους σὺν τῷ χρόνῳ — ὅπως ἦταν λογικὸ, ἀφοῦ ζοῦσαν στὴν Ἑλλάδα — καὶ ἄρχισαν νὰ ὁμιλοῦν τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ νὰ γράφουν μὲ τὴν ἑλληνικὴ γραφὴ). Ἀπὸ συντακτικὴ ἄποψι σὲ καμμιά περίπτωσι δὲν μπορούμε νὰ δεχθοῦμε ὡς ὑποκείμενο τοῦ ρήματος «μετέβαλλον» τὸ «οἱ Ἑλλη-

νες». Οί Φοίνικες μετέβαλλον... Ἄλλα καὶ ἀπὸ ἱστορικῆ-πραγματικῆ ἄποψι, «ποῦ τὸ βρήκαν γραμμένο», ὅτι οἱ Ἕλληνες τῆς Βοιωτίας ἄλλαξαν τὴν γλῶσσα τους καὶ μιλοῦσαν φοινικικά; Κι ὅμως οἱ σκοταδιστὲς ἀνὰ τοὺς αἰῶνες ἀδίστακτα παρερμηνεύουν τὸ χωρίο αὐτὸ τοῦ Ἡροδότου, γιὰ νὰ ἰσχυρισθοῦν ὅτι οἱ Ἕλληνες πῆραν τὴν γραφὴ τους ἀπὸ τοὺς Φοίνικες...

Ἄς δοῦμε ὅμως μὲ ποιὸ τρόπο στὴν συνέχεια ἐπεχειρήθη αὐτὴ ἢ στρέβλωσι νὰ γίνεи πιὸ πιστευτὴ. Εἰσάγονται δὴθεν ὡς ἐξήγησι τῆς ἀλλαγῆς τῆς ὁμιλίας καὶ γραφῆς ὄχι τῶν Φοινίκων τῶν ἐγκατεστημένων ὑπὸ τοῦ Κάδμου στὴν Τανάγρα καὶ σὲ ἄλλα μὴ ὀνομαζόμενα μέρη τῆς Χώρας τῶν Ἑλλήνων ἀλλὰ τῶν Ἰώνων τῶν περιουικούντων τοὺς Φοίνικες τὰ ἐξῆς:

Περιοίκεον δὲ σφέας τὰ πολλὰ τῶν χώρων τοῦτον τὸν χρόνον Ἑλλήνων Ἴωνες οἱ παραλαβόντες διδασχὴ παρὰ τῶν Φοινίκων τὰ γράμματα, μεταρρυθμίσαντες σφέων ὀλίγα ἐχρέωντο, χρεώμενοι δὲ ἐφάτισαν, ὡσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἔφερε εἰσαγαγόντων Φοινίκων ἐς τὴν Ἑλλάδα, Φοινικῆια κεκλήσθαι.

Κατοικοῦσαν δὲ πέριξ αὐτῶν (τῶν Φοινίκων) στὰ περισσότερα μέρη κατ' ἐκεῖνο τὸν χρόνο (τοῦ Κάδμου) ἐκ τῶν Ἑλλήνων Ἴωνες, οἱ ὅποιοι παραλαβόντες διὰ τῆς ἐπαφῆς ἢ καὶ διδασκαλίας παρὰ τῶν Φοινίκων τὴν γραφὴ τους ἀλλάξαντες τὴν μορφή τῆς γραφῆς αὐτῶν ὀλίγα μετεχειρίζοντο. Μεταχειριζόμενοι δὲ αὐτὰ εἶπαν, καθὼς ἦταν δίκαιο, ἐπειδὴ τὰ εἰσήγαγαν στὴν Ἑλλάδα Φοίνικες, νὰ ὀνομάζωνται Φοινικικά.

Θὰ σχολιάσω ἀμέσως αὐτὴν τὴν ὑποπαράγραφο τὴν δὴθεν ἐπεξηγηματικὴ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὅποιο εἰσήχθησαν τὰ «φοινικικά γράμματα» στὴν Ἑλλάδα. Κατ' ἀρχὰς ἐκ τοῦ σχολιασμοῦ τοῦ πρώτου μέρους τῆς 58ης παραγράφου εἶναι σαφέστατο ὅτι οἱ μετοικίσαντες Φοίνικες

ἀπέβαλαν καὶ τὴν γλῶσσα (ἄρχισαν νὰ ὁμιλοῦν τὴν Ἑλληνική) καὶ τὴν γραφή (ἄρχισαν δηλαδή νὰ γράφουν μὲ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα). Ἡ ἐπομένη ἀναφορά, ὅτι ἐκ τῶν Ἑλλήνων οἱ Ἴωνες κατοικοῦντες περίξ τῶν Φοινίκων παρέλαβαν τὴν Φοινικικὴ γραφὴ καὶ ὀλίγα γράμματά της μετεχειρίζοντο, ἀφοῦ τὰ ἐτροποποίησαν καὶ χάριν τοῦ δικαίου, ἐπειδὴ οἱ Φοίνικες τὰ εἰσήγαγαν στὴν Ἑλλάδα, τὰ ὠνόμασαν Φοινικικά, ἀποτελεῖ, νομίζω, κραυγαλέα ἀντίφασι καὶ συνεπῶς πρόκειται γιὰ πλαστὴ ὑποπαράγραφο, δῆθεν ἐπεξηγηματικὴ, ἢ ὁποία σκοπεύει ἀφ' ἑνὸς νὰ καταστήσῃ ἀβαρῆ τὴν προηγηθεῖσα πληροφορία *«ἅμα τῇ φωνῇ μετέβαλλον καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων»* καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ συνδέσῃ τὴν σχέσι Ἰῶνων καὶ Φοινίκων μὲ τὴν ἐπομένη 59ῃ παράγραφο, στὴν ὁποία ξεκαθαρίζεται ἡ σχέσι Ἰωνικῶν γραμμάτων καὶ Καδμείων.

Καὶ οἱ δύο αὐτὲς παράγραφοι ὄζουν μιᾶς δικολαβικῆς προσπαθείας νὰ συνδεθοῦν οἱ Γεφυραῖοι τῆς Ἐρετρίας πρῶτον μὲ αὐτοὺς ἐκ τῶν Φοινίκων ποὺ ἦλθαν ἀπὸ τὴν Τανάγρα στὴν Ἀθήνα καὶ δεύτερον μὲ τοὺς Ἴωνες, ποὺ ἡ σύνδεσί τους μὲ τοὺς Ἕλληνας εἶναι πολὺ μεταγενέστερη τοῦ Κάδμου (καὶ θὰ δοῦμε τοὺς λόγους) καὶ τέλος νὰ προκληθῇ σύγχυσι μὲ τὸ ἀκατανόητο ἐκεῖνο *«ὀλίγα ἐχρέωντο»*, δηλαδή *«ὀλίγα ἀπ' αὐτὰ μετεχειρίζοντο»*. Ἐρωτῶ: ὡς τί; καὶ πότε μετεχειρίζοντο αὐτά; π.χ. ὡς γαρνιτούρα; ἢ ὁσάκις πρόσθεταν σὲ κάποιο Ἑλληνικὸ κείμενο κάποια λέξι φοινικικὴ ἀποδίδοντες αὐτὴν μὲ τὴν παλαιὰ της γραφὴ, αὐτὴν δηλαδή ποὺ οἱ Φοίνικες ἐγκατέλειψαν, ὅταν ἔμαθαν νὰ ὁμιλοῦν Ἑλληνικά καὶ ἄλλαξαν καὶ γραφῆ;

Ὅπως ἀντιλαμβανόμεθα, οἱ ἀσυναρτησίες καὶ οἱ δικολαβισμοὶ χαρακτηρίζουν τοὺς συντάξαντες αὐτὲς τὶς παρεμβολές, προκειμένου νὰ πείσουν τοὺς ἐν ἀφασίᾳ πνευματικῇ εὐρισκομένους λαοὺς καὶ μάλιστα τοὺς ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῶν Ρωμαίων Ἕλληνας, ὅτι τὸ ἀλφάβητο ὑπῆρξε ἐπινόησι τῶν Φοινίκων... (Περὶ τῆς ἀξίας τῶν ἐπιχει-

ρημάτων τῶν Φοινικιστῶν πολλὰ ἀναφέρω στὸ βιβλίο μου «*Ἱστορία Γενέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας*», Ἐκδ. «*Δαυλός*» 1991).

Ἄς δοῦμε ὅμως τὴν συνέχεια. Λέγει ὁ Ἡρόδοτος (§ 59): «*Εἶδα καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος τὰ γράμματα τῆς ἐποχῆς τοῦ Κάδμου στὸ ἱερὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἰσμηνίου στὰς Θήβας αὐτὰς τῶν Βοιωτῶν [«*τῆσι Βοιωτῶν*»: ἔκφρασι περιφρονητικῆς;] σὲ τρεῖς τρίποδες «*ἐγκεκολαμμένα*» [δηλαδὴ σκαλισμένα πιθανῶς ἐπὶ τῶν λιθίνων βάσεων τῶν τριπόδων], τὰ περισσότερα τῶν ὁποίων ἦσαν ὅμοια μὲ τὰ γνωστά σήμερα Ἰωνικά. Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς τρίποδες ἔχει τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα:*

*“Ὁ Ἀμφιτρύων μὲ ἀφιέρωσεν εἰς τὸν θεὸν
ἀπὸ τὰ λάφυρα τῶν Τηλεβοέων”*».

Καὶ ὁ Ἡρόδοτος προσθέτει: «*Αὐτὰ ἤμπορεῖ νὰ χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Λαΐου τοῦ υἱοῦ τοῦ Λαβδάκου τοῦ υἱοῦ τοῦ Πολυδώρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Κάδμου*».

Ἄντι σχολίου ἐπὶ τῆς § 59 θὰ δώσω τὸν λόγο στὸν Ἡρόδοτο, γιὰ νὰ μᾶς ὁμιλήσῃ ὁ ἴδιος περὶ τῆς ἡλικίας τοῦ Κάδμου (Εὐτέρπη 142, 143, 144, 145, 146). Ἐπὶ τῶν ὄσων ἀναφέρονται στίς ὡς ἄνω παραγράφους θὰ εἶμαι πολὺ σύντομος. Θὰ τονίσω ὅμως κατ' ἀρχάς, ὅτι τμῆμα τῆς ἀνωτέρω ἐπιγραφῆς ἐπὶ λίθου ἀνεῦρεν ὁ ἀείμνηστος Κεραμόπουλος στίς ἀνασκαφές στὸ ἱερὸ τοῦ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος. Ἀντιγράφω τὴν μετάφρασι ἀπὸ τὸ ἐκδοθὲν βιβλίο μου «*Ἱστορία Γενέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας*» (σελὶς 198-199): «*Με εἰσήγαγαν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ (τοῦ Ἡφαίστου) καὶ ἐκεῖ μοῦ ἔδειξαν τριακοσίους σαράντα καὶ ἓναν κολοσσοῦς ξυλίνους λέγοντας ὅτι κάθε ἀρχιερεὺς τοῦ Ἡφαίστου στήνει στὸν τόπον αὐτόν, ἐν ὄσῳ ἀκόμη ζῆ, ἓνα ξόανο μὲ τὴν μορφὴ του· δεικνύοντας σ' ἐμένα οἱ ἱερεῖς τὰ ξόανα αὐτὰ καὶ ἀπαριθμῶντας τα μὲ ἐβεβαίωσαν ὅτι καθένα ἀπὸ τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἦταν υἱὸς ἐνὸς πατρὸς συμπεριλαμβανομένου στὴν σειρά. Καὶ ὄντως τριακόσιες γενεές ἀνθρώπων σὲ σειρά διαδοχῆς ἰσοδυναμοῦν*

— γράφει ὁ Ἡρόδοτος — πρὸς ἔνδεκα χιλιάδες τριακόσια σαράντα ἔτη». Καὶ καταλήγει μὲ μία δήλωσι περίεργη, ὅτι: παρ' ὅλα ὅσα τοῦ ἐξέθεσαν καὶ τεκμηρίωσαν οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς τόσο γιὰ τοὺς θεοὺς-βασιλεῖς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κάδμου, δηλ. πρὸ δέκα πέντε χιλιάδων ἐτῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ γιὰ τὴν διαδοχὴ τῶν «Πίρωμις», δηλαδή τῶν ἱερέων τοῦ Ἡφαίστου, αὐτὸς νομίζει ὅτι «*Διονύσω μὲν νῦν τῶ ἐκ Σεμέλης τῆς Κάδμου λεγομένῳ γενέσθαι κατὰ ἑξακόσια ἔτα καὶ χίλια μάλιστά-ἔστι-ἐς ἐμέ*», προσθέτει δὲ ὅτι: μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀπόψεων (τεκμηριωμένης καὶ ἀτεκμηρίωτης) εἶναι ἐλεύθερος ὁ καθένας νὰ παραδεχθῆ ἑκείνο πὺ θὰ θεωρήσῃ πειστικώτερο...

Εἶναι φανερὸ ὅτι ἡ ὀριστικὴ ἀπάντησι στὶς στρεβλώσεις καὶ παρερμηνεῖς τῶν σκοταδιστῶν ἀλλὰ καὶ στὶς πλαγιοεπιθέσεις («*Γεφυραῖοι*») γιὰ τὴν προέλευσι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου ἐκ τῶν Φοινίκων ἐδόθη ἤδη στὴν δημοσιευθεῖσα ἐργασία μου «*ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΝΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ*».

Ψεῦδος τέταρτον

Σκοπίμως οἱ διάφοροι Μπαμπινιώτηδες δὲν μνημονεύουν τοὺς Ἀρχαίους Ἑλληνας συγγραφεῖς πὺ ἔγραψαν γιὰ τὸ Ἀλφάβητόν μας. Διατί; μήπως διότι οἱ Ἀρχαιοέλληνες ἐπιστήμονες εἶναι ἀνάξιοι ἀναφορᾶς; ἢ μήπως διότι αἱ ἀπόψεις τῶν ἐπιφανῶν προγόνων μας δὲν συμφέρουν στὸν φοινικισμό; Μὲ ποιὸ δικαίωμα ἀποκρύπτουν τὰς διαπιστώσεις π.χ. τοῦ Διοδώρου Σικελιώτου ἢ τοῦ Αἰσχύλου κ.τ.λ. καὶ μὲ ποιὸ δικαίωμα ἀποκρύπτουν τὰς παραδόσεις μας περὶ τῶν εὐρετῶν τῶν γραμμάτων;

Ἐὰν οἱ Ἀρχαιοέλληνες συγγραφεῖς εἶχαν λάθος, ἄς τὸ ἀποδείξουν οἱ φοινικισταί, οἱ ὅποιοι δολίως ἀκολουθοῦν τὴν τακτικὴν τῆς ἀποσιωπῆσεως κάθε ἀντιθέτου γνώμης. Ἡ ἀπόκρυψις τῆς ἀληθείας εἶναι ἡ χειροτέρα μορφή ψεύδους, στὴν ὁποίαν ἀδιακρίτως διαπρέπουν οἱ φοινικίζοντες.

Ψεῦδος πέμπτον

Ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἐκ προθέσεως ἰσχυρίζεται ὅτι «Αὐτὰ τὰ λέει ὁ Πλεύρης...», ἐνῶ τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι τὰ ἐπιχειρήματα καὶ τὰ στοιχεῖα περὶ Ἑλληνικῆς καταγωγῆς τοῦ ἀλφαβήτου καὶ περὶ ἀνυπαρξίας τῶν ἰνδοευρωπαϊῶν δὲν τὰ ἀνεκάλυψε ἐγώ. Ἀπλῶς ἐπαναλαμβάνω ὅσα διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες καὶ ἐρευνηταὶ ἔχουν συγγράψει καὶ ἐπιμελῶς οἱ Μπαμπινιώτηδες ἀποκρύπτουν. Τὰ κείμενα παρατίθενται κατὰ τὸν πλέον πειστικὸν τρόπον. Τὰ κείμενα αὐτὰ ὁ κ. Μπαμπινιώτης προσεκτικώτατα ἀποφεύγει νὰ σχολιάσῃ.

Ψεῦδος ἕκτον

Ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἀντὶ νὰ ἀποκρούσῃ τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ ἐπιχειρήματα, ποὺ προτείνονται ἐναντίον τῶν φοινικιστῶν καὶ ἰνδοευρωπαϊστῶν καταφέρεται ἐναντίον τῶν διατυπούντων τὰς ἀπόψεις των. Καὶ τοὺς διαγράφει μὲ τὴν δῆλωσι ὅτι «δὲν εἶναι εἰδικοί ἐπιστήμονες». Χρειάζεται νὰ διευκρινίσωμεν, ὅτι οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες εἶναι καθ' ὅλα ἄξιοι. Ἀλλὰ δὲν ἔχουν οὔτε τὸ ἀλάθητον, οὔτε διεκδικοῦν ὄλην τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου, οὔτε μονοπωλοῦν τὴν ἔρευναν. Μάλιστα μεγάλαι ἀνακαλύψεις, ἐφευρέσεις, ἐπινοήσεις κ.τ.λ. ἐπραγματοποιήθησαν ἀπὸ μὴ εἰδικούς ἐπιστήμονες. Ἐπὶ παραδείγματι: Ὁ Σλῆμαν ποὺ ἀνεκάλυψε τὴν Τροίαν, Μυκῆνας κ.τ.λ. δὲν ἦτο ἀρχαιολόγος, ἀλλὰ ἔμπορος. Ὁ πολὺς Ἴβανς στὸν ὁποῖον τόσα ὀφείλει ἡ ἀρχαιολογικὴ καὶ γλωσσικὴ ἔρευνα ἦτο δημοσιογράφος. Ὁ Βέντρις ὁ ὁποῖος ἀπεκρυπτογράφησε τὴν γραμμικὴν γραφὴν Β δὲν ἦτο γλωσσολόγος, ἀλλὰ ἀρχιτέκτων. Ὁ Καλοκαιρινὸς ποὺ ἀνεκάλυψε τὴν Κνωσό ἦτο ἔμπορος. Ὁ Κτιστόπουλος ποὺ συνέβαλε στὴν ἀνάγνωσι τῆς γραμμικῆς γραφῆς Β καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Πῶλ Φῶρ («Ἡ καθημερινὴ ζωὴ στὴν Κρήτη τὴν μινωϊκὴ ἐποχὴ») ἐκδ. «Παπαδήμα» Ἀθ. 1988 σελ. 25) ἀποκαλεῖ: «ὁ σοφὸς Ἴβανς Κτιστόπουλος» δὲν ἦτο κάποιος εἰδικὸς ἐπιστήμων,

οὔτε κὰν καθηγητής, ἀλλὰ Ἀξιωματικὸς τοῦ Λιμενικοῦ κ.τ.λ. Πολλὰ παραδείγματα πείθουν, ὅτι δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ μονοπωλοῦν τὴν ἔρευνα καὶ τὴν ἀναζήτησι τῆς ἀληθείας οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες. Ὑπάρχουν καὶ οἱ λεγόμενοι ἔρασιτέχναι, οἱ ὁποῖοι ἀρκετὰ σημαντικὰ μποροῦν νὰ προσφέρουν, τὰ ὁποῖα οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες πρέπει νὰ ἐξετάζουν, νὰ κρίνουν καὶ ὄχι ἐκ προοιμίου νὰ ἀπορρίπτουν, μὲ τὸ ψευδὲς καὶ μοναδικὸν ἐπιχείρημα ὅτι τὴν ἄλφα ἢ βῆτα ἄποψιν τὴν διετύπωσε μὴ εἰδικὸς ἐπιστήμων.

Ψεῦδος ἑβδομον

Ὁ κ. Μπαμπινιώτης μετέφερε ἐπὶ ἰδεολογικοῦ καὶ προσωπικοῦ ἐπιπέδου τὴν διαμάχη περὶ τοῦ φοινικισμοῦ καὶ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ. Ἀντὶ στοιχείων καὶ ἐπιχειρημάτων ὑβρίζει, συκοφαντεῖ καὶ νομίζει ὅτι μὲ ἀποστροφὰς τύπου: «ὁ Πλεύρης εἶναι φασίστας», «ὁ Πλεύρης εἶναι ἐθνικοσοσιαλιστής», «ὁ Πλεύρης εἶναι τῆς 4ης Αὐγούστου» θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ ζήτημα. Ἀλλὰ τί σχέσιν ἔχει ἡ ἰδεολογία μου μὲ τὴν φοινικικὴ καταγωγή τοῦ Ἀλφαβήτου καὶ τοὺς ἰνδοευρωπαίους; Τὸ μόνο πὺ ἐπέτυχε ὁ κ. Μπαμπινιώτης εἶναι νὰ τοῦ ὑπενθυμίσω ὅτι ἔγινε καθηγητὴς ἐπὶ δικτατορίας, δίχως τότε νὰ ἐνοχλῆται ἡ δημοκρατικὴ του εὐαισθησία. Περὶ ποίας ὅμως εὐαισθησίας ὁμιλῶ, ὅταν χάριν τῆς ἔδρας ἔκανε «γονυκλινεῖς ἰκεσίας» στὸν καθηγητὴ κ. Κ. Μερεντίτη, διὰ νὰ τὸν ψηφίσῃ (Κ. Μερεντίτη: «Ἀκαδημαϊκοὶ ἔλεγχου» Ἀθ. 1988, τόμος 3, σελ. 212).

Ἡ μετατόπισις τῆς συζητήσεως περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου εἰς τὸν χῶρον τῆς πολιτικῆς γίνεται ἀπὸ τοὺς φοινικιστὰς, διότι δὲν ἔχουν τί νὰ εἶπουν ἐπὶ τοῦ θέματος. Τὸ ὅτι τάχα ἡ Ἑλληνικὴ προέλευσις τοῦ ἀλφαβήτου μας ὑποστηρίζεται ἀπὸ «φασίστας, ἐθνικοσοσιαλιστὰς» κ.τ.λ. εἶναι ἀσύστολον ψεῦδος, πὺ μόνον οἱ συνεχισταὶ τῆς φοινικικῆς ἠθικῆς ἀνευθριάστως λέγουν. Ἀσφαλῶς ὁ Καββαδίας, ὁ Ἀρβανιτό-

πουλος, ὁ Μαρινᾶτος δὲν ἦσαν φασίσται, οὔτε ἔγλειψαν κάποια «χούντα» διὰ νὰ γίνουν καθηγηταί.

Ὁ κ. Μπαμπινιώτης στὸ βιβλίο του «Συνοπτικὴ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας» (Ἀθ. 1985, σελ. 19) παραθέτει καὶ διδάσκει τὰς ἀπόψεις τοῦ W. Jones, ἐκ τῶν πρωτοθεμελιωτῶν τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο «ἄγγλος δικαστὴς στὶς Ἰνδίες» καὶ ὄχι γλωσσολόγος. Ὅταν μᾶς συμφέρει λοιπὸν δεχόμεθα τοὺς «μὴ εἰδικοὺς ἐπιστήμονας»!

Ψεῦδος ὄγδοον

Τὸ ἀπύθμενον ψεῦδος τοῦ Μπαμπινιώτη ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὸν ἐξῆς συλλογισμόν: Ἀντέγραψαν, ἰσχυρίζεται, οἱ Ἕλληνες τὸ Ἀλφάβητον ἀπὸ τοὺς Φοίνικας, διότι τὰ γράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ὁμοιάζουν μὲ τὰ γράμματα τοῦ Φοινικικοῦ. Ποῖα ὅμως γράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου; μόνον τοῦ Ἰωνικοῦ. Μὲ τὰ γράμματα τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν ἀλφαβήτων, ποὺ δὲν μοιάζουν μὲ τὰ φοινικικά, τί γίνεται μὲ αὐτὰ; π.χ. τὸ Χαλκιδικόν (Κύμης) ἀλφάβητον ἔχει τὰ σύμφωνα C, L, R, κ.λπ. τὰ ὁποῖα ἀπεμιμήθησαν οἱ Λατῖνοι. Ἐρωτῶμεν δι' αὐτὰ τὰ γράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου τῆς Χαλκίδος (Κύμης) ποὺ παριστοῦν σύμφωνα καὶ ποὺ δὲν τὰ ἐλάβομεν ἀπὸ τὸ φοινικικὸν ἀλφάβητον (διότι δὲν ὁμοιάζουν μὲ τὰ «φοινικικά») τί λέγουν οἱ φοινικισταί; Τίποτε. Ὅσας φορὰς τοὺς ἐρώτησα ἐσιώπησαν.

Πραγματικῶς εἶναι ἐξωφρενικὸν νὰ ὑποστηρίζουν οἱ φοινικισταί, ὅτι μόνον οἱ Ἴωνες ἀντέγραψαν τὸ φοινικικὸν ἀλφάβητον, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι Ἕλληνες ἦσαν ἄξιοι νὰ δημιουργοῦν ἰδικὰ των Ἀλφάβητα, ἄσχετα μὲ τὸ φοινικικόν.

Ψεῦδος ἔνατον

Ὁ Μπαμπινιώτης μᾶς νομίζει ἀφελεῖς, διότι καταλήγει εἰς συμπεράσματα, δίχως αὐτὰ νὰ εἶναι ἀναγκαῖα λογικὰ ἐπακόλουθα τῶν ἰσχυρισμῶν του. Δηλαδή ὑποστηρίζει,

ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον προέρχεται ἀπὸ τὸ φοινικικόν, διότι ὁμοιάζουν τὰ γράμματά των. Ἔ, καὶ λοιπόν; Ἡ ὁμοιότης ἀπὸ μόνη τῆς δὲν προσδιορίζει τὴν ἀρχαιότητα. Ἐκ τῆς ὁμοιότητος καὶ μόνον τῶν γραμμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ φοινικικοῦ ἀλφαβήτου δὲν συνάγεται ποῖον ἀλφάβητο προηγῆται χρονικῶς τοῦ ἄλλου. Ἐν τούτοις σοφιστικῶ τῷ τρόπῳ (ἠθελημένη παραβίασις ἀρχῶν λογικῆς) ἐμφανίζει τὴν ὁμοιότητα ὡς ἀποδεικτικὸν λόγον χρονικῆς προτεραιότητος τοῦ φοινικικοῦ ἀλφαβήτου, ἔναντι τοῦ Ἑλληνικοῦ. Θὰ ἠδύνατο κάποιος νὰ ἀντιστρέψῃ τὸ «ἐπιχείρημα» τῶν φοινικιστῶν καὶ νὰ ἐρωτήσῃ τοῦλάχιστον, γιατί ἐκ τῆς ὁμοιότητος δὲν προηγῆται χρονικῶς τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον, ἔναντι τοῦ φοινικικοῦ; Τὰς σκέψεις αὐτὰς καὶ τὴν ἀντίκρουσι τῶν παρομοίων διατρήτων ἐπιχειρημάτων τῶν φοινικιστῶν ἔχουν ἐπισημάνει πολλοὶ συγγραφεῖς. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρω τὸν Ἀλέξανδρον Καρβελᾶν, ὁ ὁποῖος στὸ πόνημά του «Γλῶσσα καὶ Γραφή» (Πύργος 1993, σελ. 26) παρατηρεῖ: *«Οἱ ἐνδείξεις πὸ ἀναφέρθηκαν πιὸ πάνω ἔχουν ἀρκετὰ τρωτὰ σημεῖα ὅπως θὰ δοῦμε ἀμέσως. Κατ' ἀρχὰς οἱ τρεῖς πρῶτες (1, 2, 3) μιλοῦν ἀπλῶς καὶ μόνο γιὰ τὶς ὁμοιότητες πὸ ὑπάρχουν ἀνάμεσα στὰ δύο αὐτὰ συστήματα γραφῆς. Μὲ κανένα τρόπον δὲν μπορούμε νὰ συμπεράνουμε ὅτι τὸ ἓνα εἶναι ἀρχαιότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο μὲ βάση αὐτές»*. Τελικῶς ὁ συγγραφεὺς καταλήγει στὸ πόρισμα ὅτι: *«Συμπερασματικὰ θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι, ἢ καὶ τὰ δύο ἀλφάβητα ἔχουν κοινὴ προέλευση ἀπὸ τὴν Κρητικὴ γραφῆ ἢ ὅτι οἱ Φοῖνικες πῆραν ἀπὸ τὸν Κρητικὸ χῶρο τὴ Γραφή καὶ μετὰ ἀπὸ κάποιες τροποποιήσεις τὴν ζαναπήραν ἀπ' αὐτοὺς οἱ Ἑλληνες»*.

Ψεῦδος δέκατον

Ὁ Μπαμπινιώτης δολίως κρύβει τὴν ἀσχετοσύνην του. Ἡ σπουδάζουσα ὁμῶς νεολαία, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἔχει ὑψηλὸν δείκτην εὐφυΐας καὶ δὲν παρασύρεται

ἀπὸ τὴν μπαμπινιώτειον ἀμάθειαν. Πράγματι ὁ κ. «καθηγητής» ἔχει ἄγνοια τοῦ θέματος, πὺ διδάσκει καὶ δὲν φαίνεται νὰ γνωρίζῃ, οὔτε ἐν ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἐιδικῶν ἐπιστημονικῶν ἔργων πὺ ἔχουν γραφῆ σχετικῶς. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον στὰ ἄρθρα του στὸ «Βῆμα» ἀλλὰ καὶ στὰς τηλεοπτικὰς ἐμφανίσεις του δὲν ἀναφέρει τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, πὺ ὑποστηρίζουν τὴν Ἑλληνικὴ προέλευσιν τοῦ Ἄλφαβήτου μας, ὅπως ὁ Διόδωρος, Ἄριστοτέλης, Δοσιάδης κ.ἄ. ἀλλὰ περιορίζεται μονομερῶς εἰς κακοερμηνευθὲν χωρίον τοῦ Ἡροδότου, ὁ ὁποῖος τέλος πάντων δὲν διατυπώνει γνώμην μετὰ βεβαιότητος, οὔτε μεταφέρει στὴν «Ἱστορίαν» του κάποιον ἀναμφισβήτητον γεγονός. Ἄπλῶς γράφει: «καθὼς μοῦ φαίνεται», ἢ ἀλλοιωτικά «ὅπως ἐγὼ νομίζω» καὶ δὲν προσκομίζει κάποια ἀπόδειξιν ἢ κάποιο ἐπιχείρημα.

Ἄσφαλῶς ὁ Ἡρόδοτος δὲν εἶναι γλωσσολόγος ἀλλὰ ἱστορικός, ὅπως ὁ Μπίρτ, τὸν ὁποῖον ὅμως ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἀπορρίπτει ὡς «ἄσχετον».

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Ἀρχαιοέλληνας συγγραφεῖς ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἀποφεύγει νὰ ἀναφέρῃ καὶ νεωτέρους Ἑλληνας διαπρεπεῖς ἐπιστήμονας, ὅπως οἱ Ἀκαδημαῖκοι Μαρινᾶτος, Καββαδίας, Ἀρβανιτόπουλος καὶ πολλοὶ ἄλλοι, τοὺς ὁποῖους ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἢ ἀγνοεῖ ἢ σκοπίμως ἀποσιωπᾷ. Μᾶλλον τὸ δεῦτερον, διότι στὴν ἀρθρομαχίαν ἀπὸ τὴν «Καθημερινή» καὶ τὸν «Δαυλὸ» τοὺς ἔχω μνημονεύσει, ἄρα ἐπληροφορήθη τὴν ὑπαρξίν των, ἀλλὰ προτιμᾷ νὰ τοὺς ἀντιπαρέλθῃ διὰ τῆς σιγῆς. Ἄν εἶναι δυνατόν! Ἀκόμη ὁ Ἰνδοευρωπαϊὸς Μπαμπινιώτης ἀγνοεῖ ἐπίδεικτικῶς ξένους ἀκαδημαϊκοὺς, ὅπως ὁ Ντυσώ, κ.ἄ. ξένους ἐπιστήμονας, ὅπως ὁ Σνάϊντερ κ.ἄ. οἱ ὁποῖοι συνέγραψαν τεραστίαν βιβλιογραφίαν (ἄγνωστον φυσικὰ στὸν κ. Μπαμπινιώτη!) ὅπου ἀποδεικνύουν τὴν Ἑλληνικότητα τοῦ ἀλφαβήτου μας.

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀγνοεῖ συστηματικῶς ὁ κ. Μπαμπινιώτης καὶ ὑπόπτως δὲν τοὺς ἀναφέρει, διότι ἀδυνα-

τεῖ νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσῃ. Ἄς θαυμάσωμεν ἐπομένως τὸν ἀντικειμενικὸν ἐπιστήμονα, ποὺ δῆθεν ἀναζητεῖ τὴν ἀλήθειαν, ἐνῶ διαδίδει τὸ μισελληνικὸν ψεῦδος τῆς φοινηκικῆς προελεύσεως τοῦ ἀλφαβήτου μας.

Ὁ ὑποκριτής, ἀφοῦ ἀποκρύπτει ἀπὸ τοὺς φοιτητὰς τόσους καὶ τόσους Ἕλληνας καὶ ξένους ἐπιστήμονας, ἀφοῦ ἀρνεῖται ἔστω καὶ νὰ σημειώσῃ ὅτι ὑπάρχουν ἐπιστήμονες ποὺ διαφωνοῦν μαζί του (δηλαδὴ μὲ τοὺς ἐντολεῖς του) αὐτὸς ὁ «σκοπίμως λανθάνων» ἐδήλωσε («Καθημερινή» 14-7-1986) ὅτι «ἀγωνίζεται γιὰ ἐθνικὲς θέσεις»...

Ἔτσι ἡ προδοσία τοῦ Ἑλληνισμοῦ στὸ θέμα τοῦ Ἀλφαβήτου μας ἐβαπτίσθη καλογοερικῶς «ἐθνικὴ θέσις» ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἀγωνίζεται ὁ κ. Μπαμπινιώτης. Στὸ προαναφερθὲν ἄρθρον του ἔδωσα ἀπάντησι στὴν «Καθημερινή» (16-7-1986) ὅπου παρὰ τὴν λογοκρισίαν κυριολεκτικῶς τὸν διέλυσα, διότι τὰ στοιχεῖα τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν Ἑλληνικὴ καταγωγὴ τοῦ ἀλφαβήτου μας εἶναι ὄντως συντριπτικά. Τοῦ Μπαμπινιώτη ὅμως δὲν ἰδρώνει τὸ οὖς. Ἐξακολουθεῖ νὰ ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῶν «ἐθνικῶν θέσεων» τῶν σημιτῶν βεβαίως. Διὰ περισσότερα παραπέμπω στὸ βιβλίον μου «Τὸ Ἑλληνικὸν Ἀλφάβητον» (ἐκδ. «Νέα Θεσις» σελ. 161 κ.ἑ.) ὅπου ἐντίμως φερόμενος παραθέτω καθ' ὅλοκληρίαν τὰ ἄρθρα τοῦ κ. Μπαμπινιώτη καὶ τὰς ἀπατήσεις ποὺ δίδω.

Ἀντιθέτως ὁ κ. Μπαμπινιώτης σκοπίμως οὐδέποτε περιέλαβε στὰ ἄρθρα του τὰς ἀπόψεις ὅχι τὰς ἰδικὰς μου («μὴ εἰδικοῦ» καὶ ἀσημάντου) ἀλλὰ οὔτε τῶν ἐπιφανῶν ἐπιστημόνων (Καββαδίας κ.ἄ.) ποὺ τινάζουν στὸν ἀέρα τὸ ἐτοιμόρροπο κατασκεῦασμα τοῦ σημιτοφοινικισμοῦ.

Ὁ ἄγγλος ἀρχιτέκτων Μιχαὴλ Βέντρις ὁ ὁποῖος ἀπεκρυπογράφησε (1953) τὴν «γραμμικὴ γραφὴν Β» καὶ ἀπέδειξε ὅτι εἶναι Ἑλληνικὴ γλῶσσα παρὰ τὰ ἀντιθέτως διαδιδόμενα ἀπὸ τοὺς «καθηγητάς». Ὁ «ἔρασιτέχνης» γλωσσολόγος συνέβαλε τὰ μέγιστα στὴν μελέτῃ τῆς ἀρχαίας μας ἱστορίας. Τὸ 1956 ἐφονεύθη εἰς ὑποπτον αὐτοκινητιστικὸν ἀτύχημα καὶ ἐσταμάτησε τὸ ἔργον του. Οἱ ἄγγλοι καθ' ἑκάστην ἐπέτειον τοῦ θανάτου του, τὸν τιμοῦν. Τὰ «ἑλληνικὰ πανεπιστήμια» σκοπίμως σιωποῦν.

5. Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΙΝΔΟΕΥΡΩΠΑΙΟΥΣ

Κατὰ καιροὺς πλῆθος ἐπιστημόνων καὶ ἐρευνητῶν ἔχουν καταγγείλλει τὴν ἀπάτη τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ. Τὰ βιβλία των, αἱ ἀνακοινώσεις των καὶ τὰ δημοσιεύματά των διὰ τοὺς γνωστούς λόγους δὲν εἰσῆλθαν στὴν ἐκπαίδευσι. Παραθέτω ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ἐργασιῶν μερικῶν ἐξ αὐτῶν πρὸς χρήσιν τῶν μαθητῶν καὶ φοιτητῶν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν ἐνδιαφερομένων.

Ὁ κ. Ἐλευθέριος Ἀκτουδιανάκης στὸ βιβλίον του «Ροὴ Ἑλληνικοῦ λόγου» (Θεσ/νίκη 1993), ἀφοῦ παρουσιάζει στοιχειοθετημένη ἀνάλυσι τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ ἐπισημαίνει τὰς ἀπειλὰς ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν μας. Στὴν σελ. 64 γράφει ἐπιγραμματικῶς:

«Ἔτσι, μετὰ τὴν κατάρρευσι τῶν ἀνθελληνικῶν θεωριῶν, ὅπως αὐτὴ περὶ τῆς ἰνδοευρωπαϊκῆς μας προελεύσεως, περὶ καθόδου τῶν Δωριέων, περὶ φοινικητῶν γραμμάτων, περὶ ξένων λέξεων στὴν γλώσσα μας, περὶ δανεικῶν θεῶν, περὶ σαν(σ)κρητικῶν ριζῶν, περὶ ἀφελληνισμοῦ μας ἀπὸ τοὺς Σλάβους, περὶ τῆς καταγωγῆς μας ἀπὸ τοὺς ἀφρικανούς (Μαύρη Ἀθηνᾶ), περὶ τοῦ ὁμοίμου μας μετὰ τῶν Μογγόλων Τούρκων καὶ Σλάβων κ.λπ. κ.λπ., νέος στόχος τῶν ἐχθρῶν μας εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ γλώσσα μας».

Ἡ φιλόλογος κ. Βίκυ Ζαγκαβιέρου-Βούρβουλη στὸ βι-

βλίον της «*Η προσφορά τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας στήν ἐξέλιξη τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν*» (ἐκδόσεις «Ἐπικαιρότητα» Ἀθ. 1984) ἀποδεικνύει μὲ συγκριτικούς πίνακας λέξεων ὅτι «ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀπέτελεσε τὰ ὑπόβαθρο πάνω στοῦ ὁποῖο στηρίχθηκαν ὅλες οἱ Εὐρωπαϊκῆς γλώσσες».

Ἡ συγγραφεὺς τῆς ἀξιολόγου αὐτῆς μελέτης σχετικῶς μὲ τοὺς ἰνδοευρωπαϊοὺς καὶ τὴν «γλῶσσα» τοὺς παρατηρεῖ τ' ἀκόλουθα:

«Ὁ Πλάτων (Τίμαιος, κεφ. 3ο) ἀναφέρει ὅτι Αἰγύπτιος ἱερέας εἶπε στὸν Σόλωνα πὼς ἡ ἑλληνικὴ ἱστορία εἶναι 1.000 χρόνια παλαιότερη τῶν Αἰγυπτίων. Αὐτὸ εἶναι ἓνα στοιχεῖο πού καταδεικνύει τὸ μῦθο περὶ ἰνδοευρωπαϊκῆς γλῶσσας — περισσότερα ἐπιχειρήματα περὶ αὐτοῦ ὑπάρχουν στοῦ ἐπόμενο κεφάλαιο. Ἡ θεωρία αὐτή, ὅπως θὰ πῶ, εἶναι δημιούργημα τῆς φαντασίας τῶν Γερμανῶν.

Ἡ γενετικὴ σύνδεση τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν μὲ μιὰ ἰνδοευρωπαϊκὴ γλῶσσα εἶναι μιὰ συμβατικὴ θεωρία Ἄγγλων καὶ Γερμανῶν γλωσσολόγων μὲ σκοπὸ τὴν ἀφάνεια τῆς ἑλληνικῆς γλῶσσας. Καὶ ὁμως αὐτὴ εἶναι ἡ “πρωτόγλωσσα”, ἡ μητρικὴ γλῶσσα τῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν διαμέσου τῆς λατινικῆς τὸν 8ο αἰ. π.Χ., μὲ τὸν ἀποικισμό τῶν Ἑλλήνων στήν Κάτω Ἰταλία. Ἄλλωστε αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ βιβλίου μου, αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ ἀποδείξω...

Δὲν συμφωνῶ φυσικὰ μὲ τὴν ἄποψη τοῦ γλωσσολόγου Γ. Μπαμπινιώτη ὅτι “ἡ ἀρχαιότητα τῆς ἑλληνικῆς, ἡ συνέχειά της, ἡ εὐρύτερη παρουσία της στὴ διεθνή ἐπιστημονικὴ ὀρολογία δὲν δικαιολογοῦν τὴν “ἔπαρση” ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ἔχει τὸ ἀξιολογικὸ προβάδισμα ἔναντι τῶν ἄλλων γλωσσῶν καὶ κάθε τέτοια ἀξιολόγηση μπορεῖ νὰ καταλήξει σὲ εἶδος γλωσσικοῦ ρατσισμού» («Γλωσσολογία καὶ ἰδεολογήματα», Βῆμα, 7.3.1993). Ὁ ἴδιος ὁμως θὰ πεῖ — καὶ ἐδῶ ἀντιφάσκει — ὅτι ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους γλωσσολόγους, ὁ *Andre Martinet* εἰσήγαγε στήν ἀνάλυση τῆς γλῶσσας τὴν ἔννοια καὶ τὸ ἐπίπεδο ἀξιολογίας

(*axiologie*), χρησιμοποιώντας ὄρο ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Στὸ Μουσεῖο τῆς Μυτιλήνης, στὴν αἴθουσα τῶν ρωμαϊκῶν ἀγαλμάτων, ὑπάρχει ἓνα κείμενο δίπλα σὲ μιὰ ρωμαϊκὴ στήλη ποὺ γράφει ὅτι οἱ Ρωμαῖοι χρησιμοποιοῦσαν τὴν αἰολικὴ διάλεκτο γιὰ νὰ συντάσσουν τὰ τιμητικὰ κείμενα.

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα μὲ ὅλες τὶς διαλέκτους τῆς εἶναι πλούσια, πολύμορφη, ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ συνθέτει ἔννοιες καὶ νὰ ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο σὲ ἀνώτερο πνευματικὸ καὶ πολιτιστικὸ ἐπίπεδο. Ἀναμφισβήτητο γεγονός εἶναι ὅτι ἡ εὐρωπαϊκὴ ἐπιστημονικὴ ὀρολογία βασίζεται στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὅταν πρὶν πέντε χρόνια ἔγινε ἓνα συνέδριο γλῶσσας στὴν Ἰσπανία καὶ προσπάθησαν οἱ γλωσσολόγοι νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν ἰατρικὴ ὀρολογία μὲ λατινικὲς λέξεις, εἶδαν πὼς ἦταν ἀκατόρθωτο. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα λοιπὸν εἶναι ἡ μοναδικὴ γλῶσσα στὸν κόσμο ποὺ ἔχει πληρότητα καί, ὅπως λέει ἡ Ζακλὶν ντὲ Ρομιγύ, ἔχει τὸ χάρισμα τῆς περιεκτικότητας, τῆς σαφήνειας καὶ συγχρότως τῆς βαθύτητας, τῆς λακωνικότητας, τῆς καλλιέπειας (Βῆμα, 5.4.1992).

Ο ΜΥΘΟΣ ΠΕΡΙ ἸΝΔΟΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ὡς γνωστόν, ἀνήκει σὲ μιὰ μεγάλη οἰκογένεια γλωσσῶν, τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴ. Σ' αὐτὴν ἀνήκουν οἱ τευτονικὲς ἢ γερμανικὲς γλῶσσες (γερμανικὴ, ὀλλανδικὴ, ἀγγλικὴ), οἱ σκανδιναυικὲς (σουηδικὴ, νορβηγικὴ, δανικὴ, ἰσλανδικὴ), οἱ βαλτοσλαβικὲς (λιθουανικὴ, λεττονικὴ), οἱ σλαβικὲς (ρωσικὴ, πολωνικὴ, σερβοκροατικὴ, τσεχικὴ), οἱ ἰταλοκελτικὲς (λατινικὴ, ἰταλικὴ, γαλλικὴ, ἰσπανικὴ), οἱ ἰνδοϊρανικὲς (ἰρανικὴ, περσικὴ). Ὑπάρχουν καὶ μεμονωμένες, ὅπως ἡ ἀρμενικὴ, ἡ ἀλβανικὴ καὶ ἡ ἑλληνικὴ. Γιὰ νὰ δοῦμε τὴ γενετικὴ αὐτὴ σύνδεση

των γλωσσῶν μὲ μιὰ μητέρα γλῶσσα, τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴν, ἃς φέρουμε ὡς παράδειγμα μερικὲς λέξεις. Ἡ ἰνδοευρωπαϊκὴ λέξη *Katon* εἶναι στὴν ἑλληνικὴ ἡ λέξη ἑκατόν. Κατόπιν τὴν πήραν οἱ Λατίνοι ὡς *centum* (πρ. *kentum*) καὶ ἀργότερα ἀπαντᾷ στὴ γαλλικὴ ὡς *cent*. Ἡ λέξη πατήρ: στὴ λατινικὴ *pater*, στὴ γαλλικὴ *père*, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀγγλικὴ *father* καὶ στὴ γερμανικὴ *Vater*.

Ἔτσι λοιπὸν οἱ εὐρωπαῖοι γλωσσολόγοι κατέληξαν στὴ θεωρία περὶ ἰνδοευρωπαϊκῆς γλῶσσας. Χωρὶς νὰ ἔχουν ἀρχαιολογικὰ τεκμήρια ἔπλασαν τὸ μῦθο αὐτόν: Ὅτι δηλ. οἱ εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες προέρχονται ἀπὸ μιὰ μητέρα γλῶσσα, τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴν (Γ. Μπαμπινιώτης «Θεωρητικὴ γλωσσολογία», σελ. 105). Ποιοὶ ὅμως εἶναι αὐτοὶ οἱ ἰνδοευρωπαῖοι ποὺ δημιούργησαν τὴν ἀρχικὴ πρωτόγλωσσα καὶ μ' αὐτὴ συνδέονται γενετικὰ ὅλες οἱ ἄλλες εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες; Ὑπῆρξε μιὰ τέτοια φυλὴ; Οἱ θεωρίες γιὰ τὴν ἀρχικὴ κοιτίδα τους καὶ τὸν προσδιορισμὸ τοῦ χρόνου ποὺ ἔζησαν εἶναι ἀμφισβητούμενες. Ἀνυπαρξία λοιπὸν φορέως-λαοῦ, ἀνυπαρξία πολιτισμοῦ καὶ ἔθνους: τότε πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μιλάμε γιὰ φορέα γλῶσσας ἀπὸ μιὰ ὑποτιθέμενη φυλὴ; Μὲ τὴ θεωρία τῆς συμβατικότητος; Μὲ τὴ συγκριτικὴ δηλ. ἐξέταση τῶν κοινῶν στοιχείων ὅλων τῶν γλωσσῶν ποὺ ὑποτίθεται ὅτι συνδέονται μὲ τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴν; Πῶς μπορούμε νὰ μιλάμε γιὰ γλῶσσα ἑνὸς λαοῦ ἂν δὲν ἔχουμε ἱστορικὰ στοιχεῖα γι' αὐτόν; Ὁ Γάλλος γλωσσολόγος *Saussure* λέει πῶς ἡ γλωσσολογία ἐγγίζει τὴν ἐθνολογία. Εἶναι ὅλες οἱ σχέσεις ποὺ μποροῦν νὰ ὑπάρξουν στὴν ἱστορία μιᾶς γλῶσσας καὶ στὴ ἱστορία μιᾶς φυλῆς ἢ ἑνὸς πολιτισμοῦ. Τὸ συμπέρασμα λοιπὸν ὅτι οἱ εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες συνδέονται γενετικὰ δὲν στηρίζει τὴν ἄποψη ὅτι ὁπωσδήποτε ὑπάρχει ἡ μητέρα γλῶσσα, ἡ ἰνδοευρωπαϊκὴ. Διότι γλῶσσα καὶ γραφὴ σημαίνει πολιτισμὸς καὶ ἐδῶ ἔχουμε ἀνυπαρξία ἔθνους καὶ πολιτισμοῦ.

Οἱ γλωσσολόγοι ποὺ στηρίζουν αὐτὴ τὴ θεωρία δὲν

γνωρίζουν ἀπὸ ποιὸν καὶ οὔτε σὲ ποιὸ μέρος πρωτολαλήθηκε αὐτὴ ἢ γλῶσσα προτοῦ διασπαροῦν οἱ «Ἰνδοευρωπαῖοι» σὲ διάφορες περιοχές, ὅπως στὴν κοιλάδα τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ Γάγγη ὡς τὴν Ἰσλανδία, καθὼς ὑποστηρίζουν. Ἄρα κινοῦνται στὸ χῶρο τῆς συμβατικότητας καὶ τῆς ὑπόθεσης. Γιὰ ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἔχουν ἀκράδαντη πεποίθηση εἶναι ὅτι ἦταν σκορπισμένοι σὲ διάφορα φύλα — ἐξ οὗ καὶ οἱ Ἰνδοευρωπαϊκὲς γλῶσσες — στὶς περιοχὲς τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ Γάγγη, στὴν περιοχὴ τοῦ Καυκάσου καὶ τοῦ Παμίρ καὶ ἀργότερα μετακινήθηκαν καὶ στὴν Εὐρώπη, πλάθοντας ἔτσι τὴν Ἰνδοευρωπαϊκὴ ἢ τὴν Ἰνδογερμανικὴ θεωρία, γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὴ γενετικὴ σύνδεση τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, ξεχνῶντας βεβαίως ὅτι ἢ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἢ ἄλβανικὴ καὶ ἢ ἀρμενικὴ χαρακτηρίζονται ὡς «μεμονωμένες γλῶσσες». Ἡ ἑλληνικὴ εἶναι «ἀνάδελφος» γλῶσσα. Θὰ πῶ καὶ τοῦτο: Ὑπάρχουν λέξεις στὴν ἑλληνικὴ ποὺ δὲν ἀνήκουν σὲ καμία ἀπὸ τὶς ὑποτιθέμενες γλῶσσες καὶ αὐτὲς τὶς λέξεις τὶς παρέλαβαν οἱ πρῶτοι Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς αὐτόχθονες (Πελασγούς, Κᾶρες, Λέλεγες, Μινωίτες). Αὐτὲς δὲν ἀνήκουν σὲ καμία ἀπὸ τὶς Ἰνδοευρωπαϊκὲς γλῶσσες. Ἄς δοῦμε μερικὲς ἀπὸ αὐτές:

Συναγρίς (= συναγρίδα), σκόμβρος (= σκουμπρί), ὑάκινθος, κολοκύνθη (= κολοκύθα), ἀμυγδαλή (ἄμυδαλιά), ἀσφόδελος, νάρκισσος, κυπάρισσος, ὀρίγανος (= ρίγανη), ὄρυζα (= ρύζι), σέλινο, συκέα (= συκιά), διθύραμβος, κιθάρα, ξίφος, θάλαμος, κασσίτερος, σάλπιγξ (= σάλπιγγα), γεῖσον, θίασος, χαλκός.

Λέξεις προελληνικὲς ποὺ φτάνουν ὡς τὶς μέρες μας ἀναλλοιώτες καὶ ἀποτελοῦν δείγματα ἀνώτερου πολιτισμοῦ.

Τοπωνύμια: Ἐρύμανθος, Ἀμάρυνθος, Τίρυνς (= Τίρυνθα), Λάρισα, Ζάκυνθος, Λέσβος, Σκῦρος, Βριλησσός, Σάμος, Παρνασσός, Νάξος, Πάρνων, Λυκαβηττός, Χίος.

Όνόματα θεῶν: Ἄρτεμις, Ἀθηνᾶ, Ἀπόλλων, Ἀφροδίτη, Ἑρμῆς.

Λέξεις πού περνοῦν ἀναλλοίωτες μέσα ἀπὸ τὴ γλωσσικὴ περιοχὴ τῶν πανάρχαιων προελληνικῶν φύλων.

Ὅμως καὶ ἐδῶ οἱ Εὐρωπαῖοι γλωσσολόγοι χωρὶς καμιά ἐπιστημονικὴ βεβαιότητα ὑποστηρίζουν ὅτι τὰ πρωτοελληνικὰ αὐτὰ φύλα, ὅπως π.χ. οἱ Πελασγοί, ἀνήκουν στὴ μεγάλη ἰνδοευρωπαϊκὴ οἰκογένεια, ἄρα καὶ τὰ γλωσσικά τους στοιχεῖα τὰ ἔχουν κληρονομήσει ἀπὸ αὐτή. Διατυπώθηκε μάλιστα ἡ ἄποψη ὅτι ἡ λέξη «Πελασγοί» ἀποτελεῖται ἀπὸ τὶς ἰνδοευρωπαϊκὲς λέξεις: *bhel* (ἀνθῶ) καὶ *osgho* (= κλαδί), δηλ. *bhelosgho* (ἀνθισμένο κλαδί). Αὐτὸ βέβαια δὲν ἔχει ἀποδειχτεῖ ἐπιστημονικά, ὅτι δηλ. τὸ ὄνομα «Πελασγός» σημαίνει ἀνθισμένο κλαδί. Ἀντίθετα, εἶναι ἱστορικὰ τεκμηριωμένο ὅτι οἱ Πελασγοὶ μέσα στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο φτάνουν ὡς ἰδιαίτερη φυλετικὴ ομάδα ὡς τὸ τέλος τῆς μυκηναϊκῆς ἐποχῆς. Γιατὶ ὅμως αὐτὴ ἡ φανατικὴ πεποίθηση τῶν Εὐρωπαϊῶν γλωσσολόγων περὶ «ἰνδοευρωπαϊκῆς ὁμογλωσσίας»; Ὑπῆρχε καμιά σκοπιμότητα; Μήπως ἀποσιωπᾶται ἠθελημένα κάποιος ἄλλος λαὸς ὁ ὁποῖος καὶ πλούσιο γλωσσικὸ θησαυρὸ διέθετε καὶ ἀνώτερο πολιτισμὸ;

Θὰ πρέπει νὰ πῶ ὅτι ὁ ὅρος «ἰνδοευρωπαῖοι» δὲν ἦταν γνωστὸς σὲ παλιότερες ἐποχές, χρησιμοποιοῦντο δὲ γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1784, ὅταν ἡ Ἑλλάδα βρισκόταν σὲ διωγμὸ ἀπὸ τοὺς ξένους μὲ πρόθεση τὴν ἀφάνεια. Τὸν χρησιμοποίησε ὁ Ἄγγλος ἀνατολιστὴς *William John*. Τὸ 1813, πάλι σε μιὰ ἐποχὴ πού ἡ Ἑλλάδα κόντευε νὰ ἀφανιστεῖ ὡς ἔθνος, ἓνας ἄλλος Ἄγγλος ἀνατολιστὴς ὁ *Thomas Youn* μίλησε γιὰ «ἰνδοευρωπαϊκὴ ὁμογλωσσία» καὶ μάλιστα χωρὶς ἰνδοευρωπαῖους, γιατί ἡ ἱστορικὴ ἔρευνα δὲν εἶχε ἀποδείξει, ἀκόμη τοῦλάχιστον, ὅτι ὑπῆρχε τέτοιος λαός, τέτοια φυλὴ πού ἔγραψε τὴν τάδε ἱστορία, τὴν τάδε χρονολογικὴ ἐποχὴ ἢ ἄφησε αὐτὰ τὰ πολιτιστικὰ μνημεῖα. Πλήρης ἀπουσία πολιτιστικῶν στοιχείων, ἓνας παραλογι-

σμός στη συμβατικότητα και στην υπόθεση των γλωσσολόγων, βάζοντας ἔτσι φραγμό στην ἔρευνα και στην ἀναζήτηση αὐτοῦ τοῦ λαοῦ ποὺ μίλησε τὴν πρωτόγλωσσα. Ἡ «Ἰνδοευρωπαϊκὴ» λοιπὸν θεωρία εἶναι πλάσμα τῆς ἐπιστημονικῆς φαντασίας τῶν Εὐρωπαϊῶν γλωσσολόγων καὶ μάλιστα τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν Γερμανῶν ποὺ μίλησαν περὶ «Ἰνδογερμανικῆς θεωρίας», ποὺ στηρίχτηκε στὸ γεγονός ὅτι ὑπάρχουν κοινὲς γλωσσικὲς ρίζες ἀπὸ τὴν Εὐρώπη ἕως τὶς Ἰνδίες. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ κοινότητα τῶν γλωσσικῶν ριζῶν δὲν ἔχει ἀποδειχθεῖ ἱστορικὰ ὅτι προέρχεται ἀπὸ τοὺς «Ἰνδοευρωπαίους». Οὔτε ἡ ἱστορία οὔτε ἡ προϊστορία ἀναφέρει κάποιον «Ἰνδοευρωπαϊκὸ πολιτισμό», γιατί γλῶσσα καὶ γραφὴ σημαίνει πολιτισμός, ὅπως ἀνέφερα καὶ πρὶν. Ἄρα οἱ «γλωσσολογικοὶ νόμοι» μὲ δεδομένη αὐτὴ τὴν υπόθεση καὶ χωρὶς καμιά ἱστορικὴ ἀπόδειξη, μὲ κάποια σκοπιμότητα βέβαια, κατάφεραν νὰ κάνουν κάθε γλωσσολόγο σήμερα νὰ πιστεύει ἀδιαμφισβήτητα στὴ θεωρία τῆς «Ἰνδοευρωπαϊκῆς ὁμογλωσσίας». Τὸ «Ἰνδοευρωπαϊκὸ σύνδρομο» δὲν ἄφησε περιθώρια στὸ γλωσσολόγο νὰ ψάξει πόσο βαθιὰ πηγαίνει στὸ χρόνο ἡ ἑλληνικὴ ἱστορία καὶ φυσικὰ ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ γλῶσσα.

Ὁ Πλάτων ἀναφέρει στὸν Τίμαιο (κέφ. 3ο) ὅτι κάποιος Αἰγύπτιος ἱερέας εἶπε στὸν Σόλωνα τὰ ἑξῆς: Οἱ Ἕλληνες πάντα ξεχνοῦν τὴν ἱστορία τους ποὺ εἶναι κατὰ 1000 χρόνια παλαιότερη τῶν Αἰγυπτίων. Πῶς μπορεῖς νὰ ἀποδείξεις λοιπὸν κάτι τέτοιο καὶ νὰ πεῖς πῶς ἡ ἀρχέγονη γλῶσσα εἶναι ἑλληνικὴ; Μὲ αὐτὴ τὴν ἐπικρατοῦσα θεωρία περὶ «Ἰνδοευρωπαϊῶν» κάθε ἐρευνητικὸ πεδίο εἶναι δύσβατο. Εἶναι λοιπὸν ἀπορίας ἄξιον πῶς διατυπώνονται μὲ τόση σοβαρότητα ὑποτιθέμενες λεπτομέρειες γιὰ κάποια «Ἰνδοευρωπαϊκὴ» φυλὴ μὲ στοιχεῖα ποὺ δὲν θεωροῦνται ἐπαρκῆ;

Καὶ ὅμως κανεὶς δὲν βρέθηκε νὰ ἀπορρίψει αὐτὸν τὸν μῦθο. Συλλογιστικὴ ἀνεπάρκεια λοιπὸν ἢ κάποια σκοπιμότητα; Εἶναι δύσκολο νὰ κάνεις τὸν Ἀγγλο, τὸν Γάλλο

και προπαντός τον Γερμανό — γιατί αυτός έπλασε το μῦθο περί «ίνδοευρωπαϊκής» γλώσσας — να πιστέψει μετά από αυτή την επικρατούσα τόσα χρόνια θεωρία ότι η γλώσσα του έχει τη καταγωγή της στην αρχαία ελληνική.

Είναι γεγονός — και αυτό είναι αποδεκτό από τους Εὐρωπαϊούς γλωσσολόγους — ότι για τη μελέτη τῶν γλωσσικῶν φαινομένων τῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν ἡ ἀρχαία ἑλληνική θεωρήθηκε ἡ πλέον κατάλληλη, διότι αὐτὴ εἶναι δυνατόν νὰ παρακολουθηθεῖ ἐπὶ τρεῖς καὶ πλέον χιλιετίες χωρὶς διακοπή. Δὲν χάνεις τὰ χνάρια τῆς μέσα στὴ ἱστορία καὶ ἂν λάβουμε ὑπόψη αὐτὸ πὸ εἶπε ὁ Αἰγύπτιος ἱερέας στὸν Σόλωνα κατὰ τὸν Πλάτωνα, θὰ συμπεράνουμε ὅτι αὐτὴ τελικὰ εἶναι ἡ «πρωτόγλωσσα» καὶ ὄχι ἡ ὑποτιθέμενη «ίνδοευρωπαϊκή». Καὶ ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔδωσαν σὲ πολλοὺς λαοὺς, ὅπως στοὺς Αἰγυπτίους, Φοίνικες, Φρύγες, Μυσοὺς, Βαβυλώνιους κ.ἄ. στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ τους.

Ὁ «Ὄργανισμὸς Δημητρέλη» (ἔδρα Θεσ/νίκη) ἐξέδωσε πρὸς χρῆσι τῶν σπουδαστῶν τοῦ σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἡ τέχνη τῆς Γραφῆς: ἱστορία καὶ ἐξέλιξη», ὅπου ἀναλύει ὀτιδήποτε σχετίζεται μὲ τὴν γραφὴ (ἐκδ. «Μαϊάνδρος» Θεσ/νίκη 1989, σελ. 14 κ.ἑπ.). Ἡ διαπίστωση ὅτι οἱ Φοίνικες ἀντέγραψαν τοὺς Κρήτας, στὸ θέμα τοῦ Ἀλφαβήτου, ἀποδεικνύεται γιὰ μίαν ἀκόμη φορὰ πρὸς λύπην τῶν φοινικιστῶν. Συγκεκριμένως τὰ συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα διαβάζομεν στὸ προαναφερθὲν ἔργον εἶναι κατηγορηματικά:

Ἡ πιὸ τέλεια ἀλφαβητικὴ γραφὴ εἶναι ἡ ἑλληνικὴ. Ἡ σημασία τῆς ἐπινόησης τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου εἶναι κεφαλαϊώδης στὴν ἱστορία τῆς γραφῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖο ὅτι τὸ πρῶτο ἀλφάβητο ἐπινοήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες σὲ μιὰ ἐποχὴ πολιτισμικῆς καὶ πολιτικῆς ἐκρηξης, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ γραφὴ τὸ τέλειο ἐργαλεῖο καταγραφῆς τῆς πιὸ καλλιεργημένης

γλώσσας του αρχαίου κόσμου, με στόχο να μεταφέρει στις επόμενες γενιές το μήνυμα της απaráμιλλης σκέψης και φιλοσοφίας του αρχαίου ελληνικού κόσμου.

Οί Έλληνες ήταν που παρέδωσαν τη γραφή τους στους μεσογειακούς πληθυσμούς της Μ. Ασίας, της Ιταλίας και της Αιγύπτου, για να εξελίξει αργότερα κάθε πολιτισμός ξεχωριστά τη δική του γραφή, όπως τη γοτθική, την κοπτική και τη σλαβική, που γεννήθηκαν από την ελληνική γραφή.

Σχετικά με την καταγωγή του αλφάβητου υπήρξαν στο παρελθόν και υπάρχουν ακόμα και σήμερα πολλές διενέξεις. Αυτές αφορούν το γνωστό ισχυρισμό, πως η καταγωγή όλων των αλφαβήτων και συνεπώς και του ελληνικού είναι φοινικική.

Απαιτείται μια λεπτομερής ανάλυση του θέματος για να αποφεύγονται παρανοήσεις και για να αποκτήσουμε μια σωστή κρίση πάνω στην ιστορία της γραφής, που είναι και η ιστορία του πολιτισμού μας.

Βασικά, όταν μιλούμε για αλφαβητικές γραφές, εννοούμε τις γραφές εκείνες που κάθε τους σύμβολο αποτελεί και ένα φθόγγο, και που με το συνδυασμό των συμβόλων τους μπορούμε να σχηματίσουμε λέξεις, φράσεις με λογικό περιεχόμενο και κείμενα εκφραστικά, με πλούτο ιδεών.

Η φοινικική γραφή περιελάμβανε σύμβολα-φθόγγους, τα οποία όμως ήταν όλα σύμφωνα. Αυτά τα σύμβολα τα είχε «παραλάβει» από το Αρχαϊκό Κρητικό αλφάβητο, το οποίο διατήρησε αμετάλλακτο σε όλα του τα γράμματα.

Όταν ο Αρχαϊκός Κρητικός πολιτισμός έσβησε, ο φοινικικός διατήρησε το αλφάβητο και τα ψήγματα του Κρητικού πολιτισμού, για να το πάρουν σε μια πιο εξελιγμένη συμβολικά μορφή οί Έλληνες.

Μέχρι το σημείο αυτό, ελάχιστες ήταν οι παρεμβάσεις στη γραφή και θα παρέμενε σε εκείνο ακόμα το στάδιο

—μετὰ τὸ ἰδεογραφικὸ καὶ τὸ συλλαβικὸ— σὲ μιὰ ἀλφάβητική γραφή πρωτόγονη δηλαδή ἀκόμα, ἂν οἱ Ἕλληνες δὲν πρόσθεταν τὰ φωνήεντα, τὰ ὁποῖα κατέγραψαν μὲ ἀπόλυτη ἀκρίβεια, γιὰ νὰ παραδώσουν στὶς ἐπόμενες γενεὲς τὸ ἀλφάβητο πλήρες, ὀλοκληρωτικὰ ἐξελιγμένο, μεταλλοφυές.

Ἡ φοινικικὴ γλῶσσα εἶχε σύμφωνα λαρυγγικά.

Αὐτὰ μετέτρεψαν οἱ Ἕλληνες σὲ σημεῖα, κατάλληλα νὰ καταγράψουν τὰ φωνήεντα, προσαρμόζοντας καὶ τελειοποιῶντας τὸ σύστημα τῆς πρώτης ἐβραϊκῆς γραφῆς.

Ἔτσι, τὸ πρῶτο κλασικὸ ἑλληνικὸ ἀλφάβητο τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνα ἀποτελεῖται ἀπὸ γράμματα: φωνήεντα καὶ σύμφωνα. Γιατὶ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ποῦ ἦταν ἡ πιὸ ἐξελιγμένη καὶ πλούσια, δὲν μποροῦσε νὰ καταγραφεῖ χωρὶς τὰ φωνήεντα.

Ἀκόμα καὶ ὁ Ἡρόδοτος, ποῦ ὀνόμαζε τὰ ἑλληνικὰ γράμματα «φοινικία», ἐννοεῖ ἀκριβῶς τὴ μεταφορὰ τῶν συμβόλων, ποῦ καὶ αὐτά, ὅμως, ἔχουν ρίζα ἑλληνική.

Ἡ κ. Ἄννα Δημητρίου στὸ βιβλίον της «ΠΕΛΑΣΓΟΙ-ἡ καταγωγή τῶν Ἑλλήνων» (ἐκδόσεις «Νέα Θέσις» Ἀθ. 1993) παρατηρεῖ εὐστόχως ὅτι (σελ. 7):

Πέρα ἀπ' τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι σαφῶς τονίζουν τὸ αὐτόχθον τῶν Πελασγῶν καὶ πέρα ἀπ' τὰ σημερινὰ ἀρχαιολογικὰ δεδομένα, τὰ περὶ «ἰνδοευρωπαϊκῆς» προελεύσεώς τους ἀνατρέπονται καὶ ἀπὸ τίς τότε κλιματολογικὲς συνθῆκες Δύσης καὶ Ἀνατολῆς! Γιατὶ μέχρι πρὸ 15.000 χρόνων τὰ βόρεια κράσπεδα τῆς Γερμανίας καλύπτονταν ἀπὸ πάγους, ἡ δὲ ὑπόλοιπη Εὐρώπη καὶ ἡ βόρεια Βαλκανικὴ μέχρι τὸ 7.000 π.Χ. ἀποπνίγονταν ἀπὸ ἀδιάβata καὶ ἀκατοίκητα δάση, τὰ ὁποῖα ἀναπτύχθηκαν ὀργιωδῶς, λόγω τῆς μεγάλης ὑγρασίας ἀπὸ τὴν τήξη τῶν πάγων.

Μέχρι τὸ 7.000 π.Χ. ἐπίσης ἀπὸ τὴν Βαλτικὴ μέχρι τὰ Ἰμαλαΐα οἱ παγετῶνες, τὰ ἔλη καὶ τὰ ἀδιαπέραστα δάση

ἐμπόδιζαν τὴν ἐπικοινωνία τῶν Ἀσιατικῶν φυλῶν μὲ τὸ Αἴγαῖο.

Ὁ Διόδωρος Σικελιώτης στὸ Γ' βιβλίο, παρ. 34, μιλάει γιὰ κατεψυγμένα καὶ θερμὰ μέρη. Μάλιστα ἡ ἀπόσταση μεταξύ τους, γράφει, εἶναι ἓνα ταξίδι πὺ δὲν διαρκεῖ πάνω ἀπὸ 24 ἡμέρες, ἂν ταξιδεύει κανεὶς χωρὶς διακοπή. Λέει, ἐπίσης, ὅτι στὶς κατεψυγμένες χῶρες τὰ ὕγρα πῆζουν τόσο, πὺ πρέπει νὰ τὰ κόψεις μὲ τὸ μαχαῖρι! Ὅλα τὰ ἄκρα τῶν ἀνθρώπων καταρρέουν, τὰ μάτια τυφλώνονται καὶ ἡ φωτιά δὲν προσφέρει καμμιά προστασία. Κατεψυγμένα θεωρεῖ τὰ πρὸς βορρᾶν τῆς Ἑλλάδος μέρη. Μάλιστα ἀναφέρει ὅτι εἶναι τόσο μεγάλη ἡ ἀντίθεση τοῦ δικοῦ μας κλίματος μὲ ἐκεῖνα πὺ περιγράψαμε, ὥστε, ὅταν ἐξετάζουμε τὶς λεπτομέρειες, ἡ διαφορὰ φαίνεται ἀπίστευτη.

Ὅλα τὰ παραπάνω, ἐκτὸς φυσικὰ ἀπὸ τὰ ἀρχαιολογικὰ δεδομένα, ἀποκλείουν κάθε «εἰσβολή» ἀπὸ Βορρᾶ, Δύση καὶ Ἀνατολή!

Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐργασίας αὐτῆς. Νὰ παραθέσει, δηλαδή, ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχαιολογικῆς σκαπάνης, τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαιώνουν τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνες συγγραφεῖς, πὺ παραδίδουν τοὺς Πελασγοὺς ὡς γηγενεῖς καὶ τοὺς ταυτίζουν μὲ τοὺς Ἑλληνες.

Νὰ παραθέσει τὰ στοιχεῖα πὺ δείχνουν ὅτι στὴν ἀμέσως μετὰ τοὺς παγετῶνες ἐποχή, στὴν Ἑλλάδα ἤδη εἶχε ἀναπτυχθεῖ ἓνας ὁμοιογενὴς πολιτισμὸς, σ' ὀλόκληρο τὸν ἠπειρωτικὸ καὶ νησιωτικὸ χῶρο, συνέχεια τῆς προηγούμενης πολιτιστικῆς τῆς παραδόσεως.

Νὰ παραθέσει ἀκόμη καὶ γλωσσολογικὰ στοιχεῖα πὺ ταυτίζουν τὴν Πελασγικὴ καὶ Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Στοιχεῖα, πὺ ταυτίζουν τὴν θρησκεία, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα καὶ τὸν πολιτισμὸ τῶν Πελασγῶν καὶ Ἑλλήνων. Γιὰ ν' ἀποδειχτεῖ, τέλος, ὅτι καὶ τὰ περὶ «ἰνδοευρωπαϊκῆς» προελεύσεως τῶν Ἑλλήνων εἶναι μῦθος.

Μὲ τὴν ἐξιστὸρηση τῶν πολιτιστικῶν δεδομένων τῆς

Πρώιμης Χαλκοκρατίας φτάσαμε στο κρίσιμο σημείο, το 1.900 περίπου π.Χ., τότε δηλαδή που υποτίθεται ότι η Ελλάδα κατακλύστηκε από «έλληνόφωνα ινδοευρωπαϊκά φύλα»! Ο αναγνώστης θα διαπίστωσε ότι ως τώρα τουλάχιστον τίποτα δεν προδίδει ένα τέτοιο σοβαρό γεγονός. Η, εν πάση περιπτώσει, με τα έως τώρα αρχαιολογικά και ανθρωπολογικά δεδομένα δεν στοιχειοθετείται κάτι τέτοιο. Αντίθετα, διαπιστώνεται μια όμοιογενής συνεχής πολιτιστική δημιουργία και πορεία από την Αρχαιολιθική ακόμα εποχή, σ' ολόκληρο τον Έλλαδικό χώρο.

Όλοι οι Έλληνικοί πολιτισμοί της Πρώιμης Χαλκοκρατίας βασίζονται στις προγενέστερες παραδόσεις των αυτόχθονων Πελασγικών στοιχείων. Οι ύφιστάμενες διαφορές οφείλονται αποκλειστικά στις τοπικές ιδιομορφίες. Αυτό λέει η έρευνα. Οι Πολιτισμοί αυτοί δεν ήλθαν ούτε από την Ανατολή, αλλά ούτε μεταφυτεύτηκαν έτοιμοι από την Μικρά Ασία, ή όποια ασφαλώς φυλετικά είναι όμοιογενής με την απέναντι πλευρά του Αιγαίου...

Η αρχαιολογική έρευνα απέδειξε ότι δεν είχαμε καμιά ανθρωπολογική αλλαγή στο αυτόχθον πληθυσμακό στοιχείο, ιδιαίτερα κατά το μεταβατικό στάδιο της Παλαιολιθικής προς την Νεολιθική και σ' ολόκληρη την Νεολιθική.

Πέρα απ' τα πορίσματα της αρχαιολογικής σκαπάνης, που απορρίπτουν τα περι «φυλετικών αναταραχών» γύρω στο 2.000 π.Χ., συμβαίνει και οι ειδικοί επιστήμονες να έχουν διαφορετική ό καθένας γνώμη για το πολύ σοβαρό αυτό θέμα, την «είσβολή» δηλαδή «ινδοευρωπαϊκών φύλων» στην Χώρα μας στα τέλη του 20ου αιώνα π.Χ. Κι' αυτό γιατί στηρίζονται μόνο σε υποθέσεις, μια και δεν υπάρχουν συγκεκριμένα στοιχεία που να το αποδεικνύουν.

Ήδη Έλληνες επιστήμονες μιλούν για «κάθοδο» Θεσσαλικών φύλων. Κάτι είναι κι αυτό!

Ό κ. Δημήτριος Δημόπουλος στο σύγγραμμά του «Η

καταγωγή τῶν Ἑλλήνων» (ἐκδόσεις «Ἐλεύθερη Σκέψις» Ἄθ. 1994) μὲ στοιχεῖα καὶ ἀκλόνητον ἐπιχειρηματολογία καταδεικνύει τὸ ἀνύπαρκτον τῶν ἰνδοευρωπαϊῶν καὶ μὲ πειστικότητα διατυπώνει τὴν ἄποψιν, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ μετέφερε στοὺς ἄλλους λαοὺς γλωσσικὰ στοιχεῖα καὶ πολιτισμόν. Εἰδικώτερον γράφει (σελ. 39):

«Ἀκόμη πιὸ ἐπικίνδυνη ἀπεδείχθη ἡ στήριξί μας στὴν Γλωσσολογία. Ἐπειδὴ εἶχε ἐπισημανθῆ ἡ ὕπαρξι πολλῶν ἀναλογιῶν, ὁμοιοτήτων καὶ κοινῶν γλωσσικῶν ριζῶν ἀνάμεσα σὲ πλεῖστες γλῶσσες τοῦ εὐρωπο-ἰνδικοῦ χώρου, ἐθεωρήθη ὅτι ὅλος αὐτὸς ὁ χῶρος κατοικεῖται ἀπὸ μία καὶ μόνη φυλή, πὺν ἀπεκλήθη “ἰνδοευρωπαϊκὴ”. Αὐτὴ ἡ ἐσφαλμένη θεωρία δὲν μπόρεσε βέβαια νὰ σταθῆ ἀνθρωπολογικῶς καὶ ἔτσι ἀργότερα ἐπεκράτησε ἡ ἄποψι, ὅτι ἡ “ἰνδοευρωπαϊκὴ” ὁμογλωσσία προέρχεται ἀπὸ κάποιον ἄγνωστο προϊστορικὸ φῶλο, πὺν ὀνομάσθηκε κι αὐτὸ “ἰνδοευρωπαϊκόν”, πολὺ σοφὸ καὶ φωτισμένο, πὺν κάποτε διέδραμε ὄλο αὐτὸ τὸν χῶρο σκορπίζοντας γλωσσικὰ στοιχεῖα παντοῦ καὶ κατόπιν ἐξηφανίσθη μυστηριωδῶς. Ἡ Συγκριτικὴ Γλωσσολογία μάλιστα, μὲ ἄοκνες προσπάθειες, ἔφτασε στὸ κατόρθωμα νὰ ἀναστηλώσῃ τὴν ἀρχέγονη αὐτὴ Γλῶσσα.

Τὸ πρόβλημα ὁμῶς ἔγκειται στὸ γεγονός, ὅτι ἡ Παλαιοανθρωπολογία δὲν μπόρεσε πούθεν νὰ ἀνεύρῃ σκελετικὰ κατάλοιπα αὐτῆς τῆς ὑποθετικῆς, καὶ σήμερα μὴ ὑπαρχούσης, ἰνδοευρωπαϊκῆς φυλῆς. Ὁ Βρετανὸς ἀρχαιολόγος Κόλιν Ρένφριου τονίζει: “Ὁ κύριος λόγος τῆς ἀποτυχίας στὸν ἐντοπισμὸ τῶν ἰνδοευρωπαϊῶν ὀφείλεται, νομίζω, στὴν ἀπερίσκεπτη ἐμπιστοσύνη στὴν Γλωσσοπαλαιοντολογία”. Ὁ Ντυμεζιλ ἐπeseήμανε (μὲ κάποια δόσι βέβαια ὑπερβολῆς) ὅτι “δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα ὄνομα θεοῦ κοινὸ στοὺς ἰνδοευρωπαϊοὺς καὶ καμία λέξι κοινὴ δὲν ὑπάρχει σ’ αὐτὲς τὶς γλῶσσες (ἰνδοευρωπαϊκῆς), πὺν νὰ ἀποδίδῃ τὴν θυσία ἢ κάποια ἱεροτελεστία”, ἔτσι πὺν ὁ Μεγιὲ νὰ ἀμφισβητήσῃ ὄχι μόνον τὴν ὕπαρξι κοινῆς ἰνδοευρωπαϊκῆς ἰδεολογίας, ἀλλὰ

καὶ κοινῆς γλώσσης. Καὶ ἡ μὲν ἀνυπαρξία “ἰνδοευρωπαϊκῆς φυλῆς” ἔχει καταστρεῖ σήμερα “κοινὸς τόπος” γιὰ τὴν Ἀνθρωπολογία, ἀλλὰ καὶ κοινὴ ἰνδοευρωπαϊκὴ ἰδεολογία δὲν μπορεῖ νὰ εὐσταθῆ σὲ χῶρο πολυφυλετικό. Κάθε φυλὴ εἶχε τοὺς ἰδικούς της θεοὺς καὶ τὰ ἰδικὰ της θρησκευτικὰ ἔθιμα καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ δὲν ἀνιχνεύεται καμία κοινὴ ὀνομασία τους.

Μία λοιπὸν εἶναι ἡ ἔρμηνεία τοῦ προβλήματος: Κάποιο πολιτισμένο φῦλο στὴν προϊστορικὴ ἐποχὴ εἶχε ἐξαπλωθῆ σ’ ὅλο τὸν ἰνδοευρωπαϊκὸ χῶρο, μεταφέροντας στοὺς ντόπιους ἀπολίτιστους λαοὺς γλωσσικὰ στοιχεῖα — ἓνα φῦλο ὑπαρκτό, κι ὄχι φανταστικό. Θὰ δεῖξουμε δὲ ὅτι τὸ φῦλο ἐκεῖνο δὲν ἦταν ὄντως κάποιο φῦλο ἐπιστημονικῆς φαντασίας, ἀλλὰ τὸ ἑλληνικό, ποὺ ἀπλώθηκε σ’ ὅλο τὸν σχεδὸν ἄγλωσσο ἀκόμη τότε κόσμος, προσφέροντας στοιχεῖα γλωσσικὰ καὶ ποικίλα ἄλλα πολιτιστικά».

Ὁ βραβευμένος ἀπὸ τὸ ἴδρυμα «Μπότση» δημοσιογράφος κ. **Κ. Δούκας** στὴν πρωτότυπον μελέτην του «Τὸ μεγάλο μυστικὸ τοῦ Ὀμήρου» (ἐκδ. «Δωδώνη» Ἀθ. 1993, τόμος Α΄ σελ. 10) ἐντὸς μιᾶς παραγράφου συνοψίζει τὴν ἀλήθειαν ὅτι εἴμεθα αὐτόχθονες καὶ ἡ γλῶσσα μας ἐδημιουργήθη στὸν Ἑλληνικὸν χῶρον:

«Νεώτερες ὁμως γλωσσολογικὲς ἐρευνες ἀπὸ διαπρεπεῖς Ἑλληνες ἐπιστήμονες ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ Ἑλλαδικὸς χῶρος ὑπῆρξε τὸ ἐπίκεντρο τῆς γλῶσσας τῶν αὐτοχθόνων Ἑλλήνων κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους. Ἡ γραφὴ καὶ οἱ λέξεις “ἐξήχθησαν” καὶ ἀργότερα “παλινοστήθηκαν” κατὰ τὶς μετακινήσεις τῶν λαῶν, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ γραφὴ νὰ φαίνονται μερικῶς εἰσαγόμενες καὶ ὁ ἑλληνικὸς ἀλφάβητος ὡς δῆθεν διδαχθεὶς ὑπὸ τῶν Φοινίκων*».

* Ὑπάρχουν σπουδαῖες μελέτες τῶν καθηγητῶν Ἀποστόλου Ἀρβανιτοπούλου, Σπύρου Μαρινάτου, Παναγιώτη Καββαδία κ.ἄ.

Ὁ κ. Παντελῆς Ἰωαννίδης στὸ πρωτοποριακὸ ἔργον του «*Ἡ ἄγνωστη προϊστορία τῶν Ἑλλήνων (10.000-2.000 π.Χ.)*» (ἐκδόσεις «Δίον», Θεσ/νίκη 1987) ἐξηγεῖ τὸ γηγενὲς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Στὴν σελ. 9 διαβάζομεν:

«*Μεγάλος λαός, αὐτόχθονες τῆς χερσονήσου τοῦ Αἴμου καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας οἱ Ἕλληνες, φέρονται ἀπὸ τ' ἀρχαῖα κείμενα σὰν οἱ πρῶτοι πολιτισμένοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, σαν ἰδρυτὲς τοῦ πρώτου ὀργανωμένου κράτους τῆς γῆς κι ἐκπολιτιστὲς τῆς ἀνθρωπότητος.*

Ἡ παρουσία τους στὴν ἀνωτέρω κοιτίδα ἀναφέρεται ὅτι ἔλαβε χώρα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς τήξης τῶν πάγων τῆς τελευταίας Βουρμίου περιόδου κατὰ τὴν 23η χιλιετηρίδα π.Χ., ἡ ὕψιστη ἀκμὴ τοῦ πολιτισμοῦ τους σημειώνεται τὴν 9η χιλιετηρίδα π.Χ., ἡ πτώση του ὅτι ἔγινε τὴν 7η χιλιετηρίδα π.Χ., κι ἡ ἀναβιώκη τοῦ πολιτισμοῦ τους μετὰ τὴν πτώση, ὅτι ἔλαβε χώρα τὴν 5η περίπου χιλιετηρίδα π.Χ.»

Στὴν σελ. 162 παραθέτει συγκριτικὸν πίνακα τῶν ἀρχαίων ἀλφαβήτων ἐπὶ τοῦ ὁποίου προκύπτει ὅτι τὸ σημιτοφοινικικὸν ἀλφάβητον προῆλθε ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ. (ἴδε σελ. 61)

Ὁ ἀείμνηστος Ἀντώνιος Καψῆς στὸ Γ' Διεθνὲς Θρακολογικὸν Συνέδριον στὴν Βιέννη (3 Ἰουνίου 1980) κατέθεσε ἀνακοίνωσιν μὲ θέμα «*ἀναθεώρησις τῆς ὑποθέσεως*

Ἰδιαίτερα ὁ Παν. Καββαδίας (1849-1928), ἐπιστημονικὴ κορυφὴ διεθνoῦς κύρους, ἀντέκρουσε τὴν ἐσφαλμένη ἀντίληψη περὶ προελεύσεως τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ἀπὸ τὸ φοινικικό. Τὴν ἄποψη αὐτὴ ὑποστήριξαν ἔντονα οἱ ἀρχαιολόγοι ἑβραϊκῆς καταγωγῆς. Ὁ Καββαδίας ὁμως ἐπικαλεσθεὶς ὅλα τὰ πρόσφατα γιὰ τὴν ἐποχὴ του ἐπιστημονικὰ δεδομένα καὶ ἰδίως τὰ χαραγμένα σημεῖα ἐπὶ τοῦ ψευδοστόμου ἀμφορέως τοῦ Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας, καθὼς καὶ τὰ «σήματα» ἐπὶ τεμαχίων ἀγγείων ποὺ βρέθηκαν στὶς Μυκῆνες, τὸ Ναύπλιο, τὸ Μενίδι καὶ ἄλλοῦ, ἀπέδειξε ὅτι ὑπῆρχε γραφὴ στὴν Ἑλλάδα πολλὰ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν ἀκμὴ τῶν Φοινίκων.

Τὸ ἴδιο ὑποστηρίζει καὶ τὸ βιβλίον αὐτὸ στηριζόμενον σὲ ἀπτὲς ἀποδείξεις τῆς Ἰλιάδος καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας.

περί *Ἰνδοευρωπαϊών*», ἡ ὁποία ἀνετυπώθη στὸ περιοδικὸν «*Θρακολογία*» (ἔτος Β', τεύχος 3, Ἰ.Αθ. 1982), ὄργανον τῆς «Ἐταιρείας Θρακολογικῶν Μελετῶν», καὶ κυριολεκτικῶς συντρίβει τὴν ψευδοθεωρίαν τῶν *Ἰνδοευρωπαϊών* (σελ. 5-32) μὲ τὴν ἀκόλουθον ἀδιάσειστον ἐπιχειρηματολογία:

«Ἐπειδὴ ἀμφισβητεῖται κατὰ βάσιν ἢ ὑπαρξίς τῶν «*Ἰνδοευρωπαϊών*», ἡ δὲ «*Ἰνδοευρωπαϊκὴ*» γλῶσσα ἢ ὁμογλωσσία ἀναγνωρίζεται διεθνῶς ἀπὸ τοὺς γλωσσολόγους ὡς ὄρος συμβατικὸς, πὺ δὲν ἀνταποκρίνεται σὲ ἀντίστοιχὴ «*Ἰνδοευρωπαϊκὴ*» φυλὴ, γι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν θὰ πρέπει νὰ διαλευκανθῇ τὸ πρόβλημα αὐτὸ μὲ δύο βασικὰ ἐρωτήματα:

- α. Ὑπῆρξαν «*Ἰνδοευρωπαϊοὶ*» καὶ
- β. Ἐὰν τυχὸν ὑπῆρξαν ποῦ καὶ πότε ἔζησαν;

Τὰ ἐπιχειρήματα τῶν «Ἰνδοευρωπαϊολόγων»

Οἱ «*Ἰνδοευρωπαϊολόγοι*» δὲν συμφωνοῦν μεταξύ των ποῦ ὑπῆρξαν «*Ἰνδοευρωπαϊκὰ*» φύλα, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ διάφορα κριτήρια (ἀρχαιολογικά, γλωσσικά, ἀνθρωπολογικά, κ.λπ.), πὺ νόμισαν ὅτι ἀνταποκρίνονται στοὺς ἐπιδιωκομένους σκοποὺς των, προσπάθησαν νὰ δικαιολογήσουν τὴν προέλευσι τῶν «*Ἰνδοευρωπαϊών*» ἀπὸ διάφορους κατευθύνσεις.

Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἀναφέρουν ἑλληνικὰ φύλα (Πελασγοὺς, Δωριεῖς, Ἴωνες, Ἀχαιοὺς, Αἰολεῖς, Βρύγες ἀπὸ τὴ Μακεδονία, Τυρσηνοὺς ἢ Τυρρηνοὺς ἀπὸ τὴ Αἴημον καὶ ἓνα ἀπέραντο κατάλογο ὀνομάτων διαφόρων ἄλλων ἑλληνικῶν φύλων), ἀλλὰ πούθεν δὲν ἀναφέρονται «*Ἰνδοευρωπαϊοὶ*».

Ἡ ἀνάμιξις ὀνόματος ἀγνώστων (ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς) «*Ἰνδοευρωπαϊκῶν*» φύλων μὲ τὰ γνωστὰ (ἀπὸ γραπτὰ κείμενα καὶ ἀρχαιολογικὲς ἐπιβεβαιώσεις), φύλα Λουβίων ἢ Λυκίων, Χεττιτῶν ἢ Χετταίων κ.λπ., εἶναι ἀδόκιμος καὶ σφαλερὰ μέθοδος, πὺ ὁδηγεῖ σ' ἐσφαλμένα συμπεράσματα.

Semitic	Phoenician and Punic	Israelite	Aramaic	Greek early	Greek late	North Italian	Early Latin and Roman	English
א	𐤀𐤁𐤂	𐤀	𐤁	ΑΑ	Α	ΑΑ	ΑΑ	A
ב	𐤂	𐤂	𐤃	ΒΒ	Β	ΒΒ	Β	B
ג	𐤃𐤄	𐤃	𐤄	ΓΓ	Γ	ΓΓ	ΓΓ	CG
ד	𐤄	𐤄	𐤅	ΔΔ	Δ	Δ	Δ	D
ה	𐤅	𐤅	𐤆	ΕΕ	Ε	ΕΕ	ΕΕ	Ē
ו	𐤆	𐤆	𐤇	ΖΖ	Ζ	ΖΖ	ΖΖ	F
ז	𐤇	𐤇	𐤈	ΖΖ	Ζ	ΖΖ	ΖΖ	Z
ח	𐤈	𐤈	𐤉	ΗΗ	Η	ΗΗ	Η	H(θ)
ט	𐤉	𐤉	𐤊	ΘΘ	Θ	ΘΘ	Θ	Th
י	𐤊	𐤊	𐤋	ΙΙ	Ι	Ι	Ι	I
כ	𐤋	𐤋	𐤌	Κ	Κ	ΚΚ	Κ	K
ל	𐤌	𐤌	𐤍	ΛΛ	Λ	Λ	Λ	L
מ	𐤍	𐤍	𐤎	ΜΜ	Μ	ΜΜ	ΜΜ	M
נ	𐤎	𐤎	𐤏	ΝΝ	Ν	ΝΝ	Ν	N
ס	𐤏	𐤏	𐤐	ΞΞ	Ξ	ΞΞ	Ξ	X
ע	𐤐	𐤐	𐤑	ΟΟ	Ο	Ο	ΟΟ	Ō
פ	𐤑	𐤑	𐤒	ΠΠ	Π	ΠΠ	ΠΠ	P
ק	𐤒	𐤒	𐤓	ΜΤ				(san)
ר	𐤓	𐤓	𐤔	ΡΡ	Ρ	ΡΡ	ΡΡ	Q
ש	𐤔	𐤔	𐤕	ΣΣ	Σ	ΣΣ	ΣΣ	R
ת	𐤕	𐤕	𐤖	ΤΤ	Τ	ΤΤ	Τ	T
			𐤗	ΥΥ	Υ	ΥΥ	Υ	U.V. W.Y.
			𐤘	ΦΦ	Φ	ΦΦ		Ph
			𐤙	ΧΧ	Χ	ΧΧ		Kh
			𐤚	Ψ	Ψ			Ps
			Ω	ΩΩ	Ω			Ō

ΑΡΧΑΙΑ ΑΛΦΑΒΗΤΑ

Ἡ σύγκριση τοῦ Σημιτικοῦ, Φοινικικοῦ, Ἑβραϊκοῦ, Ἀραμαϊκοῦ, Ἀγγλικοῦ, τῆς Νοτίου Ἰταλίας καὶ τοῦ Λατινικοῦ Ἀλφαβήτου μὲ τὸ Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Ἀλφάβητο μαρτυράει τὴν Ἑλληνικὴ τους προέλευση.

Νομίζω ότι επιστημονική είναι ή μέθοδος έρευνας όχι των ονομάτων (που άφοροϋν μάλιστα άγνωστα “ίνδοευρωπαϊκά” φύλα), αλλά των πραγμάτων, δηλαδή ή έρευνα των γνωστών άσιατικων και άλλων φύλων (άπο τὰ γραπτά κείμενα, που έπιβεβαιώνονται και με άρχαιολογικά δεδομένα).

Άλλως τε την μεθοδολογία αυτή έρευνας ύποδεικνύει και ο Πλάτων στον Κρατύλο, όταν ο Σωκράτης αναφέρει ότι: “...δεϊ μανθάνειν ή εύρίσκειν τὰ όντα, ...ούκ έξ όνομάτων, αλλά πολυ μάλλον αυτά έξ αυτών και μαθητέον και ζητητέον ή εκ των όνομάτων”, που έρμηνεύεται ότι: “όχι άπο τὰ όνόματα, αλλά άπο τὰ ίδια τὰ πράγματα μάλλον πρέπει να προσπαθώμεν να μαθαίνωμεν και να ανακαλύπτωμεν τὰ πράγματα”.

Έτσι θα πρέπει να εξετασθῆ και ή “ίνδοευρωπαϊκή” ύπόθεσησ όχι άπο τὸ συμβατικό αυτό όνομα, αλλά άπο τὰ πράγματα, δηλαδή να έρευνηθῆ ή προέλευσις των πραγματικων φορέων των πολιτισμών είτε έμφανίζονται ότι προέρχονται άπο την άνατολή, είτε άπο νότο, είτε άπο βορρά.

Άπο όποιαδήποτε όμως έκτασι κι άν προέρχονται οι φορείς των πολιτισμών ή όποιαδήποτε κατεύθυνσι άκολουθοϋν τυχόν μετακινήσεις των, εκείνο που πρέπει να άποτελῆ πρωταρχική μέριμνα του εύσυνειδήτου έρευνητοϋ είναι ή διαπίστωσησ με χρονολογική σειρά των διαφόρων αυτών γεγονότων, και με την ακριβῆ όνομασία των διαφόρων φυλών. χωρίς να παρεμβάλλεται τὸ συμβατικό όνομα των ανιπάρκτων “ίνδοευρωπαϊών”, που συσκοτίζει τὸ όλο θέμα τῆς έρευνας.

Ἡ Μεγάλη Πλάνη (Die Grosse Taschung) των “ίνδοευρωπαϊολόγων”

Οί “ίνδοευρωπαϊολόγοι” δέχονται a priori ώς δεδομένο τις “ίνδοευρωπαϊκές φυλές” και μάλιστα τις τοποθετοϋν σε διάφορες τοποθεσίες, χωρίς προηγούμενη έρευ-

να: “ἐὰν ὑπῆρξαν ποτὲ ἰνδοευρωπαϊκὰ φύλα” ἢ “φυλές”.

Ἡ παράλειψις νὰ ἐρευνηθῆ ἓνα τόσο θεμελιῶδες στοιχεῖο, γιὰ τὴ λύσι τοῦ προβλήματος τῆς ἐθνογενέσεως τῆς ΝΑ Εὐρώπης καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου καὶ τοῦ Αἰγαίου”, ἀποτελεῖ παράλειψι μιᾶς βασικῆς προϋποθέσεως, ἓνα Μεγάλο Σφάλμα, πὺ διαπράττεται εἰς βάρος τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἀληθείας.

Ὁ Μῦθος περὶ “ἰνδοευρωπαίων”

Ἡ προσπάθεια τῶν “ἰνδοευρωπαϊολόγων” νὰ ἐπιβάλουν μία ἀνύπαρκτη “ἰνδοευρωπαϊκὴ φυλή”, προκαλεῖ σύγχυσι καὶ στοὺς ἴδιους τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ “Μύθου περὶ ἰνδοευρωπαίων”.

Ἐνδεικτικὰ θὰ ἦτο σκόπιμον νὰ ἀναφερθῆ αὐτουσίᾳ μία περικοπὴ ἀπὸ τὴν “Ἱστορία τῆς Ἀνθρωπότητος” (ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Unesco) γιὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸ πῶς γράφεται ἡ προϊστορία καὶ ἡ περικοπὴ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

“Οἱ τόποι ὅπου ἔζησαν οἱ ἰνδοευρωπαῖοι, πρὶν ἀπὸ τὴν διασπορά τους δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ προσδιορισθοῦν. Διάφορες ὁμάδες ἀποσπᾶσθησαν ἀπὸ τὸν κύριον κλάδο σὲ διαφορετικὰς ἐποχὰς καὶ μερικοὶ ἀπ’ αὐτοὺς διατήρησαν, μετὰ τὴν ἀναχώρησι ἐκείνων πὺ ἔφυγαν, κοινὴ πατρίδα”.

Ἀλλὰ ἐφ’ ὅσον οἱ τόποι, ὅπου ἔζησαν οἱ “ἰνδοευρωπαῖοι” εἶναι ἄγνωστοι, τότε πὺ εὐρίσκεται ὁ κύριος κλάδος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀποσπᾶσθησαν οἱ διάφορες ὁμάδες καὶ πὺ διατήρησαν τὴν κοινὴ πατρίδα τους;

Κι οἱ γλωσσολόγοι, ὅπως ὁ Meillet, πὺ ὑποστηρίζουν ὅτι ὑπῆρξε “κοινὴ ἰνδοευρωπαϊκὴ γλῶσσα” κι αὐτοὶ ἀκόμα ἀμφισβητοῦν πὺ καὶ πότε ἔζησαν οἱ λαοὶ πὺ μιλοῦσαν τὴ γλῶσσα αὐτὴ.

Ὡστόσο, εἶναι ἱστορικὰ βεβαιωμένο ὅτι: “οὐδέποτε ὑπῆρξαν, γιὰτὶ οὐδέποτε ἀναφέρεται, ἔστω καὶ σὲ μία στιγμὴ ἱστορικῆς πορείας, ὅτι ὑπῆρξε ἰνδοευρωπαϊκὴ φυλή, πὺ νὰ πραγματοποιήσῃ μία ἐνότητα ἢ κοινότητα πολιτισμοῦ (χωρὶς αὐτὸ νὰ θεωρῆται πολιτικὴ κοινότης) ἢ

νά παρουσιάξη ἓνα κράτος σὰν ἐκεῖνο τῶν ἀνεξαρτήτων ἑλληνικῶν πόλεων μὲ συνειδητὴ καὶ βεβαιωμένη ἑλληνική κοινότητα”.

“Ενας σύγχρονος Γιουγκοσλάβος καθηγητὴς, ὁ *Gavela Branko*, τονίζει ὅτι: “ὅσοι ὑποστηρίζουν *a priori*, χωρὶς ἐπιστημονικὲς ἀποδείξεις, τὴν προτεραιότητα καὶ τὴν ἀποκλειστικὴ ἐπικράτησι στὴ ΝΑ Εὐρώπῃ ἰνδοευρωπαϊῶν περιπλέκουν τὸ πρόβλημα, ἀφοῦ δὲν εἶναι γνωστὸν οὔτε ἡ ἀρχή, οὔτε τὸ τέλος τῆς φανταστικῆς αὐτῆς ἐθνότητος”.

Γι’ αὐτὸ καὶ ὁ Ἄγγλος *Gordon Childe* θεωρεῖ ὅτι ὁ “ὄρος ἰνδοευρωπαϊῶς” εἶναι ἀδέξιος (*clumsy*) καὶ ἀντιεπιστημονικός (*unscientific*)”.

Κι ἀφοῦ διαπράττουν τὸ Μεγάλο Λάθος, τὴν παράλειψι διαπιστώσεως μιᾶς ἱστορικῆς πραγματικότητος, ὅτι δηλαδὴ δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ “ἰνδοευρωπαϊκὰ φύλα” ἢ ἐθνότητος, οἱ “ἰνδοευρωπαϊολόγοι”, μὲ τὴ λανθασμένη *a priori* προϋπόθεσι ὑπάρξεως “ἰνδοευρωπαϊῶν”, προκαλοῦν σύγχυσι καὶ συσκότησι τοῦ ὅλου προβλήματος τῆς ἐθνογενέσεως τῆς ΝΑ Εὐρώπης καὶ τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου καὶ Αἰγαίου.

Κυριώτερα δὲ ἐπιχειρήματα, πὺ ἐπικαλοῦνται οἱ “ἰνδοευρωπαϊολόγοι” γιὰ νὰ διασώσουν τὴν “ἰνδοευρωπαϊκή” τους ὑπόθεσι, εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

α. Ἀνθρωπολογικὸ ἐπιχείρημα

Ἡ ἀνθρωπολογικὴ διαπίστωσις στὴ βορεινὴ Εὐρώπῃ λευκῶν καὶ ξανθῶν δολιχοκεφάλων μὲ γαλανὰ μάτια — τῶν δολιχοκεφάλων τοῦ *borrā* (*dolichocephales nordiques*), ἔγινε δόγμα σὲ πολλοὺς σοφοὺς Γερμανοὺς. Ὁ *Κλάπορτ* γιὰ πρώτη φορά (1923) χρησιμοποίησε τὸν ὄρο “Ἰνδο-Γερμανοί”, πὺ ἔγινε ἓνα εἶδος κατεστημένου, ὅπως ὑποστηρίχθηκε καὶ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς *Fick* (1890-1894), *Sigmund Feist* (1913-1914), *Kossina* (1921), *Krahe* (1957) κ.λπ.

Ὁ ἐθνολογικὸς ἢ φυλετικὸς ὄρος “Ἰνδο-Γερμανός” ἢ “Ἰνδο-Εὐρωπαϊός” ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴ σύνθεσι δύο φυλε-

τικῶν ὀνομάτων — τοῦ Ἀσιάτη “Ἰνδοῦ” καὶ τοῦ “Εὐρωπαϊοῦ” ἢ “Γερμανοῦ” κ.λπ.

Χωρὶς διάθεσι γιὰ “φυλετικὲς διακρίσεις”, τὸ πρόθεμα “Ἰνδός” δηλώνει ὅτι ἀνθρωπολογικὰ ἀνήκει στοὺς μελαμψοὺς-μαῦρους, πού ἔχουν τὸ χρῶμα τῶν Αἰθιόπων, ὅπως παρατήρησε τοῦτο καὶ ὁ Ἡρόδοτος.

Εἶναι ἀπαράδεκτο νὰ μιᾶμε γιὰ “ἰνδο-εὐρωπαϊκά” (ἢ “ἰνδογερμανικά”) φῦλα, ἐφ’ ὅσον τοῦτο προϋποθέτει ὑπαρξὶ βασικῆς καὶ πολυμόρφου φυλῆς, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ἔπρεπε νὰ ἀποσπασθοῦν τὰ καλούμενα “ἰνδοευρωπαϊκά” φῦλα ἢ φυλές.

Φυλὴ ὅμως, πού νὰ ἐγκλείει τὸν Σκανδιναβὸ ἢ Γερμανὸ ἢ “Ἕλληνα ἢ Ἰνδὸ κ.λπ., εἶναι ἀκατανόητη γιὰ τὴν ἀνθρωπολογία.

Συνεπῶς δὲν εὐσταθεῖ ὁ Ἀσιάτης (μαῦρος) “Ἰνδός” νὰ ἀνήκη στὴν ἴδια φυλὴ μὲ τὸν ξανθὸ τοῦ βορρᾶ ἢ μὲ τὸν “Ἕλληνα τοῦ νότου, ἄποψις πού δημιουργεῖ ἀνθρωπολογικὴ καὶ ἐθνογενετικὴ σύγχυσι, ὅταν ὑποστηρίζεται ὅτι οἱ “Ἰνδο-Εὐρωπαῖοι” (ἢ “Ἰνδο-Γερμανοί”) ἦσαν ξανθοὶ καὶ γαλανοί”.

Στὴν ἀνθρωπογενετικὴ πραγματικότητα, οἱ Σκανδιναβοὶ ἢ Γερμανοὶ ὡς σύνολο, ἀνήκουν σὲ βορεινὴ φυλὴ ξανθῶν καὶ γαλανῶν ἀνθρώπων, οἱ “Ἕλληνες στὴν ἑλληνικὴ φυλὴ τοῦ νότου, ὅπως ἦσαν καὶ εἶναι καὶ τέλος οἱ Ἰνδοὶ στὴν ἀσιατικὴ φυλὴ τους.

Ἡ ὑποπητὴ αὐτὴ ἐπιδίωξις μὲ ἀνθρωπολογικὴ ἢ ἄλλῃ ἐπιστημονικὴ κάλυψι, ἀντὶ νὰ φωτίσῃ τὸ πρόβλημα τῆς ἐθνογενέσεως, τὸ συσκοτίζει καὶ ὑπάρχει πάντοτε ὁ κίνδυνος τὰ “ἐκούσια” ἢ “ἀκούσια ἀπὸ ἄγνοια” αὐτὰ λάθη νὰ γίνουν μία ἀπὸ τίς αἰτίες δυστυχίας τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι γνωστὸν ὅτι κατὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιον Πόλεμον ἢ Γερμανία τοῦ Χίτλερ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς Ἀρίας φυλῆς τῶν Γερμανῶν, ὡς τῆς ἰσχυροτέρας εὐρωπαϊκῆς φυλῆς (παραλλαγὴ τῆς “ἰνδοευρωπαϊκῆς” ὑποθέσεως), ὑποδούλωσε ὀλόκληρην τὴν Εὐρώπην.

β. Αρχαιολογικό έπιχείρημα

Στὸν ἑλλαδικὸ ὠρο τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου μὲ τὸ Αἰγαῖο δημιουργήθηκε ἄλλοτε ἓνα ἀνασκαφικὸ βραχυ-χρόνιο κενὸ μεταξὺ τῆς Ἐσχάτης Νεολιθικῆς (περὶ τὸ 3300/3200 π.Χ.) καὶ τῆς Πρωίμου ἔποχῆς τοῦ Χαλκοῦ (περὶ τὸ 3000/2800 π.Χ.).

Μολονότι εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ ἑνὸς Ἔθνους καταγράφεται καὶ ἀξιολογεῖται ἀπὸ τὴ συνολικὴ διάρκεια τῆς προϊστορικῆς καὶ ἱστορικῆς πορείας στὰ γεωγραφικὰ πλαίσια τῆς κοιτίδος καὶ ἐκτάσεώς του, ὁμως τὸ προαναφερόμενο κενὸ δημιούργησε ἓνα προσωρινὸ καὶ ἐπιφανειακὸ χάσμα (*hiatus*) μεταξὺ τῆς Προϊστορίας καὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων (χρονικῆς διαρκείας μικροτέρας τῶν 300 ἐτῶν).

Ἦδη τὸ χάσμα αὐτὸ ἔχει καλυφθῆ ἀπὸ τὶς ἀρχαιολογικὲς ἀνασκαφὲς τῶν τελευταίων δεκαετιῶν, κυρίως, στὴν Πελοπόννησο (Ἀσέα Γορτυνίας, Περιοχὴ Πατρῶν — ἀνασκαφὲς Καρακώστας), στὶς Κυκλάδες (Κέρος Σύρου, Κεφάλαια, Ἁγία Εἰρήνη Κέας Ἀττικῆς, Λευκαντὶ τῆς Εὐβοίας, Εὐτρησι Βοιωτίας, Ραχμάνι Θεσσαλίας, κ.λ.π.).

Αὐτὸ τὸ ἀρχαιολογικὸ χάσμα (*hiatus*) τοῦ παρελθόντος (ποὺ δὲν ὑπάρχει σήμερα) οἱ “ἰνδοευρωπαϊοὶ” ἐπικαλοῦνται γιὰ νὰ στηρίζουν ἀρχαιολογικὲς προϋποθέσεις “καθόδου ἰνδοευρωπαϊκῶν φυλῶν” ἀπὸ βορρᾶ (Κεντρικὴ Εὐρώπη - Νότιο Ρωσία-Δούναβι) πρὸς νότο (Ἑλληνικὴ Χερσονήσο τοῦ Αἴμου καὶ Αἰγαῖο).

Πολιτιστικὰ στοιχεῖα τοῦ βορρᾶ σὲ σχέσι μὲ τὶς κλιματικὲς ἐξελίξεις

Ἡ ὑπόθεσις τῆς “καθόδου ἰνδοευρωπαϊκῶν φύλων” ἀπὸ βορρᾶ σχετίζεται μὲ τὸ πρόβλημα τῆς χρονολογήσεως τῶν γεγονότων, ποὺ θὰ πρέπει νὰ ἐρευνηθῆ συγκριτικὰ μὲ τὶς κλιματικὲς συνθήκες ἐξελίξεως, ἀφοῦ τὸ κλίμα ἀποτελεῖ σημαντικὸ παράγοντα στὴν ἱστορία τῆς Ἀνθρωπότητος, διότι εἶναι κυρίως ἱστορία τῶν εὐκράτων

ζωνῶν, δηλαδή τῶν χωρῶν κοντὰ στὶς θαλάσσιες περιοχές, μὲ ἰσόθερμο $29^{\circ} C$, ὅπου τὸ ἀνθρώπινο γένος εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ αὐξηθῇ καὶ νὰ ἀναπτύξῃ πρῶιμο πολιτισμό.

Ἄλλωστε οἱ τήξεις τῶν παγετῶνων ἄρχισαν ἀπὸ νότο πρὸς βορρᾶν καὶ τὴν κατεύθυνσι αὐτὴ ἀκολούθησε καὶ ἡ προέλασις τοῦ πολιτισμοῦ.

Συγκεκριμένα πρὸς νότον ἡ Χερσόνησος τοῦ Αἴμου μὲ τὴν αἰγαιακὴν περιοχὴν, ποὺ εὐρίσκεται πολὺ κοντὰ στὴν εὐκρατὴ ζώνη (μὲ ἰσόθερμο $28^{\circ} C$), κατὰ τὸ 9000-8500 π.Χ., παρουσιάζει “φυσικὸ” κλίμα καὶ λίγο ἀργότερα (κατὰ τὸ 8000 π.Χ.) ἀπέκτησε τὸ μεταπαγετωνικὸ ἄριστο κλίμα τῆς (*Post glacial optimum* ἢ ὑψιθερμικό), ἐνῶ πρὸς βορρᾶν ἡ ζώνη Καυκάσου-Κασπίας (Νότιο Ρωσία) παρουσιάζε μεταπαγετωνικὸ “ἄριστο” κλίμα μεταξὺ 3000 καὶ 2500 ἔτη π.Χ. (στὴν περιοχὴ δὲ τοῦ Λένινγκραντ μετὰ τὸ 2440 π.Χ.), δηλαδή κατὰ 5500-5000 χρόνια ἀργότερα ἀπὸ τὸ ἄριστο τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου καὶ Αἰγαίου. Ἡ καθυστερημένη αὐτὴ ἐξέλιξις τοῦ κλίματος πρὸς βορρᾶν, σὲ “ἄριστο” (σὲ μιὰ περίοδο ποὺ συμπίπτει σχεδὸν μὲ τὸ ὀνομαζόμενον κενὸ) δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ ἐπιβραδύνῃ καὶ τὴν πολιτιστικὴ ἐξέλιξις τῶν βορεινῶν περιοχῶν τῆς Κεντρικῆς καὶ Νοτιο-Ἀνατολικῆς Εὐρώπης (Νότιο Ρωσία).

γ. Τὸ ἐπιχείρημα τῆς “φηγοῦ” (“*Buchen-Argument*”) ὡς κλιματικὸ καὶ γλωσσολογικὸ ἐπιχείρημα

Σύμφωνα μὲ τὴν ἄποψι τοῦ Pulgram, Ε οἱ “ἰνδοευρωπαϊοὶ” τοποθετοῦνται στὴ γραμμὴ Koennigsberg (σημερινὸ Kalilingrad)-Ὁδησσό, ἐπειδὴ ἐκεῖ ὑπῆρχε ἡ “φηγός” (= βαλανίδι, καρπὸς τοῦ δένδρου ὄξυά = δρυς), ἀλλὰ ὁ Brandenstein ἀρνεῖται τὸ ἐπιχείρημα τῆς “φηγοῦ”.

Τὸ ἐπιχείρημα τῆς “φηγοῦ” στηρίζεται σὲ κλιματολογικὰς συνθήκες, γιατί, ὅπως μᾶς πληροφοροεῖ καὶ ὁ Καθηγητῆς τῆς Γλωσσολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθη-

νῶν Γ. Μπαμπινιώτης, ὅτι: “Τὸ ἐλληνικὸ φηγός, λατ. *fagus*, γερμ. *Buch*...ἀνάγονται σὲ ΙΕ *bha (u)g – καὶ δηλώνουν δέντρο γνωστὸ στοὺς ΙΕ, πὺν γιὰ κλιματολογικοὺς λόγους φύεται μόνο στὴν Εὐρώπη καὶ μάλιστα ὄχι στὴν ἀνατολική. Κατὰ τὸ ἐπιχείρημα αὐτό, οἱ ΙΕ πρέπει νὰ ὠρμήθησαν ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ περιοχὴ, μεταξὺ Βαλτικῆς καὶ Εὐξείνου Πόντου”.

Ἐπειδὴ ὁ γράφων δὲν εἶναι εἰδικὸς βοτανολόγος, γι’ αὐτὸ κατέφυγε στὶς γνώσεις τοῦ σοφοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Διαπούλη Χαρ., πὺν ἔδωσε τὴν πληροφορία ὅτι ἡ ἀρχαία “φηγός”, γνωστὴ στοὺς εἰδικούς ὡς *Fagus Silvatica* (Δασικὴ Ὁξυά), φύεται σ’ ὁλόκληρο τὸν ἐλλαδικὸ χῶρο.

Ὁ πατέρας τῆς Βοτανικῆς Θεόφραστος (μαθητὴς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀριστοτέλους στὸ Λύκειο, 372-287 π.Χ.), στὸ ἔργο του “περὶ φυτῶν ἱστορία” (9 Βιβλ.), ἀναφέρει ὅτι στὴν ἐλληνικὴ γῆ φύεται ἡ Αἰγίλωψ (“Ἡμερὴ Βελανιδιά = ἡ πλατύφυλλος δρυς), δένδρο πὺν ἀπαντᾷ κυρίως στὴν Αἰτωλία, Ἀκαρνανία, Ἀχαΐα, Ἀρκαδία, Μεσσηνία, Κέα, Ἀττικὴ (στὸν Μαραθῶνα) καὶ ἡ διαπίστωση αὐτὴ ἐπιβεβαιώνεται ἱστορικὰ κι ἀπὸ τὴ μυθολογία.

Στὴν Ἀρκαδία οἱ κάτοικοί της, ἀπόγονοι τῶν Πελασγῶν καὶ τοῦ πρωτογόνου πολιτισμοῦ των, ἐτρέφοντο μὲ βελανιδία (καρπὸς τῆς δρυός), ὅπως ἀναφέρει καὶ ὁ Ἡρόδοτος: “Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ βαλανηφάγοι ἄνδρες εἰσιν” καὶ ἡ πανάρχαια παράδοσις τῆς ἐλληνικῆς Μυθολογίας ἀναφέρει ὅτι ὁ Φηγεύς, υἱὸς τοῦ Ἀλφειοῦ, ἦτο βασιλεὺς καὶ ἰδρυτὴς τῆς Ἀρκαδικῆς Φηγείας.

Στὴν Ἀττικὴ, ἀναφέρονται μία Φηγαία (στοὺς ἀνατολικούς πρόποδες τοῦ Πεντελικοῦ) καὶ μία ἄλλη Φηγαία (στὸ σημερινὸ Ντράφι, στοὺς νοτιοανατολικούς πρόποδες τοῦ Πεντελικοῦ) καὶ ὁ δημότης ἐκαλεῖτο Φηγαίεύς, ἡ ὀνομασία δὲ αὐτὴ ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή: “Πολυκλῆς Φηγαίεύς”, γιὰ τὴν τοποθεσίαν αὐτὴν (Ντράφι) ὑπάρχον ἀκόμα καὶ σήμερον βαλανιδιές (ἀρχαία “φηγός”), ἐπίσης καὶ στὴ σημερινὴ θέσι Νταοῦ Πε-

ντέλης υπήρχε δήμος Φηγούς τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς καὶ ὁ δημότης τῆς ἐκαλεῖτο Φηγούσιος, πιθανῶς δὲ νὰ υπήρχε καὶ ἄλλος δήμος μὲ τὸ ὄνομα Φηγαῖοι τῆς Πανδιονίδος φυλῆς.

Ἀλλὰ τὸ πιὸ σημαντικό εἶναι τοῦτο ὅτι, ἐνῶ ἡ ἀρχαιότερα “φηγός” (“δρυς”) στὴν Εὐρώπη ἀναφέρεται στὴ Δανία τὸ 2000 π.Χ., στὴν Ἑλληνικὴ Χερσόνησο ἢ παράδοσις τῆς μυθολογίας, γιὰ τὴ “φηγὸ” φθάνει στοὺς νεολιθικοὺς χρόνους (τουλάχιστον 3000 ἔτη π.Χ. καὶ παλαιότερα), ὅπου στὴν Πελασγιώτιδα Θεσσαλία ἐφύετο τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικὸ δένδρο τῆς δρυός, ἡ βαλανιδιά (ἀρχαία “φηγός”) καὶ στὴν ἔδρα τῶν Πελασγῶν Δωδώνη υπήρχε ἡ “φηγός”, ἓνα προφητικὸ δέντρο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔγινε τὸ ἱερὸ μαντεῖο τοῦ Φηγωναίου Διός.

Ὁ Φηγο <ω> ναῖος Ζεὺς σχετίζεται μὲ τὴ φηγό, πού ἐτυμολογεῖται κι ἀπὸ τὴ ρίζα φαγ (φαγεῖν) καὶ ἡ δρυς μὲ τὸν καρπὸ τῆς (βαλανίδι = φηγός) εἶναι ὁ πρῶτος τροφодότης τοῦ Ἀνθρώπου. Μὲ τὴν ιδιότητα αὐτὴ ἀφιερώθηκε στὸν πατέρα τῆς Ἀνθρωπότητος τὸ προφητικὸ δένδρο τῆς δρυός καὶ τὸ ἱερὸ μαντεῖο τοῦ θεοῦ Φηγο <ω> ναίου Διός.

Παρ’ ὅλα τὰ ἀναφερόμενα, οἱ ὑποστηρικτὲς τοῦ “ἐπιχειρήματος τῆς φηγού” (“Buche-Argument”) (Pulgram, Μπαμπινιώτης καὶ Σακελλαρίου Μ.), σὲ μία ἐξαντλητικὴ ἐργασία τους, χρησιμοποίησαν τὴν συγκριτικὴ μέθοδο γλωσσολογίας, ἀπὸ τὴν ὁποία συνάγεται ὅτι ἡ λέξις *bha(u)g*, πού εἶναι σανσκριτικὴ, δὲν ἔχει καμία σχέσι μὲ τὴν ἀνύπαρκτη “ἰνδοευρωπαϊκὴ” ὁμογλωσσία, κι ὅμως ἀποτέλεσε βασικὸ στοιχεῖο τῆς ὑποθέσεως τῆς “φηγού”, γιὰ νὰ τοποθετήσουν τοὺς ἀγνώστους ἱστορικὰ καὶ ἀνύπαρκτους στὴν πραγματικότητα “ἰνδοευρωπαίους” στὴν γραμμὴ Καλίνινγκραδ-Ὁδησσό ἢ στὴν μεσημβρινὴ Οὐκρανία (Grossland, Ρ Ρ).

Ἡ συγκριτικὴ μέθοδος γλωσσολογίας θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἐφ’ ὅσον ἡ σανσκριτικὴ λέξις *bha(u)g* καὶ *bhug* (πού χρονολογεῖται μετὰ τὰ πολεμικὰ γεγονότα

του Μπαράτα, δηλ. μετά το 540 π.Χ. και αναφέρεται στο αρχαιότερο σανσκριτικό κείμενο της Μαχαμπαράτα του 150 μ.Χ.) ήσαν ισόχρονα με την ελληνική όμηρική λέξι “φηγός” (πού χρονολογείται μετά τα γεγονότα του Τρωικού πολέμου 1193-1184 π.Χ. και αναφέρεται στα έπη του Όμηρου του 9ου π.Χ. αιώνας).

Δυστυχώς οι όπαδοι του “έπιχειρήματος της φηγού” (Buche-Argument) αγνόησαν την ιστορική γλωσσολογία, απαραίτητη για να εξαγάγουν όρθα συμπεράσματα και περιορίσθηκαν μόνον στη μέθοδο συγκρίσεως ανισοχρόνων λέξεων, πού τους ώδήγησε σε σφαλερές κρίσεις και πορίσματα.

Άπο τα προαναφερόμενα δεδομένα των ιστορικών κειμένων και της παραδόσεως συνάγεται ότι ή δρυς και ό καρπός της, ή φηγός (= βαλανίδι) ήσαν γνωστά σ’ όλόκληρη σχεδόν την Έλληνική Χερσόνησο του Αΐμου και οι αυτόχθονες πρόγονοι του μυκηνο-μινωικού κόσμου, άπο τους πανάρχαιους Νεολιθικούς χρόνους της Έλληνικής Μυθολογίας (3000-2800 π.Χ. και παλαιότερα) γνώριζαν την προφητική άποστολή της δρυός και στον ελληνικό χώρο της Δωδώνης άφιερώθηκε ή δρυς (με τή φηγό) στη λατρεία του Φηγο <ω> ναίου Διός.

Με τή χρονική προτεραιότητα της “φηγοϋ” στη ελληνική γή, άποδεικνύεται ότι άπο νότον προς βορράν έγινε γνωστή ή “φηγός” και συνεπώς τό “έπιχείρημα της φηγού” (“Buche-Argument”) έχει αντίστροφη κατεύθυνσι άπο εκείνη πού ύποστηρίζουν οι όπαδοι της “φηγοϋ”.

δ. Πολιτιστικά “νέα” στοιχεΐα του βορρά (2200-2000 π.Χ.) σε σχέσι με δήθεν “κάθοδο ίνδοευρωπαϊών” προς νότον (2000/1900 π.Χ.)

Για τή μεταβατική φάσι μεταξύ της Έσχάτης Νεολιθικής ή τέλος της Λιθίνης (περι τό 3000 π.Χ.) και της άρχομένης έποχής του Χαλκού (περι τό 3000/2800 π.Χ.), πού, όπως προαναφέραμε, ύπήρχε άλλοτε ένα άνασκαφικό κενό

(ἤδη ἔχει καλυφθῆ), γι' αὐτὴ τὴν περίοδο τῶν 300-200 ἐτῶν δημιουργήθηκαν μερικὲς συζητήσεις πὺρ σκοποῦσαν νὰ καλύψουν τὴν περίοδο αὐτὴ ἀρχαιολογικὰ μὲ "ἔξωτερικὲς ἐπιδράσεις" ἢ "εἰσβολὲς λαῶν".

Ἀνεξάρτητα τοῦ στοιχείου τῆς κλιματικῆς ἐπιδράσεως στὴν πολιτιστικὴ καθυστέρησι τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης, τῶν Καρπαθίων καὶ τῆς Νοτίου Ρωσίας, μερικοὶ ἐρευνητὲς προσπάθησαν τὸ ἄλλοτε "ἀνασκαφικὸ κενὸ" στὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου νὰ τὸ ταυτίσουν μὲ τὸ "ἐπιχειρήμα τῆς φηγοῦ" ("Buche-Argument") καὶ μὲ κάθοδο δῆθεν "νέων" στοιχείων πολιτισμοῦ καὶ "εἰσβολὴ πρὸς" ἢ "ἰνδοευρωπαϊκῶν" φύλων ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον.

Ὡς "νέο" στοιχεῖο τοῦ βορρᾶ, πὺρ σχετίζεται μὲ "εἰσβολὴ ἰνδοευρωπαϊῶν", ἀναφέρονται κυρίως οἱ "σφαιρικοὶ ἀμφορεῖς" (Globular amphora) μὲ "ταινωτὴ" ἢ "σχοινωτὴ" διακόσμησι (ceramique cordée ἢ rubanée = "Schmürkeramik").

Περιοχὴ τῶν "σφαιρικῶν ἀμφορέων" μὲ τὴν "ταινωτὴ" διακόσμησι θεωρεῖται ἡ Κεντρικὴ Εὐρώπη, ὅπου μεταφέρθηκαν τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἀπὸ βορρᾶ (ἀπὸ τὴν Πολωνία πρὸς Δούναβι) μεταξὺ 2200 καὶ 2000 π.Χ.

Ἄλλο "νέο" στοιχεῖο, πὺρ σχετίσθηκε μὲ "κάθοδο ἰνδοευρωπαϊῶν", ἀπὸ τὶς στέπες πρὸς νότον, θεωρεῖται καὶ ἓνα ἐργαλεῖο ἀπὸ κέρατο ἐλάφου, πὺρ βρέθηκε σὲ ἀνάχωμα (Κουργκὰν τῆς Νοτίου Ρωσίας περὶ τὸ 2500 π.Χ.), χαρακτηρίσθηκε ὡς πρόδρομος τοῦ διπλοῦ πέλεκυ, ἀπὸ μέταλλο, καθὼς καὶ μερικὰ ὄστὰ ἀλόγων τῆς ἰδίας περιοχῆς (στὸ Κουργκὰν) (Παλαιότερα ἴχνη τῶν ἀναφέρονται 4000 ἔτη π.Χ., ἀλλὰ δὲν ἦσαν ἱππευτικά, καὶ ὁ ὄναγρος τῆς στεππικῆς Τριπόλυε (2000 ἔτη π.Χ.) εἶναι ἀκόμη ἄγριος.

Τέλος, ἀναφέρεται ὅτι στὴν παραδουνάβια περιοχὴ ἐμφανίζονται ὡς "νέα στοιχεῖα", πὺρ ἔφεραν δῆθεν οἱ "εἰσβολεῖς" στὸν Νότο (Θεσσαλία κ.λ.π.), οἱ ἐγγάρα-

κτες ἢ ἀνάγλυφες σπειρες (τά “*Fadenspiralen*” τοῦ *Hubert Schmidt*), στὴ Βοσνία (*Butmir*), καθὼς καὶ τὰ διακοσμητικὰ σχήματα τοῦ μαιάνδρου.

Παραλληλία τῶν “νέων” στοιχείων τοῦ βορρᾶ μὲ ἀρχαιότερα τοῦ ἑλλαδικοῦ χώρου τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου.

“Σφαιρικοὶ ἀμφορεῖς” μὲ “ταινωτὴ” διακόσμησι.

Ὁ πολιτισμὸς τῶν “σφαιρικῶν ἀμφορέων” (*Globular amphora*) μὲ τὴ “ταινωτὴ” διακόσμησι (*ceramique cordée ἢ rubanée*), πού ἄπλωνε ἄλλοτε ἀπὸ τὴν Πολωνία ὡς τὴν Πομερανία, τώρα σχετίζεται μὲ τὶς περιοχὲς τοῦ Εὐξείνου πόντου.

Ἀλλὰ ὁ τόπος προελεύσεως καὶ ὁ χρόνος προτεραιότητος τῶν πολιτιστικῶν στοιχείων τῶν περιοχῶν θὰ ἐξαρτηθῆ ἀποφασιστικὰ ἀπὸ τὴν χρονολόγησι τῶν εὐρημάτων τῶν δύο περιοχῶν (βορρᾶ καὶ νότου).

Ἀπὸ τὴν παραλληλία δὲ τῶν “νέων” στοιχείων τοῦ βορρᾶ διαπιστώνονται τὰ ἀκόλουθα:

“Ὅτι οἱ “σφαιρικοὶ ἀμφορεῖς” μὲ τὴν “ταινωτὴ” διακόσμησι ὑπάρχουν στὴν Ἑλλαδικὴ περιοχὴ τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου ἀπὸ τὴ Μέση Νεολιθικὴ ἐποχὴ. Ὁ Τσουντας ἀναφέρει ἐγγάρακτον σφαιρικὸν ἀμφορέα (ἄγγειο ὕψ. 0.85 μ.) τοῦ ρυθμοῦ B2 (5ης χιλιετίας πρὸ τῆς ἐποχῆς μας), μελανότεφρο μὲ δύο λαβὲς καὶ λαιμὸ σὲ σχῆμα κολούρου κώνου, ἄλλο ἐργαλεῖο μὲ ὅμοιο σφαιρικὸ σχῆμα ἀμφορέως (ἄγγειο μὲ δύο λαβὲς ρυθμοῦ B2) καὶ ἓνα ἄλλο ἐγγάρακτο ἄγγειο μὲ ἰδιόρρυθμο σφαιρικὸ σχῆμα (μὲ τεθλασμένη κοιλία) καὶ δύο λαβὲς, πού συνδέουν τὸν λαιμὸ καὶ τὸ ἄγγειο (ἀμφορεὺς ρυθμοῦ B2). Ἐπίσης, ἀναφέρεται ἄγγειο-ἀμφορεὺς σφαιρικοῦ σχήματος τῆς “φάσεως Τσαγγλί” (στὶς ἀρχὲς τῆς Νεωτέρας Νεολιθικῆς 3900-3700 π.Χ.), ἀλλὰ καὶ στοὺς Σιταγροὺς τῆς Θράκης-Μακεδονίας ἀνασκάφηκε γραπτὸ σφαιρικὸ ἄγγειο μὲ δύο λαβὲς (ἀμφορεὺς - ὕψ. 0,27 μ.) τῆς Νεωτέρας Νεολιθικῆς (3700-330 π.Χ.).

Σχετικὰ μὲ τὴν “ταινωτὴ” ἢ “σχοινωτὴ” διακόσμησι (*ceramique cordée ἢ rubanée*), ὡς “νέο” στοιχεῖο, ποὺ σχετίζεται μὲ τὴν “κάθοδο τῶν ἰνδοευρωπαϊῶν” κ.λ.π., ὁ Τσουντάς τὴν χαρακτηρίζει “βάρβαρη” διακόσμησι “ἀπομίμησι σχοινιῶν” καὶ ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὴν Μέση Νεολιθικὴ (τέλος τῆς 5ης χιλιετίας πρὸ τῆς ἐποχῆς μας) ὑπάρχουν ἀπεικονίσεις σχοινιῶν σὲ διαφόρους πίθους.

ε. “Πολεμικοὶ πελέκεις” — Διπλὸς πέλεκυς — Ἐξημερωμένο ἄλογο

Ὅταν οἱ κάτοικοι τῶν ἀναχωμάτων (Κουργκάν) ἀγνοοῦσαν τὴ σύνθεσι τοῦ Χαλκοῦ, στὴν Κνωσὸ τῆς Κρήτης ἀνασκάφηκαν πρόδρομοι τοῦ διπλοῦ πέλεκυ ἀπὸ τὴν Ἀρχαία Νεολιθικὴ (δηλ. 5700 ἔτη πρὸ τῆς ἐποχῆς μας καὶ τὸ ἐργαλεῖο τῶν Κουργκάν ἀπὸ ὁστὸ ζώου χρονολογεῖται περὶ τὸ 2500 π.Χ.) καὶ σὲ ἀνώτερο Νεολιθικὸ στρῶμα στὴν Κρήτη ἀνασκάφηκε πραγματικὸς χάλκινος πέλεκυς τῆς Παλαιότερας Χαλκολιθικῆς (περὶ τὸ 2800 π.Χ.).

Ἀπὸ τὰ ὅστα ἀλόγου τῆς περιοχῆς τῶν ἀναχωμάτων (Κουργκάν τῆς στέππας) ἀποδεικνύεται ὅτι στὴν ἑλληνικὴ γῆ ἔζησαν πολὺ προγενέστερα ἄλογα ἀπὸ τὴν παλαολιθικὴ ἐποχὴ (Μεγαλόπολι Πελοποννήσου 100.000 ἔτη, Τρίγλια Χαλκιδικῆς “ἵππος ὁ ἵπρευτικός” 68.000 ἔτη κ.λ.π.), ἐνῶ ἡ ἐξημέρωσις τοῦ ἀγρίου ζώου καὶ τοῦ ἀλόγου στὴ Χερσονήσο τοῦ Αἴμου σημειώθηκε ἀπὸ τὰ μέσα τῆς 7ης χιλιετίας.

Στὸ Ντικιλὶ τάς (τῆς Θρακο-Μακεδονίας) ἀνευρέθη πῆλινο εἰδώλιο, ποὺ ἀπεικονίζει ἄλογο περὶ τὸ 3200 π.Χ. καὶ αὐτὸ σημαίνει ὅτι πολλοὺς αἰῶνες πρὸ τοῦ εἰδωλίου ἦτο γνωστὴ ἡ χρησιμοποίησις τοῦ ἀλόγου ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου.

στ. Διακοσμητικὰ θέματα μὲ σπεῖρες καὶ μαιάνδρους προγενέστερα στὸν ἑλλαδικὸ χῶρο ἀπὸ ἐκεῖνα τοῦ Δουβάβεως

Ὁ Smith H. ἀναφέρει ὅτι ἡ ὁμοίότης τῶν σπειρῶν καὶ

μαιάνδρων στη Θεσσαλία οφείλεται σέ “είσβολή” από την έκτασι του Δουνάβεως-Αΐμου.

Οί σπειρες και οί μαιάνδροι τής παραδουναβίου περιοχής (2000-1800 π.Χ.) ήσαν πολὺ μεταγενέστερα ἀπὸ τοῦ Διμηνίου, πὸν χρονολογεῖται 3672 (± 80) - 3300 ἔτη π.Χ. καὶ θεωρεῖται συνώνυμος μὲ τὴ νεωτέρα Νεολιθικὴ τής Θεσσαλίας.

Ἄλλα σχήματα σπείρας ἀναφέρει ὁ Γσουντας σ’ ἓνα σφαιρικὸ ἐγχάρακτο ἀμφορέα (ρυθμοῦ Β2) τής Μέσης νεολιθικῆς (5ης χιλιετίας πρὸ τής ἐποχῆς μας), ὅπως καὶ στὰ σχήματα τής Θεσσαλικῆς κεραμικῆς, πὸν ἀποτελοῦνται ἀπὸ σπείρες καὶ μαιάνδρους μὲ συνδυασμοὺς καμπυλογράμμων, τῶν διμηνιακῶν ρυθμῶν Β3α, Β3β, Β3γ καὶ στὴ Φθιωτικὴ Θήβα ρυθμοῦ Γ.

Συγκεκριμένα τὰ σχήματα τοῦ μαιάνδρου, πὸν εἶναι ἡ μαιάνδρειος μορφή τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, τὸ ἑλληνικὸ (“*greca*”) σύμβολο ἀρχιτεκτονικῆς ζεύξεως, δὲν μεταφωτεύθηκε ἀπὸ τὶς βορεινὲς περιοχὲς Κουκουτένι-Κάτω Δουνάβεως κ.λ.π., πρὸς νότον, στὴν ἑλληνικὴ γῆ τής Χερσονήσου τοῦ Αἴμου, ἐφ’ ὅσον ὁ μαιάνδρος στὴν τελευταία αὐτὴ περιοχὴ ἐμφανίσθηκε μὲ χρονικὴ προτεραιότητα πολλῶν αἰῶνων. Ἐπίσης καὶ οἱ σπείρες τής κεραμικῆς φάσεως 83α ἀποτελοῦν ἐξελικτικὴ παραλλαγὴ τής τεθλασμένης τῶν ἐγχαρακτῶν τής Ἀρχαιοτέρας Νεολιθικῆς τοῦ Σέσκλου (Α2 καὶ Α3β) τής 6ης χιλιετίας π.Χ.

Ἡ διακοσμητικὴ συνεπῶς παράδοσις τής Θεσσαλίας σὲ σπείρες καὶ μαιάνδρους προηγῆται χρονικά, τοῦλάχιστον πολλοὺς αἰῶνες πρὸ τῶν ἀντιστοίχων τοῦ Κουκουτένι (Ρουμανίας) καὶ Τριπόλυε (Νοτίου Ρωσίας).

Συνοπτικὸ πόρισμα γιὰ τὴν Πρῶτη καὶ Δεύτερη ὑπόθεσι καὶ τής ἀπὸ “*borra* καθόδου” ἀνυπάρκτων “ἰνδοευρωπαϊῶν”

Ἀπὸ τὴ λεγόμενη “ἰνδοευρωπαϊκὴ” ὁμογλωσσία ἀνισοχρόνων γλωσσῶν, πὸν ὠδήγησε τούς “ἰνδοευρω-

παιολόγους” στην υπόθεσι τῶν “Ἰνδοευρωπαϊῶν”, διαπιστώθηκε τὸ τεκμηριωμένο συμπέρασμα ὅτι πουθενὰ δὲν ἀναφέρονται ὅτι ὑπῆρξαν “πρὸ” ἢ “Ἰνδοευρωπαϊκὰ φῦλα”, οὔτε στὴν Ἀσία, οὔτε στὴν Κεντρικὴ ἢ Νοτιο-Ἀνατολικὴ Εὐρώπη.

Στὴν Ἀσία, πὺ θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς τῆς “Ἰνδοευρωπαϊκῆς” ὑποθέσεως ὅτι ἦτο ὁ πιθανώτερος χῶρος τῶν “Ἰνδοευρωπαϊκῶν φυλῶν”, κανένα γραπτὸ κείμενο δὲν ἀναφέρει μιὰ τέτοια φυλὴ ἢ ἐθνότητα, ἐνῶ γιὰ τὴν ἴδια αὐτὴ ὑποθετικὴ ἐποχὴ ἀναφέρονται σαφῶς οἱ Τερμίτες, οἱ Λούβιοι ἢ Λύκιοι, οἱ Ἀρζάβα, οἱ Ἀχιγιάβα-Ἀχαιοί, καὶ ἀργότερα οἱ Ἄριοι καὶ εἶναι ἀπαράδεκτο νὰ μετονομάζονται χωρὶς ἀποδείξεις — αὐθαίρετα τὰ φῦλα αὐτὰ σὲ “Ἰνδοευρωπαϊκὰ” καὶ ἡ γλῶσσα των ὡς δῆθεν “Ἰνδοευρωπαϊκὴ”.

Στὴ σχέσι δὲ κατευθύνσεως τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν λαῶν αὐτῶν, ἀπὸ ἀνθρωπολογικά, γλωσσολογικά καὶ ἀρχαιολογικά δεδομένα, ἀπεδείχθη ὅτι οἱ μετακινήσεις των εἶχαν γίνεи σὲ πολὺ παλαιὰ ἐποχὴ (μυθικοὺς χρόνους), ἀπὸ δυσμὰς (πρὸ καὶ Μυκηνο-Μινωικοὺς χρόνους καὶ πολιτισμούς), πρὸς Ἀνατολὰς (Δυτικὴ καὶ Κεντρικὴ Ἀσία) καὶ συνεπῶς, ἢ “*ex orientum lux*” ὑπόθεσις, μὲ ἀποδεδειγμένη ἱστορικὰ ἀντίστροφη κατεύθυνσι (ἀπὸ δυσμὰς πρὸς ἀνατολὰς), δὲν εὐσταθεῖ.

Ἡ ὑπόθεσις δὲ περὶ “εἰσβολῆς Ἰνδοευρωπαϊῶν” ἀπὸ βορρᾶ (Κεντρικὴ Εὐρώπη-Οὐγγαρία, Νοτιο-Ἀνατολικὴ Εὐρώπη - Καρπάθια - Δούναβις - Νότιος Ρωσία κ.λ.π.), πρὸς νότον (Χερσονήσος τοῦ Αἴμου-Αἰγαῖο), ἔχει τόσο ἀσθενῆ καὶ σφαλερὰ ἐπιχειρήματα, ὥστε ἀπ’ αὐτὰ νὰ καταρρίπτεται.

Τὰ πολιτιστικὰ στοιχεῖα τῆς ΝΑ Εὐρώπης (Κουργκάν Νοτίου Ρωσίας) συσχετίζονται μὲ τὴν ὑπόθεσι τῆς μετακινήσεως Ἀρίων ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἀσία πρὸς τὴν περιοχὴ τοῦ Πόντου καὶ Καυκάσου, ὅπου θεωρεῖται ὅτι εἶναι ἡ πατρίδα τῶν Ἀρίων”.

Ἄλλ' ἂν αὐτὸ ἤθελε (καθ' ὑπόθεσι πάντοτε) γίνεαι δεκτό, εἶναι ἐπίσης ἱστορικὰ βεβαιωμένο ὅτι οἱ "Ἄριοι" ἔφθασαν στὴ ΒΔ Ἰνδία κατὰ τὸ 1500 ἢ 1100 π.Χ. καὶ ὡς Ἄριοι ἀκόμη ἀγωνίζοντο στὴν Κεντρικὴ Ἀσία καὶ ἀπὸ τότε θὰ πέρασαν πολλῆς δεκαετίας, ἴσως ἑκατονταετίες, γιὰ νὰ ὀλοκληρώσουν τὴν κατάκτησί τους καὶ νὰ συνενωθοῦν μὲ τοὺς Ἰνδοὺς στὸν Γάγγη ποταμὸ λίγο ἀργότερα, ὥστε πρὸ τῆς χρονολογίας 1100-800 π.Χ. δὲν εἶχαν τὴ δυνατότητα νὰ ἔλθουν σὲ ἐπαφὴ καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὶς ρωσικὲς στέπες.

Ἐν τούτοις αὐτοὶ οἱ Ἄριοι ξαφνικὰ προχρονολογοῦνται, κατὰ 1700-1400 ἔτη καὶ μεταμφιέζονται σὲ "Ἰνδοευρωπαϊοὺς", πὺ συγκολλοῦνται στοὺς νεοεμφανισθέντες πολιτισμοὺς τῆς Νοτίου Ρωσίας (Κουρκάν - 2500/2400 π.Χ.) καὶ Καρπαθίων (Κουκουτένι Α - 3100/2800 π.Χ.). Ὁ Childe ἀναφέρει ὅτι ἡ ἀγγειοπλαστικὴ τοῦ Διμηνίου ὀφείλεται σὲ μία "εἰσβολὴ" λαοῦ ἀπὸ τὰ Καρπάθια (Κουκουτένι Α. Ρουμανίας - 3100 π.Χ.) καὶ τὴν Οὐκρανία τῆς Νότ. Ρωσίας (2700-2500 π.Χ.) καὶ ὁ λαὸς αὐτὸς κατὰ τὴν 3ῃ ἢ ἀρχὴς τῆς 2ας χιλιετίας πρὸ τῆς ἐποχῆς μας, σχηματίζουσι στὴ Χερσόνησο τοῦ Αἴμου ὀμάδες "Ἰνδοευρωπαϊῶν".

Ὅταν διαφεύγει ἡ ἀλήθεια τῆς πραγματικότητος, οἱ "εἰδικοί" καταφεύγουσι σὲ ἐπινοήσεις, μὲ συνέπειαν νὰ περιπέσουν στὴν ἀνακολούθια καὶ ἀντίφασιν ὅτι ὁ λαὸς ἀπὸ τὰ Καρπάθια καὶ Οὐκρανία, χωρὶς νὰ ὀνομάζεται προηγουμένως "Ἰνδοευρωπαϊκός", μόλις ἔφθασαν στὰ κρᾶσπεδα τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου σχημάτισαν ὀμάδες "Ἰνδοευρωπαϊῶν", ἐνῶ δὲν ἀναφέρεται οὔτε ἀπὸ ποῦ, οὔτε ἀπὸ ποίους σχηματίσθησαν αὐτὲς οἱ ὀμάδες, ἀκριβῶς γιὰτὶ δὲν ὑπῆρχαν καὶ δημιουργήθησαν μόνον ἀπὸ τὴ φαντασία τῶν "Ἰνδοευρωπαϊολόγων".

Γιὰ νὰ ἐνισχύσουν δὲ τὴν ὑπόθεσιν τῶν περὶ "εἰσβολῆς" τῶν ἀνυπάρκτων "Ἰνδοευρωπαϊῶν" ἀπὸ βορρᾶ (Κεντρικὴ Εὐρῶπη-Οὐγγαρία-περιοχὴ Δουνάβεως-Donauländisch,

κ.λπ.), πρὸς νότον (Θεσσαλία κ.λπ.), οἱ “ἰνδοευρωπαϊολόγοι” συσχέτισαν μερικὰ πολιτιστικὰ στοιχεῖα, ὅπως τὴν κεραμικὴ τῶν “σφαιρικῶν ἀμφορέων” (*Globular amphora* - “*Kugelamphoren*”), τὴν “ταινωτὴ” ἢ “σχοινωτὴ” διακόσμησι (“*ceramique cordée*” ἢ “*tubaneé*” - “*Bande Keramik*”), τὸν “πολεμικὸ πέλεκυ” (ἀπὸ ὄστα ζώων καὶ ὄχι ἀπὸ μέταλλο), τὸ ἐξημερωμένον ἄλογο, τὸ “ἐπιχείρημα τῆς “φηγοῦ” (*Buchen-Argument*) (2200-2000 π.Χ.) κ.λπ.

Τὰ πολιτιστικὰ αὐτὰ στοιχεῖα ὅμως, ὅπως προαναφέραμε, προηγήθηκαν πολλοὺς αἰῶνες στὸν ἑλληνικὸ χῶρο τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου καὶ Αἰγαίου, ὅπου ὁ πολιτισμὸς Διμηνίου (3672 ± 80-3300 π.Χ.) εἶχε μία μακραίωνη παράδοσι ἀπὸ προηγούμενες Θεσσαλικὲς φάσεις καὶ στὶς μορφὲς τῶν σχημάτων τῆς κεραμικῆς καὶ στὴ διακόσμησι, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ πολιτισμὸς Διμηνίου (μετὰ τὸ Σέσκλο) εἶχε τόση ἀκτινοβολία, ὥστε νὰ χαρακτηρίζεται συνώνυμος μὲ τὴ Νεωτέρα Νεολιθικὴ.

Ὁ Childe παρασύρθηκε ἀπὸ τὸ σχῆμα τῶν σχεδίων τῆς ἀγγειοπλαστικῆς Διμηνίου καὶ ἀπὸ τὸν H. Schmidt, πὺ ἀναφέρει ὅτι ἡ ὁμοιότης στὴ διακόσμησι μὲ τὶς σπεῖρες καὶ τοὺς μαιάνδρους τῆς Θεσσαλίας, ὀφείλεται σὲ “εἰσβολὴ” ἀπὸ τὴν ἔκτασι Δουνάβεως-Αἴμου. Ἡ ἀναφορά αὐτὴ ἦτο χρονικὰ σφαλερή, γιατί δὲν ἔκρινε παραλληλία τῶν στοιχείων τοῦ *borrā* καὶ τοῦ νότου μὲ χρονολογικὰ κριτήρια τῶν δύο πολιτιστικῶν ομάδων.

Δυστυχῶς καὶ στὴν Ἑλλάδα, ὅπου γεννήθηκε ἡ Λογικὴ τοῦ Ἀριστοτέλη, παρουσιάσθηκε κάποια ἔλλειψις θάρρους σὲ ὠρισμένους “εἰδικούς” νὰ χρησιμοποιήσουν τὸν δικό τους νοῦ καὶ μὲ τόλμη ἀπὸ τὴ γνώσι τῆς πραγματικότητος: “*sapere aude*”, νὰ κάνουν συλλογισμοὺς πὺ θὰ τοὺς ὠδηγοῦσαν σὲ ἓνα ἀντικειμενικὸ ἀληθινὸ συμπέρασμα.

Ἄλλ’ ἄς ἐξετάσουμε μερικὲς περιπτώσεις Ἑλλήνων “εἰδικῶν” πὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν ὑπόθεσι τῶν

“Ἰνδοευρωπαϊών” καὶ τῆς “καθόδου” των ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον.

Ὁ καθηγητὴς τῆς Γλωσσολογίας Γ. Μπαμπινιώτης, κυρίως, μὲ τὸ “ἐπιχείρημα τῆς φηγοῦ” (“*Buchen-Argumenti*”) θεωρεῖ ὅτι: “κατὰ τὴν γλωσσο-ἱστορικο-πολιτιστικὴν μέθοδο, ἡ Εὐρώπη (μεταξὺ Βαλτικῆς καὶ Εὐξείνου πόντου, πρέπει νὰ ὑπῆρξε ἡ πρώτη κοιτίδα τῶν ΙΕ), καὶ ἀπὸ τῶν Ἰνδιῶν μέχρι καὶ τῆς Εὐρώπης μιλήθηκε ἡ ΙΕ”, καὶ οἱ Ἕλληνες, κατὰ τὴν κρατοῦσαν ἄποψιν, ἀποσπάσθηκαν ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ΙΕ καὶ συνέζησαν πρὸ τοῦ 2000 κάπου στὶς Οὐγγρικὲς πεδιάδες καὶ οἱ φορεῖς τοῦ Δουναβικοῦ μεσευρωπαϊκοῦ στρώματος (ἀπὸ τὴν Οὐγγαρία καὶ Νότιο Ἰταλία ὡς τὴν περιοχὴ τοῦ Δουνάβεως, τὴν Βαλκανικὴ καὶ τὴν Ἑλλάδα) εἰσάγουν τὴν τεχνοτροπία τῆς “ταινωτῆς κεραμικῆς” καὶ στὴν Οὐγγαρία διαμορφώθηκε ἡ πρώτη ἑλληνικὴ γλῶσσα (*sic*)!!!

Ἄλλος Ἕλληνας “εἰδικός”, ὁ καθηγητὴς τῆς Lyon II Σακελλαρίου Μ., σε μία ἐξαντλητικὴ γαλλόφωνη ἐργασία του, ἀπὸ τὸν πρόλογο (*Avant Propos*) ὑποστηρίζει ὅτι: “οἱ Πελασγοί, οἱ Αἴμονες, οἱ Δρύορες καὶ ἓνας λαὸς πὸν ἔφερε τὸ ὄνομα Ἀχαιοί, ἦσαν Ἰνδοευρωπαϊκῆς προελεύσεως καὶ πρὶν ἀπ’ αὐτὰ κανένα ἔθνος ἑλληνικὸ δὲν σημειώνεται” καὶ συνεχίζει ὅτι “Ἡ ἐνίσχυση τῆς θέσεως ἑνὸς Ἰνδο-εὐρωπαϊκοῦ πρό-ἑλληνικοῦ ὑποστρώματος”. Ὁ ἴδιος ἀναφέρει ἐπίσης ὅτι στὴν Ἑλλάδα ἦλθαν πολλοὶ πολιτισμοὶ πρὶν φθάσουν οἱ Ἕλληνες (χρονολογία τῶν πρώτων Ἑλληνικῶν μεταναστεύσεων θεωρεῖ ὅτι εἶναι περίπου τὸ 2100 πρὸ τῆς ἐποχῆς μας).

Ὁ Σακελλαρίου, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἀφοῦ ἀναφέρει ὅτι: “μετανάστες πὸν ἀνήκον σ’ ἓναν πολιτισμὸ τῆς “ταινωτῆς κεραμικῆς διακοσμήσεως”, εἰσήγαγον πολιτισμὸ ἀπὸ βορρᾶ, καταλήγει ὅτι “χωρὶς ἀμφιβολία οἱ φορεῖς τοῦ πολιτισμοῦ Διμηνίου προέρχονται ἀπὸ τὴ σύγχρονη Οὐγγαρία” καὶ “μὲ βεβαιωμένα τεκμήρια ἀποδει-

κνύεται ἢ εἰσβολὴ τῶν πρώτων ἑλληνοφώνων τῆς παλαιότερας Ἑλλάδος”.

Ἐπίσης παρατηρεῖται καὶ μία ἄλλη τάσις τοῦ Σακελλαρίου Μ., νὰ θεωρῆθῃ δηλαδή ὅτι “οἱ Μεσογειακοὶ προηγήθησαν τῶν πρό-Ἑλλήνων ἰνδοευρωπαϊκῆς προελεύσεως”.

Μετακινήσεις νομάδων ἢ ἡμινομάδων μπορεῖ νὰ εἶχαν γίνῃ, ἂν καὶ τοῦτο δὲν ἀποδεικνύεται οὔτε ἀρχαιολογικὰ οὔτε γλωσσολογικὰ ἢ ἱστορικὰ ἀπὸ γραπτὰ μνημεῖα. Ἀλλὰ κι ἂν ἔγιναν τέτοιες μετακινήσεις, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἔφεραν μαζί τους πολιτιστικὰ στοιχεῖα ποῦ δὲν εἶχαν ἀκόμα, ἀφοῦ τὰ βορεινὰ πολιτιστικὰ στοιχεῖα τους (2200-2000 π.Χ.) ἦσαν πολὺ μεταγενέστερα ἐκείνων τῶν ἑλλαδικῶν (Θεσσαλίας-3672-3300 π.Χ.).

Ὁ Crossland ἀναφέρει ὅτι: “ὑπάρχει ἡ συνήθης ἄποψις ὅτι ὁ λαὸς τῶν Μινύων (κυρίως τοῦ Ὀρχομενοῦ), ἦλθε στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ βορρᾶ”, ἀλλὰ ἀναγκάζεται νὰ παραδεχθῇ ὅτι: “κανένα πιθανὸ πρότυπο τῆς ἀγγειοπλαστικῆς αὐτῆς δὲν ἀναφέρεται ὅτι ἦλθε ἀπὸ μία βορειότερα περιοχή”.

Κατὰ τῆς ὑποθέσεως περὶ “πατρώας γῆς” πρὸς βορρᾶν ἢ τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην, γράφει ὁ Crossland, “δὲν ὑπάρχει ἀρχαιολογικὴ μαρτυρία μιᾶς ἐκτεταμένης μεταναστεύσεως ἔξω ἀπὸ τὴν Βόρειο ἢ Κεντρικὴν Εὐρώπην πρὸς Νοτιο-Ἀνατολικά”.

Ὁ Renfrew ἐξ ἄλλου τονίζει ὅτι “ἡ μεταναστευτικὴ θεωρία γιὰ τὴ προέλευσι τοῦ αἰγαιακοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀβάσιμη (untenable) καὶ ἐὰν συνέβησαν κινήσεις πληθυσμοῦ σὲ μιὰ περιορισμένη κλίμακα, ὅμως εἶναι σαφὲς ὅτι δὲν ἔφεραν μαζί τους καμμία μορφή τοῦ πολιτισμοῦ των, ὁ Αἰγαιακὸς δὲ πολιτισμὸς δὲν ἦλθε ἀπ’ ἔξω, ἀλλὰ δημιουργήθηκε ἐπὶ τόπου (in situ) καὶ εἶναι αὐτόνομος”.

Ἀναμφισβήτητες ἀρχαιολογικὲς μαρτυρίες ἀποδεικνύουν ὅτι στὴ λεκάνη τοῦ Αἰγαίου οἱ πρόγονοι τῶν Ἑλ-

λήνων ναυτικῶν, πρὶν 7000 χρόνια πρὸ τῆς ἐποχῆς μας, διέσχισαν τὴν θάλασσα αὐτή, τὴν “ἑλληνικὴ θάλασσα”, τὴν “ἡμετέραν θάλασσα” καὶ στὸν αἰγαιακὸ χῶρο ὑπάρχουν βαθεῖες οἱ ρίζες τῆς ἑλληνικῆς ναυτιλίας. Τοῦτο ἐπιβεβαιώνεται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι στὰ μεσολιθικὰ στρώματα τοῦ σπηλαιῖου Φράγχθι τοῦ Ἀργολικοῦ κόλπου ἀνευρέθησαν ἐργαλεῖα ἀπὸ ὀψιδιανό, ποὺ προήρχοντο ἀπὸ τὴ Μῆλο, ὅπου ἀναφέρεται τὸ πρῶτο λατομεῖο τῆς Εὐρώπης καὶ οἱ ναυτικοὶ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Ἀργολίδος, μὲ μία σχεδία ἀπὸ νῆσο σὲ νῆσο διέπλεαν τὸ Αἶγαῖο γιὰ νὰ φθάσουν στὴ Μῆλο καὶ νὰ μεταφέρουν τὸν ὀψιδιανὸ τῆς στὴν Κρήτη ἢ στὸ Φράγχθι κι ἄλλοῦ. Ἡ σημασία τῆς ἀποκαλύψεως αὐτῆς, σὲ μία τόσο ἀπομεμακρυσμένη ἐποχῇ (8000/7000 ἔτη πρὸ τῆς ἐποχῆς μας) εἶναι τεραστία καὶ τὸ ὅτι οἱ αὐτόχθονες μεσολιθικοὶ πρόγονοι τῶν Ἑλλήνων ναυτικῶν νασιπλοοῦσαν στὸ Αἶγαῖο ἢ ἐνδειξίς αὐτῆ δὲν εἶναι μόνον ἐκπληκτικὴ, ἀλλὰ ὅπως τονίζει καὶ ὁ Renfrew, εἶναι συνταρακτικὴ.

Ἡ παράδοσις συνεχίσθηκε μέχρι τῆς 3ης χιλιετίας πρὸ τῆς ἐποχῆς μας, ὅπου τὰ βασικὰ στοιχεῖα τῆς Νεολιθικῆς ἐποχῆς ἀποδείχθηκαν ὅτι προέρχονται ἀπὸ τοὺς προγόνους τῶν Ἑλλήνων φορέων τοῦ Μινωικοῦ καὶ Μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἐνὸς προϊστορικοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ πρώτου τῆς Εὐρώπης.

Κατόπιν τῶν προαναφερομένων κρίνεται ἐξ ὀλοκλήρου ἀβάσιμη ἡ ὑπόθεσις περὶ “ἰνδοευρωπαϊῶν” καὶ “-καθόδου” των ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον.

Στὸ συμπέρασμα αὐτὸ καταλήγει κι ὁ Milošević, ὅταν θέτει τὸ ἐρώτημα: “Υπάρχει μία φυλὴ καὶ ἓνας πολιτισμὸς ἰνδοευρωπαϊῶν; “Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν”, τονίζει ὁ Milošević, VI., ὅτι “οἱ ἀρχικοὶ ἰνδοευρωπαϊοὶ γεννήθηκαν ἀπὸ μία ὑποθετικὴ σύλληψι τῶν γλωσσολόγων, ἐνῶ τὰ συμπεράσματα τῆς ἀρχαιολογίας ἀποδεικνύουν ὅτι εἶναι ἓνα ἀνισόχρονο κράμα διαφορετικῆς συνθέσεως, ἀκόμα, κάποτε, ἑτερογενές”.

Ἀπὸ τὸ ἀρνητικὸ αὐτὸ στοιχεῖο τῆς ἀνυπαρξίας “Ἰνδοευρωπαϊκῶν φύλων” ἢ “φυλῶν” εἶναι δυνατόν νὰ ἐξαχθῇ ὀρθὸν συμπέρασμα, ἐὰν καταφύγωμεν καὶ στὴ σχετικὴ διαλεκτικὴ τοῦ Πλάτωνος, ποῦ ἀναφέρει ὅτι: “σφαλερὴ γνώμη δικαιολογεῖται, ὅταν ἐκλάβῃ κανεὶς ἓνα πραγματικὸ ἀντικείμενο γιὰ ἓνα ἄλλο, ἀλλ’ ἐκεῖνος ποῦ πιστεύει πράγμα ἀνύπαρκτο, τότε δὲν πιστεύει τίποτε καὶ τὸ νὰ πιστεύῃς ἀνύπαρκτο πράγμα εἶναι διαφορετικὸ ἀπὸ τὴν σφαλερὴ γνώμη” καὶ προσθέτει ὅτι: “ἓνα πράγμα ποῦ δὲν ὑπάρχει δὲν εἶναι δυνατόν, ὅσον καλὰ κι ἂν λειτουργῇ ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου, νὰ μὴ σχηματίσῃ ἐσφαλμένη γνώμη”.

Ἀπὸ τίς κλιματικὲς συνθῆκες ποῦ προαναφέραμε, καθὼς καὶ ἀπὸ τὰ ἀνθρωπολογικά, ἀρχαιολογικά, γλωσσολογικά, ἱστορικά κ.λ.π. δεδομένα συνάγεται ὅτι ἡ “Ἰνδοευρωπαϊκὴ” ὑπόθεσις δὲν βασίσθηκε στὴ θεμελιώδη προϋπόθεσις ὑπάρξεως “Ἰνδοευρωπαϊκῶν” φύλων ἢ φυλῶν, ἀλλὰ σ’ ἓνα αὐθαίρετο κατασκευάσμα-φάντασμα (*fantom*) ἀνυπάρχτων “Ἰνδοευρωπαϊῶν” καὶ συνεπῶς, στοὺς ὀπαδοὺς τῆς ψευδοῦς καὶ ἀντιεπιστημονικῆς (*unscientific*) αὐτῆς ὑποθέσεως, νομίζω ὅτι ὁ Πλάτων θὰ ἔδινε τὴν παραπάνω ἀρμόζουσα ἀπάντησι.

Γιὰ τοὺς ὑποστηρικτὲς τῆς θέσεως ὅτι: “ἡ πρώτη ἑλληνικὴ γλῶσσα διαμορφώθηκε στὴν Οὐγγαρία!!! μὲ κάθοδο “πρὸ” ἢ “Ἰνδοευρωπαϊῶν” καὶ μαζὶ τους εἰσέβαλαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα τὰ πρῶτα ἑλληνικὰ φῦλα (2100/2000 π.Χ.), ποῦ ἦσαν “ἑλληνόφωνα Ἰνδοευρωπαϊκῆς προελεύσεως”, θὰ δοθῇ σχετικὴ ἀπάντησις στὸ ἐπόμενο 4ο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ *Θρακολογία*.

Ἐπίμετρον. Συγχρονισμὸς καὶ ταύτισις ἀνυπάρχτων “Ἰνδοευρωπαϊῶν” μὲ τὰ ὑπαρκτὰ φῦλα τῶν Δωριέων

Ἐπειδὴ οἱ “Ἰνδοευρωπαϊοὶ” εἶναι ἀνύπαρκτα καὶ φανταστικὰ φῦλα, γι’ αὐτὸ οἱ “εἰδικοί” ἔχουν μιὰ ἀφάνταστη ἱκανότητα νὰ τοὺς χρησιμοποιοῦν σὰν “λάστιχο”

καὶ νὰ τοὺς προσαρμόζουν, ἀφοῦ μετονομάσουν τὰ πραγματικὰ ὀνόματα διαφόρων φύλων, ὅπως τοῦτο συνέβη καὶ μὲ τὰ ἀσιατικὰ φύλα τῶν Λουβίων-Λυκίων, Ἀρζάβα, Χετέων ἢ Χιττιτῶν, Ἀχιγιάβα-Ἀχαιῶν κ.λ.π., πὺ μετετράπησαν σὲ “Ἰνδοευρωπαϊκὰ” φύλα!!!

Τὴν αὐτὴ ψευδῆ μέθοδο προσπάθησαν νὰ ἐφαρμόσουν καὶ στὴ λεγόμενη “κάθοδο Ἰνδοευρωπαϊῶν” ἀπὸ βορρᾶ (χρονολογοῦνται ἀπὸ τοὺς “Ἰνδοευρωπαϊολόγους” μεταξὺ 2400 καὶ 2100/2000 π.Χ.) καὶ νὰ τὴ συσχετίσουν μὲ τὴν “κάθοδο τῶν Δωριέων”, πὺ χρονολογεῖται ἱστορικὰ περὶ τὸ 1104 π.Χ.

Ἐνῶ λοιπὸν εἶναι βεβαιωμένη ἡ ἀνυπαρξία τῶν ὀνομαζομένων “Ἰνδοευρωπαϊῶν”, οἱ εἰδικοὶ ἀπὸ ἄγνοια ἢ ἀφέλεια μιμοῦνται ἐκείνους πὺ ἐν γνώσει των παραποιῶν τὴν ἀλήθεια (προκειμένου νὰ ἐξαφανισθοῦν οἱ προϊστορικὲς ρίζες τοῦ ἑλληνισμοῦ) καὶ μεταχειρίζονται στὴν περίπτωσι αὐτὴ τὸ ἀπατηλὸ σύστημα μεταχρονολογήσεως, κατὰ χίλια (1000) ἔτη, τῶν “Ἰνδοευρωπαϊῶν” (ἀπὸ τὸ 2100/2000 π.Χ. κατὰ τοὺς “Ἰνδοευρωπαϊολόγους”) καὶ νὰ τοὺς συγχρονίσουν καὶ ταυτίσουν μὲ τὴν καλουμένη “κάθοδο τῶν Δωριέων” (1104 π.Χ.).

Ἐκτὸς αὐτῆς τῆς χρονικῆς διαφορᾶς τῶν 1.000 ἐτῶν ὑπάρχει καὶ ἓνας ἄλλος οὐσιώδης λόγος, ὅτι ἀνύπαρκτα-φανταστικὰ “Ἰνδοευρωπαϊκὰ φύλα” συγχρονίζονται καὶ ταυτίζονται μὲ τὰ ὑπαρκτὰ ἑλληνικὰ φύλα τῶν Δωριέων, ὅπως τοῦτο ἀποδεικνύεται καὶ μὲ τὰ ἀκόλουθα τεκμηριωμένα δεδομένα τῆς παραδόσεως (μυθολογίας) καὶ τῶν γραπτῶν ἱστορικῶν κειμένων.....

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν — ἀκαδημαϊκὸς Ἰωάννης Κούμαρης, πὺ χαρακτηρίζει τὴν παραδοχὴ τῆς Ἀρίας ἢ Ἰνδοευρωπαϊκῆς φυλῆς «πραγματικὸν μῦθον». Εἰς ἀνακοινώσεις του («Ἀπογευματινὴ» 8 Ἀπριλίου 1978) καὶ εἰς Ἄ. Πουλιανοῦ: «Ἀνθρωπολογικὲς συμπληγάδες» (Ἀθ. 1985, σελ. 147) διαβάζομεν:

«Εἶναι ἀπαράδεκτον νὰ ὀμιλῶμεν σήμερον περὶ ἰνδοευρωπαϊκῶν φύλων, ἀφοῦ τοῦτο ὀφείλει νὰ σημαίνει ὑπαρξιν «φυλῆς» βασικῆς, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ πολυμόρφων, ἐξ ἧς ἐκεῖνα ὄφειλον νὰ ἔχουν ἀποσπασθῆ. Τοιαύτη φυλὴ ἐγκλείουσα τὸν Ἰνδὸν καὶ τὸν Ἑλληνα καὶ τὸν Σκανδιναυόν, εἶναι ἀκατανόητος ὁμως διὰ τὴν ἐπιστήμην».

Ὁ Ι. Κούμαρης, ἀναφερόμενος στοὺς Προέλληνες, γράφει:

«Πρόκειται περὶ παλαιοτάτης μίξεως στοιχείων ἀμφοτέρων τῶν παραλίων τοῦ Αἰγαίου πελάγους. Τὰ στοιχεῖα ὁμως ταῦτα δὲν εἶναι ξένα φυλετικά στοιχεῖα ἀλλὰ λίαν συγγενῆ, περιμεσογειακά... Καὶ τοὺς ἀνθρώπους τούτους πρέπει νὰ ὀνομάσωμεν «αὐτόχθονας» εἰς τὰς περὶ τὴν Μεσόγειον Χώρας, ἐὰν θεωρήσωμεν τὸ Αἶγαϊον οὐχὶ ὡς διαχωρίζον ἀλλὰ συνδέον αὐτάς».

Παρατηρεῖ κατόπιν ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Μεσογειακὸς χῶρος παρουσιάζει ὄχι μόνον γεωφυσικὴ καὶ γεωοικονομικὴ ἐνότητα, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπολογικὴ. Καὶ προσθέτει:

«Εἰς τὰ αὐτόχθονα ταῦτα στοιχεῖα ὀφείλομεν τοὺς γνωστοὺς προϊστορικοὺς καὶ ἱστορικοὺς πολιτισμοὺς τῆς Ἠπείρου, τῆς Μακεδονίας, τῆς Στερεᾶς, τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἰδίᾳ τῶν νήσων Ἰονίου καὶ Αἰγαίου, τῆς Κρήτης καὶ τῆς Κύπρου, ἀλλὰ καὶ τῆς Προσθίου Ἀσίας συμπεριλαμβανομένης. Ἡ βάσις αὕτη ἀπερρόφησεν ἀναμφιβόλως καὶ στοιχεῖα ἄλλα, τινὰ συγγενέστερα... καθὼς καὶ τινὰ ἐντελῶς ξένα... ἐν ἀσημάντῳ ποσοστῷ ὁμως».

Ἄλλὰ ἔρχεται τώρα στοὺς Ἑλληνες καὶ ἀρνεῖται ὅτι ἀνῆκαν στὴν ἀνύπαρκτη ἰνδοευρωπαϊκὴ φυλὴ. Θεωρεῖ ὅτι ἦσαν ἀπλῶς πληθυσμοὶ τῆς ἰδίας φυλετικῆς προελεύσεως, ὅπως οἱ αὐτόχθονες ποὺ προαναφέρει, οἱ ὅποιοι ἀπλῶς κατοικοῦσαν στὰ ὄρεινὰ καὶ βόρεια τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου. Γιὰ διαφόρους λόγους, οἱ ὄρεινοὶ ἐκεῖνοι πληθυσμοὶ μετεκινήθησαν κάποτε πρὸς τὶς πεδιάδες καὶ τὶς ἀ-

κτές. Και αυτή υπήρξε ή περίφημη «κάθοδος τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὸ Βορρᾶ».

Ὁ Κούμαρης ἐπικαλεῖται γιὰ τὴν ἀνυπαρξία τῆς ἰνδοευρωπαϊκῆς Ἀρίας φυλῆς καὶ τὴν μαρτυρία τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ γεωγράφου Μοῦκκε, ὁ ὁποῖος παρατηρεῖ:

«Οὐδεὶς ἀπέδειξε τὴν κοιτίδα τῶν Ἀρίων καὶ λαὸς οὐτινος ἀγνοοῦμεν τὸν τόπον οἰκήσεως, ἀποτελεῖ διὰ τὴν γεωγραφίαν ἀκατάληπτον ἐμφάνισιν».

Καὶ προσθέτει:

«Τὰ ἑλληνικὰ φύλα ἐγεννήθησαν κατὰ τὸν Μοῦκκε βραδέως ἐν Ἑλλάδι ὅπως καὶ ἡ γλῶσσα των. Ἐκ τῆς ἀλληλεπιδράσεως τῶν ἀρχικῶν μικρῶν ὀρδῶν καὶ τῶν γλωσσῶν αὐτῶν ἐμφανίζονται βαθμηδὸν μείζονες ὁμάδες καὶ τέλος εἰς συμπαγῆς λαὸς καὶ μία ἐθνικὴ γλῶσσα... Ἐν Ἑλλάδι οἱ «Πελασγοὶ» εὐρίσκονται ἀρχικῶς εἰς τὰ πεδινὰ μέρη... Μεταξὺ αὐτῶν ἔχομεν ἤδη κόσμον «μὴ Πελασγικόν» ὀρεινόν, δηλαδὴ τὰ λεγόμενα «Ἑλληνικὰ» στοιχεῖα. Τὰ στοιχεῖα ταῦτα... ἤρξαντο ἐνοῦμενα ὅταν διὰ διαφορωτάτους λόγους ἐνήργησαν ὁμαδικὰς καθόδους...».

Ὁ φιλόλογος κ. **Διαμαντῆς Κούτουλας** εἰς ἄρθρον του («Δαυλός» τεύχος 127, Ἰούλιος 1992, σελ. 7367) δίδει μίαν συνοπτικὴν εἰκόνα τῆς ἀπάτης τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ. Γράφει:

«Ἄλλ' ἄς δοῦμε τώρα ἀναλυτικὰ πῶς κατασκευάστηκε ἀπ' τοὺς «εἰδικούς» ἡ ἰνδοευρωπαϊκὴ ἀπάτη μέσῳ πλαστογράφησης τῆς Συγκριτικῆς Γλωσσολογίας. Σκοπὸς τῆς Συγκριτικῆς Γλωσσολογίας εἶναι ἡ ἀναγωγή στὴν «μητέρα γλῶσσα» τῶν Εὐρωπαϊκῶν Λαῶν, ἡ ὁποία αὐθαίρετα ὀνομάζεται μὲ τὸν ὄρο «πρωτοἰνδοευρωπαϊκὴ», ἐνῶ (ὅπως θὰ δείξουμε παρακάτω) δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ μιὰ πανάρχαια μορφή τῆς Ἑλληνικῆς — πῖο «πρωτόγονη» ἴσως ἀπ' τὴν μορφή τῆς Μυκηναϊκῆς Ἑλληνικῆς, πού ἀπεκαλύφθη στὴ Γραμμικὴ Β. Ἡ μέθοδος ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται στὴ Συγκριτικὴ Γλωσσολογία εἶναι ἡ ἀναγωγή τῶν λέξεων τῶν ἑλλήνων ἀπὸ τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴν ἀπάτην πρὸς τὴν ἀρχαία μορφήν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, ἡ ἀναγωγή τῶν λέξεων τῶν ἑλλήνων ἀπὸ τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴν ἀπάτην πρὸς τὴν ἀρχαία μορφήν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας».

σολογία είναι γνωστή με τὸν τεχνικὸ ὄρο «ἐπανάσυνθεση» (*rekonstruktion*). Μὲ τὴν ἐπανάσυνθεση ἀναγόμεστε στὴν «πρωτογλώσσα» κατόπιν συγκρίσεως μεταξὺ τῶν ἀρχαιότερων — γραπτὰ παραδεδομένων — τύπων τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς καὶ Σανσκριτικῆς, πού «θεμελιώνεται σὲ σταθερὲς ἀντιστοιχίες ρυθμιζόμενες ἀπὸ ἀνάλογους γλωσσικοὺς νόμους». Ἄς δοῦμε κάποια δείγματα γλωσσολογικῆς ἐπανάσυνθεσης:

1) Ἡ λέξις «μήτηρ»: Συγκρίνοντας τοὺς τύπους «μήτηρ» τῆς Ἑλληνικῆς, «mater» τῆς Λατινικῆς, «mata» τῆς Σανσκριτικῆς, βρίσκοντας τοὺς κοινούς φθόγγους, ἀναγόμεστε στὸν ὑποτιθέμενο τύπο *mater* ὡς ἐξῆς: α) Καὶ στὶς τρεῖς γλώσσες ἀπαντοῦν τὰ σύμφωνα *m*, *t*, *r* (στὴν σανσκριτικὴ τὸ *-r-* δὲν ὑπάρχει στὴν ὀνομαστικὴ «mata», συναντᾶται ὅμως στὴν αἰτιατικὴ «mataram»). β) Τὸ φωνῆεν τῆς πρώτης συλλαβῆς πρέπει νὰ ἦτο τὸ *-a-* (τὸ «μήτηρ» στὴ δωρικὴ εἶναι «μάτηρ»). γ) Τὸ ληκτικὸ φωνῆεν πρέπει νὰ ἦταν τὸ *-e-* καὶ μάλιστα τὸ μακρὸ *-e-*, δηλαδὴ τὸ *-η-*. (Τὸ *-a-* τῆς Σανσκριτικῆς, πού φαίνεται διαφοροποιούμενο, εἶναι προῖον ἐξελίξεως). Ἔτσι οἱ προγενέστεροι κοινοὶ φθόγγοι τῶν λέξεων «μήτηρ», «mater» καὶ «mata» μᾶς ἀνάγουν στὸν ὑποτιθέμενο τύπο τῆς «πρωτογλώσσας» **mater*.

Ὡς ἐδῶ ἡ ἀνάλυση ἔχει τὰ ἐχέγγωνα ἐπιστημονικῆς μεθόδου, τῆς «ἐπανάσυνθεσης» (πού ὅπως προαναφέραμε ἀποτελεῖ τὴν βάση τῆς Συγκριτικῆς Γλωσσολογίας). Ὅμως ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα ἀρχίζει ἡ ...«ὑποθετικότητα» καὶ ἡ αἰθιαρεσία, πού δὲν δικαιολογοῦνται γιὰ «οὐδέτερους» καὶ «ἀντικειμενικούς» ἐπιστήμονες. Ἐξηγοῦμαστε: τὸν τύπο *mater* (στὸν ὁποῖο ἀναχθήκαμε μὲ τὴ μέθοδο τῆς ἐπανάσυνθεσης) τὸν ὀνομάζουν «ἰνδοευρωπαϊκὸ» τύπο καὶ ὄχι ἑλληνικὸ, ὅπως κραυγαλέα φαίνεται: «μάτερ» εἶναι ἡ δωρικὴ κλητικὴ ἐνικοῦ τοῦ «μήτηρ».

2) Τὸ ἴδιο ἰσχύει γιὰ ὅλους τοὺς ὑποτιθέμενους τύπους στοὺς ὁποίους ἀνάγει — σωστὰ — ἡ ἐπανάσυνθεση:

Ἑλλην.	Λατιν.	Σανσκρ.	Ἐπανασύνθεση
πατήρ	<i>pater</i>	<i>pita</i>	* <i>pater</i>
δύο	<i>duo</i>	<i>dva</i>	* <i>dFo</i>
γένος	<i>genus</i>	<i>janas</i>	* <i>genos</i>
οἶδα	<i>video</i>	<i>veda</i>	* <i>Foída</i>
νέος	<i>novus</i>	<i>navas</i>	* <i>neFos</i>
ἄγρός	<i>ager</i>	<i>arjas</i>	* <i>agros</i>

Στὸν παραπάνω ἐνδεικτικὸ πῖνακα γλωσσολογικῆς σύγκρισης καὶ ἐπανασύνθεσης παρατηροῦμε ὅτι ὅλοι οἱ ὑποτιθέμενοι τύποι (ὁ ἄστερίσκος φανερώνει ὅτι εἶναι προϊόντα ὑπόθεσης) εἶναι λέξεις ποὺ ὑπάρχουν στὴν Ἑλληνικὴ — καὶ μάλιστα στὸ γραπτὸ λόγο (εἴτε στὴ Μυκηναϊκῆ-Γραμμικῆ εἴτε στὴν ἀλφαβητικὴ γραφὴ διασωθεῖσες) — κι ὅμως ὀνομάζονται ἐντελῶς αὐθαίρετα μὲ τὸν κατασκευασμένο ὄρο «ἰνδοευρωπαϊκοὶ τύποι». Ἔτσι «θεμελιώνεται», μὲ κραιβαλέα ἑλληνικὲς λέξεις, ἡ ὑποτιθέμενη «ἰνδοευρωπαϊκὴ γλῶσσα», ποὺ στὴν πραγματικότητα δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο, παρὰ μία πανάρχαια — πρωτόγονη, ἴσως — μορφή Ἑλληνικῆς γλώσσας.

Γιὰ τὴν αὐθαιρεσία αὐτὴ ἔχουμε νὰ κάνουμε ἐπιπλέον τὶς ἐξῆς ἐπισημάνσεις: α) Δὲν ὑπάρχει κανένα ἀρχαιολογικὸ μνημεῖο, ἱστορικὴ πληροφορία ἢ ἄλλο εὔρημα αὐτῆς τῆς ὑποτιθέμενης «ἰνδοευρωπαϊκῆς» φυλῆς, ποὺ ζοῦσε σὲ νομαδικὸ στάδιο στὶς... οὐγγρικὲς πεδιάδες περὶ τὸ 5000 π.Χ. β) Φυσικὰ δὲν ὑφίσταται θέμα ἰνδοευρωπαϊκῆς γραφῆς — τὰ χρονικὰ πλαίσια εἶναι ἐξόχως ἀπαγορευτικά. γ) Ὑπάρχουν ἰνδοευρωπαϊκὲς ρίζες λέξεων, ποὺ δὲν συνάδουν μὲ πολιτιστικὸ ἐπίπεδο νομαδικοῦ λαοῦ, ἀντίθετα θυμίζουν ἔντονα... ἑλληνικὸ ὕψος πολιτισμοῦ. π.χ. **damos* > δῆμος, «*bhsa-* > ψῆφος, **τιτυρ(-ἄμβος)* > διθύραμβος, **naus* > ναῦς, **ithaq-* > σηκός, **nasFos* > ναός, **fleuph* > γλύπτης, **kison* > κίων.

Καὶ γεννιοῦνται ἐδῶ εὐλογεῖς ἀπορίες: Πῶς ἤξεραν οἱ «ἰνδοευρωπαῖοι» νομάδες, χωρὶς γραφὴ καὶ ὑψηλὸ πολιτισμό, στὶς στέπες τοῦ βορρᾶ, γιὰ δῆμους, ψήφους, δι-

θυράμβους, καράβια (νῆες-ναῦς), σηκούς, γλυπτική κ.λ.π.;

Τελειώνοντας θὰ θέλαμε νὰ ἀναφέρουμε, ὅτι ἡ «ἰνδοευρωπαϊκὴ» ἀπάτη (πού, ὅπως εἶπαμε, στηρίζεται σὲ μιὰ —σωστὴ— ἐπιστημονικὴ μέθοδο τῆς Συγκριτικῆς Γλωσσολογίας, ἀλλὰ σὲ πλαστογράφηση τῶν πορισμάτων τῆς) δὲν εἶναι τὸ μόνο χτύπημα κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας καὶ Προϊστορίας. Ὑπάρχουν καὶ οἱ «Φοινικιστές», πού μιλοῦν γιὰ τὴν «σημιτικὴ γραφὴ» τῆς Ἑλληνικῆς Ἀλφαβήτου, οἱ «Μακεδονιστές» (βλέπε Ἀμερικανικὸ Ἰδρυμα DRAGAN) — πού εἶναι ἰδιαίτερα ἐπίκαιροι λόγῳ Σκοπίων — καὶ μύριοι ἄλλοι. Γίνεται φανερὸ δηλαδὴ, ὅτι ὅλες οἱ ἀνθελληνικὲς προσπάθειες τοῦ παγκόσμιου ἐπιστημονικοῦ κατεστημένου ἔχουν κοινὲς ἐπιδιώξεις, πού ἐφάπτονται ὀρισμένων σκοτεινῶν πολιτικῶν στρατηγικῶν. Μήπως ἤρθε ἡ ὥρα, γιὰ νὰ ψάξουμε καὶ γιὰ τὸ κοινὸ παγκόσμιο κέντρο ἀποφάσεων, ἀπ' ὅπου ἐκπορεύονται;

Ὁ ἴδιος καθηγητὴς μὲ ἄρθρον του στὸν «ΔΑΥΛΟ» (118, Ὀκτ. 1991, σελ. 6760) ἀναφέρει τὰ ἐξῆς καταπελτικὰ ἐπὶ τῆς Μπαμπινιωτείου Ἰνδοευρωπαϊκοκεφαλῆς:

**Ἕνας φιλόλογος ἀνατρέπει τὰ ἱστορικὰ ψεύδη
πού τὸν δίδαξαν...**

Κύριε διευθυντά,

Ὁ κ. Γ. Μπαμπινιώτης, καθηγητὴς Γλωσσολογίας στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, ἀναφέρει στὸ βιβλίο του «Συνοπτικὴ Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας» τὴν ἐπικρατοῦσα σήμερα ἄποψη στοὺς κύκλους τοῦ Πανεπιστημιακοῦ Κατεστημένου:

«Ἡ Ἰνδοευρωπαϊκὴ Πρωτογλῶσσα ὑποθέτουμε ὅτι ἀπετέλεσε κοινὴ γλῶσσα τοῦλάχιστον μέχρι τῆς 3ης χιλιετηρίδας»¹. Καὶ συνεχίζει: «Στις ἀρχὲς καὶ ὁπωςδὴ-

ποτε στο β' ήμισυ της 2ης χιλιετηρίδας, έχουμε ιστορικές-ἐπιγραφικές μαρτυρίες (ἀπὸ τὴν Χετιτική, Ἑλληνική, ἀρχαία Ἰνδική), ποὺ δείχνουν ὅτι ἡ Πρωτοἶνδοευρωπαϊκὴ Γλῶσσα ἔχει ἤδη διασπαστεῖ σὲ ἐπὶ μέρους Ἰνδοευρωπαϊκὲς Γλῶσσες²».

Ἐμεῖς θὰ θέλαμε νὰ ἐπισημάνουμε δύο ἀσαφῆ καὶ «σκοτεινά» σημεῖα αὐτῆς τῆς «ὑπόθεσης», ποὺ προκαλοῦν εὐλογες ἀπορίες σχετικὰ μὲ τὴν «ἐπιστημονικότητα» τῆς Ἰνδοευρωπαϊκῆς θεωρίας. Τὰ σημεῖα αὐτὰ ἀφοροῦν, πρῶτον, στὴν χρονικὴ ἀφετηρία τῶν λεγομένων «θυγατρικῶν» γλωσσῶν, Ἑλληνικῆς, Σανσκριτικῆς καὶ Λατινικῆς καί, δεύτερον, στὴν ἐτυμολογία κάποιων ἑλληνικῶν λέξεων ποὺ ἀντανაკλοῦν πολιτιστικὴ ἀνάπτυξη, κι ὅμως ἀνάγονται σὲ «Ἰνδοευρωπαϊκὲς» ρίζες μιᾶς γλώσσας χαμηλοῦ πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου.

Ἄ' Ἡ θεωρία περὶ «Ἰνδοευρωπαϊκῆς Μητέρας Γλῶσσας» παίρνει σὰν δεδομένο ὅτι ὑπάρχει ἴδια χρονικὴ ἐκκίνηση τῆς Σανσκριτικῆς, Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς γλώσσας. Αὐθαίρετα θεωρεῖ ὅτι ἡ ἴδια περίπου χρονικὴ στιγμή ἦταν ἱστορικὰ ἡ ἀφετηρία γιὰ τὶς τρεῖς αὐτὲς γλῶσσες καὶ μάλιστα τὴν τοποθετεῖ στὸ 3.000 π.Χ. περίπου.

Ἀποκλείει, καὶ πάλιν αὐθαίρετα, τὸ ἐνδεχόμενο κάποια ἀπ' αὐτὲς τὶς γλῶσσες νὰ εἶναι ἀρκετὰ προγενέστερη καὶ πρόγονος τῶν ἄλλων καὶ ψάχνει γιὰ τό... φάντασμα κάποιας ὑποτιθέμενης «Ἰνδοευρωπαϊκῆς Μητέρας Γλῶσσας». Μέχρι στιγμῆς βέβαια τὰ ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα καὶ οἱ ἐπιγραφὲς ποὺ ἔχουν ἀναγνωσθῆ τελεσίδικα δὲν μποροῦν νὰ ἀποδείξουν καμμία ὑπόθεση καὶ πολὺ περισσότερο τὴν αὐθαίρετη «Ἰνδοευρωπαϊκὴ θεωρία». Ὑπάρχουν ὅμως ὡς ἐνδείξεις — ὄχι, μέχρι στιγμῆς, ἀποδείξεις — ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ εἶναι ἡ Μητέρα-Γλῶσσα (πέραν τῶν εὐρημάτων τῆς ἀρχαιολογικῆς σκαπάνης στὴν Κρήτη, στὸ Αἶγαῖο καὶ ἀλλοῦ) οἱ ἐπιγραφὲς τῆς Γραμμικῆς Α καὶ Β. (Συνταρακτικὴ ἦταν ἡ ἀνακάλυψη

2.000 λίθων με επιγραφές Γραμμικής Γραφής που εϋρέθησαν στην... Αμερική)³. Βέβαια σήμερα η Γραμμική Α δεν έχει ακόμη αναγνωσθῆ (δίσκος Φαιστοῦ κ.λ.π.), ὁμως οἱ προσπάθειες τῶν ἐπιστημόνων κλίνουν στήν ἀποδοχή ὅτι πρόκειται περὶ Ἑλληνικῆς Διαλέκτου⁴. (Σήμερα ἡ ἄποψη πού επικρατεῖ στό Ἐπιστημονικό Κατεστημένο θεωρεῖ ὅτι ἡ Ἑλληνική Γραμμική Β ἀνάγεται στά 1400 π.Χ., οἱ Ἰνδικές Βέδες στά 1200-800 π.Χ. καί ἡ Χεττιτική περὶ τὸ 1700 π.Χ. θεωρούμενη ὡς ἡ ἀρχαιότερη μαρτυρία. Γιὰ τὴν μὴ εἰσέτι ἀναγνωσθεῖσα Γραμμική Α τὸ κατεστημένο μιᾶ γιὰ Σημιτική ἢ ἄλλη-πρό- καί μὴ Ἑλληνική Γλῶσσα...). Βέβαια μέχρι ἡ Ἐπιστήμη νὰ τὰ ἀποδείξει ὅλα αὐτὰ τελεσίδικα, θάπρεπε οἱ διάφοροι ἀρμόδιοι ἐπιστημονικοὶ κύκλοι νὰ εἶναι ἐπιφυλακτικοὶ στὶς ἀπόψεις τους χωρὶς ἀυθαίρετα καὶ σκόπιμα συμπεράσματα, πού τελικὰ ἀποβλέπουν στήν διαστρέβλωση τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ. Δὲν ἔχουν περάσει ἄλλωστε πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε πού οἱ ἐπίσημοι ἐπιστημονικοὶ κύκλοι τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἐπέσβευαν ὅτι ὁ Κρητικός-Μινωϊκός Πολιτισμὸς δὲν ἦταν Ἑλληνικός, ἀλλὰ «Προελληνικῆς-Σημιτικῆς προελεύσεως», ἐνῶ ἀκόμα δὲν εἶχε διαβασθῆ καμμία Γραμμικὴ γραφή! Ὡσπου τὸ 1952 ὁ Μ. Ventris μὲ τὴν ἀνάγνωση τῆς Γραμμικῆς Β καὶ τὴν ἀποκάλυψη ὅτι πρόκειται περὶ Ἑλληνικῆς Γλῶσσας γκρέμισε τὶς θεωρίες περὶ Μινωϊκῆς-Σημιτικῆς Κρήτης τῶν σοφῶν τοῦ Ἐπιστημονικοῦ Κατεστημένου. Τώρα, τὸ ἴδιο ἀυθαίρετα, μιλοῦν γιὰ Ἰνδοευρωπαϊκὴ Γλῶσσα, μέχρι ἡ ἴδια ἡ Ἐπιστημονικὴ Ἀλήθεια νὰ τοὺς ξεσκεπάσει.

Β' Ὅσον ἀφορᾶ τώρα στήν περίφημη «Ἰνδοευρωπαϊκὴ» Φυλὴ καὶ Γλῶσσα, δὲν ὑπάρχει κανένα γραπτὸ ἢ ὄχι μνημεῖο ἢ ἄλλο ἀρχαιολογικὸ εὑρημα, πού νὰ ἐπαληθεύει τὴν ὑπαρξή τους. Οἱ γνώσεις μας γιὰ τὸν Πολιτισμὸ τῆς «Ἰνδοευρωπαϊκῆς Φυλῆς» εἶναι ἀνύπαρκτες. Ἔτσι ὥστε νὰ μοιάζει πράγματι μὲ φάντασμα αὐτὸς ὁ

λαός-κι αυτή ή γλώσσα, πού ἄν και δὲν εἶχε γραφή και πολιτισμό, εἶχε ὅμως κατὰ τοὺς διαστρεβλωτὲς τῆς ἀλήθειας πλούσιο και ἀνεπτυγμένο λεξιλόγιο! Ἄλλ' ἄς πάροουμε, γιὰ παράδειγμα, μερικὲς Ἑλληνικὲς λέξεις, ὅπως τὶς ἐτυμολογεῖ ἡ σύγχρονη Γλωσσολογία ἀνάγοντάς τις σὲ «Ἰνδοευρωπαϊκὲς» ρίζες:

δῆμος < *damos = τμήμα λαοῦ, ψῆφος < *bhsa- = ψήφος, χαλκός < *glelgh- = σίδηρο, διθύραμβος < *τιτύραμβος = τέσσερα βήματα (Οἱ λέξεις μὲ τὸν ἀστερίσκο εἶναι οἱ «Ἰνδοευρωπαϊκὲς» ρίζες).

Ἐδῶ τίθεται ἓνα καίριο ἐρώτημα: Πῶς ἓνας λαὸς χωρὶς ἀνάλογο πολιτιστικὸ ἐπίπεδο, μὲ νομαδικὸ βίο, χρησιμοποιεῖ λέξεις ὅμως «δῆμος», «ψῆφος», «διθύραμβος»; Ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχαν τὰ πράγματα, πῶς ὑπῆρχαν οἱ λέξεις πού ἀντιστοιχοῦσαν σ' αὐτὰ; Πῶς ἓνας λαὸς πού ὑποτίθεται ζῆ πρὶν τὴν Ἐποχὴ τοῦ Χαλκοῦ γνωρίζει τὴν λέξη «σίδηρο»; Τί εἶδους ἀπάτη εἶναι αὐτῆ;

Ὁ ἀναγνώστης θὰ βρῆ πολλὰ τέτοια παραδείγματα ἑλληνικῶν λέξεων, πού δείχνουν ὑψηλὸ πολιτιστικὸ ἐπίπεδο, κι ὅμως ἀνάγονται σὲ «Ἰνδοευρωπαϊκὲς» ρίζες, μιᾶς γλώσσας πού ἐκπροσωπεῖ... νομάδες, σ' ὅποιο ἐτυμολογικὸ λεξικὸ ἀνατρέξει. Καὶ εἶναι ἀπορίας ἄξιο, πῶς σοβαροὶ ἐπιστήμονες δὲν ἀντιλαμβάνονται πῶς εἶναι ἀδύνατο ἓνας λαὸς νομαδικοῦ βίου (ὅπως ὁ ὑποτιθέμενος «Ἰνδοευρωπαϊκός») νὰ χρησιμοποιεῖ λέξεις και νὰ ὁμιλεῖ γλώσσα ἀνωτέρου ποιοτικά και μεταγενεστεροῦ χρονικά πολιτισμοῦ.

Ὅμως ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, εἰδικὰ ἡ ὁμηρικὴ και ἡ Ἀττικὴ Διάλεκτος, εἶναι ἡ βοῶσα μαρτυρία τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας. Μόνο λαὸς πού δημιούργησε τὴν Πνύκα ἤξερε περὶ δημοκρατίας και ψήφου, μόνο λαὸς μὲ δόρατα και σάρισσες ἤξερε περὶ σιδήρου. Κι ἐδῶ θεωροῦμε ὑποχρέωσή μας ν' ἀναφέρουμε τὸ καταπληκτικὸ βιβλίο τοῦ Ἡ. Τσατσόμοιρου: «Ἱστορία Γενέσεως τῆς Ἑλληνι-

κῆς Γλώσσας», πὸν δείχνει γιατί μόνο ὁ Ἑλληνικὸς πληθυσμὸς τοῦ Αἰγαίου θὰ μπορούσε νὰ μιλᾷ τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα.

Συμπερασματικά: θὰ θέλαμε νὰ τελειώσουμε μὲ τὴν ἐπισήμανση, πὸς θὰ πρέπει νὰ διαφυλάξουμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὴν Κιβωτὸ τῆς Ἑλληνικότητάς μας, τὴν γλῶσσα μας, αὐτὴ πὸν μᾶς κράτησε Ἑλληνες στοὺς αἰῶνες καὶ τὶς χιλιετίες καὶ πὸν εἶναι ἡ πλουσιότερη στὸν κόσμον καὶ ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχουμε.

Ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα εἶναι τὸ ἀκατάλυτο τεκμήριον τῆς Ἑλληνικότητός μας, ὅπως ἔγραφε καὶ ὁ Γεώργιος Γεμιστός-Πλήθων: «Ἑλληνές ἐσμεν τὸ γένος ὡς ἡ φωνὴ τε καὶ ἡ πάτριος παιδεία μαρτυρεῖ».

1. Γ. Μπαμπινιώτης, *Συνοπτικὴ Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας*, Ἀθήνα 1985, σελ. 34.

2. ὁμοίως.

3. Ἐγκυκλοπαίδεια «**ΗΛΙΟΣ**» λῆμμα «Ἑλλάς» καὶ προσάρτημα «Ἀληθινὴ Προϊστορία», Ἀθήνα 1985.

4. Paul Faure: *περιοδ. ἀρχαιολ. NESTOR* (1989), σελ. 2288, *Indiana University*.

5. J.B. Hofmann: *Ἑτυμολογικὸ Λεξικὸ Ἀρχ. Ἑλληνικῆς*, μέτφ. Ἀ. Παπανικολάου, Ἀθήνα 1990.

Μὲ τιμὴ

Διαμαντῆς Κούτουλας

Φιλολόγος

2ο Λύκειο Θήβας

Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Κουτροβέλης ἔχει κυριολεκτικῶς διαλύσει τὴν ψευδοθεωρίαν τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ. Τόσον στὰ βιβλία του, ὅσον καὶ στὰ ἄρθρα του εἶναι ἀποστοματικὸς. Μὲ τίτλο: «Ἡ ἀπάτη τῆς «ἰνδοευρωπαϊκῆς» καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Μητέρα Γλῶσσα» («*Δαυλός*», τεύχος 150, Ἰούνιος 1994, σελ. 9848) ἀναλύει ἐπιστημονικῶς τὸ θέμα καὶ καταλήγει:

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στήν προσπάθεια αὐτὴ ἀναζητήθηκε ἡ γεωγραφικὴ θέση τῆς κοιτίδος τῆς «ἰνδοευρωπαϊκῆς γλώσσης». Προσδιορίστηκαν δεκαοκτὼ θέσεις, χωρὶς νὰ πληροῦν καμμία προϋπόθεση γενέσεως καὶ ἀναπτύξεως μᾶς γλώσσας σ' ἓνα συγκεκριμένο γεωγραφικὸ χῶρο ἐπὶ ἀνάλογο χρόνο. Καμμία θέση δὲν εἶχε ὡς ἀρχὴ τὴν Ἰνδία καὶ πέρας τὴν Εὐρώπη ἢ καὶ ἀντίστροφα. Ἡ γένεσὴ τῆς ἀπεδόθη σὲ νομάδες τῆς Κεντρικῆς Εὐρασίας, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦντο μὲ τὸ κυνήγι καὶ τὸ ψάρεμα ἢ μὲ τὴν ἐκτροφή κτηνῶν. Καὶ μόνον ὅτι ὅλοι ἦσαν μετακινούμενοι νομάδες, δὲν εἶχαν δυνατότητα δημιουργίας μᾶς συγκεκριμένης γλώσσας, ἀφοῦ ὁ τόπος διαμονῆς τους δὲν ἦταν σταθερός. Ἔτσι διὰ τῆς ἀορίστου πιθανολογίας τῆς ἀβεβαιότητος οἱ σοφοὶ ποῦ ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ θέμα δὲν μπόρεσαν νὰ μᾶς πείσουν γιὰ τὴ παρουσία μᾶς τέτοιας γλώσσας, φυλῆς, ὁμοεθνίας καὶ πολιτισμοῦ. Γιὰ τὴν ἀπόδειξη τοῦ τραγελαφικοῦ ἀδιεξόδου τῶν θεωριῶν τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ ἀναλύθηκαν οἱ προτεινόμενες πορεῖες ἐξαπλώσεως τῆς «ἰνδοευρωπαϊκῆς...», οἱ ὁποῖες κατέληξαν νὰ ἀλληλοσυγκρούονται καὶ νὰ ἀλληλοεξουδετερώνονται. Ὅποτε μοιραῖα δὲν ἄφηναν περιθώρια ὑπάρξεως. Ὅλα αὐτὰ ὀδήγησαν τὸ θέμα τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ στὸ τέλος του, στὸ θάνατό του. Γιὰ νὰ ἐνισχυθοῦν τ' ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα τοῦ τέλους τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ, ἀναλύθηκαν οἱ δεσμοὶ ποῦ πιθανὸν νὰ ὑπῆρχαν μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἰνδιῶν σὲ κάποια περίοδο τῶν προϊστορικῶν χρόνων. Ἀλλὰ δὲν προέκυψε τίποτε θετικό. Ὅποτε τελικὰ ἔπρεπε νὰ βρεθῆ ἡ πραγματικὴ ἀρχὴ καὶ κοιτὶς τῶν γλωσσῶν τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ, ποῦ ξεκινάει ἀπὸ τὴν Ἄργισσα τῆς Λαρίσης καὶ τὸ Σέσκλο τῆς Μαγνησίας τὸ ἔτος 8200 καὶ 7805 πρὸ Χριστοῦ. Ἀπὸ τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου καὶ τὴν Κρήτη ταξιδεύει πρὸς βορρᾶν διὰ τοῦ Ἄξιου καὶ τοῦ Μοράβα ποταμοῦ καὶ φθάνει στὴν Βίνιτσα τοῦ Δουνάβεως περι

τὸ ἔτος 4200 πρὸ Χριστοῦ, ἀπ' ὅπου ἐξαπλώνεται πρὸς Κεντρικὴν καὶ Δυτικὴν Εὐρώπην φθάσασα καὶ στὴν Γκλοζέλ τῆς Γαλλίας. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀνατολὴ δὲν μένει παραπονουμένη, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν Κολχίδα τοῦ Εὐξείνου Πόντου εἰσδύει πρὸς τὴν Περσία καὶ τὴν Ἰνδία, προσφέροντάς τους βοήθεια γιὰ τὴν συγκρότηση τῆς Ζενδικῆς καὶ τῆς Σανσκριτικῆς γλώσσας.

Ἀπόδειξη τῆς ἐπιτευχθείσης ἐπιδράσεως τῆς Ἑλληνικῆς μητέρας γλώσσας ἐπὶ τῶν ἄλλων γλωσσῶν παρέχεται ἀπὸ τὴν συγκριτικὴ μελέτη μερικῶν λέξεων:

1. Τὸ Ἑλληνικὸν «ἐστί»: Στὰ Σανσκριτικά καὶ Ζενδικὰ εἶναι «ἀστί». Στὰ Λατινικά «est». Στὰ ἀρχαῖα Γερμανικά «ist». Στὰ Περσικά «est». Στὰ Σλοβενικά (δυτικά τοῦ Βελιγραδίου, ὅπου εἶναι ἡ Βίνιτσα) «jesti».

2. Τὸ Ἑλληνικὸν «ἴστημι»: Στὰ Σανσκριτικά «stami». Στὰ Ζενδικὰ «histami». Στὰ Λατινικά «sto». Καὶ στὰ ἀρχαῖα Γερμανικά «stam».

3. Τὸ Ἑλληνικὸν «δίδωμι»: Στὰ Σανσκριτικά «dadam».

4. Τὸ Ἑλληνικὸν «φέρωμι»: Στὰ Σανσκριτικά «farami». Στὰ Λατινικά «fero». Στὰ Ἀρμενικά (στὴ γειτονία τῆς Ζενδικῆς) «perem».

5. Τὸ Ἑλληνικὸν «ἀδελφός» (γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ πανάρχαια ἑλληνικὴ λέξις ἦτο «φράτωρ» ἢ «φρατήρ»): Στὰ Σανσκριτικά «bhratar». Στὰ Ζενδικὰ «pratar». Στὰ Περσικά «prader». Στὰ Γοτθικά «brothar». Στ' ἀρχαῖα Γερμανικά «bruaeder». Στὰ Κελτικά «brathor» ἢ «bruaeder». Στ' Ἀγγλικά «brother». Στὰ Σλαβικά «bratru» καὶ στὰ Ρωσσιτικά «bratusca».

Ἡ σύγκριση ἐνὸς ἀντικειμένου πάντα γίνεται σὲ σχέση μὲ κάποιον «πρωτότυπον» ἢ «ἀρχαιότερον», τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ τὴν βάση. Οἱ γλωσσολόγοι ὁμως, τιμῆς ἕνεκεν φαίνεται, ἄρχισαν τὴν σύγκριση μὲ βάση τὴν Σανσκριτικὴν γλῶσσαν, ἢ ὅποια διεμορφώθη σὲ λυρικὴν ποίησιν περὶ τὸν 7ον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ, ἀγνοήσαντες τὶς χιλιετίες

προϋπάρξεως τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ γραφῆς, ἡ ὁποία δικαιοματικὰ ἦταν τὸ πρωτότυπο, πρὸς τὸ ὁποῖο ἔπρεπε νὰ συγκριθοῦν ὅλες οἱ ἄλλες γλώσσες, ὅπως γίνεται δειγματολογικὰ πιὸ πάνω καὶ ἀποδεικνύεται ἡ φυσικὴ πορεία συγγενείας τῶν γλωσσῶν. Τὸ ψέμα ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ συντηρηθῆ περισσότερο καὶ ἤδη οἱ δημιουργοὶ τῆς «ἰνδοευρωπαϊκῆς ὁμογλωσσίας» τὸ ὅλον θέμα ἐδῶ καὶ δεκαετίες τὸ χαρακτηρίζουν «*grosse Tuschung*» (=μεγάλο λάθος), ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Γάτσιος στὴ σελίδα 5354 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 94/1989 τεύχους τοῦ «*Δαυλοῦ*». Καὶ στὴ συνέχεια συμπληρώνει: «Ἦδη στὸ Α' Διεθνὲς Θρακολογικὸ Συνέδριο τῆς Ρώμης, Νοὶ Tracii, Δέκ. 1978, *Anul. IV 41* καὶ στὸ Β' Διεθνὲς Συνέδριο Πρό-πρωτοϊστορίας τῆς Μεσογείου στὸ Ἄμστερνταμ (21-11-1990) ἀποκαλύφθηκε ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα παρουσιάζει χρονικὴ προτεραιότητα πολλῶν αἰῶνων, πρὶν ἐμφανισθοῦν ἡ Σανσκριτικὴ, ἡ Λατινικὴ καὶ λοιπές γλώσσες, ὥστε ἡ Ἑλληνικὴ εἶναι ἀναμφισβήτητα μητέρα γλῶσσα τῶν γλωσσῶν αὐτῶν... (δὲς «Θρακολογία» τόμος Β, σελ. 100)».

Ἀποδεικνύεται λοιπὸν καθαρὰ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ μητέρα ὅλων τῶν γλωσσῶν καὶ χρονολογεῖται τοῦλάχιστον πρὶν ἀπὸ τὸ ἔτος 8000 περίπου πρὸ Χριστοῦ μὲ κυρίαν κοιτίδα γενέσεως τὸ Σέσκλο, τὴν Ἄργισσα, τὰ Νησιὰ τοῦ Αἰγαίου καὶ τὴν Κρήτη.

Ὁ κ. Κωνσταντῖνος Κωνσταντινίδης (Ἀμφικτύων) στὸ περισπούδαστο ἔργο του «*Δημιουργοὶ καὶ παραχαράκτες τῆς Παγκόσμιας ἱστορίας*» (ἐκδόσεις «*XXI ΑΙΩΝΑΣ*» Ἄθ. 1993) ἀποδεικνύει μὲ ἐπιμελῆ ἐπιχειρηματολογία καὶ στοιχεῖα ὅτι «*καταγόμαστε ἀπὸ Ἀρχαιοέλληνες καὶ ὄχι ἰνδοευρωπαίους*» (σελ. 24), θεμελιώνει τὴν ἐπιστημονικὴ γνώμη ὅτι «*ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ Ἀρχαιότερη τῆς γῆς*» (σελ. 268) καὶ ὅτι «*τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος εἶναι πανάρχαιο καὶ γηγενὲς καὶ ὄχι δημιούργημα κάποιων δῆθεν ἰνδοευρω-*

παίων» πού ἤλθαν ἀπὸ Βορρά» (σελ. 270), ἐνῶ στηλιτεύει τὴν συνωμοσίαν εἰς βάρος τοῦ Ἑλληνισμοῦ μὲ τὰ παρακάτω καυστικὰ λόγια:

«*Αὐτὴ ἡ μακρὰ καὶ ἐπίπονη διαδικασία δὲν ἦταν ἔργο οὔτε τῶν "Πρωτοελλήνων" οὔτε τῶν "Ἰνδοευρωπαίων" — ὅπως ἀρέσκονται νὰ ἀποκαλοῦν τοὺς Ἀρχαιοέλληνες προπάτορές μας — οἱ διάφοροι ἀμαθέστατοι ἢ καὶ δόλιοι ξένοι καὶ δυστυχῶς αὐτὲς τὶς ἐπιστημονικὲς ἀσυναρτησίαι καὶ ἀθλιότητες τὶς φύτευσαν καὶ σὲ μᾶς τοὺς νεότερους Ἕλληνες, πού τὶς δεχτήκαμε χωρὶς ἔρευνα, μελέτη καὶ τὸ σπουδαιότερο χωρὶς νὰ τὶς περάσουμε ἀπὸ τὸ κόσκινο τῆς λογικῆς καὶ τῆς κρίσης.*

Ἄλλοι λόγοι εἶναι προφανῆς! "Ἐνοιωθῶν κόμπλεξ μπρὸς σ' ἓνα τόσο μεγαλειώδη λαὸ καὶ θέλησαν νὰ συνδέσουν φυλετικὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες μὲ τὸ μῦθο "περὶ Ἰνδοευρωπαίων καὶ τῆς Ἀρίας φυλῆς", ὥστε ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες νὰ νιώθουμε ὑποδεέστεροι ἀπέναντι σὲ κείνους πού ὑποτίθεται ἔφεραν τὸν πολιτισμὸν σὲ μᾶς τοὺς "φτωχοὺς Πρωτοέλληνες". Τέτοιαις πλεκτάναις καὶ ἀτιμίαις!»

Ὁ ἐκδότης τοῦ περιοδικοῦ «ΔΑΥΛΟΣ» κ. Δημήτριος Λάμπρου εἰς πάρα πολλὰ ἄρθρα του καὶ μελέτας ἀπέδειξε τὸ παράλογον τοῦ Ἰνδοευρωπαϊσμοῦ. Παραθέτομεν ἓν κείμενον του («ΔΑΥΛΟΣ», τεύχος 77, Μάϊος 1988, σελ. 4341).

Ἡ παρὰ φύσιν σύξευξη Ἐπιστήμης — Ἐξ-οὔσιας καὶ τὸ τερατογέννημα τῶν «Ἰνδοευρωπαίων»

Δὲν εἶναι ἀσύνηθες τὸ φαινόμενο τῆς ἐπιβολῆς καὶ κυριαρχίας ἐπὶ χρόνια ἢ καὶ αἰῶνες μύθων καὶ αὐθαιρεσιῶν στὸ χῶρον τῆς ἐπιστήμης, ὅταν μάλιστα κατὰ τὶς τελευταῖες ἑκατονταετίαις ἢ ὑποταγῇ τῆς ἀναζητήσεως καὶ τῆς ἔρευνας στὴν Δύναμη εἶναι συνθλιπτικὴ. Ἀλλὰ ἡ περίπτωσις τῆς οὐδέποτε βεβαιωθεῖσης «Ἰνδοευρωπαϊκῆς Ὁμοεθνίας» καὶ τῆς οὐδέποτε βεβαιωθεῖσης

«*Ίνδοευρωπαϊκῆς Ὁμογλωσσίας*», πού ἐπὶ 200 σχεδόν χρόνια κυριάρχησαν ὡς «ἐπιστημονικὲς θεωρίες» στὴν Ἐθνολογία, στὴν Γλωσσολογία καὶ ἄλλους παρεμφερεῖς τομεῖς τῆς γνώσεως, ὑπερβαίνει κάθε φαντασία. Γιατὶ ἀκριβῶς πρόκειται γιὰ τὴν κυριαρχία τοῦ Παραλόγου στὸ χῶρο ἀκριβῶς ἐκεῖνο — τὴν Ἐπιστήμη — ὁ ὁποῖος ζῆ καὶ ὑπάρχει ἀποκλειστικῶς χάρη στὴ Λογική πρόκειται ἀκριβέστερα γιὰ «ἀναποδογύρισμα» τῆς ἴδιας τῆς λογικῆς.

Μὲ δύο λόγια, ἡ «*Ίνδοευρωπαϊκὴ θεωρία*» παρουσιάσε ὡς «ἀπόδειξη» ἐκεῖνο ἀκριβῶς πού ἔπρεπε νὰ ἀποδειχθῆ... Ἔπρεπε νὰ ἀποδείξη — σύμφωνα μὲ τὴν προφανῆ σκοπιμότητα πού ὑπηρετεῖ — ὅτι ὑπάρχει μία κοινὴ μητέρα γλῶσσα, τῆς ὁποίας οἱ γλῶσσες πού ἔχουν κάποιες ὁμοιότητες μεταξύ τους εἶναι θυγατέρες. Ἀλλά, ἐπειδὴ ἡ «μάννα» αὐτὴ πού τις γέννησε δὲν ὑπάρχει πουθενά, δὲν βρέθηκε ποτέ, δὲν συναντιέται οὔτε συναντήθηκε κάπου κανένα ἴχνος τῆς, οἱ πιστοὶ τῆς «θεωρίας» κατασκεύασαν... οἱ ἴδιοι τὴ γλῶσσα-φάντασμα πού τοὺς χρειαζόταν.

Ὅταν τὸ 1813 κάποιο σκοτεινὸ καὶ τυχοδιωκτικὸ ἄτομο, ὁ Τόμας Γιάνγκ, μὲ ἐπιστημονικὸ συνήγορό του τὸν Φράντς Μπόππ, πρότεινε τὸν λογικὸν αὐτὸ τραγέλαφο, θὰ ἦταν λογικὰ ἀδύνατο νὰ προβλέψη κανεὶς ὅτι ἔκτοτε χιλιάδες πανεπιστημιακοὶ καὶ σχολαστικοὶ ἐπὶ δεκαετίες θὰ ἀγωνίζονταν νὰ φτιάξουν σώνει-καὶ-καλά κάτι πού δὲν ὑπάρχει, πλάθοντας τὸ κατασκεύασμα ἐκεῖνο τῆς «*ἰνδοευρωπαϊκῆς*» ἢ «*ἰνδογερμανικῆς*» ἢ «*ἰαπετικῆς*» ἢ «*ἀρίας γλῶσσας*», ὅπως, μὲ τὴν οἰκεία στὸν σχολαστικισμό φλυαρία, πολυτρόπως ὠνόμασαν. Κι ὁμῶς τὸ Μνημεῖο αὐτὸ τοῦ Ψεύδους χτιζόταν καὶ γκρεμιζόταν ἀκατάπαυστα, σὰν τὸ γεφύρι τῆς Ἄρτας, μὲ πρωτομάστορες τὴν ἐξουσιαστικὴ σκοπιμότητα (πού διαφανῶς κρύβεται πίσω ἀπ' ὅλην αὐτὴ τὴν ἱστορία) καὶ τὴ σχολαστικὴ μωρία τῶν διδασκάλων πάσης βαθμίδος.

[Ὅφείλω πάντως νὰ σημειώσω, ὅτι ἰσχυρὴ ἀμφισβήτηση τῆς «ὀμοεθνίας» ἀνέκυψε ἀμέσως σχεδὸν μετὰ τὴν ἐμφάνιση τοῦ τραγέλαφου, ἀφοῦ, ὅπως πρὶν ἀπὸ 3/4 αἰῶνος σημείωνε ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀνθρωπολογίας Ι.Γ. Κούμαρης, «τοι-οὔτος μικρὸς ἰνδοευρωπαϊκὸς πυρὴν, τοῦ ὁποίου ἀγνοοῦμεν τὴν κοιτίδα καὶ ὅστις νὰ ἔδωκε γένεσιν εἰς τόσον διαφόρους καὶ τόσον πολυπληθεῖς φυλὰς εἰς δύο ἡπείρους, εἶναι ἀκατάληπτος διὰ τὴν ἐπιστήμην» ἀλλὰ καὶ τὴν «ὀμογλωσσία», μολονότι ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελεῖ καὶ σήμερα ἐπιστημονικὸ δόγμα, δὲν φαίνεται νὰ τὴν παίρνουν στὰ σοβαρὰ πιά, ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι ἐκ τῶν σχολαστικῶν πού συνεχίζουν νὰ τὴ διδάσκουν].

Πολλοὶ καὶ σημαντικοὶ εἶναι οἱ ἐρευνητὲς σ' ὅλο τὸν κόσμον, πού σήμερα πιά μὲ τὸν κριτικὸ τους ἔλεγχο καὶ στηριζόμενοι στὰ νεώτερα ἐπιστημονικὰ δεδομένα ἔχουν καταστήσει διάτρητη τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴ τερατολογία. Ἀλλά, ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ ἔδῶ νὰ πῶ, ὅτι τὰ δημοσιεύματα στὰ τελευταία τεύχη τοῦ «Δαυλοῦ» γιὰ τὴν «ἀποκρυπτογράφηση» τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ τῶν κωδικῶν σημασιῶν τῶν γραμμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ὑπῆρξαν ἢ χαριστικὴ βολή, ἢ καμπή, ὁ μεγάλος σταθμὸς, πού ἐπαναφέρει τὴν ἐρευνα στὸ δρόμο τῆς Λογικῆς, ἀπὸ τὸν ὁποῖο τὴν εἶχαν ἐκτρέψει οἱ ἀπατεῶνες τῆς ἐξουσιαστικῆς σκοπιμότητος καὶ οἱ μωροὶ τοῦ σχολαστικισμοῦ. Γιατὶ ἡ μέθοδος ἀκριβῶς τῆς ἐρευνας πού γίνεται στὸ «Δαυλό» πατᾶ στὸ στέρεο ἔδαφος ἐκείνου πού ἀποδεδειγμένως ὑπάρχει, τῆς ὑπαρκτῆς καὶ καταγεγραμμένης καὶ πραγματικῆς γλώσσας, τὴν ὁποία καὶ χρησιμοποιεῖ ὡς ἀναμφισβήτητο ἀποδεικτικὸ ὑλικὸ γιὰ τὴ συναγωγὴ συμπερασμάτων — μ' ἄλλα λόγια, ξεσκεπάζει καὶ καταλύει τὴν ἀναποδογυρισμένη «λογικὴ» τῆς χρησιμοποήσεως ὡς ἀποδείξεως αὐτοῦ ἀκριβῶς πού πρέπει νὰ ἀποδειχθῇ.

Δ.Ι.Λ.

Ὁ κ. **Βασίλειος Λευκαδίτης** στὴν ἐργασίαν του «*Ρίζες τοῦ Ἑλληνισμοῦ*» (Ἀθ. 1991) ἀποκαλύπτει καὶ αὐτὸς τοὺς ἰνδοευρωπαίους (σελ. 8):

«*Πολλοὶ «μελετητὲς» παρεσύρθησαν ἀπὸ τοῦτο, ὡδηγήθησαν ἀπὸ τὸ συναισθηματικὸ τὸς ἴσως, ἐνήργησαν ἄλλοι κατ' ἐντολὴν ἢ καὶ ἀπὸ ἀπλὸ συμφέρον καὶ ἔτσι ἐγεννήθη τὸ τέρας τοῦτο χωρὶς μητέρα Γῆ καὶ Πατρίδα. Δυστυχῶς καὶ πολλοὶ δικοὶ μας διδάσκαλοι, σπουδασάντες εἰς Ἑσπερίαν, μετεφύτευσαν καὶ στὴ Χώρα πού γεννήθηκε ὁ Ἕλληνας καὶ ἀνεπτύχθη ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ἐτέθησαν οἱ Ἀρχεὲς πού χρησιμοποίησε ὁ Χριστιανισμὸς, μετεφύτευσαν εἶπα, τὶς καινοφανεῖς αὐτὲς ἀπόψεις καὶ θεωρίες καί, παρὰ τὶς σημερινὲς ἀποδείξεις ἀπὸ τὶς ἀνασκαφὲς μνημείων, ὑπάρχουν ἀκόμη διδακτικὰ βιβλία στὰ σχολεῖα τῶν παιδιῶν καὶ ἐγγονιῶν μας πού διδάσκουν ὅτι ἤρθαμε ἀπὸ τὶς Στέππες καὶ τὴν Κιρκασία καὶ ἄλλα παραμύθια, ὅπως ὁ Πλάτων ἀπεκάλεσε μερικὸς ποιητὰς καὶ ἱστοριογράφους καὶ τὰ ἔργα τους (Πολιτ. iii, 39, 2d)».*

Ὁ καθηγητὴς φιλόλογος τῆς ρωσικῆς γλώσσης καὶ λογοτεχνίας **Εὐθύμιος Μαστρολάμπρος** εἰς μελέτην του ἢ ὁποία ἐδημοσιεύθη στὸ περιοδικὸν «*ΔΑΥΛΟΣ*» (τεῦχος 157, Ἰαν. 1995, σελ. 9349) ὑπὸ τὸν τίτλον: «*Πανάρχεια Ἑλληνικὴ πολιτιστικὴ καὶ γλωσσικὴ ἐπίδραση στὴ Ρωσία*» περιγράφει τὴν ἐξάπλωσιν τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν Ρωσίαν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τὴν ρωσικὴν γλῶσσαν. Παραθέτει μάλιστα καὶ πίνακα ρωσικῶν λέξεων πού προέρχονται ἀπὸ τὰ Ἑλληνικά.

«*Δὲν ἦταν κανένα φανταστικὸ «ἰνδοευρωπαϊκόν» φῶλο, ἀλλὰ γνωστὸ νότιο φῶλο αὐτὸ πού ἀπλώθηκε τότε (μεταξὺ 5000 καὶ 3000 π.Χ.) σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπην δημιουργῶντας τὴν πρώτην κοσμοκρατορίαν καὶ φέρνοντας τὴν γεωργικὴν ἐπανάστασιν σ' ὅλη τὴν τότε καθυστερημένην ἤπειρον. Πολλοὶ ἀνθρωπολόγοι Ἕλληνες καὶ ξένοι, ὁ-*

πως ὁ Πουλιανός, ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ Μεσογειακὸ φύλο εἶχε ἀρχίσει ἤδη πρὸ 100.000 ἐτῶν — δηλαδή πολὺ πρὸ τῆς ἀνθρωποποίησης — νὰ διαφοροποιῆται ἀπὸ τὰ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ φύλα καὶ νὰ ἐξελίσσεται. Ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ «Μεσογειακὸ φύλο» εἶναι τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων».

Ὁ καθηγητὴς φιλόλογος **Ἰωάννης Μωραλίδης** μὲ σειράν ἐρευνῶν-μελετῶν πού ἐδημοσιεύθησαν στὰ περιοδικὰ «Πλάτων» (27-1975, 29-1977, 30-1978 κ.ἄ.) καὶ «Δαυλό» (77-1988) ἀπέδειξε (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 4346) διὰ τῆς μεθόδου τῆς «ἀντιστρόφου παραγωγῆς» πού ἀποδέχεται ἡ γλωσσολογία τὴν «προτεραιότητα τῆς Πρωτοελληνικῆς ὡς μητέρας-γλώσσας τῆς Ἰνδοευρωπαϊκῆς ὁμογλωσσίας» (ἂν βεβαίως ὑπάρχη). Ὁ ἴδιος συγγραφεὺς ἔχει ἀποδείξει τὴν «προτεραιότητα τῆς Ἑλληνικῆς ἐναντι τῆς Χεττικῆς καὶ τῆς ἀρχαίας Ἰνδικῆς γλώσσας» καὶ διέψευσε τὰς διαφόρους «ἰσοδυναμίας» Ἑλληνικῶν λέξεων πού τάχα προέχονται ἀπὸ τὰ Ἰνδοευρωπαϊκὰ. Γράφει:

8. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα πού ἐπιβεβαιώνουν κραυγαλέα καὶ ἀνυποχώρητα τὴ λεξιλογικὴ ὄντογένεση τῶν τερπνός καὶ τέρπομαι ἀπὸ τὸ πρωτοσύνθετο ἀτέρ-ὑπνος ἄτερπνος· ἀλλὰ δίνουν συγχρόνως καὶ τὸ μέτρο σύγκρισης, γιὰ νὰ τονιστεῖ κι ἓνα ἐπιπλέον ἀναγκαῖο συμπέρασμα: ὅτι τὰ φερόμενα ὡς ἀντίστοιχα τοῦ τέρπομαι (πβ. τρέφομαι) Ἰνδοευρωπαϊκὰ ἰσοδύναμα — ὅπως εἶναι τὰ ἀρχ. Ἰνδικά: *tr pyati tr rṇóti tr mráti* καὶ τὸ νεώτερο *tarpati* «χορταίνει, ἀπολαμβάνει, χαίρεται, ἱκανοποιεῖται», μεταβ. *tarpayámi* «χορταίνω, ἱκανοποιῶ», *tr rti-* «χορτασμός» (πβ. *svárna-* «ὑπνος, ὄνειρο»), καὶ τὰ λιθουανικά: *taĩrti* ἀκμάζω, εὐτυχῶ, εὐδοκιμῶ, *tarpa* «ἀνάπτυξη, αὔξηση, εὐδοκίμηση» (πβ. *sãrnas* «ὄνειρο») — δὲν εἶναι παρὰ δάνειοι σχηματισμοὶ ἢ καὶ ἀπλὲς μεταγραφές (πβ. τὸν ἀόρ. τῆς ἀρχ. Ἰνδικῆς *atãrpsĩt* καὶ *átr rat*) τοῦ παραπάνω προτύπου τῆς Πρω-

τοελληνικής· ἢ ὅποια, ὅπως ἐπισημάναμε καὶ σὲ ἄλλες ἀνάλογες εὐκαιρίες, ἀποτελεῖ πιθανότατα τὸ γλωσσικὸ μητροπολιτικὸ κέντρο τῆς ἀπροσδιόριστης χρονικὰ καὶ τοπικὰ π ρ ω τ ο γ λ ῶ σ σ α ς , π οὐ εἶναι γενικὰ γνωστὴ μὲ τὸ συμβατικὸ ὄνομα τῆς λεγόμενης Ἰνδοευρωπαϊκῆς (Ἰνδογερμανικῆς ἢ καὶ Ἰαπετικῆς) μητέρας-γλώσσας.

Στόν «*Νέο Θησαυρὸ γνώσεων*» τοῦ **Γ. Παπαϊωάννου** (ἐκδόσεις «*Δωρικός*»), πού ἀποτελεῖ ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικόν, διαβάζομεν στὴν λέξι «*ἰνδοευρωπαϊοί*» (σελ. 209):

ἰνδοευρωπαϊοί. Ὀνομάστηκαν ἔτσι διάφοροι λαοί, πού μόνο κοινὸ γνώρισμα ἔχουν ὀρισμένες γλωσσικὲς ὁμοιότητες. Οἱ λαοὶ αὐτοὶ λαθεμένα κατατάχτηκαν σὲ κοινὴ ὁμοεθνία καὶ ὁμοφυλία, πού ὀνομάστηκε ἰνδοευρωπαϊκὴ, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα πρόκειται μόνο περὶ ὁμογλωσσίας ἰνδοευρωπαϊκῆς.

Μὲ τὸ ὄνομα αὐτό (ἰνδοευρωπαϊκὴ ὁμογλωσσία) ὀνομάζονται σήμερα οἱ γλώσσες τῶν σπουδαιότερων λαῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας. Ἐπειδὴ δηλ. οἱ γλώσσες τῶν λαῶν αὐτῶν παρουσιάζουν πολλὰ ὁμοιότητες, κυρίως στὶς λέξεις πού φανερώνουν γεωργικὰ προϊόντα, μερικὰ ζῶα καὶ φυτά, καθὼς καὶ στὰ ὀνόματα τῶν ἀριθμητικῶν ἀπὸ τὸ ἓνα ὡς τὸ ἑκατὸ καὶ σὲ λέξεις πού φανερώνουν βαθμοὺς συγγένειας, θεωρήθηκε ὅτι ἔχουν τὴν ἴδια καταγωγὴ. Αὐτό, ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ σημαίνει ὅτι καὶ οἱ λαοὶ πού μιλοῦν τίς γλώσσες αὐτὲς ἔχουν τὴν ἴδια καταγωγὴ, δηλ. ἀνήκουν ἢ ἀποτελοῦν τὴν ἴδια φυλὴ.

Ὁ ὄρος ἰνδοευρωπαϊκὲς γλώσσες χρησιμοποιήθηκε κυρίως ἀπὸ τοὺς Γάλλους γλωσσολόγους καὶ ἀργότερα ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς. Ὁ Ἕλληνας γλωσσολόγος Χατζηδάκης χρησιμοποίησε, ἀντὶ τοῦ ὄρου ἰνδοευρωπαϊκὲς γλώσσες, τὸν ὄρο ἰαπετικὲς γλώσσες (βλ. λ. Ἰαπετός).

Πάντως, τίποτα δὲν εἶναι γνωστὸ γιὰ τὴν κοινὴ παλιὰ γλώσσα, ἀπὸ τὴν ὅποια σχηματίστηκαν οἱ ἰνδοευρωπαϊ-

κὲς γλῶσσες, πού μιλιῶνται ἀπὸ τόσο διαφορετικούς, ἀπὸ φυλετική ἄποψη, λαούς.

Οἱ ἰνδοευρωπαϊκὲς γλῶσσες χωρίστηκαν σὲ δύο ὁμάδες, πού διαφέρουν μεταξύ τους ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο προφέρονται μερικοὶ λαρυγγικοὶ φθόγγοι, ὅπως π.χ. τὸ κ. Οἱ φθόγγοι αὐτοὶ στὴ μιὰ ὁμάδα εἶναι ἄφωνοι, ἐνῶ στὴν ἄλλη εἶναι συριστικοί.

Στὴν πρώτη ὁμάδα κατατάσσονται οἱ διάφορες γλῶσσες τῆς ἰταλικῆς χερσονήσου (λατινική, ὀμβρική κ.λπ.), ἡ κελτική (σκανδιναβικὲς γλῶσσες), ἡ ἀγγλικὴ καὶ ἡ γερμανικὴ. Μερικοί, μάλιστα, γλωσσολόγοι κατέτασσαν στὴν ὁμάδα αὐτὴν καὶ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Αὐτὸ ὅμως ἦταν λάθος, γιατί ἀπὸ νεώτερες ἐρευνες ἀποδείχτηκε ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἀρχαιότερη ἀπὸ ὅλες τὶς γλῶσσες.

Ὁ ἀείμνηστος Ἰωάννης Πασσᾶς, ἐκδότης τῆς ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ», στὸ σύγγραμμά του «*Ἡ ἀληθινὴ προϊστορία*» (ἐκδόσεις: «ΗΛΙΟΣ») ἀποδεικνύει τὸ ψεῦδος τῶν ἰνδοευρωπαϊῶν καὶ τὴν ἀνακρίβεια ὅτι ἡ γραφή μας προέρχεται ἀπὸ τοὺς φοῖνικας. Συγκεκριμένως διαβάζομεν:

Ὁ μῦθος τῶ ἰνδοευρωπαϊῶν καὶ αἱ ταχυδακτυλουργίαι τῶν δῆθεν Ἱστορικῶν

Ἐπάρχει ὅμως καὶ ὁ μῦθος πού εἶχον δημιουργήσει οἱ νεώτεροι δῆθεν ἐπιστήμονες, περὶ καθόδου εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν βορρᾶν διαφόρων φυλῶν Ἀρίων καὶ ἰνδοευρωπαϊῶν, πού εἶχον ἐγκατασταθῆ ἀπὸ πολὺ παλαιὰν ἐποχὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ οἱ ὁποῖοι ἐξεπολίτισαν τοὺς Ἕλληνας!..

Ἀσφαλῶς δὲν χρειάζεται καὶ πολὺ φαντασία ἢ ἐπίπονος προσπάθεια διὰ νὰ καταδειχθῆ καὶ νὰ ἀνατραπῆ, ὡς φυσικῶς ἀδύνατος, ἡ θεωρία αὐτή, καὶ νὰ ἐκμηδενισθῆ ἢ ἀστήρικτος καὶ ὑποβολιμαία ἄποψις περὶ καθόδου τῶν δῆθεν αὐτῶν προηγμένων, ἀλλ' ἀνυπάρκτων ἱστορικῶς Ἀρίων καὶ ἰνδοευρωπαϊῶν, εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χώρον, κα-

τὰ τὴν προϊστορικὴν περίοδον. Διότι μετὰ τὴν καταβύθισιν τῆς Αἰγῆδος οἱ ἄνθρωποι πού διεσώθησαν εἰς τὸν βορρᾶν καὶ εἰς τὰ νότια τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης, διαμορφωθέντες μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου εἰς μεγάλας ομάδας ἢ φυλάς πρωτογόνων ἀνθρώπων, ὅπως γνωρίζομεν, καὶ ἀναζητοῦντες μεγαλυτέρους ἢ καὶ καλυτέρους χώρους πρὸς διαβίωσιν ἢ ἐκμετάλλευσιν καὶ κυρίως βοσκοτόπους διὰ τὰ ποιμνιά των καὶ τὰς ἀγέλας των, πού εἶχον ἀποκτήσει ἐν τῷ μεταξύ ἀπὸ ἐξημερωμένα ζῶα, ἤρχισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ εἰσδύουν εἰς ἀκατοικήτους χώρους τοῦ βορρᾶ, ὅπου μετὰ τὴν πάροδον τῶν παγετῶνων ἢ βλάστησις ἦτο πλουσία, ἐνῶ εἰς τὸν νότον ἄλλα πανάρχαια φῦλα ἀνθρώπων ἀναπτυσσόμενα ἀσφαλῶς καὶ αὐτὰ ἐκεῖ καὶ πολλαπλασιασθέντα ἐν τῷ μεταξύ, διότι δὲν εἶχον ἐνοχληθῆ ἀπὸ τοὺς παγετῶνας, θὰ προχωροῦσαν πρὸς τὸν βορρᾶν, μὲ τοὺς ἰδίους σκοπούς, παρακινούμενα καὶ πιεζόμενα ἀπὸ τὰς ἰδίας ἀνάγκας ἢ καὶ ἄλλας παρεμφερεῖς αἰτίας, ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὁποίων ἐκινοῦντο καὶ οἱ βορειότεροι ἄνθρωποι πρὸς βορρᾶν.

Παλινδρομήσεις ἄγνωστον πόσαι καὶ ποίας ἐκτάσεως θὰ ἐσημειώθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν χιλιετηρίδων αὐτῶν πού ἐπέρασαν καὶ ὑπὸ τὴν πίεσιν ποίων ἀναγκῶν μετεκινοῦντο οἱ ἄνθρωποι τῶν ἐποχῶν αὐτῶν, πρὸ καὶ μετὰ τὴν περίοδον τῶν παγετῶνων πού ἐσημειώνοντο κατὰ διαφόρους περιόδους, ὅπως ἀναφέρομεν καὶ ἀνωτέρω, κατὰ τὴν ἀπροσδιόριστον χρονολογικῶς προϊστορικὴν αὐτὴν ἐποχὴν.

Παλινδρομήσεις ἀλλὰ καὶ νέαι ἐξορμήσεις ἀπὸ τὸν Νότον πρὸς τὸν Βορρᾶν καὶ τὴν Δύσιν, ἢ καὶ πρὸς τὴν Ἀνατολήν, μετὰ τὴν παρέλευσιν κάθε περιόδου παγετῶνων καὶ φυσικὰ ἢ ἀδιάκοπος αὐτῇ ἄμπωτις καὶ παλίρροια θὰ διήρκεσεν μέχρις ὅτου πρὸ 15 ἢ 18 ἢ 12 χιλιάδων ἐτῶν καὶ μετὰ τὴν τελευταίαν διάλυσιν τῶν παγετῶνων, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, οἱ πρωτόγονοι αὐτοὶ κάτοικοι τοῦ Βορρᾶ, ἴσως ὅμως καὶ τοῦ Νότου ἔκτοτε, θὰ εἰσεχώρη-

σαν βαθύτερον καὶ ἀκτινωτά, ὡς εἶδος βεντάγιας, πρὸς ὅλας τὰς γνωστὰς καὶ σήμερον Χώρας τοῦ Βορρᾶ, τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, ὅπου καὶ ἐγκατεστάθησαν τελικῶς. Διαφοροποιηθέντες ὁμως πλήρως μεταξὺ των ἀκολούθως, ἀλλὰ καὶ ἀποσχισθέντες ἀπὸ τὸν κορμὸν τῶν ἀρχικῶν ομάδων των, διετήρησαν μόνον, ὅπως ἀποδεικνύεται, μὲ τοὺς κατοίκους τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς Δύσεως (Τεύτονας, Γαλάτας, Σουάβους, Σάξονας, Ἰβηρας κ.τ.λ.) τὰς ὀνομασίας ὠρισμένων θεῶν τῆς καταγωγῆς των καὶ τὰς ρίζας ἀπὸ μερικὰς λέξεις τῆς ἀρχικῆς γλώσσης των, ἢ μᾶλλον τοῦ γλωσσικοῦ ιδιώματός των.

Ἐπειδὴ δὲ σὺν τῷ χρόνῳ, ὅπως εἶναι φυσικόν, ἄλλοι πρωτόγονοι ἄνθρωποι, εἰσδύοντες βαθύτερον καὶ βορειο-ανατολικῶς εἰς τὰς νέας Χώρας πού ἐγκαθίσταντο προσωρινῶς, ἀπεμακρύνοντο καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὴν ἀφετηρίαν καὶ ἀπὸ τὴν ἐπαφὴν πού διατηροῦσαν ἀρχικῶς μὲ τοὺς νοτίους γείτονάς των, πού ὅπωςδήποτε ἦσαν περισσότερον προηγμένοι, θὰ ἀπώλεσαν τὴν ἐπαφὴν αὐτήν, βοηθοῦντος δὲ καὶ τοῦ σκληροῦ κλίματος τῶν χωρῶν πού εὐρέθησαν καὶ ἐγκατεστάθησαν, ἐξεβαρβαρώθησαν καὶ παρέμειναν ἀνεξέλικτοι, ὅπως τοὺς ἀνευρίσκομεν κατόπιν, κατὰ τὴν ἱστορικὴν πλέον περίοδον, διαχωρισμένους καὶ ἐγκατεστημένους εἰς ὅλας τὰς Χώρας τοῦ βορρᾶ καὶ ὡς τὰς γνωστὰς φυλάς πού ἀναφέρονται: Κιμμέριοι, Σκύθαι, Γέται, Ἀριμασποί, Γέλωνες, Μασαγέται, Βουδίνοι, Ἀγριππαῖοι, Ἰσηδόνες, Σαρμάται, Δάκαι καὶ ἄλλοι, διὰ τὰ ἐξελιχθῶν ἀργότερον εἰς τὰ ἄλλα γνωστὰ ἔθνη τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς Ἀνατολῆς πού γνωρίζομεν.

Καὶ ἐκεῖνους πού εἰσεχώρησαν ἀνατολικώτερον καὶ ἐκεῖθεν τῆς λίμνης Βαϊκάλης τοὺς ἀνευρίσκομεν κατόπιν ἴσως ὡς Ὑπερβορείους ἢ ὡς Γκιλάκους, ὡς Αἰνοῦ ἢ ὡς διάσπαρτες λευκὲς φυλὰς εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν (βλέπε καὶ Τόμον «Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς» «Γενικὴν Εἰσαγωγὴν», ὅπως καὶ «Γενικὴν Εἰσαγωγὴν» εἰς τὸ ἄλλο βιβλίον μου «ΤΑ ΟΡΦΙΚΑ» καὶ σχόλια εἰς τοὺς «Ὑμνους τοῦ Ὀρφέ-

ως»). Ἐξ ἄλλου περὶ τῶν Θεῶν ὄλων τῶν ἀρχαίων Λαῶν τῆς Δύσεως, τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ Νότου, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς προλεύσεώς των καὶ τῆς συγγενείας των μὲ τοὺς Θεοὺς τῶν Αἰγαίων, βλέπε κυρίως «Ἔθνησιον» Ἀθαν. Σταγειρίτου Β' Τόμον, ἔκδοσιν Βιέννης 1808, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπιβεβαιώνεται ἡ καταγωγή ὄλων τῶν φυλῶν καὶ φυσικὰ καὶ τῶν νεωτέρων Ἐθνῶν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ χώρου καὶ τῆς Νοτιοανατολικῆς Ρωσίας ἀπὸ τὸ Αἶγαϊον, ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον, τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὁποίου ὑπέστησαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ Λαοὶ καὶ κατὰ τὴν Ἱστορικὴν περίοδον, ὅπως γνωρίζομεν καὶ ὄχι φυσικὰ ἀπὸ τοὺς ἀνύπαρκτους ἰνδοευρωπαϊοὺς!... (Βλέπε ἐπίσης σχετικῶς Διόδωρον Σικελιώτην (βιβλίον Α'), Στράβωνα «Εἰσαγωγὴν» καὶ Συρέ «Οἱ Μεγάλοι Μύσται», Καρλάυλ «Οἱ Ἥρωες» (περὶ Ὀντίν) καὶ Τσάρλς Μπέρλιτς «Μυστήρια ἀπὸ ξεχασμένους κόσμους» καὶ ἄλλους συγγραφεῖς).

Πάντως διάφορον προέλευσιν εἶναι ἀδύνατον νὰ εἶχον οἱ πανάρχαιοι αὐτοὶ Βόρειοι, Δυτικοὶ καὶ ὠρισμένοι Ἀνατολικοὶ λαοί, παρὰ τὰς ἀντιθέτους καὶ ἀστηρίκτους θεωρίας τῶν νεωτέρων ἐπιστημόνων καὶ ἐπὶ τοῦ προβλήματος αὐτοῦ καὶ αἱ ὁποῖαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον καταρρέουν, ἀφοῦ πρὸ τῶν περιόδων τῶν παγετῶνων πού ἀναφέραμεν, ὀλόκληρος ἡ βόρειος Εὐρώπη, ἡ πέραν τοῦ Δουνάβεως καὶ ἐντεῦθεν τοῦ κάτω Ρήνου καὶ τῶν Ἄλπεων, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀνατολή, μὴδὲ τῆς βορείου Περσίας καὶ τῶν βορείων Ἰνδιῶν ἐξαιρουμένων, ἐκαλύπτοντο ἀπὸ παγετῶνας καὶ συνεπῶς ἦτο ἀδύνατον νὰ ζήσουν καὶ νὰ ἀναπτυχθῶν ἐκεῖθεν τῶν περιοχῶν αὐτῶν ἄνθρωποι, ἀνεπτυγμένοι ὡς Ἄριοι ἢ ἰνδοευρωπαϊοί, καὶ οἱ ὁποῖοι ἀργότερον κατῆλθον εἰς τὸν χῶρον τοῦ Αἰγαίου διὰ νὰ ἐκπολιτίσουν τοὺς Ἑλληνας!..

Οὔτε ὅμως καὶ ἀπὸ ἄλλα σημεῖα τῆς Ἀνατολῆς ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρχουν καὶ νὰ προωθηθῶν προηγμένοι ἄνθρωποι εἰς τὰς περιοχὰς αὐτάς, δηλαδὴ βορείως ἢ ἀνατολικῶς τοῦ Δουνάβεως διὰ τὸν ἴδιον λόγον, διὰ τὸν ὅ-

ποῖον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κινηθοῦν καὶ εἰς τὰς περιοχὰς αὐτάς, ὅπως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κινηθοῦν καὶ εἰς τὰς ἄλλας περιοχὰς τῆς Ἀνατολῆς κατὰ τὴν περίοδον τῶν παγετώνων, ὅπου εἶναι ἀμφίβολον, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ἀδύνατον, ὅτι ὑπῆρχαν ἐκεῖ ὅπως δῆποτε προηγμένοι ἄνθρωποι, ἀφοῦ ὅπως μᾶς πληροφοροῦν αἱ ἀρχαῖαι ἑλληνικαὶ παραδόσεις, ἄνθρωποι προερχόμενοι ἀπὸ τὸ Αἰγαῖον εἰσεχώρησαν καὶ ἐξεπολίτισαν καὶ μάλιστα καὶ εἰς μεταγενεστέραν ἐποχὴν καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῶν χωρῶν αὐτῶν τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐπεὶ τῆς ἐτυμολογίας αὐτῆς συνηγορεῖ καὶ χωρίον τοῦ Ἀριστοτέλους εἰς τὰ «Μετεωρολογικά» (1 352 a), ὅπου ἀναφερόμενος εἰς τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος γράφει: «...περὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν. Αὕτη δ' ἐστὶν ἢ περὶ τὴν Δωδώνην καὶ τὸν Ἀχελῶον' ...ὥκου γὰρ οἱ Σελλοὶ ἐνταῦθα καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοί, νῦν δ' Ἑλληνας» (...γύρω στὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Αὕτη δὲ εἶναι ἡ Χώρα ποὺ εὐρίσκεται γύρω ἀπὸ τὴν Δωδώνην καὶ τὸν Ἀχελῶον' ...κατοικοῦσαν δὲ ἐκεῖ οἱ Σελλοὶ καὶ οἱ λεγόμενοι τότε μὲν Γραικοί, σήμερον δὲ Ἑλληνας).

Περίεργον ἢ μᾶλλον χαρακτηριστικὸν εἶναι, ὅτι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὸ ὄνομα Ἑλλήν συνδέεται μὲ πνευματικῶς ἀνεπτυγμένους προγόνους, ποὺ ὑπονοεῖ ἢ συμβολίζει τὴν πνευματικὴν ὑπεροχὴν τῆς φυλῆς τῶν Ἑλλήνων, ὅπως ἐξεδηλώθη ἄλλως τε αὕτη καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους (Προορφικοί, Ὀρφικοί, Ἐπικοί, Σοφοί, Νομοθέται, Προσωκρατικοί, Σωκρατικοί, Πλάτων, Ἀριστοτέλης κ.τ.λ.).

Ἐκ τῆς ρίζης σάλ παράγεται ρῆμα τῶν μεσογειακῶν γλωσσῶν (μῆτηρ τῶν ὁποίων προφανῶς εἶναι ἡ πελασγική) ἔχον τὴν ἔννοιαν τοῦ προσεύχεσθαι, ἱκετεύειν. Ἐκ τούτου οἱ Σελλοὶ τῆς Δωδώνης καὶ οἱ Σάλιοι τῶν Ρωμαίων καὶ τὸ ὄνομα Σόλων (ὁ εὐχέτης, ὁ ἱερεὺς).

Ἐξ ἄλλης ρίζης, σαλοί, παράγεται ρῆμα σημαῖνον ξη-

ραίνεσθαι καὶ οὐσιαστικὰ σημαῖνον ξηροπόταμον καὶ ξηρούς βράχους. Ἐκ τῶν οὐσιαστικῶν τούτων οἱ χεῖμαρροι Σελλήεις καὶ Σέλλας καὶ Σελινοὺς ποταμοὺς καὶ Σελλινοὺς πόλεις ἐν Κιλικίᾳ ἐπὶ ξηροῦ βράχου.

Ἐξ ἄλλης πάλιν ρίζης, σόλ, παράγεται καὶ ρῆμα σημαῖνον λάμπειν καὶ φωτίζειν, ἐξ οὗ σαλάνα-σελήνη-σέλας-Ἐλάνη (= λαμπάς) καὶ τὸ λατινικὸν *sol* (ἥλιος), Μασσαλία, φωτεινὴ λαμπρὰ πόλις καὶ τὸ σημερινὸν μασαλάς-πυροφάνι. Ὑπεστηρίχθη δὲ ὅτι ἡ λέξις Ἑλλάς προῆλθεν ἐκ μιᾶς τῶν ριζῶν τούτων.

Κατ' ἄλλους, ἡ ἀληθὴς ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἐκ τῆς ρίζης Ἑλλ-, ἡ ὁποία ἐκφράζει τὴν ἔννοιαν τοῦ ὑψηλοῦ, ἀπαντᾷ δὲ καὶ εἰς πληθώραν τοπωνυμίων καὶ ἄλλων λέξεων ἀνὰ τὸν πελασγικὸν κόσμον. Ἐκ τῆς ρίζης ταύτης παράγονται καὶ αἱ λέξεις Ἑλλοπες καὶ Ἐλινοὶ καὶ Ἄλλουανοὶ (Ἄλβανοὶ) καὶ Ἰλλυρία (ὄρεινὴ Χώρα). Ὁ Στράβων ἀναφέρει πάλιν ἐν Ἰβηρίᾳ (Στράβωνος «Γεωγραφικά» 157): «Ὑπὲρ τῶν τόπων ἐν τῇ ὄρεινῇ» ὀνομαζόμενοι Ἑλληνες, ὑπάρχουν δὲ ὡς γνωστὸν πολλαὶ πόλεις φέρουσαι τὰ ὀνόματα Ἑλέα καὶ Ἑλαῖαι καὶ Ἑλαιοὺς καὶ Ἑλαῖον ὄρος. Ἐξ ἄλλου ἡλίβατος, δωριστι ἀλίβατος, σημαίνει ὑψηλός, οἱ δὲ ἀρχαῖοι ποιηταὶ χρησιμοποιοῦν τὴν λέξιν ἐπὶ ὑψηλῶν βράχων, ὀρέων, πύργων κ.λπ. Ἀλία εἰς τὰς δωρικὰς πολιτείας ἐσήμαινε τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ (ἀνωτάτη ἀρχή) καὶ ἡλιαία ἐν Ἀθήναις ἦτο ὁ τόπος ὅπου συνήρχετο τὸ ἀνώτατον δικαστήριον. Ἀλιάδες ἦσαν αἱ θυγατέρες τοῦ Ἥλιου τοῦ Ὑψίστου. Ἡλεία καὶ Ἥλις σημαίνει ἐπίσης ὄρεινὴ Χώρα. Ἑλουήτιοι (*Helvetii*) ὠνομάζοντο οἱ σημερινοὶ Ἑλβετοὶ, ἄνθρωποι τῶν ὑψηλῶν τόπων.

Τὸ πιθανώτερον λοιπὸν εἶναι ὅτι Ἑλλάς σημαίνει Χώρα ὑψηλή, ὄρεινὴ, καθ' ὅσον αἱ μεταναστεύσεις, αἱ μετακινήσεις ομάδων ἐντὸς τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου καὶ ἡ κάθοδος ομάδων, φύλων (*Δωριεῖς ἀργότερον*) ποῦ ἦλθον ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ἢ βορειοτέρων περιοχῶν τῆς Ἑλλή-

νικῆς Χερσονήσου, οἱ Πελασγοί, οἱ ὅποιοι κατώκουν τότε εἰς νοτιωτέρας περιοχάς, τοὺς ὠνόμασαν Ἑλληνας, δηλ. ὑψηλοὺς, εἴτε διότι ἦσαν ὑψηλοὶ κατὰ τὸ ἀνάστημα, εἴτε διότι — καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πιθανώτερον — ἤλθαν ἀπὸ βορειότερα ἢ ὑψηλότερα μέρη, ὅπως λέγομεν σήμερον ὄρεσίβιοι, βουνήσιοι.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμεν ὅτι τὸ ὄνομα Ἑλλην ὑπάρχει καὶ εἰς τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη. Ὁ Ἀχιλλεὺς ἠγεῖτο Πελασγῶν Ἑλλήνων («Ἰλιάς» Β 681-5).

...τοὺς ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.
οἱ τ' Ἄλον οἱ τ' Ἀλόπην, οἱ τε Τρηχῖν ἐνέμοντο,
οἱ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἑλληνες καὶ Ἀχαιοί,
τῶν δ' αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεὺς.

(...ἐκείνους πάλιν πού κατοικοῦσαν στὸ Πελασγικὸν Ἄργος, πού κατεῖχον τὴν Ἄλον, τὴν Ἀλόπην καὶ τὴν Τραχίνα, πού εἶχαν τὴν Φθίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα μὲ τις ὁμορφες γυναῖκες, πού ἐλέγοντο Μυρμιδόνες καὶ Ἑλληνες καὶ Ἀχαιοί, αὐτῶν ἀρχηγὸς ἦτο ὁ Ἀχιλλεὺς μὲ πενήντα πλοία).

Καὶ συνεπῶς τὸ ὄνομα Ἑλλην ἢ ἄλλο ὄνομα μὲ συγγενῆ προφορά, τὸ ὅποῖον ἔγινε μετὰ ταῦτα Ἑλλην, ὑπῆρχε καὶ εἰς τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους, ἀφοῦ καὶ οἱ Ἀρκάδες, οἱ πρῶτοι Πελασγοὶ κατὰ τὴν παράδοσιν, λέγονται καὶ «Προσέληνοι», ὅπως ἀναφέρω καὶ κατωτέρω. Καὶ φυσικὰ κατόπιν ὄλων τῶν ἀνωτέρω καὶ ἐξ ὧσων ἐξετέθησαν, ἢ ὑποπτος προσπάθεια πού κατεβλήθη καὶ καταβάλλεται διὰ νὰ ἐμφανισθοῦν οἱ Ἑλληνες ὡς ξένοι καὶ ὄχι ὡς αὐτόχθονες εἰς τὴν χώραν ὅπου ἀνεπτύχθη ὁ ἀπαραμίλλος καὶ ἀνεπανάληπτος πολιτισμὸς πού ἐδημοῦργησαν, ὄχι μόνον δὲν εὐσταθεῖ ἀλλὰ καὶ ἐκμηδενίζεται πλήρως, βάσει τῶν ἀδιαμεύστων καὶ ἀδιασειστων στοιχείων πού παρετέθησαν καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι καὶ τὸ ὄνομα

Ἑλλάς καὶ Ἑλλην ὄχι μόνον ἐγεννήθη καὶ ὑπῆρξεν εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς ἀναφερθείσας παραδόσεις, ἢ προέλευσις, ἢ καταγωγή του συγγέεται μὲ παραδόσεις Προϊστορικὰς καὶ Μυθολογικὰς, δηλαδὴ παναρχαίας καὶ χρονολογικῶς ἀπροσδιορίστους. (Βλέπε καὶ τὰ κατὰ Ἡσύχιον καὶ Εὐστάθιον εἰς Λεξικὸν Σ.Δ. Βυζαντίου, σελὶς Θ' ἔκδοσις Ἀθῆναι 1907 καὶ λέξεις ΕΛΛΑΣ, ΕΛΛΗΝ εἰς Μέγα Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης «Λίντελ καὶ Σκότ», ἔκδοσις Ἀθῆναι, Σιδέρης).

Ὁ ἐκμηδενισμὸς τῶν διαφόρων θεωριῶν περὶ καταγωγῆς τῆς γραφῆς ἀπὸ τοὺς Φοίνικας καὶ ἄλλους

Ὅταν τὸ 1948 ἐξεδόθη διὰ πρώτην φοράν ἡ Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἐγκυκλοπαιδείᾳ τοῦ «ΗΛΙΟΥ», συστηματικῇ κατεβλήθη προσπάθεια ὑπὸ τοῦ γράφοντος νὰ καταπολεμηθοῦν κατὰ τὸ δυνατόν εἰς τὰς σελίδας τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας αὐτῆς αἱ διάφοροι ἀνθελληνικαὶ θεωρίαι πού ἀνεφέρθησαν ἀνωτέρω καὶ αἱ ὁποῖαι ἐπεκράτουν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καὶ τὴν βαθυτέραν καὶ εὐρυτέραν σημασίαν τῆς προσπάθειας αὐτῆς κατενόησαν καὶ συνειδητοποιήσαν πράγματι καὶ οἱ κυριώτεροι καὶ ἄμεσοι συνεργάται μου καὶ συντάκται τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» — πρὸς τοὺς ὁποίους ἐξέθεσα καὶ ἀνέπτυξα τὴν ἐπιδιώξιν μου αὐτὴν καὶ ἀναφέρω τοῦτο πρὸς τιμῆν των — ὅπως ἐμφαίνεται ἄλλως τε καὶ τοῦτο καὶ ἀπὸ τὰς σελίδας τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» πού φέρουν τὰς ὑπογραφὰς των καὶ οἱ ὁποῖοι χωρὶς καμμίαν ὑπερβολὴν ἦσαν ὅλοι μεταξὺ τῶν κορυφαίων διανοουμένων καὶ ἐπιστημόνων τῆς ἐποχῆς των, διὰ νὰ μὴ εἶπω ὅτι ἦσαν οἱ κορυφαῖοι, οἱ πρώτιστοι.

Πάντως, μεταξὺ τῶν θεωριῶν αὐτῶν πού ἔπρεπε νὰ καταπολεμηθοῦν ἦσαν καὶ τὰ περὶ καταγωγῆς τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἀπὸ τοὺς Ἀρίους ἢ τοὺς Ἰνδοευρωπαίους, πού κατῆλθον ἀπὸ τὸν Βορρᾶν κατὰ διαφόρους περιόδους καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, πού ἐξετέθησαν ἀνωτέ-

ρω, τὰ περιὲς ἐφευρέσεως τῶν γραμμάτων καὶ τῆς γραφῆς ἀπὸ τοὺς Φοίνικας, πού ἐκτίθενται εἰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον καὶ γενικὰ περιὲς τῆς καταγωγῆς τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, τοὺς Ἀσσυρίους, Βαβυλωνίους, τοὺς Χαλδαίους, Φοίνικας ἢ ἄλλους λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως ἀνεφέρθη καὶ προηγουμένως καὶ οἱ ὁποῖοι ἦσαν κατὰ τοὺς διατυπώσαντας τὰς ἀνθελληνικὰς αὐτὰς θεωρίας παλαιότεροι τῶν Ἑλλήνων καὶ διὰ τῶν γνώσεών των εἶχον συνεπῶς ἐπιδράσει εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅταν ὁ «**ΗΛΙΟΣ**» ἀνέλαβε αὐτὴν τὴν προσπάθειαν (1948) δὲν ἦσαν ἀκόμη γνωσταὶ αἱ τελευταῖαι διαπιστώσεις τῆς Ἀρχαιολογίας καὶ τῆς Ἀνθρωπολογίας πού ἀνεφέρθησαν ἀνωτέρω, οὔτε εἶχον δημοσιευθῆ τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν καὶ αἱ παρατηρήσεις καὶ διαπιστώσεις τοῦ Χασάπη, ἐκ τῶν ὁποίων ἀδιασείστως πλέον ἀνακύπτει ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦσαν αὐτόχθονες καὶ κατοικοῦν ἀνεκαθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα — τελευταῖα παλαιολιθικὰ εὐρήματα — πρὸ 800.000 ἐτῶν! Καὶ φυσικὰ δὲν ἦσαν γνωσταὶ καὶ αἱ τελευταῖαι διαπιστώσεις τῆς Ἐθνολογίας, τῆς Ἀνθρωπολογίας, τῆς Συγκριτικῆς Γλωσσολογίας, τῆς Βιολογίας, τῆς Γεωλογίας κ.λ.π., ἐνῶ ἐξάλλου οὐδεμία γραφὴ — γραμμικὴ ἢ ἰδεογραφικὴ — εἶχεν ἀναγνωσθῆ ἢ μᾶλλον εὐρύτατα γνωσθῆ καὶ δημοσιευθῆ ἀπὸ τὰς ἀγνώστους γραφὰς πού περιεῖχον τὰ ἰδεογράμματα τῆς Κρήτης καὶ αἱ ἀναγνωσθεῖσαι πρὸ ἐλαχίστου χρόνου ἐνεπίγραφοι πινακίδες τῆς Κνωσοῦ, τῶν Μυκηνηῶν, τῆς Πύλου καὶ οἱ ἐνεπίγραφοι κύλινδροι τῶν Θηβῶν κ.λ.π.

Συνεπῶς διὰ τὰ καταπολεμηθῶν αἱ ἀνθελληνικαὶ αὐταὶ θεωρίαι, δὲν ἀπέμεναν ἄλλα μέσα τὴν ἐποχὴ ἐκείνην, παρὰ μόνον ἢ χρησιμοποίησις τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν κειμένων, πού περιέχουν παναρχαίας ἑλληνικὰς παραδόσεις, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἐμφανῶς ἀντίθετοι πρὸς τὰς ἀνθελληνικὰς θεωρίας πού ἀνεφέρθησαν ἀνωτέρω καὶ τὰς ὁποίας ὅλοι περίπου οἱ ξένοι συγγραφεῖς καὶ εἰδικοί ἐπι-

στήμονες μέχρι τοῦ 1890 τοῦλάχιστον, δηλαδή πρὸ τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ Σχλίμαν, ἐπιμελῶς καὶ ἐμφανῶς περιφρονοῦσαν καὶ παρεμέριζον, ἢ τὸ ὀλιγότερον ἠγνόουν οὗτοι συστηματικῶς αὐτὰς — ἔτσι τοῦλάχιστον ἐνεφανίζοντο — ὅπως καὶ τὰ ὅσα ἀνεφέροντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν κειμένων.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, πρέπει κατ' ἀρχὴν νὰ διευκρινισθῇ καὶ νὰ τονισθῇ, ὅπως ἐκτίθεται κατωτέρω — σχετικῶς καὶ μὲ τὸ θέμα τῆς γραφῆς — ὅτι πλεῖστα ἀρχαῖα ἑλληνικὰ κείμενα σαφῶς ἀναφέρουν ὅτι τὰ γράμματα εἶναι «Πελασγικά» (Διόδωρος Σικελιώτης, Βιβλίον Ε' παράγρ. 74, ἀδιάφορον τοῦ τι μᾶς πληροφορεῖ καὶ ὁ Διόδωρος περὶ Αἰγυπτίων κ.τ.λ.) καὶ ὄχι «Φοινίκεια», ὅπως ὑπεστήριζον μέχρι πρό τινας αἱ παλαιαὶ ἀνθελληνικαὶ θεωρίαι, βασιζόμεναι εἰς ἐσφαλμένας καὶ μονοπλεύρους πληροφορίας τοῦ Ἡροδότου (Βιβλίον Ε' 58) καὶ ὅτι κατὰ τὰ Ἑλληνικὰ κείμενα τὰ γράμματα εἶχον ἐφευρεθῆ εἰς πολὺ παναρχαίαν ἐποχὴν καὶ εἶχον θεῖαν προέλευσιν, ἀφοῦ παρεδόθησαν εἰς τὰς Μούσας ὑπὸ τοῦ Διός, τοῦ πατρὸς των, αἱ δὲ Μοῦσαι παρέδωσαν ταῦτα εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅτι ὁ μυθολογούμενος περίφημος μουσικὸς καὶ ποιητὴς Λίνος (Διόδ. Σικελιώτης, Βιβλίον Γ', παράγρ. 67) «πρῶτος ἔγραψεν εἰς παναρχαίαν ἐποχὴν, περὶ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Διονύσου, ὅπως καὶ ἄλλας μυθολογίας, μεταχειρισθεὶς ἄγνωστον ἀκόμη παναρχαίαν γραφὴν».

Ἄλλὰ καὶ ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει περὶ ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν καὶ διὰ τὰ «σήματα λυγρά», διὰ τὰ πρῶτα πανάρχαια Ἑλληνικὰ γράμματα εἰς βιβλίον Δ 139, Ν 553, Η 175, Ζ 169. Καὶ πρὸ αὐτοῦ καὶ ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Τίρυνθος Προῖτος ἔγραψε ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἀμφιάνακτα, τὸν βασιλιᾶ τῆς Λυκίας, τὴν ὁποίαν ἀπέστειλεν εἰς αὐτὸν μὲ τὸν Βελερεφόντην, πού σημαίνει ὅτι ἡ γραφὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπὸ τὴν ἀπωτάτην Προϊστορικὴν ἐποχὴν. (Βλέπε καὶ Ἰακώβου Θωμοπού-

λου «Πελασγικά» και Ἀνδρέου Α. Παπαγιαννόπουλου-Παλαιοῦ «Ἀρχαία Ἑλληνικαὶ Ἐπιγραφαὶ» σελὶς 8 καὶ ἐφεξῆς), ἐνῶ ὁ Ἔβανς εἰς τὸ βιβλίον του *Scripta Minoa* (Oxford 1909) ὑποστηρίζει σαφέστατα καὶ ὀρθότατα, βασιζόμενος εἰς τὴν ὁμοιότητα πολλῶν σημείων τῆς Γραμμικῆς γραφῆς τῶν Κρητῶν πρὸς τὰ γράμματα τοῦ Φοινικικοῦ Ἀλφαβήτου ὅτι τὴν γραφὴν μετέφερον ἴσως πρῶτοι εἰς τὴν Φοινίκην καὶ τὴν Παλαιστίνην πρὸ ἢ κατὰ τὸ 1300 π.Χ. ἀπὸ τὴν Κρήτην οἱ ἀποικοὶ Φιλισταῖοι — καὶ προσθέτομεν ἡμεῖς — καὶ οἱ μετέπειτα κατὰ τὸ 1150 ἐγκατασταθέντες εἰς τὴν Παλαιστίνην «Παλαισαῖτι», οἱ ἀπὸ τὴν Κρήτην «πρόσφυγες» Ἀχαιοί, οἱ ὅποιοι εἶχον ἐγκαταλείψει τὴν Κρήτην, φεύγοντες τὴν κάθοδον τῶν Δωριέων, ὅπως ἐκτίθεται λεπτομερέστερον κατωτέρω καὶ εἰς τὰς σελίδας αὐτοῦ τοῦ βιβλίου.

Καὶ αὐτὰ βέβαια ἐγένοντο πρὶν ἀκόμη ἐμφανισθοῦν οἱ Φοίνικες εἰς τὸ προσκῆνιο τῆς Ἱστορίας, δηλαδὴ πρὸ τοῦ 1200 π.Χ., ἐξ ὧν γνωρίζω, οὐδενὸς ἄλλου λαοῦ αἱ παραδόσεις ἀναφέρουν περὶ ἐφευρέσεως τῶν γραμμάτων καὶ τῆς καταγωγῆς τῆς γραφῆς (βλέπε καὶ Σαρλ Μπέρλιτς «Μυστήρια ἀπὸ ξεχασμένους κόσμους» ἀπὸ σελίδα 249 καὶ ἐφεξῆς, Ἔκδοσις 1976 Ἀθήναι). Προσθέτει δὲ ὁ Διόδωρος (Βιβλίον Ε' παράγρ. 57.30) «ἐπειδὴ μετὰ τὸν γενόμενον κατακλυσμὸν συναπωλέσθησαν μετὰ τῶν παναρχαίων Ἑλλήνων καὶ αἱ γνώσεις των», μετὰ ταῦτα ἐνεφανίσθησαν οἱ Φοίνικες ὡς ἐφευρέται τῶν γραμμάτων καὶ ἐπεκράτησεν ἡ παράδοσις, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, ὅτι «ὁ Κάδμος ἔφερε τὰ γράμματα εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν Φοινίκην», ὡς ἐὰν ὁ Κάδμος νὰ ἦτο ἀλλόφυλος, ὅπως ὑπεστήριζον οἱ ἐπικριταὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ ὄχι Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, ὅπως ἀναφέρουν αἱ Ἑλληνικαὶ παραδόσεις, ἀφοῦ ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀργεῖου Ἀγῆνωρος, πού εἶχεν ἐγκατασταθῆ εἰς τὴν Φοινίκην».

Ὁ Δαμιανὸς Στρουμπούλης, ἐπίτιμος γυμνασιάρχης καὶ πασίγνωστος γιὰ τὴν προσφορὰν καὶ ἐργασίαν του

ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἔγραψε εἰς ἐπιστολὴν τοῦ στὸν «ΔΑΥΛΟ» (77 Μάϊος 1988, σελ. 4397):

Ὁ ἀναίσθητος ἐλέφαντας τοῦ ἐπίσημου Φοινικισμοῦ

Κύριε διευθυντά,

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1985 τὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ ὀργάνωσε μιὰν ἔκθεση περὶ τῆς Ἑλληνικῆς γραφῆς στὴν ὁδὸ Πρυτανείου 9 τῆς Πλάκας, μὲ κύριο σκοπὸ νὰ μάθουν οἱ μαθηταὶ τὴν ἱστορία τῆς γραφῆς μας. Γιὰ νὰ μὴ σᾶς κουράζω, στὸν πίνακα 19 ἔγραφε ὅτι «ἡ ἐπικοινωνία τῶν Ἑλλήνων ἐμπόρων μὲ τοὺς Φοίνικες εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ Φοινικικοῦ ἀλφαβήτου στὴν Ἑλλάδα». Ἀντιπαρέρχομαι τῇ συζήτησιν πάνω σ' αὐτὴ τὴ σκοταδιστικὴ καὶ ψευδῆ γνώμη, ἐπίσημη τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ, γνωρίζοντας τὰ τόσα ἄρθρα τοῦ «Δαυλοῦ» ἐπὶ τοῦ θέματος.

Ἔστειλα ἓνα γράμμα διαμαρτυρίας στὴν «Καθημερινή», τὸ ὁποῖο ἐδημοσίευσε στὶς 4.12.85. Ἡ «Ὄργανωτικὴ Ὁμάδα τῆς Ἐκθεσης» ἀπάντησε στὴν «Καθημερινή» (21.12.85): «Τὸν εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Θὰ μελετήσουμε τὸ σύγγραμμά του μὲ μεγάλη προσοχή» (ἐννοεῖ τὸ βιβλίό μου *Γέννηση καὶ ἑρμηνεῖα τῆς Ἑλληνικῆς Γραφῆς*, πού εἶχα ἀναγγεῖλει τὴν ἐκδόσιν του). Ἀντίγραφο τῆς ἐπιστολῆς ἐκοινοποίησε καὶ σὲ μένα (ἀρ. πρωτ. ΠΑ 534/6.12.85).

Ἐσχάτως ἐδιάβασα ὅτι λειτουργεῖ καὶ πάλι ἡ ἴδια ἔκθεση ἀπὸ τὰ μέσα Μαρτίου μέχρι τὰ μέσα Ἰουνίου. Τὴν ἐπισκέφθηκα, γιὰ νὰ δῶ, ἂν ἀπὸ τότε, πού ἐν τῷ μεταξὺ γράφτηκαν τόσα καὶ τόσα, εἶχε πάρει εἶδησιν τὸ Ὑπουργεῖο μας ἐπὶ τοῦ πολιτισμοῦ (τοῦ Ἑλληνικοῦ; ἀμφιβάλλω πλέον). Ἦταν μάλιστα καὶ ἓνα Σχολεῖο, καὶ ἡ δασκάλα ἐξηγοῦσε τοὺς πίνακες, πῶς οἱ Ἕλληνες ἀντέγραψαν τοὺς Φοίνικες. Καὶ εἶδα τὸν ἴδιο πίνακα 19 μὲ τὴν ἴδια ἐπίσημη γνώμη γιὰ τὸ ἀλφάβητό μας. Ποιὸς λοιπὸν θὰ προστατεύσει τὰ παιδιὰ μας ἀπὸ τὸ ἀνθελληνικὸ αὐτὸ Ὑπουργεῖο; Παραφέρεται κανεῖς. Πῶς νὰ φωνάζουμε,

ὅτι αὐτὰ εἶναι ἀνιστόρητα καὶ ἐπομένως δύο φορὲς ἀνθελληνικά; Πόσες ἄλλες ἀνακαλύψεις πρέπει νὰ γίνουν καὶ πόσοι τόμοι, ξένων καὶ ἡμετέρων, πρέπει νὰ γραφοῦν ἀκόμα, γιὰ νὰ ζυπνήσουν οἱ βραδεῖς «ἀρμόδιοι», ἐκτὸς ἂν εἶναι περισσότερο ζύπνιοι ἀπὸ μᾶς ποὺ πονᾶμε τὴν ἀλήθεια καὶ τὸν τόπο καὶ τὰ παιδιά, δικά μας καὶ δικά τους;

Τὶ νὰ ξαναγράψω στὴ «Ὁργανωτικὴ Ἐπιτροπὴ». Γράφω σὲ σᾶς, ποὺ μὲ καταλαβαίνετε.

Δαμιανὸς Μ. Στρουμπούλης
Ἐπίτιμος Γυμνασιάρχης
Πειραιᾶς

Τὸ γεγονός ὅτι ὁ Δ. Στρουμπούλης χαρακτηρίζει τὴν ἄποψιν περὶ φοινικικοῦ ἀλφαβήτου ὡς «σκοταδιστικὴ καὶ ψευδῆ γνώμη» δὲν ἐμπόδισε τὸν φοινικιστὴ Μπαμπινιώτη νὰ εἶναι εἰσηγητὴς στὸ φιλολογικὸ μνημόσυνο τοῦ Στρουμπούλη!

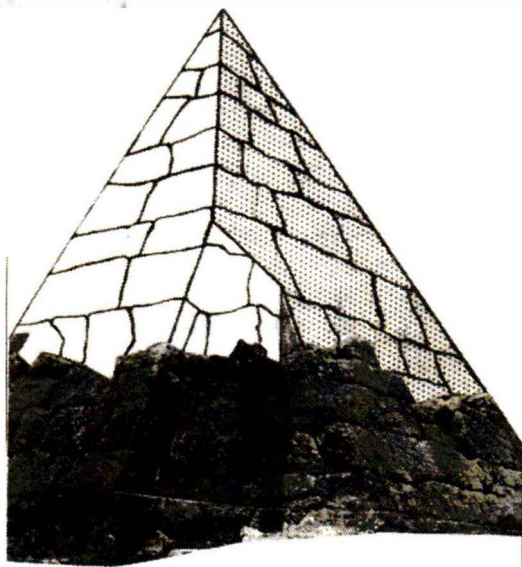
Ὁ Διον. Χιῶνης στὴν πρωτότυπον ἐργασίαν του μὲ τίτλον: «Μιλοῦσε ὁ Χριστὸς Ἑλληνικά;» (Ἀθ. 1994, σελ. 33) ἀναφέρεται στὴν καταγωγὴ τῆς γραφῆς μας καὶ σημειώνει ὅτι:

«Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ Φοινικὴ, ἀλλὰ καὶ ἡ Σημιτικὴ γραφὴ, προέρχεται ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Κρητικὴ γραφὴ..... Ἔτσι, ὅπως τὰ διάφορα στοιχεῖα πολιτισμοῦ, τέχνης, σιδηρουργίας, ὑφαντουργίας, ἐμπορίου, κ.λπ. ἦσαν δανεισμένα ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας στοὺς Σημίτες, δανείστηκαν καὶ τὴ γραφὴ, τὴν ὁποία, λίγο κατ' ὀλίγο, μετέλλαξαν..... Ἔτσι, τὴν Κρητικὴ γραφὴ τὴ βλέπουμε παγκυρίαρχη καὶ προπαντός, ὄχι δανεισμένη, ἀλλὰ νὰ ἔχει τὴν καταγωγὴ τῆς στὴν πρωτογενῆ γραφὴ τῶν παλαιοελλήνων, τὴν ὁποία ἀποδίδουν στοὺς: Παλαμήδη, Προμηθεά, Ὀρφέα, Μουσαῖον, τὸν Φοίνικα τὸν καταγόμενον ἀπὸ τὴν Φοινικὴ τῆς Καρίας τῆς προηροδοτείας ἐ-

ποχῆς, τὸν Λίνον ἢ τὸν Κάδμον, πού ἄλλοι τὸν θέλουν ἀπὸ τὴν Φοινίκη καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὴν Μίλητο (Σουίδα λεξικό), καὶ τέλος πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού τὸν θεωροῦν εὐρέτη τῶν γραμμάτων.

Ὅπως, λοιπόν, στὴν Μινωϊκὴ ἐποχὴ ἢ Κρήτη καὶ τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου ὑπῆρξαν ἡ ἀφετηρία τοῦ πολιτισμοῦ, ἔτσι καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἔγιναν ἡ ἀφετηρία τῆς διάδοσης τῆς Ἑλληνικῆς γραφῆς. Ἐδῶ πρέπει νὰ λεχθεῖ ὅτι ὅλες οἱ Ἑλληνικὲς πόλεις μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀλφάβητο προσθεταφαιροῦσαν κάποια στοιχεῖα καὶ τὰ προσάρμοζαν σύμφωνα μὲ τὸ δικό τους γλωσσικὸ ἰδίωμα».

Ἄρκοῦμεθα εἰς τοὺς προαναφερθέντας συγγραφεῖς. Θὰ ἠδυνάμεθα νὰ παραθέσωμεν πολλοὺς ἀκόμη. Ἄλλὰ νομίζω ὅτι ἀναγνώστης ἐσχημάτισε γνώμην.

Ὁ Χρ. Λογαρίδης (COLT, No 22) παραθέτει ἀναπαράστασιν πυραμίδος πού εὐρίσκεται εἰς Ἑλληνικὸν Ἄργολίδος. Μὲ βάσι τὸ διασωθὲν τμῆμα τῆς πυραμίδος τὴν ἀποκαθιστᾷ. (Μπαμπινιώτης: «Ἦ τῆς φαιδρότητος!»).

6. Η ΑΠΑΤΗ ΤΟΥ ΙΝΔΟΕΥΡΩΠΑΪΣΜΟΥ

Τὰ ἐπιχειρήματα καὶ τὰ στοιχεῖα πὺ ἀποδεικνύουν τὴν ἀνυπαρξία τῶν ἰνδοευρωπαϊῶν εἶναι πολλὰ καὶ ποικίλα. Ἀναφέρομεν μερικὰ συνοπτικῶς:

1. *Οὐδεὶς ἀρχαῖος ἢ μεταγενέστερος ἱστορικὸς ἀναφέρει τοὺς ἰνδοευρωπαίους.* Ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτον μέχρι καὶ τοὺς Βυζαντινοὺς καὶ ξένους ἱστορικοὺς οὐδεὶς μνημονεύει τοὺς ἰνδοευρωπαίους (ἢ κάποιον παρόμοιον λαόν). Ἐν πραγματικῶς ὑπῆρξαν ἰνδοευρωπαῖοι ἀσφαλῶς τὸ πλῆθος τῶν Ἀρχαιοελλήνων καὶ Ρωμαίων ἱστορικῶν θὰ τοὺς εἶχε ἐπισημάνει, διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παρέμεινε ἀπαρατήρητος εἰς τόσον πολυπληθὴς λαός. Ὁ Διόδωρος Σικελιώτης καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς ἀναφέρουν ἀσημάντους λαοὺς, πὺ ἔχουν πλέον χαθῆ. Διατι δὲν ἀνέφεραν κάτι, τὸ ἐλάχιστον, διὰ τοὺς ἰνδοευρωπαίους, οἱ ὅποιοι ὑποτίθεται κατεῖχον τεραστίας ἐκστάσεις; Οἱ συγγραφεῖς ἱστορίας δὲν ἔγραψαν τὸ παραμικρὸν διὰ τοὺς ἰνδοευρωπαίους, διότι προφανῶς αὐτοὶ οὐδέποτε ὑπῆρξαν.

2. *Οὐδέποτε ἀνεκαλύφθη ἔν, ἔστω, ἀρχαιολογικὸν εὔρημα, τὸ ὅποιον νὰ βεβαιώνη τὴν ὕπαρξιν ἰνδοευρωπαϊῶν.* Γεννᾶται λοιπὸν ἡ εὐλόγος ἀπορία: Πῶς συμβαίνει νὰ ὑπῆρξε μέγας λαός, ὁ ὅποιος οὐδὲν ἴχνος ἄφησε; Οὔτε πόλεις, οὔτε μνημεῖα, οὔτε ἔν μικρὸν ἀντικείμενον ἀνευρέθη πὺ νὰ ἀνήκη στοὺς δῆθεν ἰνδοευρωπαίους. Στὰς ἀχαινεὶς ἐκτάσεις, ὅπου τάχα ἐπὶ αἰῶνας ἢ χιλιετίας ἔζησαν δὲν ἐδημιούργησαν πολιτισμόν, δὲν ἔκτισαν πόλεις; κ.τ.λ. Τὸ βέβαιον πάντως εἶναι ὅτι ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη δὲν ἔφερε εἰς φῶς κάποιο ἔστω ἀσήμαντο εὔρημα

πού να προέρχεται ἐκ τῶν ἰνδοευρωπαϊῶν. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν ἔχομεν ἀρχαιολογικὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τῶν ἰνδοευρωπαϊῶν.

3. *Παντελῶς ἀπουσιάζουν τὰ ἀνθρωπολογικὰ εὑρήματα.* Ἐκ τοῦ τεραστίου λαοῦ τῶν δῆθεν ἰνδοευρωπαϊῶν δὲν ἀπέμεινε κάποιος σκελετός, οὔτε εὑρέθησαν ὀστᾶ, ὥστε ἡ ἀνθρωπολογία νὰ ἔχη στὴν διάθεσίν της στοιχεῖα διὰ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ ἰνδοευρωπαϊκῆς φυλῆς. Ἀκόμη δὲν ἔχομεν ἀπεικονίσεις, παραστάσεις κ.τ.λ. τῶν δῆθεν ἰνδοευρωπαϊῶν, ὅπως ἔχομεν Αἴγυπτίων, Ἀσσυρίων, Βαβυλωνίων κ.τ.λ., ὥστε ἡ ἀνθρωπολογία ἔστω καὶ ἐξ εἰκόνων νὰ τοὺς περιγράψῃ. Συνεπῶς ἡ ἰνδοευρωπαϊκὴ φυλὴ εἶναι καὶ ἀνθρωπολογικῶς ἐξ ὀλοκλήρου φανταστικὴ.

4. *Οὐδεὶς γεωγράφος ἀναφέρει τὴν χώραν τῶν ἰνδοευρωπαϊῶν.* Πρὶν καὶ μετὰ τὸν Στράβωνα πλῆθος συγγραφέων βιβλίων γεωγραφίας ἀγνοεῖ παντελῶς τὴν χώραν τῶν δῆθεν ἰνδοευρωπαϊῶν. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἀρχαίους καὶ νεωτέρους χαρτογράφους, οἱ ὅποιοι οὐδέποτε ἐσημείωσαν στοὺς χάρτας πού ἐξεπόνησαν τὴν χώραν τῶν ἰνδοευρωπαϊῶν. Ἄλλως τε οἱ θιασῶται τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ διαφωνοῦν μεταξὺ των ὡς πρὸς τὴν κοιτίδα τῶν ἀνυπάρκτων ἰνδοευρωπαϊῶν. Ἐπομένως καὶ γεωγραφικῶς διαψεύδονται αἱ θεωρίαι περὶ ἰνδοευρωπαϊκῆς ὁμοεθνίας. Ἐπὶ πλέον τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὑποτίθεται ὅτι διεβίουσαν οἱ ἰνδοευρωπαϊοὶ στὴν Κεντρικὴν, Βόρειον Εὐρώπην, Ρωσίαν, ὑψίπεδα Ἰράν κ.τ.λ. ὅλαι αἱ περιοχαὶ αὐταὶ ἦσαν παγετώδεις. Ἐπομένως καὶ διὰ κλιματολογικοῦς λόγους ἦτο ἀδύνατος ἡ διαβίωσις τοῦ πελωρίου λαοῦ τῶν ἰνδοευρωπαϊῶν ἐκεῖ.

5. *Οἱ ἀνθρωπολόγοι, ὡς εἰδικοὶ ἐπιστήμονες, διαβεβαιώνουν ὅτι εἶναι ἀδιανόητον νὰ ὑπῆρξε φυλὴ ἡ ὁποία θὰ περιελάμβανε στοὺς κόλπους της π.χ. τὸν Ἰνδὸν καὶ τὸν Ἕλληνα, διότι αἱ ἀνθρωπολογικαὶ διαφοραὶ μεταξύ των εἶναι τόσον ἔντοναι, ὥστε ἀναμφιβόλως ἀδυνατοῦν νὰ συνυπάρξουν.* Πρόκειται περὶ δύο κεχωρισμένων φυλῶν καὶ οὐχὶ περὶ

δύο φύλων μιᾶς φυλῆς. Ἡ δὴθεν ἰνδοευρωπαϊκὴ φυλὴ εἶναι ἀντεπιστημονικόν, ἀφύσικον κατασκεύασμα πού οὐδέποτε ὑπῆρξε, διότι βιολογικῶς εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξη.

6. *Οὐδεμία παράδοσις ἀναφέρει τοὺς ἰνδοευρωπαϊούς.* Αἱ παραδόσεις τῶν λαῶν διασώζουσι ὀνόματα Ἐθνῶν τοῦ παρελθόντος πού ἔχουσι πλέον χαθῆ. Ἀκόμη αἱ μυθολογίαι παραθέτουσι ὀνομασίας ποικίλων πληθυσμῶν, λαῶν, κατοίκων περιοχῶν κ.τ.λ. τῶν ὁποίων ἐὰν θέλῃ κάποιος πιστεύει στήν ὑπαρξίν. Ὅπωςδὴποτε ἡ μνημόνευσις λαῶν ἀπὸ τὴν παράδοσιν ἢ τὴν μυθολογίαν ἀποτελεῖ ἔνδειξιν, κάποιο στοιχεῖον, πού οὔτε καὶ αὐτὸ διαθέτουσι οἱ ἰνδοευρωπαϊοί.

7. *Ἡ ὁμοιότης μερικῶν λέξεων μεταξὺ διαφόρων γλωσσῶν δὲν σημαίνει ὅτι οἱ λαοὶ πού ὁμιλοῦν αὐτὰς τὰς γλῶσσας προέρχονται ἐκ κοινῶν προγόνων.* Ἀκόμη καὶ ἡ πλήρης ταύτισις γλωσσῶν δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ συναχθοῦν ἀνθρωπολογικὰ συμπεράσματα. Ἐπὶ παραδείγματι, ἂν μετὰ 3000 ἔτη οἱ ἱστορικοὶ τότε διακριθῶσιν ὅτι οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Κογκολέζοι ὠμίλουσι γαλλικά, θὰ ἔσφαλαν ἐὰν ὑπεστήριζαν ὅτι οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Κογκολέζοι ἀνῆκον εἰς μίαν κοινὴν φυλήν.

Αἱ ὅποιαι γλωσσολογικαὶ παρατηρήσεις δὲν μποροῦν νὰ καταλήγουσι εἰς ἀνθρωπολογικὰ καὶ ἐθνολογικὰ συμπεράσματα. Ἄλλως τε αἱ γλωσσολογικαὶ παρατηρήσεις τῶν ἰνδοευρωπαϊστῶν εἶναι λάθος, διότι συγκρίνουσι ἀνισοχρόνους γλῶσσας.

Ἐπὶ παραδείγματι κακῶς οἱ ἰνδοευρωπαϊσταὶ συγκρίνουσι τὴν Ἑλληνικὴν λέξιν πατήρ μετὰ τὸ λατινικὸν pater καὶ τὸ γερμανικὸν Vater, διότι οἱ Ἕλληνες χρησιμοποιοῦσι τὴν λέξιν πατήρ ἀπὸ τὸν Ὅμηρον καὶ πρὶν, ἐνῶ οἱ Λατῖνοι μετὰ τὸ 500 π.Χ. καὶ οἱ Γερμανοὶ στοὺς νεωτέρους χρόνους. Τὸ ἀληθές καὶ ἐπιστημονικῶς ὀρθὸν εἶναι ὅτι τὸ pater καὶ τὸ Vater προέρχονται ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν πατήρ.

8. *Ποία ἦτο ἡ γλῶσσα τῶν ἰνδοευρωπαϊῶν μᾶς εἶναι ἄγνω-*

στον, ἀφοῦ οὐδὲν ἰνδοευρωπαϊκὸν κείμενον ἀνευρέθη. Μᾶς εἶναι λοιπὸν ἄγνωστος καὶ ἡ γραφή των. Ἐν τούτοις οἱ ἰνδοευρωπαϊσταὶ δίχως τὸ ἐλάχιστον γραπτὸν στοιχεῖον ἀναλύουν τάχα μὲ λεπτομερείας τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴν γραμματικὴν, μέχρι καὶ ἰνδοευρωπαϊκὸν συντακτικὸν ἐπενόησαν. Πάντα ταῦτα βασίζονται ἐπὶ τοῦ ἀέρος.

Ἐξ ἑνὸς κατασκευασθέντος πίνακος μερικῶν λέξεων ποὺ τάχα εἶναι κοιναὶ (ὡς πρὸς τὴν ρίζαν) στὰ Ἰνδικά, Λατινικά, Γερμανικά, Ἑλληνικά κ.λ.π. οἱ εὐφάνταστοι μυθοποιοὶ δημιουργοῦν τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴν γλῶσσαν. Φθάνουν μάλιστα μέχρι τοῦ πασιφανῶς γελοίου σημείου νὰ μᾶς πληροφοροῦν τάχα καὶ περὶ τῆς προφορᾶς τῶν ἰνδοευρωπαϊκῶν συλλαβῶν, πράγματα ποὺ ἀπορρίπτει κάθε λογικῶς σκεπτόμενος ἄνθρωπος.

Μὲ γλωσσικούς ἀκροβατισμοὺς προσπαθοῦν νὰ ἐντοπίσουν εἰς ἀνισοχρόνους γλῶσσας ὁμοιότητος ριζῶν λέξεων καὶ ὅταν νομίσουν ὅτι τὰς εὔρον, ἰσχυρίζονται ὅτι ἀνεκάλυψαν τάχα μία τρίτη γλῶσσα, ἐκ τῆς ὁποίας προῆλθον αἱ γλῶσσαι ποὺ περιέχουν τὰς ὁμοίας (στὴν ρίζαν) λέξεις. Καὶ ἐνῶ ἀναζητοῦν μὲ τὸ μικροσκόπιον μίαν πρὸς μίαν ρίζαν, δὲν βλέπουν τὸ παμμέγεθες πλῆθος τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων μὲ τὰς ὁποίας ἡ γλῶσσα μας ἐπλούτισε τὰς ξένας γλῶσσας. Διατὶ αὐτὴ ἡ μυωπία; Διότι οἱ μισέλληνες ἐγχώριοι καὶ ἄλλοδαποὶ δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ μήτηρ γλῶσσα, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπήγασαν ἡ ἐνεπλουτίσθησαν ἄλλαι γλῶσσαι.

Ἐνῶ λοιπὸν ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν ὑπάρχει ἰνδοευρωπαϊκὴ φυλὴ, ἔρχεται ὁ κ. Μπαμπινιώτης καὶ προσδιορίζει τὴν ἔθνογένεσίν μας μὲ τὴν ἐξῆς φράσιν: «*Ἀπὸ τὴν ἀνάμειξι τῶν ἰνδοευρωπαϊῶν Ἑλλήνων μὲ τοὺς Προέλληνες προέκυψε ἔθνολογικῶς καὶ γλωσσικῶς νέα φυλὴ, οἱ Ἑλληνες*» (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 64). Ἄλλὰ θὰ ὁμιλήσωμεν δι' αὐτὸν τὸν κύριον ἐκτενῶς, ἐπειδὴ εἶναι καθηγητὴς γλωσσολογίας καὶ διδάσκει εἰς ἀνυπόπτους Ἑλληνας φοιτητὰς σκόπιμα λάθη.

7. Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΜΠΑΜΠΙΝΙΩΤΗ

Ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων διαπιστώνει:

«Εἶναι μῦθος τὸ ὅτι οἱ Φοίνικες ἐπενόησαν τὸ Ἀλφάβητον».

Θεόδωρος Μπίρτ, καθηγητῆς Πανεπιστημίου Μαρβούργου («Ὁ Μ. Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Παγκόσμιος Ἑλληνισμός» Ἑλλην. ἐκδ. «Δαρέμα» σ. 146).

Ὁ Ἕλληνας(!) ἐπιστήμων(!) ἀπαντᾷ:

«Ὁ Μπίρτ εἶναι ἄσχετος μὲ τὸ θέμα».

Γιῶργος Μπαμπινιώτης, καθηγητῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν («Καθημερινή» 14 Ἰουλίου 1986).

Ἔχω δηλώσει ἐπανελημμένως ἀπὸ τὴν τηλεόρασι τοῦ TELECITY ὅτι ἐπιτρέπω στὸν κ. Μπαμπινιώτη νὰ μὲ ὑβρίζη, διότι αἱ ὑβρεῖς αἱ προερχόμεναι ἀπὸ αὐτὸν ἀποτελοῦν δι' ἐμὲ ἔπαινον. Θὰ μὲ ἀνησύχει ἐὰν ἔλεγε καλὰ λόγια γιὰ μένα.

Πολὺ ἐνδιαφέρον θὰ ἔχη τὸ ὑπόμνημα (βιογραφικὸ σημείωμα-ἔργασία) ποὺ ὑπέβαλε ὁ κ. Μπαμπινιώτης στὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν ὡς ὑποψήφιος καθηγητῆς τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας ἀρχικῶς καὶ τῆς γλωσσολογίας κατόπιν. Τὸ ἐνδιαφέρον ἔγκειται στὸ ὅτι ὁ «κύριος καθηγητῆς» ΟΥΔΕΝ σύγγραμμα εἶχε φιλολογικὸν ἢ γλωσσολογικόν. Ἐν τούτοις τὸν ἔκαναν καθηγητῆ, προφανῶς χάρις στὴν ἔγκρισι τῆς 21ης Ἀπριλίου, διότι ὡς γνωστὸν οἱ ἀντίθετοι πρὸς τὸ στρατιωτικὸν καθεστῶς δὲν ἐγένοντο καθηγηταί. Τοὺς «ἔκοβε» ὁ Ἀξιωματικός-

κυβερνητικός επίτροπος. Τέτοιον φόβον ὅμως δὲν διέτρεχε ὁ πάντοτε μὲ τὸν ἐκάστοτε κρατοῦντα ὄψιμος δημοκράτης Μπαμπινιώτης, πού τώρα κατηγορεῖ τὴν «χούντα», αὐτὸς ὁ ὑπερευνοηθεὶς ὑπ' αὐτῆς.

Μυστήριον παραμένει διατι ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἀπὸ ὑποψήφιος τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας μετεπήδησε εἰς ὑποψήφιον τῆς γλωσσολογίας. Πάση θυσία (ἔστω καὶ μὲ «γονυκλινεῖς ἰκεσίας») ἔπρεπε νὰ πάρῃ κάποια ἔδραν. Κατέληξε στὴν γλωσσολογία πιθανῶς διότι διέπρεπε γλείφων τὴν 21ην Ἀπριλίου.

Τὸ φαινόμενο Μπαμπινιώτῃ δεικνύει τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ὠρισμένοι ἀναρριχῶνται εἰς πανεπιστημιακὰς ἔδρας. Δίχως συγγράμματα ἀλλὰ μὲ «γονυκλινεῖς ἰκεσίας», δίχως μελέτας, ἀλλὰ μὲ τὴν βοήθεια ἐξωπανεπιστημιακῶν κύκλων, ὅπως εἶναι οἱ κυβερνῶντες... καὶ μόνον αὐτοὶ;

Ὁ καθηγητὴς κ. Μερεντίτης ἔγραψε εἰς τὸ βιβλίον του «Ἀκαδημαϊκοὶ ἔλεγχοι» ὅτι ὁ κ. Μπαμπινιώτης προέβαινε εἰς «γονυκλινεῖς ἰκεσίας» διὰ νὰ τὸν ψηφίσῃ. Ὁ κ. Μπαμπινιώτης οὐδέποτε ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκη νὰ διαψεύσῃ ἢ νὰ διαμαρτυρηθῇ διὰ τὰ γραφέντα, διότι τόσον εἶναι τὸ ἦθος του. Ὀλιβερὸν θέαμα ἀνθρώπου πού θέλει νὰ λέγεται κύριος καὶ καθηγητὴς. Ἐκεῖνοι, πού τὸν ἔκαναν καθηγητὴ εὐρέθησαν, ὄχι ὅμως κι ἐκεῖνοι, πού θὰ τὸν κάνουν κύριον.

Οἱ φοιτηταὶ προσβλέπουν στοὺς καθηγητὰς των, διὰ νὰ ἔχουν παραδείγματα ὑψηλοῦ ἠθους. Ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἀποτελεῖ παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴν. Ὑπὸ αὐτὴν τὴν ἔννοιαν δικαιολογεῖται ἡ παρουσία του στὸ Πανεπιστήμιον. Τὸν δακτυλοδεικτῶ πρὸς ὅλους.

Ὁ καθηγητὴς πανεπιστημίου ὀφείλει νὰ ἐρευνᾷ, νὰ ἀναζητῇ καὶ νὰ παρουσιάζῃ πρωτοτύπους ἰδικὰς του ἐργασίας, ὥστε νὰ συμβάλῃ στὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης του. Αἱ «ἐργασίαι» πού ἐξέδωσε εἰς βιβλία ὁ κ. Μπαμπινιώτης, μετὰ τὴν ἐκλογὴν του ὡς «καθηγητοῦ», διότι πρὶν

δὲν εἶχε, στεροῦνται πρωτοτυπίας, δὲν εἶναι δημιουργήματα, ἀλλὰ ἀντιγραφὰ ἢ παραλλαγὰ κειμένων, πού ἐξ ἄλλων συγγραφέων παρέλαβε. Ἡ ἐπιστημονικὴ του συμβολὴ δὲν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ μηδέν, εἶναι μεῖον, διότι ὑποστηρίζει ἀντεπιστημονικὰς ἀπόψεις.

Ἐπάρχουν ἀξιόλογοι καθηγηταὶ πανεπιστημίου καὶ ἐξωπανεπιστημιακοὶ ἐπιστήμονες, οἱ ὅποιοι συνεισφέρουν πολλὰ στὴν γλωσσολογία μὲ τὰς πρωτοτύπους ἐρευνὰς των. Αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ ἀνήκη στὸν χῶρον των ὁ πολυθεσίτης κ. Μπαμπινιώτης. Μολαταῦτα οἱ δημιουργικοὶ ἐπιστήμονες στεροῦνται δημοσιότητος, ἐνῶ προβάλλονται στὰς ἐφημερίδας καὶ στὴν τηλεόρασι ὅσοι διαθέτουν διασυνδέσεις μὲ τὰ κυκλώματα τῶν μέσων μαζικῆς ἐνημερώσεως. Εἰς αὐτοὺς συγκαταλέγεται ὁ κ. Μπαμπινιώτης προστατευόμενος τοῦ συγκροτήματος Λαμπράκη. Τὸν βλέπετε στὴν τηλεόρασι μὲ περισπούδαστον ὕφος διοπτροφόρου ἀρουραίου νὰ διδάσκη, μὲ τὸ ἀζημείωτον βεβαίως, πασίγνωστα πράγματα. Ταυτοχρόνως φιλοξενεῖται στὸ «Βῆμα τῆς Κυριακῆς» διὰ νὰ δημοσιεῖ ὑβρεολόγια.

Σὰς διαβεβαίω ὅτι ὁ «*διαπρεπὴς γλωσσολόγος*» ἔχει διαπρέψει στὸ ὑβρεολόγιον, ἀφοῦ κατῶρθωσε μέσα σ' ἓνα μικρὸ ἄρθρο νὰ περιλάβῃ ἐναντίον μου πλῆθος ὑβριστικῶν χαρακτηρισμῶν. Τοὺς παραθέτω («Βῆμα», 11-7-93):

Ἐθνικιστικὴ Πλευρίτιδα

Ἡ προέλευση τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου

Τελευταία, λόγω τῆς ἔξαρσης τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς εὐλογῆς εὐαισθησίας γιὰ τὰ ἐθνικὰ μας θέματα, ἄρχισαν νὰ ἐπιπλέουν στὸν ἀφρὸ τῆς ἀφροσύνης μερικὰ κατάλοιπα ἄλλων ἐποχῶν (4ης Αὐγούστου κ.τ.λ.), πού καπηλεύονται δημόσια τὴν ἐθνικὴ εὐαισθησία τοῦ ἀνυποψίαστου πολίτη, γιὰ νὰ περάσουν τὶς ἐθνικιστικὲς (ὄχι ἐθνικὲς), φασιστικὲς καὶ ρατσιστικὲς ἰδέες τους ὑπὸ τὸν μανδύα τῆς ἐπιστήμης τάχα (καὶ μάλιστα τῆς ξένης

καὶ τῆς σύγχρονης), τῆς «ἱστορικῆς ἀλήθειας», τῆς ὑπεράσπισης μιᾶς ἀνυπεράσπιστης ἐλληνικότητας κ.λ.π. Πρόκειται γιὰ ἐκφυλιστικὰ συμπτώματα μιᾶς ἀνεπίτρεπτης καπηλείας τῆς ιδέας τοῦ ἔθνισμοῦ, τῆς ἐννοίας δηλ. τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ ἄδολου πατριωτισμοῦ ποὺ πρέπει νὰ χαρακτηρίζουν κάθε σωστὸ πολίτη. Τὴν ἰδεολογικὴ αὐτὴ ἐκτροπὴ ἔχουν καταγγεῖλει δημόσια γνωστοὶ πνευματικοὶ ἄνθρωποι, πολιτικοί, δημοσιογράφοι κ.ἄ., ἀπὸ δὲ τὶς στήλες τοῦ «Βήματος» πολὺ εὐστοχα ἔχει ἀναλύσει τὸ θέμα ὁ κ. Ριχ. Σωμερίτης.

Τὸ φαινόμενο τέτοιων αὐτόκλητων «ὑποστηρικτῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ», ποὺ ἐκτρέπουν σκόπιμα καὶ κατὰ σύστημα τὸν δημοουργικὸ ἔθνισμὸ σ' ἓναν ἄλογο, ἀφελῆ καὶ ἀστήρικτο διεκδικητικὸ ἔθνισμὸ ἀρχίζει, λόγῳ τῆς δύναμης τῶν μέσων εὐρύτερης ἐνημέρωσης, καὶ παίρνει ἀνησυχητικὰς διατάσεις. Εἰδικὰ στὴν περίπτωση τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ ὁποῖος μπόλιασε τὴν παγκόσμια σκέψη μὲ τὴν καθοριστικὴ ἐπίδραση ποὺ ἄσκησε στὸν εὐρωπαϊκὸ πολιτισμὸ (παιδεία, θεσμοὺς, ἐπιστῆμες καὶ τέχνες) μέσα ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο ἐλληνικὸ κόσμον καὶ τὸ Βυζάντιο, τέτοιοι ἀχρεῖαστοι «ὑποστηρικτές», μὲ τὸ νὰ παρερμηνεύουν καὶ διαστρεβλώνουν τὰ ἐπιστημονικὰ καὶ ἱστορικὰ δεδομένα ἀπὸ παχυλὴ ἄγνοια καὶ ὑποπτη σκοπιμότητα, προσφέρουν χεῖριστες ὑπηρεσίες. Ἐκθέτουν τὸν Ἑλληνισμὸ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος στὰ μάτια κάθε σοβαροῦ, σκεπτόμενου καὶ ἐνημερωμένου Ἑλληνα ἢ ξένου ποὺ μπορεῖ βεβαίως νὰ ξεχωρίζει τὴν πραγματικὴ προσφορὰ ἀπὸ τὴν ἐπιπόλαιη κομπορρημοσύνη.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωση ἐρασιτέχνη ἱστορικοῦ, γλωσσολόγου, φιλολόγου, πολιτειολόγου, Ἑλληνιστῆ κ.λ.π., ὁ ὁποῖος, μέσα στὴ γενικότερη σύγχυση, ἄγνοια καὶ συνοχὴ (ὄχι ἀνεκτικότητα) ποὺ διέπει τὸν τόπον «τοῦ ὅ,τι δηλώσεις», διαθέτει τακτικὸ βῆμα ἀπὸ ἰδιωτικὸ τηλεοπτικὸ σταθμὸ τῆς φιλελεύθερης παράταξης (ὄχι τῆς ἀκροδεξιᾶς), ἀπ' ὅπου γελοιοποιεῖ τὸν Ἑλληνι-

σμό... ἐξυμνῶντας τον καὶ ἀσχημόνεϊ, ἀδιάκριτα καὶ ἀδιακρίτως, κατὰ σύμπαντος τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ κόσμου τῆς Χώρας (ἐναντίον ὄλων συλλήβδην τῶν πανεπιστημίων, τῆς Ἀκαδημίας, τῶν ἐρευνητικῶν ἰδρυμάτων, τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου κ.λ.π.), χωρὶς συναίσθηση τῶν λόγων του καὶ αἴσθηση τῆς πραγματικότητος. Ὅλοι — ὁ γράφων εἶναι κύριος στόχος — εἴμαστε ἀνθέλληνες, προδότες, ἀγράμματοι, ἀνάξιοι, ὑποπτοι, χειρότεροι ἀπὸ τὸν Γκλιγκόρφ, κατευθυνόμενοι ἀπὸ ἀντεθνικές, ὑποπτες καὶ σκοτεινές δυνάμεις! Καὶ διερωτᾶται κανεὶς δὲν διαθέτει ὁ σταθμὸς αὐτὸς Ἐπιτροπὴ δεοντολογίας καὶ στοιχειώδη εὐθιζία νὰ διαφυλάξει ἂν μὴ τι ἄλλο τῆ σοβαρότητά του ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποτρέψει) ὅπως ἔχει ὑποχρέωση — τῆ συστηματικῆ προπαγάνδα καὶ παραπλάνηση τῶν ἀνυποψίαστων τηλεθεατῶν του ἀπὸ ἐρασιτεχνικές ἀφέλειες καὶ ἰδεολογικές ἰδιομορφίες πὸν προβάλλονται παραπλανητικὰ ὡς ἰσχύουσες ἐπιστημονικές θέσεις; Τὶ σχέση ἔχει ἡ φιλελεύθερη ἰδεολογία μὲ περιέργες συλλήψεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὸν ἰδρυτὴ τοῦ κόμματος τῆς 4ης Αὐγούστου;

Μπορεῖ νὰ συλλάβει κανεὶς, ἂν δὲν τὸ ἀκούσει ἀπὸ τὸ κυριολεκτούντως ἀπύλωτο στόμα αὐτοῦ τοῦ προκλητικοῦ ἐπικριτῆ ὄλου τοῦ πνευματικοῦ κόσμου τῆς Χώρας — ὅτι ὁ Βούλγαρος καθηγητὴς Georgiev (πὸ ἐνεφάνισε τοὺς Βούλγαρους ὡς συνεχιστὲς τῶν Πελασγῶν καὶ τὸν Ὅμηρο ὡς δημιουργημάτων τῶν γηγενῶν Θρακοϊλλυριῶν πὸν τὸν γνώρισαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ μετάφραση!), προβάλλεται στοὺς τηλεθεατὲς τοῦ Τελε-City ὡς ὑποστηρικτῆς τῶν ἑλληνικῶν θέσεων; Ὅταν μάλιστα χαρακτηριστίζονται ὡς προδότες, ἀνθέλληνες καὶ «φοινικιστὲς» (νεολογισμὸς νοσηρὰς φαντασίας...) ὅσοι δέχονται τῆ διεθνῶς ἰσχύουσα ἐπιστημονικὴ θέση ὅτι τὸ σύστημα γραφῆς πὸν χρησιμοποιοῦσαν οἱ Ἕλληνες, γιὰ νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν ἀρχαιότατη ἀλλὰ ἀτελῆ συλλαβογραφικὴ γραφὴ τους (τῆ Γραμμικὴ γραφὴ Β'), τὸ πῆραν ἀπὸ τοὺς

Φοίνικες, διαμορφώνοντας μέσα ἀπ' αὐτὸ ἓνα νέο σύστημα γραφῆς, τὸ φθογογραφικὸ ἀλφάβητο, τὸ πρῶτο πραγματικὸ ἀλφάβητο, πὺ διαφέρει ριζικὰ ἀπὸ τὸ ἀτελές «οἰονεὶ συλλαβογραφικὸ» ἀλφάβητο τῶν Φοινίκων.

Ἀνθέλληνες δηλ. ὁ Γεώργιος Χατζηδάκις, ὁ Ψυχάρης, ὁ Τριανταφυλλίδης, ὁ Ἀνδριώτης, ὁ Κουρμούλης καὶ ὄλοι ἀνεξαιρέτως ἐμεῖς οἱ νεότεροι γλωσσολόγοι πὺ συμμεριζόμεστε τὴν κρατοῦσα περὶ ἀλφαβήτου θέση! Ἔτσι μόνος γνήσιος Ἑλληνας, πατριώτης καὶ ἀντιφοινικιστῆς (διάβαζε ἀντισημιτιστῆς, γιὰ νὰ ξέρουμε τὶ λέμε) παραμένει ὁ ἐρασιτέχνης γλωσσολόγος, ἱστορικὸς κ.λ.π. τοῦ Τελε-City, δικηγόρος, πὺ δηλώνει «ἐπίτιμος καθηγητῆς» τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γκουανταλαχάρα! (Ἐπίτιμος καθηγητῆς πανεπιστημίου, χωρὶς νὰ ἔχει ὑπάρξει ποτὲ καθηγητῆς πανεπιστημίου, οὔτε κἂν διδάκτωρ...).

Ἐμεῖς, λοιπόν, οἱ ἀνθέλληνες, στοὺς ὁποίους συγκαταλέγονται ὄλοι οἱ μεγάλοι τῆς γλωσσικῆς ἐπιστήμης (Schwyzer, Lejeune, Chantraine, Kretschmer, Meillet, Thumb, Buck, Allen. Bally κ.ἄ.) καὶ ὄλοι οἱ μεγάλοι μελετητῆς τῆς ἱστορίας τῆς γραφῆς (Jensen, Diringer, Gelb, Jeffery, Naveh, Guarduzzi, Σιγάλας κ.ἄ.) ὑποστηρίζουν ὅτι ὑπῆρξε μεγαλειώδης ἐπινόηση ἢ δημιουργία ἀπὸ τοὺς Ἑλληνες τοῦ πρῶτου πραγματικοῦ ἀλφαβήτου (ὅπου κάθε γράμμα δηλώνει κὶ ἓναν φθόγγο), τοῦ ἀλφαβήτου πὺ ὑπὸ τῆ μορφῆ τοῦ δυτικοῦ ἀλφαβήτου (τῆς Χαλκίδος) πέρασε στὴν Ἰταλία καὶ ἀπετέλεσε τὸ λεγόμενον λατινικὸ ἀλφάβητο. Τὸ ὅτι ἢ βάση τοῦ ἀλφαβήτου τοῦ ἑλληνικοῦ ἀνάγεται στὸ βορειοσημιτικὸ/φοινικικὸ ἀλφάβητο, ὅπως δείχνουν 1) ἢ μορφῆ τῶν γραμμάτων, 2) ἢ (μὴ ἑλληνικῆ) ὀνομασία τῶν γραμμάτων, 3) ἢ σειρὰ τῶν γραμμάτων, 4) ἢ ἀρχικὴ κατεύθυνση τῆς γραφῆς (ἀπὸ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερὰ πρβλ. ἐπιγραφή τοῦ Διπύλου, Ποτήριον Νέστορος κ.α.), 5) οἱ μαρτυρίες τοῦ Ἡροδότου κ.ἄ. περὶ «φοινικῶν γραμμάτων» κ.λ.π., αὐτὸ δὲν μειώνει σὲ τίποτε τὸ γεγονὸς τῆς οὐσιαστικῆς δημιουργίας τοῦ ἀλφαβήτου

ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες. Σ' αὐτὸ — καὶ ὄχι στὴν πρωτιά — ἔγκειται ἡ μεγάλη προσφορά τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ αὐτὰ εἶναι ψιλὰ γράμματα γιὰ τὸν ἀδαῆ τελεκενολόγο τοῦ City.

Αὐτὸς πρέπει νὰ βγάζει καλὰ καὶ σώνει ὅτι τὰ πάντα ξεκينوῦν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Φοίνικες, Αἰγύπτιοι, Βαβυλώνιοι καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀρχαῖοι ἀνατολικοὶ λαοί, γνωστοὶ γιὰ τὸν πολιτισμὸ τους, θεωροῦνται (ρατσιαστικά) κατώτεροι σὲ πνευματικὲς ἰκανότητες λαοί, πὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ συλλάβουν τὴν ἔννοια τοῦ ἀλφαβήτου ἢ τῶν μαθηματικῶν ἢ καὶ τῶν πυραμίδων ἀκόμη, πὺ κι αὐτές (ὡ τῆς φαιδρότητος) ἀνάγονται σὲ γνήσια ἑλληνικὰ δημιουργήματα! Τὸ τί λέγεται — συνοδεῖα ἐπιτιμητικῶν μορφασμῶν καὶ βαρυντάτων χαρακτηρισμῶν — ἀπὸ τὸ εὐφάνταστο αὐτὸ ἄτομο τοῦ Τελε-City δὲν περιγράφεται.

Μὲ τὴν ἴδια παράλογη λογικὴ ἀντιμετωπίζεται ἑλληνομανῶς ἓνα μεγάλο πρόβλημα τῆς ἱστορίας τῆς γραφῆς, ἢ προέλευση τοῦ βορειοσημιτικοῦ/φοινικικοῦ ἀλφαβήτου. Γι' αὐτὴν ἔχει διατυπωθεῖ πλῆθος θεωριῶν (βαβυλωνιακὴ, ἀσσυριακὴ, χεττιτικὴ, οὐγκαριτικὴ, σουμεριακὴ κ.λ.π.) μὲ κυρίαρχη τὴν ἄποψη ὅτι συνδέεται μὲ τὴν αἰγυπτιακὴ καὶ τὴ σιναϊτικὴ γραφῆ. Ἀπομονώνοντας μιὰ παλιότερη — πολὺ προσεκτικὰ διατυπωμένη — ἄποψη τοῦ Evans ὅτι τὸ βορειοσημιτικὸ ἀλφάβητο ἔχει δεχθεῖ πιθανῶς κάποια ἔμμεση ἐπίδραση ἀπὸ τὴν κρητικὴ γραφῆ, τὴν ἱερογλυφικὴ καὶ τὴ γραμμικὴ γραφῆ Α', ὁ ἔρασι-τέχνης τοῦ Τελε-City συνάγει ὅτι τὸ φοινικικὸ ἀλφάβητο εἶναι ἑλληνικόν, ἀφοῦ σχετίζεται μὲ τὴν κρητικὴ γραφῆ, πράγμα πὺ δὲν ὑποστήριζε οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Evans, ὁ ὅποιος πιστεύει ὅτι ἡ γραμμικὴ γραφῆ Α' (πὺ δὲν ἔχει ἀναγνωσθεῖ) δὲν χρησιμοποιήθηκε κἂν γιὰ νὰ δηλώσει ἑλληνικὴ γλῶσσα! Ὡστόσο, κανεὶς δὲν θὰ ἐμέμφετο τὸν γραφικὸ αὐτὸν ὁμιλητὴ ἑλληνολογοῦντα, ἂν ὁ ἴδιος δὲν ἐλεεινολογοῦσε προκλητικὰ τοὺς ἐπιστήμονες πὺ ἔχουν ἀφιερῶσει τὴ ζωὴ τους στὰ θέματα αὐτά.

Ποῦ νὰ φανταζόταν κανεὶς ὅτι τὸ πάθος καὶ τὸ βάθος

τῆς ἑλληνικότητας πὸν πέρασε μέσα ἀπὸ τὸ μεγάλο στοχασμὸ φυσιογνωμῶν τοῦ Νεότερου Ἑλληνισμοῦ, ὅπως ὁ Ἴων Δραγούμης, ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος, ὁ Κωνσταντῖνος Τσάτσος, ὁ Παναγιώτης Κανελλόπουλος ἢ ὁ Γιώργος Σεφέρης θὰ βυθιζόταν στὴ ρηχότητα καὶ τὴν εὐτέλεια τέτοιων ἀπαράδεκτων ἐθνικιστῶν καὶ ρατσιστικῶν συλλήψεων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πὸν θὰ ἐκπέμπονται μάλιστα δημόσια ἀπὸ φιλελεύθερους τηλεοπτικούς σταθμούς.

Μία τέτοια γλῶσσα ταιριάζει εἰς οἰνόφυλα λεμβούχον, ἀλλὰ δὲν ταιριάζει εἰς καθηγητὴν πανεπιστημίου ἄξιον τοῦ τίτλου, βεβαίως.

Τὸ «*Βῆμα*» δημοκρατικώτατα φερόμενον δὲν ἐδημοσίευσε τὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποῖαν ἔδωσα στὸν προστατευόμενόν του. Δὲν πειράζει. Ἀπεναντίας παρόμοιοι συμπεριφοραὶ μὲ ἰσχυροποιοῦν ἠθικῶς, διότι μὲ τὸ νὰ ἐμποδίζουν τὴν δημοσιότητα τῆς γνώμης μου σημαίνει ὅτι τὴν φοβοῦνται. Σημαίνει ὅτι ἔχω δίκαιον.

Γεννᾶται λοιπὸν τὸ ἐρώτημα: Εἶναι δημοκρατικὸν νὰ κρύπτουν ἀπὸ τὸν λαὸν τὴν «*ἄλλην ἄποψιν*» καὶ νὰ ὑποχρεώνουν τὸν λαὸν νὰ ἀκούη μόνον τὴν «*δική τους ἄποψιν*»; Ἐπὶ πλέον ἀσφαλῶς ὅλοι συμφωνοῦν ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε ἀναπτύσσεται ἡ ἐπιστήμη δίχως ἐλευθερίαν σκέψεως.

Διαφέρω ἀπὸ τὸν κ. Μπαμπινιώτη στὴν *γνώσιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης*. Ὅταν ἐγὼ ἔγραφα βιβλία διὰ τὴν γλῶσσα καὶ τὸ ἀλφάβητόν μας, ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἔταλαντεύετο μεταξὺ τῶν ἐδρῶν τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας καὶ γλωσσολογίας καὶ τελικῶς ἀπέκτησε τὴν τελευταίαν, χάριν τῆς ὁποίας ὑπέβαλε ἑαυτὸν εἰς «*γονυκλινεῖς ἰκεσίας*» πρὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Μερεντίτου διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ψῆφον του.

Οἱ δικασταί, οἱ εἰσαγγελεῖς καὶ οἱ δικηγόροι χρησιμοποιοῦν τὴν γλῶσσα ὡς ἐργαλεῖον. Μπορῶ νὰ εἶπω τὸ ἴδιο καὶ διὰ τοὺς δημοσιογράφους. Οἱ νομικοὶ πάντως κινοῦνται στὸν χῶρον τῶν ἐννοιῶν μὲ συνέπεια συνεχῶς νὰ

καλλιεργούν την γλώσσαν. Οί δικηγόροι άγορεύουν, γράφουν, προτείνουν, παρουσιάζουν έπιχειρήματα, αναλύουν. Όμοίως οί δικασταί και οί είσαγγελείς καθημερινώς μεταχειρίζονται την γλώσσαν γραπτώς και προφορικώς με άκριβολογίαν. Έμβαθύνουν στο νόημα τών λέξεων και διατυπώνουν με σαφήνειαν είσηγήσεις, προτάσεις, σκέψεις. Με δύο λόγια οί νομικοί, περισσότερο από τούς λογοτέχνας εργάζονται επί τής γλώσσης.

Χάρις στο δικηγορικό μου έπάγγελμα και χάρις στο προσωπικό μου ένδιαφέρον άπησχολήθην με την Έλληνική γλώσσα. Έγραψα άρθρα, βιβλία και ανακοινώσεις με θέμα την γλώσσα μας και έκανα πλήθος διαλέξεων. Άπέναντι αύτής τής έκτενους εργασίας μου ό κ. Μπαμπινιώτης άπλως άντέγραψε άλλους συγγραφείς (δίχως να τούς μνημονεύη στην βιβλιογραφία, όπως τόν Σιγάλα) και ούδεμία πρωτότυπον μελέτην έδημοσίευσε. Ούδεμία ιδική του έρευνα έπαρουσίασε.

Άλλως τε ή συμβολή του στην προαγωγή τής Έλληνικής γλώσσης είναι άρνητική. Στα γραπτά του έκβαρβαρίζει και έκλατινίζει την γλώσσα μας όπως θα δείξω παρακάτω.

Διαφέρω από τόν κ. Μπαμπινιώτη στην αντίληψιν περι καθήκοντος. Δηλαδή τά βιβλία μου, αί διαλέξεις μου, τά άρθρα μου κ.τ.λ. όλα πραγματοποιούνται άνιδιοτελώς. Ζώ για ιδέας και δέν ζώ από ιδέας. Η εργασία μου άποτελεί προσφοράν, μακράν από οίονδήποτε συμφέρον οίκονομικό, πολιτικό κ.τ.λ., ούδέποτε έπεδίωξα να ίκανοποιήσω προσωπικά συμφέροντα ή φιλοδοξίας.

Τά βιβλία μου δέν έχουν δικαιώματα. Όμιλώ άνευ άμοιβής. Στο TELECITY φυσικά δέν πληρώνομαι. Άνακοινώσεις στο έξωτερικό, έκτυπώσεις, δημοσιεύσεις γίνονται δαπάναις μου. Και όλα αυτά με μοναδικόν στόχον: τόν Έλληνισμόν! Έπογραμμίζω ότι καλύπτω κενά για τά όποια κατ' άσυγχώρητον τρόπον οί διάφοροι «καθηγεταιί» άδιαφορούν. Ίδού μερικά παραδείγματα. Δέν κυ-

κλοφοροῦν στὴν Ἑλλάδα βιβλία διὰ τὸ Ἄλφάβητόν μας. Φοβερά παράλειψις τῶν ἀρμοδίων Σχολῶν. Ἐκυκλοφόρησα τὸ «Ἑλληνικὸν Ἄλφάβητον». Δὲν κυκλοφορεῖ στὴν Ἑλλάδα βιογραφία τοῦ Σωκράτους. Ἀπαράδεκτος παράλειψις. Ἐξέδωσα τὸ «Σωκράτης μπροστὰ στὸν θάνατον». Δὲν κυκλοφορεῖ στὴν Ἑλλάδα οὔτε ἓν βιβλίον διὰ τὴν μάχην τῶν Θερμοπυλῶν, τοῦ Μαραθῶνος κ.τ.λ., ἐκάλυψα ἐγὼ αὐτὸ τὸ ἐπαίσχυντο κενὸ μὲ τὴν ἔκδοσι τοῦ βιβλίου μου «Οἱ βάρβαροι» κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἀσχολοῦμαι ἐπὶ τριάκοντα ἔτη μὲ τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν, γλῶσσαν, φιλοσοφίαν καὶ γενικῶς τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν ἐκ καθήκοντος καὶ οὐχὶ ἐξ ἐπαγγέλματος. Δι' αὐτὸ π.χ. τὰ βιβλία μου μπορεῖ νὰ τὰ ἐκδίδη ὅποιος θέλει καὶ ἐλευθέρως νὰ ἀναδημοσιεύουν ὅτιδήποτε θέλουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι. Τὰ λεγόμενα «ἀποκλειστικὰ δικαιώματα» ἢ «ἀπαγορεύεται ἢ ἀναδημοσίευσις ὄλου ἢ μέρους κ.τ.λ. ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τοῦ συγγραφέως» κ.τ.λ. δὲν εὐρίσκονται σημειωμένα στὰ βιβλία μου.

Ἀντιθέτως ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἔχει ἐπάγγελμα αὐτὸ πού ἐγὼ θεωρῶ καθῆκον.

Διαφέρω ἀπὸ τὸν κ. Μπαμπινιώτη *στό ἦθος*. Πάντοτε ὑπῆρξα συνεπής στὰ ἰδανικά μου. Καλὰ ἢ κακὰ. Οὐδέποτε μετεπήδησα ἀπὸ τὸν ἓναν ἰδεολογικὸν χῶρον στὸν ἄλλον. Ἀντιθέτως ὁ κ. Μπαμπινιώτης πού τώρα παριστάνει τὴν ὑπερδημοκράτη καὶ μὲ κατηγορεῖ γιὰ χουντικό, φασίστα κ.τ.λ. ἔγινε καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιον ἐπὶ 21ης Ἀπριλίου. Ἦτο ἀποδεκτὸς ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸν καθεστῶς καὶ ἀνερριχήθη στὴν Πανεπιστημιακὴν ἔδραν μὲ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Σπουδαστικοῦ Τμήματος τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, διότι ἂν δὲ σὲ ἐνέκρινε ἢ Ἀσφάλεια δὲν ἐγένεσο καθηγητὴς. Ὅταν ἄλλοι καθηγηταί, ὅπως ὁ κ. Μαγκάκης, παρητοῦντο ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον διαφωνοῦντες μὲ τὴν 21ην Ἀπριλίου, ὅταν ἄλλοι καθηγηταὶ ἐδιώκοντο ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου, τότε ἀκριβῶς ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἐφρόντιζε νὰ «ἐκλεγῆ» καθηγητὴς. Ἀπορῶ πῶς οἱ

ἀντιστασιακοὶ καθηγηταὶ τὸν ἀνέχονται καὶ πῶς οἱ φοιτηταὶ δὲν τὸν καταγγέλλουν.

Δέχομαι τὸν ὁποιονδήποτε ἰδεολόγον. Ὁ φασίστας, ὁ δημοκράτης, ὁ κομμουνιστής, ὁ ἀναρχικὸς κ.τ.λ., ὅταν εἶναι ἀγνὸς ἰδεολόγος ἔχει τὴν ἐκτίμησί μου, ἀσχέτως ἐὰν συμφωνῶ μαζί του. Δὲν δέχομαι ἐκεῖνον ποὺ ἀλλάζει ἰδέας ἀναλόγως μὲ τὰ συμφέροντά του. Δὲν δέχομαι ἐκεῖνον ποὺ ὅταν οἱ ἄλλοι ἀγωνίζονται γιὰ ἰδανικὰ ἐξασφαλίζει τὴν σταδιοδρομίαν του, ὅπως ἀκριβῶς ἔπραξε ὁ κ. Μπαμπινιώτης, ὁ ὁποῖος κατόπιν αὐτοανεκηρύχθη εἰς ὄψιμον κατήγορον τῆς δικτατορίας. Τὶ ἐκάνετε, κ. Μπαμπινιώτη, ἐναντίον τῆς δικτατορίας; Τὴν ἐπολεμήσατε μόνον ἀφοῦ ἔπρεσε. Τὶ ἠρωϊσμός! Τὶ ἦθος! Τὶ ἀγωνιστικὸν παράδειγμα στοὺς νέους!

Ὅπωςδήποτε ὁ κ. Μπαμπινιώτης διακρίνεται ἀπὸ σταθερότητα φρονημάτων, ἀφοῦ πάντοτε εἶναι μὲ τὸν ἐκαστοτε κρατοῦντα.

Διαφέρω ἀπὸ τὸν κ. Μπαμπινιώτη στὴν ἐπιστημονικὴν ἀντίληψιν περὶ ἐλευθέρου διαλόγου. Ὅτιδήποτε ὑποστηρίζω τὸ θέτω ὑπὸ τὴν κρίσιν τῶν ἄλλων, δέχομαι νὰ συζητήσω τὴν διαφορετικὴν ἄποψιν καὶ νὰ πείσω ἢ νὰ πεισθῶ. Διότι ἔτσι ἀκριβῶς ἐπιβάλλει ὁ ἐπιστημονικὸς τρόπος σκέψεως καὶ λήψεως ἀποφάσεως. Ἀντιθέτως ὁ κ. Μπαμπινιώτης καὶ οἱ ὅμοιοί του ἀρνοῦνται τὸν διάλογον. Τὸ εἶπαμε καὶ θὰ ἐπαναλάβωμεν ὅτι οἱ ἰνδοευρωπαϊσταί-φοινικισταὶ δογματίζουν, πρᾶγμα τελείως ἀντεπιστημονικόν.

Στὰς ἐκδόσεις ποὺ ἔκανα διὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον περιέλαβα ὅλα τὰ ἄρθρα τοῦ κ. Μπαμπινιώτη ἐναντίον μου. Ἀκόμη καὶ τὰ ὑβριστικά. Ἀπέδειξα ἔτσι ὅτι δὲν ἔχω κάτι νὰ κρύψω, ὅτι δὲν ἔχω κάτι νὰ φοβηθῶ. Ἐνῶ οἱ ἀντίπαλοί μας προσπαθοῦν νὰ μᾶς ἀντιμετωπίσουν μὲ τὴν ἀποσιώπησι, παραπληροφόρησι καὶ φυσικὰ μὲ τὴν ἐξουσιαστικὴ ἐπιβολή. Ἐφθασαν μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου αὐτοὶ οἱ τάχα δημοκράται νὰ λογοκρίνουν

μαθητικὰς ἔφημερίδας μὲ τὸ μεσαιωνικὸ αἰτιολογικὸ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται οἱ μαθηταὶ νὰ ἔχουν ἀντίθετον ἄποψιν ἀπὸ τὰ σχολικὰ βιβλία.

Ἡ ἀπουσία τῆς ἐλευθερίας στὴν ἔρευνα καὶ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἀμφισβητήσεως δεικνύουν νοοτροπίαν καισαροπαπικὴν ἀσύμφωνον πρὸς τὸ ἀνήσυχον Ἑλληνικὸν πνεῦμα τῆς συνεχοῦς ἀναζητήσεως.

Ἡ πνευματικὴ ἐλευθερία, ὑπέρτατον δημιούργημα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, προϋποθέτει ὠρισμένην ποιότητα ἀνθρώπων, τὴν ὁποίαν προφανῶς δὲν διαθέτουν οἱ μισέλληνες φοινικισταί.

Ὅμως τοὺς ἔχουν καταλάβει ὅλοι. Ἰδίως οἱ μαθηταί-φοιτηταί, οἱ ὅποιοι εὐλόγως ἀποροῦν πὺ κάποιος «καθηγητής» τοὺς ἀρνεῖται τὴν δημοσίαν συζήτησιν.

Ἀπὸ παντοῦ φθάνουν διαμαρτυρίαι, ἰδίως ἐκ μέρους φοιτητῶν καὶ μαθητῶν, διὰ τὸ ζήτημα τῶν Ἰνδοευρωπαϊῶν καὶ φοινικιστῶν. Στὴν Σχολὴ Εὐελπίδων, ὅταν ὠμίλησε ὁ κ. Μπαμπινιώτης περὶ Ἰνδοευρωπαϊῶν ἀπεδοκιμάσθη. Στὰ πανεπιστήμια οἱ φοιτηταὶ ζητοῦν ἐπιστημονικὴ τεκμηρίωσι, γιὰ τοὺς Ἰνδοευρωπαίους. Δὲν τὴν ἔχουν καὶ ἀρνοῦνται νὰ δεχθοῦν μίαν αὐθαίρετον ἄποψιν. Στὰ σχολεῖα οἱ μαθηταὶ τὰ ἴδια. Πρὸ παντὸς οἱ δάσκαλοι καὶ οἱ καθηγηταί, παρὰ τὰς αὐστηρὰς ὁδηγίας, ἐκφράζουν τὴν διαφωνία τους ἢ τὸ ὀλιγώτερον διδάσκουν καὶ τὴν ἄλλην ἄποψιν. Ἀξιοσημείωτον εἶναι ὅτι οἱ καθηγηταὶ τῶν πανεπιστημίων δὲν ἐμφανίζονται στὴν τηλεόρασι, γιὰ νὰ ὑπερασπίσθουν τὸν φοινικισμό καὶ τοὺς Ἰνδοευρωπαίους.

Ὅταν ρίξετε μία πέτρα εἰς κάποιον τέλμα θὰ ἀκούσετε τοὺς βατράχους νὰ κροάζουν. Στὴν προκειμένη περίπτωσι ἐρρίξαμε πέτρα στὸ τέλμα τοῦ Ἰνδοευρωπαϊσμοῦ καὶ ἀνησυχήσαμε τὸν μοναδικόν της βάτραχον, ὁ ὅποιος κατακόκκινος καὶ ἀλλόφρων τρέχει ἀπὸ τὴν μία τηλεόρασι στὴν ἄλλη καὶ κροάζει ὑπὲρ τῶν Φοινίκων. Ἄξιος ὁ μισθός του.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν δημόσιον διάλογον οἱ μισέλληνες στὰ βιβλία πὸ ἐπιβάλλουν στὴν ἐκπαίδευσιν ἀποκρύπτουν δολίως τὰς ἀντιθέτους ἀπὸ τὰς ἰδικὰς τῶν γνώμας. Ἐπὶ παραδείγματι ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἀποφεύγει συστηματικὰ νὰ ἀναφέρῃ τὰς ἀπόψεις τῶν ἐπιφανῶν ἐπιστημόνων, ὅπως τοῦ Ντυσώ, Μπίρτ κ.τ.λ., διότι δὲν θέλει νὰ πληροφορηθῶν οἱ φοιτηταὶ ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλη γνώμη ἀπὸ ἐκείνην πὸ πεισματωδῶς αὐτὸς διδάσκει.

Τὸ νὰ ἀκούγεται ἡ ἄλλη ἄποψι σημαίνει, ὅτι σεβόμεθα τὴν ἀντικειμενικότητα καὶ τὴν καλοπιστία. Ἐπὶ παραδείγματι ἡ Μαρία Τζάνη («Θέματα κοινωνιολογίας τῆς παιδείας» ἐκδ. «Γρηγόρη», Ἄθ. 1986, σελ. 12) ἀκολουθεῖ τὴν ὁδὸν πὸ ἐπιβάλλει τὸ ἐπιστημονικὸν ἤθος. Γράφει:

Σ' αὐτὴ τὴν ποιοτικὴ διαφοροποίηση, θὰ συμβάλεῖ καταλυτικὰ ἡ ἀνακάλυψη τοῦ ἀλφαβήτου. Εἴτε ἀποδεχθοῦμε τὴ θεωρία τῆς ἀνακάλυψης τοῦ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, εἴτε τὴν ἄλλη θεωρία πὸ ἰσχυρίζεται ὅτι αὐτοὶ τὸ πῆραν ἀπὸ τοὺς Φοίνικες καὶ τοῦ ἔδωσαν τὴν τελικὴ του διαμόρφωση, γεγονὸς εἶναι ὅτι στὰ χέρια τῶν Ἑλλήνων, τὸ ἀλφάβητο γίνεται ἐργαλεῖο διανοητικῆς καὶ συναισθηματικῆς ἀφύπνισης, μέσο πολιτιστικῆς δημιουργίας.

Ἀντιθέτως οἱ Μπαμπινιώτηδες ἀποσιωποῦν τὴν ἄλλην ἄποψιν καὶ δι' αὐτὸ εἶναι τοῦλάχιστον ὑποπτοί. Στὰ πανεπιστήμια καὶ στὰ σχολικὰ βιβλία δὲν ἀναφέρεται κἂν ἡ ἄλλη ἄποψις, διότι ἔτσι ἐπιθυμοῦν οἱ ἀλλόφυλοι ἐλεγκταὶ (Σαπίρο, Ρουσέλ, Κοέν κ.λπ.) τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας.

Στὴν «Συνοπτικὴ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας» (Ἄθ. 1985, σελ. 19) ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἔχει κεφάλαιον ὑπὸ τὸν ἀδόκιμον τίτλον «Ἐπιστημονικὴ γλωσσολογία». Ἡ γλωσσολογία ἂν δὲν εἶναι ἐπιστήμη δὲν εἶναι καὶ γλωσσολογία. Ὅπως δὲν ὁμιλεῖ κάποιος γιὰ ἐπιστημονικὰ μαθηματικά ἢ ἐπιστημονικὴ ἰατρικὴ κ.λπ., διότι μαθηματι-

κά, ιατρική κ.λπ. ύπονοοῦν τὴν ἐπιστήμη. Τέλος πάντων στὸ κεφάλαιο αὐτὸ ἀναφέρεται στὴν «κοινὴ μητέρα γλῶσσα» καὶ γράφει:

«Τὸ 1786 ὁ Sir WILLIAM JONES, ἄγγλος δικαστὴς στὶς Ἰνδίες, ἔγραφε (*The third anniversary discourse, On the Hindus, Works I (1799), 19-34* [= LEHMANN 1967, *A reader in 19th century Historical Indo-European Linguistics*, σ. 15]) τὰ ἐξῆς: «Ἡ Σανσκριτικὴ γλῶσσα, ἀσχέτως τοῦ πόσο παλιὰ εἶναι, ἔχει θαυμάσια δομὴ. Εἶναι πληρέστερη τῆς Ἑλληνικῆς, πλουσιότερη τῆς Λατινικῆς καὶ ὑπερβάλλει καὶ τὶς δύο σὲ ἐκφραστικὴ λεπτότητα. Ἐν τούτοις, τόσο ὡς πρὸς τὶς ρίζες τῶν λέξεων ὅσο καὶ ὡς πρὸς τοὺς γραμματικοὺς τύπους, συγγενεῖ στενὰ μ' αὐτές, μέχρι σημείου ὥστε νὰ ἀποκλείεται ἡ ἀπλὴ σύμπτωση. Τόσο ἔντονη εἶναι ἡ συγγένεια αὐτὴ ὥστε δὲν μπορούμε νὰ μελετήσουμε τὶς τρεῖς αὐτὲς γλῶσσες, χωρὶς νὰ πεισθοῦμε ὅτι προῆλθαν καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ μιὰ κοινὴ πηγὴ, πὺ δὲν ὑπάρχει πλέον. Παρόμοιοι — ἂν ὄχι ἐξίσου πειστικοὶ — λόγοι ὀδηγοῦν νὰ δεχθοῦμε ὅτι καὶ ἡ Γοθτικὴ καὶ ἡ Κελτικὴ, μολοντί ἔχουν ἀναμειχθῆ μὲ ἄλλες γλῶσσες, ἔχουν τὴν ἴδια προέλευσι μὲ τὴ Σανσκριτικὴ. Στὴν ἴδια οἰκογένεια φαίνεται νὰ ἀνήκη καὶ ἡ ἀρχαία Περσικὴ.

Στὸ παλιὸ αὐτὸ δημοσίευμα ἔχουμε ἤδη τὸν πυρῆνα τῆς λεγομένης ἰνδοευρωπαϊκῆς θεωρίας. Ὁ Sir WILLIAM JONES εἶναι ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος διεπίστωσε τὴν συγγένεια μεταξὺ Σανσκριτικῆς, Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς κ.ἄ., διατυπώνοντας τὴν ὑπόθεσι ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ γλῶσσες πρέπει νὰ προῆλθαν ἀπὸ μιὰ κοινὴ μητέρα γλῶσσα.

Συγκριτικὴ γραμματικὴ: FR. von SCHLEGEL

Ἐν συνεχείᾳ (τὸ 1808) ὁ Γερμανὸς FRIEDRICH von SCHLEGEL δημοσίευσε τὸ ἔργο «*Über die Sprache und die Wiesheit der Indier*» («Ἐπὶ τῆς γλώσσας καὶ τῆς

σοφίας τῶν Ἰνδῶν»). Σ' αὐτὸ γίνεται γιὰ πρώτη φορὰ λόγος περὶ «συγκριτικῆς γραμματικῆς» τῶν συγγενῶν γλωσσῶν, πού θὰ πρέπει νὰ στηριχθῆ ἐπὶ ἐπιστημονικῶν κριτηρίων. Στὸ ἴδιο ἔργο ἐπιχειρεῖται ἡ σύνταξι συγκριτικῆς γραμματικῆς, διὰ συγκρίσεως τῆς γραμματικῆς δομῆς συγγενῶν γλωσσῶν (Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, Γερμανικῆς, Σανσκριτικῆς) καὶ προσαγωγῆς ἐπιχειρημάτων περὶ τῆς συγγενείας καὶ κοινῆς καταγωγῆς τους. Ἡ σύγκρισις περιορίζεται μόνο στὴν κλίσι, τονίζε-ται δὲ ἡ ἀνάγκη ἱστορικῆς ἐπίσης ἔρευνας τῶν γλωσσῶν.

FR. BOPP: Ὁ ἰδρυτὴς τῆς συγκριτικῆς γλωσσολογίας

Τὸ 1816 ὁ FRANZ BOPP, ὁ ἰδρυτὴς τῆς λεγομένης συγκριτικῆς γλωσσολογίας, δημοσίευσε ἑκτενὲς ἔργο ὑπὸ τὸν τίτλο «Ἐπὶ τοῦ κλιτικοῦ συστήματος τῆς Σανσκριτικῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ τῆς Ἑλληνικῆς, Λατινικῆς, Περσικῆς καὶ Γερμανικῆς». Στὸ ἔργο αὐτὸ γίνεται ἡ ἀ' συστηματικὴ, συγκριτικὴ ἔρευνα καὶ ἀποδεικνύεται ἡ γενετικὴ σχέσι τῶν ΙΕ γλωσσῶν, τόσο στὴν γραμματικὴ τους δομὴ ὅσο καὶ στὸ λεξιλόγιο».

Ὅπως προκύπτει ἐκ τῶν ἀνωτέρω καὶ ὅπως ἀκριβῶς διδάσκει ὁ κ. Μπαμπινιώτης οἱ Jones, Schlegel καὶ τέλος ὁ Bopp ἐθεμελίωσαν τὴν θεωρίαν τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ. Ἐμελέτησαν καὶ συνέκριναν τὰ Ἑλληνικά, Λατινικά, Ἰνδικά, Γερμανικά κ.τ.λ., ἀνεῦρον κοινάς, ὁμοίας λέξεις καὶ συνεπέραναν ὅτι αἱ γλῶσσαι πού τὰς περιέχουν προέρχονται γενετικῶς ἀπὸ μίαν ἄλλην γλῶσσαν πού συμβατικῶς ὠνόμασαν ἰνδοευρωπαϊκὴν, Ἰνδογερμανικὴν (οἱ Γερμανοὶ) ἢ Ἰαπετικὴν (οἱ Ἕλληνες διὰ τοῦ Χατζιδάκη).

Τὸ λογικὸν βεβαίως εἶναι ὅτι ὅταν ἔχωμεν ὁμοίας λέξεις εἰς διαφόρους γλῶσσας νὰ δεχθῶμεν ὅτι γενετικῶς αἱ γλῶσσαι αὐταὶ προῆλθον ἐκ τῆς ἀρχαιοτέρας των. Δηλαδή τὸ ἀγγλικὸν father, τὸ γερμανικὸν Vater, τὸ λατινικὸν

patet προέρχονται από το προϋπάρχον αυτών πανάρχαιον Ἑλληνικὸν πατήρ. Πράγματι κατὰ ποίαν ἔννοιαν ἐπιστημονικῆς μεθοδολογίας συγκρίνουν ἀνισοχρόνους γλῶσσας καὶ ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ π.χ. γερμανικὸν Vater καὶ τὸ Ἑλληνικὸν πατήρ προέρχονται ἀπὸ κάποια τρίτη κοινὴ γλῶσσα μητέρα. Ἐνῶ ἀληθῶς τὸ Vater προέρχεται ὄχι ἀπὸ τρίτη κοινὴ γλῶσσα-μητέρα, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ Ἑλληνικά. Τὰ ἴδια καὶ μὲ τὰ Λατινικά, Περσικά, Ἰνδικὰ κ.τ.λ. Ὅσαι λέξεις τῶν εἶναι κοινὰ προέρχονται ἀπὸ τὰ Ἑλληνικά.

Πρῶτος ὁ ὁποῖος ὑπεστήριξε τὴν ἄποψιν, ὅτι τὰ Ἰνδικά, Περσικά κ.τ.λ. προέρχονται ἀπὸ τὰ Ἑλληνικά, ὑπῆρξε ὁ ἐπιφανὴς ἀνατολιστὴς Θεόφιλος Μπάγιερ (1694-1738), τὸν ὁποῖον ΣΚΟΠΙΜΩΣ δὲν μνημονεύουν, διότι αὐτὸ προβάλλει τὸν Ἑλληνισμὸ καὶ οἱ μισέλληνες ἐγχώριοι καὶ ξένοι δὲν θέλουν.

Ὁ Μπάγιερ ἀπεφάνθη καὶ ἐδημοσίευσε στὰ πρακτικὰ τῆς Ἀκαδημίας τῆς Πετροπόλεως τὸ 1732 (τόμος Γ) ὅτι τὰ Ἰνδικά, Περσικά, Ἑλληνικά ἔχουν ὁμοιότητας ὀφειλομένας στὴν Ἑλληνικὴν ἐπίδρασιν.

Μέτ' ὀλίγον οἱ μισέλληνες ἀντέδρασαν στὴν γνώμην τοῦ Μπάγιερ. Ἀντὶ νὰ δεχθοῦν τὴν «Ἑλληνικὴν ἐπίδρασιν» ἐφεύραν τὴν ὑπόθεσιν (ἀπάτη, μῦθος) τῶν ἰνδοευρωπαίων. Εἶπαν, λοιπόν, ὅτι δὲν εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ ἢ μητέρα γλῶσσα, ἀλλὰ ἡ ἰνδοευρωπαϊκὴ, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς οὐδέποτε ὠμίλησε.

Ἔτσι παρουσιάζεται ὡς γλωσσολόγος ὁ Ἰησουίτης Coeurdoux τὸ 1767. Κατόπιν ὁ Ἄγγλος δικαστὴς Jones τὸ 1786 καὶ τέλος ὁ κακομιμητὴς τοῦ Bayer, Borp, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ὅπως γράφει ὁ κ. Μπαμπινιώτης «ιδρυτὴς τῆς λεγομένης συγκριτικῆς γλωσσολογίας» (ἐνθ. ἄνωτ. σελ. 20). Πραγματικὸς πρῶτος ἰδρυτὴς τῆς συγκριτικῆς γλωσσολογίας εἶναι ὁ Μπάγιερ, ἀφοῦ πρῶτος αὐτὸς στοὺς νεωτέρους χρόνους ἔκανε συγκριτικὰς μελέτας ἐπὶ γλωσσῶν.

Ὁ ἰνδοευρωπαϊσμός διαγράφει τροχιάν ἀπὸ Ἰησουίτην, δικαστήν, κακὸν ἀντιγραφέα καὶ συνεχίζεται μετὰ τοὺς ἰδικούς μας ψευδοεπιστήμονας γλωσσολόγους, ποὺ ἀποσιωποῦν τὸν Μπάγιερ καὶ τὰς θέσεις του, διότι τοὺς ἐνοχλεῖ ἡ γνώμη τοῦ μεγάλου γλωσσολόγου-ἀνατολιστοῦ, τὴν ὁποίαν θεωροῦν ἐσφαλμένην!

Ἴδου ἓν διαφωτιστικὸν παράδειγμα εἰλημμένον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς «Μεγάλης Ἐγκυκλοπαιδείας (τόμος ΚΑ, σελ. 530), ὅπου ὁ Ἕλληνας γλωσσολόγος Γ. Ἀναγνωστόπουλος ἀπορρίπτει (ἀναιτιολογητῶς βεβαίως) τὴν «Ἑλληνικὴν ἐπίδρασιν» ποὺ ἀπέδειξε ὁ Μπάγιερ:

«Πρῶτος, καθ' ὅσον γνωρίζω, ὁ Θεόφιλος Bayer (1694-1738) παρετήρησε τὴν εἰς τινὰ (καὶ μάλιστα εἰς τὰ ἀριθμητικὰ) ὁμοίότητα τῆς Ἰνδικῆς, περσικῆς καὶ ἑλληνικῆς, ἀλλ' ἀπέδωκεν αὐτὴν — ὅλως ἐσφαλμένως — εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἑλληνικῆς, ἐπίδρασιν ἐξασκηθεῖσαν, ὡς ἐνόμιζε, κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς Περσίας, Βακτριανῆς καὶ Πενταποταμίας (Πεντζάπ) κυριαρχίαν τῶν Ἑλληνομακεδόνων. Ὁρθότερον ἀπεφάνθη περὶ τῆς σχέσεως τῶν εἰρημένων γλωσσῶν ὁ ἰησουίτης Coeurdoux».

«Ὅλως ἐσφαλμένως» λοιπὸν ὁ Μπάγιερ ποὺ ὑπεστήριξε τὴν «Ἑλληνικὴν ἐπίδρασιν» καὶ «ὀρθότερον ἀπεφάνθη ὁ Ἰησουίτης...». Τὶ νὰ σχολιάσω;

Τὸ ποῖος ἦτο ὁ Μπάγιερ τὸ διαβάζομεν στὴν ἴδια ἔγκυκλοπαιδείαν (τόμος ΙΖ, σελ. 553):

Μπάϋερ (Bayer), Θεόφιλος-Σίγκφριντ. Εἷς τῶν διαπρεπεστάτων ἀνατολιστῶν τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος. Ἐγεννήθη ἐν Καινιξβέργῃ τῆς Γερμανίας τῷ 1694 καὶ ἀπέθανε τὸ 1738. Διὰ τῆς ἐν τῷ τρίτῳ τόμῳ τῶν πρακτικῶν τῆς Ἀκαδημίας τῆς Πετροπόλεως δημοσιευθείσης (1732) περὶ τῆς θιβητικῆς γλώσσης πραγματείας του διεφώτισε τὰ μάλιστα τὴν τέως ἀπρόσιτον σχεδὸν εἰς τὴν

ἐπιστήμην ἀσιατικὴν ταύτην γλῶσσαν, διὰ δὲ τῶν συγκριτικῶν μελετῶν του ἀνεκάλυψε τὴν εἰς τινὰ μέρη τῆς γραμματικῆς των (ἰδίως τὰ ἀριθμητικὰ) ὁμοιότητα τῆς Ἰνδικῆς, τῆς περσικῆς καὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ οὕτως ἔγινεν ὁ πρόδρομος τοῦ διασήμου Μπόπ. Ἀλλὰ τὸ πόρισμα, εἰς τὸ ὁποῖον κατέληξεν ὁ Μπάυερ ἐκ τῶν ρηθισῶν συγκριτικῶν μελετῶν του, ὅτι δηλαδὴ ἡ ὁμοιότης αὕτη ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, διὰ τῆς ἑλληνομακεδονικῆς κυριαρχίας ἐπὶ τοῦ Ἰρὰν καὶ τῆς Βακτριανῆς (Bayer, «*Historia regni Graecorum Bactriani*», σ. 112), ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι ἐντελῶς ἐσφαλμένον.

Τὸ διατὶ τὸ πόρισμα τοῦ Μπάγιερ ἀπεδείχθη ἐντελῶς ἐσφαλμένον καὶ πῶς καὶ ποῖος τὸ ἀπέδειξε δὲν μᾶς τὸ λέγουν. Πάντως κατὰ τὴν γνώμην τους ὁ «*διαπρεπέστατος ἀνατολιστής*» (ὅπως τὸν ἀποκαλοῦν) σφάλει καὶ ἔχει δίκαιον ὁ Ἄγγλος δικαστής!!! Θὰ σημειώσωμεν τέλος ὅτι ὁ Μπάγιερ ἐδίδασκε τὴν ἱστορίαν τῶν λαῶν τῆς Ἑγγύς καὶ Ἄπω Ἀνατολῆς στὴν Πετρούπολιν, ἔγραψε σπουδαῖα ἔργα ὅπως: «*Ἱστορία τῆς Ὀσροηνῆς Ἐδέσεως*», «*Σινικὸν Μουσεῖον*» καὶ ἠσχολήθη ἰδιαιτέρως μὲ τὴν ἐπιρροὴ τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τῆς Βακτριανῆς, Περσίας μέχρι τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Κίνας.

Αὐτὸν τὸν ἐπιστήμονα οἱ «Ἕλληνες γλωσσολόγοι» δὲν τὸν παρουσιάζουν κατὰ τὴν παγίαν τακτικὴν των τῆς ἀποσιωπήσεως πάσης ἀντιθέτου γνώμης. Ὅμως ἀναγκάζονται νὰ παραδεχθῶν ὅτι εἶναι «*διαπρεπέστατος*» καὶ πρόδρομος τοῦ Μπόπ. Κάτι εἶναι καὶ αὐτό...

Ἔτσι ἐξεκίνησε ἡ ἀπάτη τῶν ἰνδοευρωπαϊῶν. Γράφονται βιβλία κ.τ.λ. μὲ σκοπὸ νὰ ἀποκρύψουν τὴν «Ἑλληνικὴν ἐπίδρασιν» καὶ στὴν θέσιν τῆς νὰ βάλουν τὸ φάντασμα τῆς ἰνδοευρωπαϊκῆς γλώσσης. Ἄρκετοὶ καλόπιστοι ἐπιστήμονες παρεσύρθησαν καὶ δίχως νὰ ἐξετάσουν προσωπικῶς τὸ ζήτημα, ἀπλῶς ἐπανέλαβαν ὅσα αὐθαιρέτως

εἶπαν οἱ ἐγκάθετοι τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ. Ὅσοι ἐπιστήμονες ἐμελέτησαν τὸ ζήτημα, ἀμέσως διεφώνησαν, ἀλλὰ ὁ ἰνδοευρωπαϊσμός ὑποκινούμενος ἀπὸ ὑπόπτους μισελληνικούς κύκλους εἶχεν ἤδη ἐπιβληθῆ στὴν παιδεία μὲ τὰς γνωστὰς συνεπείας.

Ἔστω καὶ τώρα. Παρὰ τὸ κακὸ πὸ ἐγινε ζητοῦμε ἀναθεώρησι καὶ ἀποκατάστασι τῆς ἀληθείας.

Ὁ ἐπιστήμων δὲν πρέπει νὰ κατευθύνεται στὰ ζητήματα τῆς ἐπιστήμης ἀπὸ τὰς ἀποφάσεις τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας. Ἡ ἐπιστήμη δὲν διατάσσεται. Καὶ ἂν διαταχθῆ, δὲν ὑπακούει, ἐὰν θέλη νὰ λέγεται ἐπιστήμη καὶ νὰ μὴ ξεπέση στὴν ὑπηρεσία συμφερόντων.

Βλέπω τὴν «*Θεωρητικὴ Γλωσσολογία*» τοῦ κ. Μπαμπινιώτη (ἔκδοσις 1980), μὲ τὴν ἔνδειξι «*Copyright Γ. Μπαμπινιώτη*»! ἢ ὅποια κατὰ τὸν μετριόφρονα συγγραφέα εἶναι «*τὸ πρῶτο εἰδικό, ἐκτενές, συστηματικὸ ἔργο θεωρητικῆς γλωσσολογίας στὸν τόπο μας*» (τρίζουν τὰ κόκκαλα τοῦ Χατζηδάκη). Αὐτὸ λοιπὸν τὸ περισπούδαστον βιβλίον γλωσσολογίας εἶναι γραμμένο εἰς γλῶσσαν, πὸ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἀγνοεῖ τὴν ὀρθὴν Ἑλληνικὴν εἴτε δημοτικὴν, εἴτε καθαρεύουσαν, εἴτε καθομιλουμένην.

Δὲν πρόκειται νὰ εἰρωνευθῶ τὸν κ. Μπαμπινιώτη, πὸ γράφει «*διάρθωσι*» καὶ «*διάρθρωσι*» («*Θεωρητικὴ Γλωσσολογία*» σελ. 27) οὔτε πὸ τὸ *indogermanischen* μεταφράζει εἰς «*ἰνδοευρωπαϊκός*» («*Συνοπτικὴ ἱστορία Ἑλ. γλ.*» σελ. 21) οὔτε ἄλλα πὸ μποροῦν νὰ ἀποδοθοῦν εἰς ἀβλεψίας ἢ τυπογραφικὰ λάθη. Θὰ σταματήσω εἰς οὐσιώδη σφάλματα.

1. Κατ' ἀρχὴν ὁ κ. Μπαμπινιώτης γράφει στὸ πολυτονικόν, μὲ ὀξειάς, περισπωμένας κ.τ.λ. Διότι τότε ἡ ἐξουσία ἐδέχετο τὰ πνεύματα καὶ τοὺς τόνους καὶ ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἠκολούθει πιστῶς τὰ κρατοῦντα. Μετὰ ἡ ἐξουσία καθιερώνει τὸ μονοτονικὸ καὶ ἀμέσως ὁ πειθαρχικός «ἐπιστήμων» Μπαμπινιώτης ὑποτάσσεται στὸ ἐξουσια-

στικό κατεστημένο και στο βιβλίο του «Συνοπτική ιστορία της Έλληνικής γλώσσας» (Αθ. 1985) ακολουθεί το μονοτονικό σύστημα και αποχαιρετᾶ τὰς περισπωμένας και τὰς ψιλὰς κ.τ.λ. Διατηρεῖ πάντως τὴν ὑποτακτικὴν (!) καὶ τὴν δασείαν (!!).

2. Στὰ παραθετικά ἐξακολουθεῖ νὰ ἀμφιταλαντεύεται. Στὸ πρῶτο βιβλίο διαβάζομεν «γενικώτερα» κ.τ.λ. (σελ. 7), στὸ δεύτερο διαβάζομεν «γενικότερη» (σελ. 3). Τελικὰ ὁ «μακροχρονίως ἐνασχοληθεῖς μὲ τὰ προβλήματα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας» ἀκόμη δὲν ἀπεφάσισε ἂν τὰ συγκριτικά θὰ τὰ γράφῃ μὲ ω ἢ μὲ ο, πὺν βάζει εἰς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ παραθετικά, ἐνῶ στὸ πρῶτο βιβλίο ἔβαζε τὸ ω, ὅπου ἔπρεπε.

3. Στὸ πρῶτο βιβλίο ὁ δημοτικιστὴς κ. Μπαμπινιώτης γράφει: «μαθητάς» (σελ. 6), «φοιτητάς» (σελ. 9), μετὰ ὅμως ἐνθυμεῖται τὴν δημοτικὴν καὶ γράφει: «δομιστές» (σελ. 13) κ.τ.λ.

4. Κατόπιν στὸ πρῶτο βιβλίου γράφει: «χρειάστηκε» (σελ. 8) καὶ στὴν ἴδια σελίδα «χρειάσθηκε». Ἔχομεν λοιπὸν κατὰ βούλησιν πότε τ καὶ πότε θ.

5. Ὁ διαπρεπὴς γλωσσολόγος συγγέει τὰς ρηματικὰς αὐξήσεις μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γράφῃ «διεπίστωσε» (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 8) μὲ αὐξῆσι, ἀλλὰ καὶ «ἀντιμετώπισε» (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 11) δίχως αὐξῆσι κ.τ.λ.

6. Μπερδεύει καὶ τὰς καταλήξεις π.χ. «τῆς γλώσσας» (σελ. 8), ἀλλὰ τῆς «ἐρεῦνης» (σελ. 11) καὶ ὄχι τῆς ἔρευνας.

7. Ἐν συνεχείᾳ ὁ δημοτικιστὴς μας πνίγεται εἰς τύπους τῆς καθαρευούσης π.χ. «ἐπιβεβλημένη» (σελ. 8), «δεδομένο» (σελ. 8), «διακεκριμένη» (σελ. 9), «πεπερασμένο» (σελ. 27).

8. Χάος ἐπίσης καὶ στὴν ὑποτακτικὴν, τὴν ὁποῖαν ὁ ἐπιφανὴς γλωσσολόγος χρησιμοποιεῖ π.χ. γράφει: «νὰ ἀναπτύσσονται» (σελ. 5), «νὰ ἀναφερώμαστε» (σελ. 12) καὶ στὴν ἴδια σελίδα «νὰ πληροφορήσουμε», «ν' ἀποφύγουμε» κ.τ.λ.

9. Ὁ δημοτικιστὴς μας χρησιμοποιεῖ στὴν ἴδια λέξει ἀρχὴν καθαρευούσης καὶ κατάληξιν δημοτικῆς π.χ. «ἠύξη-

μένες υποχρεώσεις» (σελ. 7), δίδων στὸν λόγον ἐμφάνισιν ζυπολήτου φέροντος ἡμίψηλον.

Τὰ λάθη τὰ γραμματικὰ καὶ τὰ συντακτικὰ εἶναι πάμπολλα καὶ ἀπαράδεκτα διὰ πρωτοετῆ φοιτητὴν, ὄχι διὰ «καθηγητὴν», πού μάλιστα θεωρεῖ τὸ βιβλίον του «πηγὴν ὑπεύθυνης πληροφορήσεως στὰ θέματα τῆς σύγχρονης θεωρίας τῆς γλώσσας»! (σελ. 8). Περιωρίσθην εἰς μερικὰς ἐπισημάνσεις, ἀλλὰ σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι στὰς ἑννέα σελίδας τοῦ προλόγου ὑπάρχει πλούσιος κῆπος λαθῶν, ἀκόμη καὶ ἐκβαρβαρισμοῦ τῆς γλώσσας μας π.χ. «ἔφτασε» (σελ. 5), «φτάσαμε» (σελ. 10), ὅπου τὸ εὔηχον γλυκὺ φθ μετατρέπεται εἰς τραχὺ φτ, ὅπως στὸ: «φτοῦ σου»..

Ὁ χειριστὴς τοῦ λόγου μπορεῖ νὰ μεταχειρίζεται ὅποιαδήποτε μορφή γλώσσας. Ἐγὼ π.χ. προτιμῶ τὴν ἀπλὴ καθαρεύουσα διὰ λόγους πού ἐξέθεσα στὸ βιβλίον μου «Ποία γλῶσσα καὶ γιατί». Δὲν ἀρνοῦμαι φυσικὰ τὴν δημοτικὴ, οὔτε τὴν καθομιλουμένην (ἀνάμεικτος καθαρεύουσα- δημοτικὴ) μὲ τὰς ὁποίας ἔχω γράψει βιβλία. Ἀπορρίπτω ὅμως ἐκείνους πού διακηρύσσουν ὅτι πρέπει νὰ γράφωμεν μόνον στὴν μία ἢ τὴν ἄλλην μορφήν γλώσσας, ἀποκλείουν τὰς ἄλλας καὶ αὐτὸ πού διακηρύσσουν τελικῶς δὲν τὸ τηροῦν. Τέτοιος εἶναι ὁ κ. Μπαμπινιώτης. Μὲ τὰς ὀλίγας προηγουμένας ἐπισημάνσεις πού ἔκανα ἀπέδειξα ὅτι δικαιοῦται νὰ ἀποκαληται ἄσχετος στὸ γλωσσικὸν ζήτημα καὶ ἐπικίνδυνος διότι:

1. Καλλιεργεῖ ψυχολογικῶς τοὺς φοιτητὰς νὰ δεχθοῦν τὸ λατινικὸν ἀλφάβητον, δι' αὐτὸ παραθέτει συνεχῶς Ἑλληνικὰς φράσεις μὲ λατινικὰ στοιχεῖα π.χ. «νέα» (σελ. 26). Στὴν βιβλιογραφία, πού παραθέτει στὸ τέλος τῆς «Θεωρητικῆς γλωσσολογίας» μᾶς πληροφορεῖ ὅτι:

«Γιὰ νὰ τηρηθῆ ἑνιαία ἀλφαβητικὴ διάταξι, τὰ ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων ἔχουν ἐνταχθῆ ἀλφαβητικῶς ἐκεῖ ὅπου ἀνήκουν κανονικῶς μεταγραμματιζόμενα

με λατινικούς χαρακτήρες (ἔτσι λ.χ. τὸ ΧΑΤΖΙΔΑΚΙΣ κατατάσσεται στὸ ΚΗ - ΚΗΑΤΖΙΔΑΚΙΣ, ὀνόματα ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ Θ- στὸ ΤΗ- κ.ο.κ.)».

Καϋμένη ΚΗΑΤΖΙΔΑΚΙ, τί σοῦ ἔμελλε νὰ πάθης...

Ἄκόμη καθιερώνει τὸν γλωσσικὸ χαιοῖσμό, ἀφοῦ ἀνακατεύει τὰ ἀλφάβητα π.χ. «*νεὰ μέθοδος*», *λόγος*», «*πεδί*» κ.τ.λ. (σελ. 26). Στὴν ἴδια σελίδα γράφει: «Ἔτσι λ.χ. ἡ φωνολογικὴ δομὴ τῆς Νεοελληνικῆς ἐπιτρέπει μεταξύ ἄλλων, στὴ ἀρχὴ τῶν λέξεων τοὺς συνδυασμούς («*φωνητικά συμπλέγματα*») *χθ- tr-* καὶ *kl-* *χθές-tria-κλέο...*».

Θαυμάστε αὐτὸ τὸ χθές!!! τῆς νεοελληνικῆς (!) φωνολογικῆς δομῆς... Ἄκόμη γράφει καὶ τρέχο!!

2. Ἐφυλάκισε τὴν γλωσσολογία στὸν ἰνδοευρωπαϊσμό, τὸν ὁποῖον ἀνεκήρυξε ἐπίκεντρο τῆς γλωσσικῆς ἐπιστήμης. Σχετικῶς γράφει:

«Πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι στρέφεται κι ἀναπτύσσεται ἡ γλωσσικὴ ἐπιστήμη, μελετώντας βάσει θεμελιωδῶν ἀρχῶν («νόμων») τίς μεταβολές στὴν ἱστορικὴ ἐξέλιξι τῶν ἐπὶ μέρους γλωσσῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀρχικὴ γλῶσσα, ἀπ' ὅπου ἀποσπάστηκαν», τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴ μητέρα γλῶσσα (ἐξ οὗ καὶ ἰνδοευρωπαϊκὴ γλωσσολογία)».

3. Πλήττει τὸν Ὅμηρον ὑποστηρίζων ὅλας τὰς ἀντεπιστημονικὰς καὶ μισελληνικὰς ἀπόψεις. Ἄκόμη ὁ κ. Μπαμπινιώτης δὲν ἔμαθε ὅτι ὑπῆρξε ὁ Ὅμηρος, ἀλλὰ πιθανολογεῖ ὅτι ἦσαν πολλοὶ οἱ συγγραφεῖς τῶν ἐπῶν. Ἀδιαντρόπως μάλιστα «*διδάσκει*» ὅτι ἡ γλῶσσα τοῦ Ὀμήρου εἶναι τεχνητὴ «*ποὺ οὐδέποτε μιλήθηκε*». Ἴδου τί γράφει («*Συνοπτικὴ ἱστορία Ἑλλ. γλ.*» σελ. 92):

«Τὰ φιλολογικὰ προβλήματα («Ὀμηρικὸ ζήτημα») τῆς γλώσσας τοῦ Ὀμήρου ἀναφέρονται, μεταξύ ἄλλων, στὸν δημιουργὸ τῶν Ἐπῶν (ἕνας ἢ περισσότεροι ποιη-

τές), στὸν χρόνο τῆς συνθέσεώς τους καὶ στὴν χρῆσι ἢ μὴ τῆς γραφῆς.

Γιὰ τὸν γλωσσολόγο ἢ πρώτη βασικὴ διαπίστωση εἶναι ὅτι πρόκειται γὰρ γλώσσα τεχνητὴ, πού «οὐδέποτε μιλῆθηκε». Τὰ στοιχεῖα τῆς εἶναι τόσο ἀνόμοια, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήθηκαν σὲ ὀρισμένο χρόνο καὶ τόπο».

Στὰ δύο βιβλία τοῦ κ. Μπαμπινιώτη πού ἀνέφερα, αὐτὸς ἀποφεύγει νὰ βιβλιογραφήσῃ τὸν καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου Θέσ/νίκης Α. Σιγάλα. Οἱ κακεντρεχεῖς λέγουν ὅτι δὲν τὸν ἀναφέρει, διότι τὸν ἔχει ἀντιγράψῃ στὰ περὶ Ἑλφαβήτου. Συγκεκριμένως ὁ κ. Μπαμπινιώτης μετέφερε στὸ βιβλίό του «*Συνοπτικὴ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας*» (Ἀθ. 1985, σελ. 83) ὅσα ὁ Σιγάλας γράφει στὸ ἔργο του «*Ἱστορία Ἑλληνικῆς γραφῆς*» (ἔκδ. 1934, σελ. 41-42).

Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον μάχεται πεισματωδῶς ὑπὲρ τῶν ἰνδοευρωπαϊῶν δὲν εἶναι ἐπιστημονικός, ἀλλὰ ἐπαγγελματικός. Ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἔχει βασίσει ὀλόκληρον τὴν «ἐπιστημονικὴν» του σταδιοδρομίαν στὴν διδασκαλίαν τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ. Ἄν ὁμολογήσῃ ὅτι κατέρρευσε ὁ ἰνδοευρωπαϊκὸς μῦθος (ἢ ἀπάτη), τότε θὰ μείνῃ ἀνεργός! Διότι τί θὰ διδάσκῃ;

Διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῆς Ἑλληνικότητος τοῦ Ἑλφαβήτου ἀνέφερα στὸ βιβλίον μου («Τὸ Ἑλληνικὸν Ἑλφαβήτον»), εἰς ἄρθρα μου στὸν ΔΑΥΛΟ καὶ στὰς διαλέξεις μου ἀπὸ τὸ TELECITY πλῆθος ἐπιστημόνων, Ἑλλήνων καὶ ξένων, πού δίχως ἀμφιβολίαν ἀποδεικνύουν τὴν Ἑλληνικὴν καταγωγὴν τοῦ Ἑλφαβήτου μας. Στὸ περιβόητον ἄρθρον του («Βῆμα» 11-7-1993) ὁ ἀδαῆς Μπαμπινιώτης σκοπίμως περιορίζει τοὺς ἐπιστήμονας, τοὺς ὁποῖους ἐπικαλοῦμαι μόνον εἰς ἓνα, στὸν Ἑβανς καὶ γράφει ὅτι ὁ Ἑβανς δὲν ὑπεστήριξε τὴν Ἑλληνικὴν προέλευσιν τοῦ Ἑλφαβήτου μας. Προφανῶς ὁ γραφικὸς γλωσσολόγος δὲν ἐδιάβασε τὸ βιβλίον τοῦ Ἑβανς «*Scripta Min-*

οα» ἢ δὲν τὸν συμφέρει ἡ ἀλήθεια. Ἄλλὰ τέλος πάντων διατὶ ὁ Μπαμπινιώτης δὲν σχολιάζει τὰς ἀπόψεις περὶ ἑλληνικῆς καταγωγῆς τοῦ ἀλφαβήτου μας, τὰς ὁποίας διετύπωσαν οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ Ἀρβανιτόπουλος, Καρβαδίας, Μαρινᾶτος, Ντυσὼ κ.λπ.; διατὶ τὰς ἀποκρύπτει;

Ἦ ὁ Μπαμπινιώτης γράφει ἀκόμη ὅτι δὲν θὰ μὲ ἐμέμφετο «ἐὰν δὲν ἐλεεινολογοῦσα προκλητικὰ τοὺς ἐπιστήμονες ποὺ ἔχουν ἀφιερῶσει τὴ ζωὴ τους στὰ θέματα αὐτά».

Ἦ ὁ Μπαμπινιώτης αὐτοϊκανοποιεῖται τοποθετῶν τὸν ἑαυτὸν του μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀφιερώνουν τὴν ζωὴν των, γιὰ ἓνα ἰδανικὸ ἢ γιὰ κάποιο ἔργον. Ὡ τῆς αὐτοθυσίας! Μολαταῦτα ὀτιδήποτε πράττει ἢ λέγει ὁ «γλωσσολόγος» μας τὸ πράττει ἢ τὸ λέγει πάντα μὲ οἰκονομικὸν ἀντάλλαγμα. Στὸ Πανεπιστήμιο, πληρώνεται. Στὴν φιλεκπαιδευτικὴ ἐταιρεία, ἔχει τὰ ὀφέλη του. Στὸ «Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτοῦτο», ἐλάμβανε τὸν μισθὸν του. Στὴν τηλεόρασι, ἀμειβεται. Στὰ βιβλία του, εἰσπράττει. Τὰ ἴδια στὸ «Ἰδρυμα Ἑλληνισμοῦ», στὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν, στὸ... στή... στά... Παντοῦ εἰσπραξις, μισθός, ἀμοιβή, ἔξοδα παραστάσεως, ἀντιμισθία, ποσοστὰ κ.τ.λ. Ποῦ ἡ ἀφιέρωσις ζωῆς; Ποῦ ἡ προσφορά; Ὁ ἄνθρωπος εὐφυῶς ἐπαγγελοποιήσε τὰς ἀνυπάρκτους γνώσεις του καὶ πλουτίζει. Μὴ μᾶς παριστάνει λοιπὸν τὸν ἥρωα. Εἰσπράκτωρ εἶναι.

Ἦ ἀνέφερα στὴν τηλεόρασι τὴν ὑπαρξὶ Ἑλληνικῶν Πυραμίδων, τὰς ὁποίας σκοπίμως οἱ μισέλληνες ἀπεσιώπουν καὶ ὑπεστήριζα τὸ πανάρχαιον τῆς κατασκευῆς των. Ταυτοχρόνως παρέπεμψα εἰς Ἑλληνικὰ καὶ ξένα συγγράμματα ποὺ ἀπὸ τὸ 1833 («Ruine pyramidale près Argos» Stackelberg, 1833, συλλ. I. Ψωμαδάκη) ἀνεφέροντο μὲ σχέδια, στὰς Ἑλληνικὰς πυραμίδας. Παρέθεσα ἐπίσης καὶ ἀρχαία κείμενα.

Ἦ ὁ Μπαμπινιώτης, ποὺ ἔβλεπε ὅτι τὰ πρωτεῖα στὶς πυραμίδες ἀνήκουν στοὺς Ἕλληνας ἀνησύχησε. Τὸ ξενόδουλο ἐξουσιαστικὸ κατεστημένον ἀπέκρυπτε τὰς Ἑλλη-

νικάς Πυραμίδας. Οί Ίνδοευρωπαῖοι δὲν ἤθελαν νὰ πληροφορηθῆ ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὅτι οἱ πρόγονοὶ τῶν ἔκτιζαν πυραμίδας. Τὸ περιοδικὸν ΔΑΥΛΟΣ ἐπανεφέρει τὸ θέμα στὴ δημοσιότητα μὲ συνεχῆ δημοσιεύματα καὶ φωτογραφίας. Ἡ τοπικὴ αὐτοδιοίκησης ἔκανε διαβήματα καὶ προσωπικῶς ἐπραγματοποίησα πολλὰς ἐκπομπὰς στὸ TELECITY περὶ τῶν Ἑλληνικῶν Πυραμίδων.

Παρὰ τὰ στοιχεῖα, τὰ ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα, φωτογραφίας, ἀνακοινώσεις ἢ σιγῆ συνεχίζετο. Ἐξιφούλκησε ἐναντίον μου ὁ Μπαμπινιώτης, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν παχυλὴ ἀμάθεια ποὺ τὸν διακρίνει ἀντὶ νὰ ἀντικρούσῃ τὰ στοιχεῖα, ποὺ προσεκόμεθα προετίμησε νὰ μὲ εἰρωνευθῆ καὶ νὰ γράψῃ ἐπὶ λέξει: «Ἦ τῆς φαιδρότητος» ποὺ ὁμιλῶ καὶ γράφω περὶ Ἑλληνικῶν Πυραμίδων. Συγκεκριμένως στό «Βῆμα» (11-7-993) μὲ κατηγορεῖ ὅτι «Αὐτός (δηλ. ἐγὼ) πρέπει νὰ βγάζει καλὰ καὶ σώνει, ὅτι τὰ πάντα ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα».

Ὁ κ. καθηγητὴς λοιπὸν ἐνοχλεῖται ποὺ ὑποστηρίζω ὅτι τὰ πάντα ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Μά, πρὸς ἀπόδειξιν αὐτοῦ ἔγραψα βιβλία καὶ ἂν δύναται ἄς ἀντικρούσῃ τὰ στοιχεῖα μου. Παρακάτω μάλιστα μὲ εἰρωνεύεται, ἐπειδὴ κατ' ἐμὲ οἱ πυραμίδες εἶναι «γνήσια ἑλληνικὰ δημιουργήματα» καὶ διὰ τὴν γνώμην μου αὐτὴν ἀναφωνεῖ: «Ἦ τῆς φαιδρότητος»!

Τὴν 7 Φεβρουαρίου 1995 ὅμως, ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἐξέδωσε δελτίον τύπου, ὅπου ἐπὶ τέλους ἀναγνωρίζει τὴν ὑπαρξὶ Ἑλληνικῶν Πυραμίδων. Ὁ διαψευσθεὶς ψευτοεἰρων Μπαμπινιώτης τί λέγει; Τίποτε! Διότι τόσον φιλότιμον ἔχει. Διότι τόση ἐπιστημονικὴ εὐαισθησία διαθέτει. Τοῦ λείπει τὸ ἐλάχιστον θάρρος νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ἔσφαλλε.

Ω ΤΗΣ ΦΑΙΔΡΟΤΗΤΟΣ λοιπὸν! Ἄλλὰ ὅλοι βλέπουν ποιὸς εἶναι ὁ ἐπικινδύνως φαιδρός!

Ἔτσι, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ἐγελοιοποιήθη ὁ αὐθάδης Μπαμπινιώτης ποὺ ἐστρίγγλιζε: «Ἦ τῆς φαιδρότη-

τος!» Τί λέγει τώρα; άπλώς έβούλωσε τὸ άπύλωτο στόμα του, διότι στερεΐται καὶ τοῦ έλαχίστου ἴχνους άξιοπρεπείας νά παραδεχθῆ, ὅτι εἶχε λάθος. «ἼΩ τῆς φαιδρότητος» τοῦ κ. Μπαμπινιώτη! Ναὶ ὑπάρχουν Ἑλληνικαὶ πυραμίδες τὴν ὑπαρξιν τῶν ὁποίων ἢ δέν ἐγνώριζε (τί μόρφωσις!) ἢ σκοπίμως ἠγνόει (τί ἦθος!) εἰς καθηγητῆς πανεπιστημίου, ἔστω καὶ μπαμπινιωτείου ὑποεπιπέδου.

Τὸ γεγονός τῶν Ἑλληνικῶν Πυραμίδων, τὸ ανέγραψε καὶ ὁ τύπος, π.χ. στὸν «Ἀδέσμευτο Τύπο» (3 Ἰουνίου 1995) διαβάζομεν:

«Χρονολογήθηκαν οἱ δύο ἑλληνικὲς πυραμίδες.

Οἱ δύο πυραμίδες τῆς Ἀργολίδας, τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Λυγουριοῦ, χρονολογήθηκαν μὲ τὴ μέθοδο τῆς θερμοφωταύγειας, τὸ 2720 π.Χ. καὶ 2100 ἀντίστοιχα, ὅπως εἶχε ἀνακοινώσει σχετικὰ ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Π. Θεοχάρης πρὶν λίγους μῆνες, ἐξηγῶντας τὴν ταυτόχρονη σχεδὸν κατασκευὴ τους μὲ τὶς πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου... Ὁ κ. Π. Θεοχάρης ἀνακοίνωσε ὅτι οἱ ἑλληνικὲς πυραμίδες, καὶ οἱ πυραμίδες γενικότερα, ἔχουν ἄμεση σχέση μὲ τὸν ἡλιακὸ κύκλο καὶ τοὺς ἀστρικοὺς κύκλους. Ἐξήγησε ὅτι τὸ ἑλληνικὸ ἡμερολόγιο ἦταν βασισμένο στὴν ἡλιακὴ περιφορὰ τοῦ Σείριου. Κάθε 500 χρόνια ἡ ἡλιακὴ περιφορὰ τοῦ Σείριου μετατοπίζεται κατὰ μία μοῖρα. Ἔτσι, λοιπόν, ὅταν κτίστηκε ἡ πρώτη πυραμίδα, περὶ τὸ 2700, γιὰ τὴν ἀστρονομικὴ παρατήρηση τοῦ ἄστρου, ἡ δευτέρη κτίστηκε μετὰ 500 χρόνια καὶ μὲ μιὰ μοῖρα ἀπόκλιση, γιὰ τὴν θέση τοῦ Σείριου εἶχε μετατοπιστεῖ στὸ πλανητικὸ μας σύστημα.»

Ἄραγε ὅταν ὁ «σοβαρὸς» γλωσσολόγος μας ἐδιάβασε αὐτὴν τὴν εἶδησι ἀνεφώνησε «ἼΩ τῆς φαιδρότητος»!;

Στὸ δελτίον τύπου (7 Φεβρ. 1995) τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν διαβάζομεν.

«Κατὰ τὴ διάρκεια δημοσίας Συνεδρίας τῆς Ἀκαδη-

μίας Ἀθηνῶν ὁ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Περικλῆς Σ. Θεοχάρης θὰ προβεῖ σὲ ἀνακοίνωση σχετικὴ μὲ τὴν

ΧΡΟΝΟΛΟΓΗΣΗ ΔΥΟ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΥΡΑΜΙΔΩΝ
τὴν Πέμπτη, 9 Φεβρουαρίου 1995 καὶ ὥρα 18:00. Ἡ εἴσοδος εἶναι ἐλευθέρα.

Εἰδικότερα ὁ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Π. Θεοχάρης θὰ ἀναφερθεῖ στὴν ἐρευνητικὴ ἐργασία ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε ἀπὸ τὴν ὁμάδα τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Κατὰ τὴν διάρκεια ἐκτελέσεως τοῦ ἀντιστοίχου ἐρευνητικοῦ προγράμματος χρησιμοποιήθηκαν ὄργανα τοῦ Ἐργαστηρίου τοῦ Καθηγητοῦ R. S. Galloway τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἐδιμβούργου.

Ἡ χρονολόγηση ἀφορᾷ σὲ δυὸ πυραμίδες ποὺ βρίσκονται στὴν Ἀργολίδα: ἡ μία στὸ Ἑλληνικὸ (Κεφαλάρι) καὶ ἡ ἄλλη στὸ Λυγουριό. Οἱ διαστάσεις τῶν βάσεων τῶν δύο πυραμίδων εἶναι 15X13 μέτρα. Τὸ ὕψος τους εἶναι ἀκαθόριστο γιατί εἶναι ἄγνωστο ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ κολούρων ἢ πλήρων πυραμίδων.

Ἡ πυραμίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ διασώζεται κατὰ τὸ ἤμισυ, ἐνῶ ἡ πυραμίδα τοῦ Λυγουριοῦ ἔχει κατὰ καιροὺς συληθεῖ ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν πέριξ μνημείων.

Τὸ 1938 ἡ Ἀμερικανικὴ Ἀρχαιολογικὴ Σχολὴ καὶ ὁ καθηγητὴς Lord βασιζόμενοι σὲ μετρήσεις θραυσμάτων κεραμικῶν ποὺ βρέθηκαν στὴν πυραμίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ χρονολόγησαν καὶ τὴν πυραμίδα στὸν 4ο αἰῶνα π.Χ. Ἡ μέτρηση αὐτὴ εἶναι πασιφανὲς ὅτι εἶναι λανθασμένη, δεδομένου ὅτι ἀφορᾷ σὲ κυκλώπεια κτίσματα τὰ ὁποῖα εἶχαν οἰκοδομηθεῖ ἀρκετὲς ἑκατονταετηρίδες πρὶν ἀπὸ τὴν κλασσικὴ ἐποχὴ.

Ἡ προαναφερόμενη ὁμάδα ἐρευνητῶν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἀνέλαβε τὴν χρονολόγηση τῶν πυραμίδων ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νέων μεθόδων τῆς συγχρόνου Φυσικῆς μὲ τὴν χρηματικὴ ἐνίσχυση τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, καθὼς καὶ μὲ τὴν γενναιόδωρη συμβολὴ τοῦ Ἰδρύματος Βουδούρη.

Ἡ μέθοδος τὴν ὁποία χρησιμοποίησε ἡ Ὀμάδα αὐτὴ εἶναι ἡ τῆς Θερμοφωταυγείας, ἡ ὁποία εἰσήχθη κατὰ τὸ ἔτος 1960 ἀπὸ φυσικοὺς καὶ γεωαρχαιολόγους καὶ μὲ τὴν ὁποία ἐπιτυγχάνεται ἡ μέτρηση τῆς ἡλικίας κατασκευῶν διαφόρων ἐποχῶν. Ἡ μέθοδος στηρίζεται στὴν μέτρηση τοῦ βαθμοῦ πληρώσεως τῶν παγίδων ἀκτινοβολίας στὰ κενὰ κρυστάλλων ἀπὸ τὴν στιγμή πού οἱ κατασκευές ἐκτιθενται εἴτε στὸ φῶς εἴτε σὲ θερμοκρασιακὴ μεταβολή.

Εἶναι ἀξιοσημεῖωτο ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς μεθόδου τῆς θερμοφωταυγείας σὲ λίθινες κατασκευές πραγματοποιεῖται γιὰ πρώτη φορὰ στὶς προαναφερόμενες πυραμίδες. Ἄλλες ἐφαρμογές τῆς μεθόδου αὐτῆς ἔγιναν στὴν πρώην Σοβιετικὴ Ἑνωσὴ καὶ στὴν Δύση, κατὰ τὴν τελευταία εἰκοσαετία. Ἡ μέθοδος εἶναι ἀρκετὰ εὐαίσθητη καὶ ἀκριβῆς διότι καταμετᾷ τὰ ἠλεκτρόνια τὰ ὁποία δεσμεύονται ἀπὸ τὶς εὐαίσθητες παγίδες τῶν ὀγκολίθων ὅταν ἡ κατασκευὴ προσβάλλεται ἀπὸ τὶς ἀκτίνες ἄλφα, βῆτα, γάμμα, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ἀκτινοβολία.

Ὁ βαθμὸς ἀποδεσμεύσεως τῶν ἠλεκτρονίων καί, ἐπομένως, ἡ ἡλικία τῆς κατασκευῆς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν χρόνο ἐκθέσεώς της στὸ ἡλιακὸ φῶς. Ἐμπεριστατωμένες μετρήσεις ὄρισαν τὴν ἡλικία τῆς πυραμίδας τοῦ Ἑλληνικοῦ στὸ ἔτος 2720 π.Χ. \pm 580 ἔτη, ἐνῶ τὴν ἡλικία τῆς πυραμίδας τοῦ Λυγουριοῦ στὸ ἔτος 2100 π.Χ. \pm 600 ἔτη. Μὲ τὴν ἴδια μέθοδο μετρήθηκε καὶ στοιχεῖο τοῦ Μυκηναϊκοῦ τείχους καὶ ἡ ἡλικία τοῦ ὀρίσθηκε στὸ 1100 π.Χ. \pm 180 ἔτη. Σημειωτέον, ὅτι ἡ ἀντίστοιχη παλαιότερη ἀρχαιολογικὴ ἐκτίμηση ὀρίζει τὴν ἡλικία τοῦ Μυκηναϊκοῦ τείχους στὸν 1280 π.Χ. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ νέα μέθοδος καὶ ἡ παλαιὰ μέθοδος μετρήσεως ἐλέγχονται ὡς ἀκριβεῖς.

Ἐπομένως ἀπὸ τὰ προαναφερθέντα καταφαίνεται ὅτι οἱ πυραμίδες αὐτὲς ἀποτελοῦν τὶς ἀρχαιότερες ἐνδιαφέρουσες κατασκευές στὸν Ἑλλαδικὸ χῶρο, ἡ δὲ ἡλικία

τοὺς παρεμβάλλεται μεταξὺ τῶν μεγάλων πυραμίδων τῆς Αἰγύπτου.

Ἡ πολιτεία ὀφείλει νὰ ἐπιδοθεῖ στὸ ἔργο τῆς ἀναστρωλώσεως τῶν πυραμίδων αὐτῶν. Ἡ δὲ προστασία τους ἀπὸ τὰ βέβηλα χέρια ὀρισμένων συμπατριωτῶν μας κρίνεται ἐπιβεβλημένη.

Τέλος, πρέπει νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι ἡ ἐρευνητικὴ ἐργασία, ἡ ὁποία προεκτέθηκε συνοπτικά, ἀποτελεῖ ἀντικείμενο τῆς πρώτης σειρᾶς ἀνακοινώσεων ποὺ σκοπὸ ἔχουν νὰ δείξουν τὰ ἐνδιαφέροντα χαρακτηριστικὰ τῶν πυραμίδων, τὸν προσανατολισμὸ τους καὶ τὴν πιθανὴ χρησιμότητά τους καὶ θὰ συνδέσουν τὴν μελέτη αὐτὴ μὲ ἀναφορὰς ἱστορικῶν καὶ ἄλλων συγγραφέων τῆς ἀρχαιότητος.»

Τὴν ἀνακοίνωσιν ἔκανε ὁ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Περικλῆς Θεοχάρης κατὰ τὴν διάρκειαν δημοσίας συνεδριάσεως τῆς Ἀκαδημίας, ὅπου δὲν ἐνεφανίσθη ὁ προαλειφόμενος ἀκαδημαϊκὸς Μπαμπινιώτης διὰ νὰ φωνάξῃ: «᾽Ω τῆς φαιδρότητος!»

Ἡ ἐπιστήμη ἀπαιτεῖ ἐλευθερίαν διαλόγου. Αὐτὸ εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους. Ἐν τούτοις οἱ διάφοροι Μπαμπινιώτηδες ἀρνοῦνται τὴν συζήτησιν. Ἐμφανίζονται στὴν τηλεόρασι, μονολογοῦν καὶ κατηγοροῦν τοὺς διαφωνοῦντας μαζί των ὡς φασίστας! Μὰ ἂν φασισμὸς σημαίνη ἄρνησι διαλόγου, τότε οἱ Μπαμπινιώτηδες εἶναι γνήσιοι φασίσται.

Ὅσο κι ἂν προσπαθοῦν δὲν κρύβεται ὁ φόβος τῶν ἀπέναντι τῆς ἀληθείας. Κάθε ἄνθρωπος καὶ πρὸ παντὸς οἱ καθηγηταὶ πανεπιστημίων ἔχουν τὸ λεγόμενον καθῆκον εἰλικρινείας. Ἀσχέτως ἀπὸ ἀντιθέσεις πρέπει νὰ σεβώμεθα τὴν ἀλήθειαν. Τὸ ψεῦδος εἶναι ἀπαράδεκτον στὴν καθημερινὴν ζωὴν. Ἀκόμη περισσότερο στὴν δημοσίαν, ὅπου τὸ ψεῦδος ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀτιμίαν.

Ἄρνούνται λοιπὸν οἱ Μπαμπινιώτηδες τὸν διάλογον. Μονολογοῦν ὑβριστικῶς ἀπὸ φιλικὰς τῶν ἐφημερίδας καὶ τηλεοράσεις. Ἐμεῖς τοῦναντίον δεχόμεθα τὸν διάλογον καὶ ἐπανειλημμένως τοὺς ἔχομεν προκαλέσει, ἀλλὰ μᾶς ἀποφεύγουν γιὰ ἓναν καὶ μόνο λόγον: Φοβοῦνται τὴν ἀλήθειαν. Ἐπὶ πλέον παρουσιάζεται καὶ τὸ φαιδρὸν φαινόμενον. Μὲ κατηγοροῦν ὅτι παρασύρω τοὺς τηλεθεατὰς μου μὲ ἀνακριβεῖς γνώμας ποὺ διατυπώνω. Τοὺς καλῶ λοιπὸν νὰ ἔλθουν στὴν τηλεόρασι, στὴν ἐκπομπή μου στὸ TELECITY, διὰ νὰ προστατεύσουν τοὺς «ἀνυποψίαστους» τηλεθεατὰς μου, πρὸς τοὺς ὁποίους νὰ εἶπουν τὴν ἀλήθειαν. Δὲν δέχονται. Καὶ ἐπὶ πλέον ἀδιαντρόπως ἀποκαλοῦν ὅσους μὲ ἀκοῦν: «ἡμίμαθεῖς μᾶζες». Ἄλλο ἓν δεῖγμα τοῦ πόσον σέβονται τὸν λαόν. Εὐγε τῶν!

Ἰσχυρίζονται, ὅτι ἀπορρίπτουν τὸν διάλογον μαζί μου, γιὰ νὰ μὴ μοῦ δώσουν ἀξίαν. Δηλαδή παντοῦ καὶ μὲ ὅλα τὰ μέσα ἀναφέρονται εἰς ἐμέ, ἀλλὰ ἀρνούνται νὰ συνομιλήσουν μαζί μου. Ὅταν ἀσχολοῦνται μαζί μου στὰς ἄλλας τηλεοράσεις καὶ στὰς ἐφημερίδας, τότε δὲν μοῦ δίδουν ἀξίαν; Προφάσεις. Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει ὁ καλόπιστος νὰ προσέξῃ εἶναι, ὅτι οὐδέποτε, οὐδαμοῦ οὔτε στὰ ἄρθρα τῶν, οὔτε στὰς τηλεοπτικὰς ὁμιλίας τῶν ἀντιμετωπίζουν τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ ἐπιχειρήματά μου. Ἀπλῶς ὑβρίζουν ἢ συκοφαντοῦν. Ὁ Μπαμπινιωτισμὸς ἐπομένως ἐκτὸς τῶν ἄλλων περιλαμβάνει τὴν ἀντίκρουσι τῶν στοιχείων μὲ ὑβρεις ἢ ἔστω μὲ χαρακτηρισμούς, ποὺ ἀφοροῦν ὄχι στὸ προσκομιζόμενον στοιχεῖον, ἀλλὰ στὸ πρόσωπο τοῦ προσκομίζοντος τὸ στοιχεῖον. Στρεψοδικία.

Οἱ συνήθεις χαρακτηρισμοὶ ποὺ μοῦ προσάπτουν εἶναι ὅτι εἶμαι φασίστας, ναζιστής, ἀντισημίτης. Ἄν εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι φασίστας, αὐτὸ φυσικὰ δὲν ἔχει σχέσι μὲ τὸ ἀλφάβητον ἢ τοὺς ἰνδοευρωπαϊούς.

Ὁ Μπαμπινιώτης τελειώνει τὸ ὑβριστικὸν ἄρθρον του μὲ ἀναφορὰ στὸν «μεγάλον στοχασμὸν φυσιογνωμιῶν τοῦ Νεότερου Ἑλληνισμοῦ» ὅπως ὁ Π. Γιαννόπουλος,

Ι. Δραγούμης, Γ. Σεφέρης, Π. Κανελλόπουλος, χωρίς να γνωρίζη (ἢ σκοπιμῶς ἀγνοεῖ) ὅτι οἱ ἀνωτέρω δὲν συμφωνοῦν μὲ τὰς ἀπόψεις του, ἀλλὰ μὲ τὰς ἰδικὰς μου. Εἰδικώτερον:

Ὁ Δημήτρης Λαζογιῶργος-Ἑλληνικὸς στὴν ἐργασία του «*Περικλῆς Γιαννόπουλος: ἕνας προφήτης τοῦ Ἑλληνισμοῦ*» ποὺ παρατίθεται στὴν 6 ἔκδοσι (1993) τῶν «*Ἀπάντων*» τοῦ Π. Γιαννόπουλου παρατηρεῖ εὐστόχως, ὅτι ὁ Γιαννόπουλος ἦτο:

«Μεγαλοϊδεάτης ἀπὸ φυσικοῦ του, μὲ ἀκλόνητη πίστη στὴν ἀξία καὶ τὴ δύναμη τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, συνέλαβε τὸ ὄραμα τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, καὶ ἔβαλε τὰ θεμέλιά του τόσο γερὰ καὶ βαθιά ὥστε νὰ μπορέσει αὐτὸς νὰ πυργωθεῖ ψηλότερα καὶ ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο, ἀπ' τὸν ὁποῖο γύρευε νὰ παραδειγματίσει τὴ φυλὴν, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ τὴν ἐπιστρέψει σ' αὐτόν. Λάτρης κάθε ἑλληνικοῦ εἶδε τὴν καταστροφικὴν Εὐρωπαϊκὴν ἐπιρροὴν καὶ ἔκανε σημαῖα του τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀποτίναξή της. Μετέτρεψε τὸ «πᾶς μὴ Ἕλληνας βάρβαρος», σὲ «πᾶς μὴ Ἕλληνας ἀνθρωποειδής», καὶ ἀγωνίστηκε γιὰ τὴ διάδοσή του, μιὰ καὶ ἡ πίστη στὶς ἰδέες του τοῦ εἶχε ἐπιτρέψει νὰ δεῖ αὐτὸ ποὺ μόλις σήμερον ἄρχισε δειλὰ καὶ ὄχι ξεκαθαρισμένα, νὰ παραδέχεται ἡ ἐπιστήμη τὴν αὐτοχθονία δηλαδὴ τῶν Ἑλλήνων καὶ νὰ προχωρήσει ἀκόμη πιὸ πέρα καὶ νὰ βροντοφωνάζει αὐτὸς πρῶτος τὴν πνευματικὴν, λόγῳ φύσεως, ὑπεροχὴν τους ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους λαοὺς.»

Ἄλλως τε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Γιαννόπουλος στὴν περίφημον «*Ἐκκλησίαν πρὸς τὸ πανελλήνιον κοινόν*» (Ἀθ. 1907) διακηρύσσει στὸ πρῶτο κεφάλαιον ὅτι:

«Κάκιστα καὶ ἀδιάντροπα, ἀποδίδεται ὁ τίτλος Ἀνθρώπος ὑπὸ τῆς χονδροκοπικῆς Ἐπιστήμης, εἰς ὁμοιο-

φανῆ Ζωολογικά προϊόντα τῶν ἄλλων Γαιῶν, ἐνῶ ὅλαι αἱ ἄλλαι, δὲν κατόρθωσαν νὰ παραγάγουν ποτέ των ἕως τώρα τίποτε ἄλλο ὡς ἀνώτερον Ζῶον των ἀπὸ τὸν: **ΑΝΘΡΩΠΟΕΙΔΗ**. Καὶ τῶν καλυτέρων ἐξ αὐτῶν, τοῦ Ζώου των αἱ ἐκδηλώσεις, κατὰ τὰς ἀκροτάτας των ἀκμάς, ἔμειναν πάντα, μένουν καὶ **ΘΑ** μένουν, ἐκδηλώσεις Ἀνθρωποειδεῖς. Καὶ αἱ τελειότεραι ἐκδηλώσεις, τῶν τελειότερων των Ζῶων, ποὺ βάζουν ὅλα τὰ δυνατά των διὰ νὰ ἀνθρωπίσουν, εἰς ἀπλήν ἐξέτασιν ἀποδεικνύονται καθαρότατα καὶ αὐταὶ Ἀνθρωποειδεῖς. Καὶ ταῦτα κατὰ φύσιν. Διότι ὁ ἀνθρωποειδῆς διαφέρει τοῦ Ἀνθρωπίνου εἰς τὰς λεπτὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς ὅσον σωματικῶς καὶ μορφολογικῶς ὁ πίθηκος ἀπὸ τὸν Ἀνθρωπον.

Αἱ γραμμαὶ αὐταὶ δὲν ἔχουν καμμίαν συγγένειαν μὲ τὸν ψωμοζήτην κόλακα, τὸν φουσκολόγον καὶ ἀεροκοπανικὸν πατριωτισμὸν τοῦ ψοφοῦντος πρώτου αἰῶνος, τὸν πρόρριζα ξεπατώσιμον, διὰ νὰ γλυτώσῃ ἡ φυλὴ. Καὶ τίποτε τὸ ἀφύσικον ἢ παράξενον δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτάς. Διότι διὰ πάντα μὴ ἐκ γενετῆς γκαβοκουφάλαλον, εἶναι τὸ ἀπλούστερον καὶ φυσικώτερον τῶν πραγμάτων:

Ἡ Ὠραιότερα Γῆ νὰ ἀποδίδῃ τὸ Ὠραιότερον Ἄνθος.

Πρόχειρος ἀπόδειξις αὐτῶν, μία ἐδῶ, τὸ **ΕΝΔΥΜΑ**. Μόνον ὁ Ἕλληνας ἔκαμε φόρεμα διὰ τὸν Ἀνθρωπον — διότι ἦτο Ἀνθρωπος — **ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ**. Ὅλοι οἱ ἄλλοι Λαοὶ καὶ Πολιτισμοὶ μαζί μὲ τοὺς τώρα, ἀδυνατοῦν νὰ φτιάσουν ἓνα τουλάχιστον, ἄπαξ, φόρεμα μὴ γελοῖον, μὴ Ζουλουδικὸν καὶ Ἀγριάνθρωπον.

Ἡ ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ζώου, ἡ ἱστορία τοῦ Ἕλληνος — τοῦ **ΑΝΘΡΩΠΟΥ** — καὶ γενικῶς ἡ ἱστορία τοῦ **ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ**, δηλαδὴ τῆς φυλῆς μας, κρύβεται καὶ χάνεται ἀκόμη εἰς τὰ σκότη τῆς κοντῆς καὶ ξεχασμένης μνήμης τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Οἰκουμενικῆς. Ἀλλὰ παρ' ὅλας τὰς δυσπιστίας της, ἡ χονδροκέφαλη καὶ στενοκέφαλη Φραγκοσοφία, χθὲς μόλις ἔφθασε μέχρι Μυκηνηῶν, ἀφοῦ ἐδέησε διὰ νὰ πεισθῇ νὰ

πιάση μὲ τὰ χέρια της τὰ κέρατα τοῦ σοβαροῦ Ἀγαμέμνονος, σήμερον μέχρι Κνωσοῦ. Ἀλλὰ τὰ θεωρούμενα ἀπώτατα αὐτὰ σημεῖα, δὲν εἶναι παρὰ τὰ πρῶτα ἐρευνητικὰ μπουσουλίσματα, πρὸς τὰ μεγάλα πίσω βάθη τῶν αἰώνων, ἀπὸ τῶν ὁποίων θὰ προκύψουν ἀσφαλῶς, αἱ πηγαὶ καὶ ἐκβολαὶ τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ.»

Δὲν νομίζω νὰ χρειάζονται σχόλια διὰ τὸν ἐθνικισμό τοῦ Γιαννοπούλου. Ὅποιος θέλει περισσοτέρας πληροφορίας ἄς διαβάσῃ τὰ ἔργα τοῦ μεγάλου Ἑλληνοσ, τὰ ὁποῖα προφανῶς ὁ «προκλητικὸς ἐπικριτῆς» μου Μπαμπινιώτης ἀγνοεῖ. Ὅσον ἀφορᾷ τέλος στὴν γνώμη τοῦ Π. Γιαννοπούλου περὶ ἔβραίων περὶ «ἐβραϊκοῦ λυσοικοῦ ἰοῦ» περὶ «ἐβραϊκοῦ θανατισμοῦ» κ.τ.λ. παραπέμπω ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 168-191 κ.ἄ.

Τέλος ὁ ἄδαῆς Μπαμπινιώτης, πού μὲ κατηγορεῖ, διὰ «ρατσισμόν» ἀγνοεῖ ὅτι ὁ Π. Γιαννοπούλος παρεδέχετο τὴν ἑλληνικὴν ὑπεροχὴν (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 201) καὶ ὠμίλει περὶ τῶν «κατωτέρων φυλῶν, πού οὔτε τότε ἐκαταλάβαιναν, οὔτε τώρα τὰ πλήθη τῶν εἶναι εἰς θέσιν νὰ καταλάβουν τίποτα ἀπὸ αὐτά, διότι ἐμεῖς εἴμεθα Πνεῦμα καὶ αὐτοὶ ὅλοι ΤΟΥΒΛΑ...» (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 190).

Ἔρχομαι τώρα στὸν Ἰωνα Δραγούμη, τὸν ὁποῖον ἐτόλμησε νὰ βάλῃ στό «ἀπύλωτο στόμα του» τὸ ἐπιστημονικόν «κατάλοιπον» Μπαμπινιώτης. Ὁ ἡρωϊκὸς Δραγούμης εἰς ὅλα τὰ βιβλία του ἐκδηλώνει τὸν ἐθνικισμόν του. Ἐπὶ παραδείγματι.

Τὴν 17 Μαΐου 1904 κρατεῖ σημειώσεις στοῦ «Σκριμπᾶ τὸ Χάνι» μὲ τίτλο «Ἐθνικισμὸς καὶ ἐνέργεια» (Ι. Δραγούμη: «Ὁ Ἑλληνισμὸς μου καὶ οἱ Ἑλληνες» Ἀθ. 1991, ἐκδ. «Νέα Θέσις» σελ. 62) ὅπου γράφει:

«Ὁ ἐθνικισμὸς εἶναι μορφή τῆς ἐνέργειας. Ὁ Barrès τιτλοφορεῖ τὰ βιβλία του μὲ τ' ὄνομα τῶν μυθιστορημά-

των τῆς ἐθνικῆς ἐνέργειας. Ἡ ὑπαρξίς ἐνὸς ἔθνους εἶναι ὄλη ἐνέργεια. Ἄμα παύση νὰ εἶναι ὄλη ἐνέργεια, χάνεται τὸ ἔθνος σιγὰ σιγὰ.

Ὅταν λέω ἐνέργεια, ἐννοῶ τὸ μπλέξιμο στὴν τωρινὴ ζωὴ, τὸ μπερδεμα στὴν καθημερινὴ ζωὴ, τὴ ζωὴ, ὄχι τὴν πολλὴ συλλογιά, ὄχι τὶς κρίσεις, ὄχι τὸ μάζωμα ἐντυπώσεων ἢ γραμματοσήμων, σχεδὸν ὄχι τὴν τέχνη. Ἐνέργεια εἶναι ἐκείνη ἢ φωτιά πού κάνει τὸ ἔθνος καὶ ζῆ καὶ ξοδεύεται, εἶναι τὸ λάδι, εἶναι τὸ πετρέλαιο· ἐνέργεια εἶναι ἢ ζωὴ· τὰ ἄλλα εἶναι θανατερὰ στοιχεῖα.

Λοιπὸν οἱ ἐνεργητικοὶ ἄνθρωποι δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ἐθνικισταί, εἴτε τὸ ξέρουν εἴτε μὴ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ζοῦν ἀνάμεσα στὸ ἔθνος τους καὶ ἐκεῖ νὰ ξοδεύουν τὴν δύναμή τους καὶ ἐκεῖ νὰ παίρνουν δύναμη. Ὁ Νόβικοφ, πού λέγεται *internationaliste* (διεθνιστής) εἶναι στοιχεῖο θανάτου γιὰ τὸ ἔθνος του. Τὸν ἐνδιαφέρουν μόνον οἱ ιδέες, εἶναι κουρασμένος νὰ ἐνεργῆ ἀνάμεσα στὸ ἔθνος του οἱ ιδέες εἶναι πιὸ εὔκολες ἀπὸ τὴν ἐνέργεια καὶ ἢ δική του ἐνέργεια εἶναι νὰ γράφῃ τὶς ιδέες του σὲ βιβλία καὶ σὲ γράμματα καὶ νὰ φρονιζῆ μὲ τὸ γράψιμο νὰ τὶς σκορπίζῃ ὅσο μπορεῖ περισσότερο στὸν κόσμο. Αὐτὴ ὅμως δὲν εἶναι ἐνέργεια, εἶναι κούραση.

Ἔτσι ἢ ἐνέργειά μου, ἢ ζωὴ πού ἔχω μέσα μου μὲ φέρνει πίσω στὸ ἔθνος μου καὶ κεῖ μέσα χωμένος ἐνεργῶ. Ἡ ἐνέργειά μου μὲ κάνει ἐθνικιστὴ, μὲ ξαναφέρνει στὸ μέρος ἀπὸ ὅπου θέλησαν νὰ μὲ βγάλουν οἱ ιδέες τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου.»

Παρακάτω βεβαιώνει τὴν Ἑλληνικὴ ὑπεροχὴν (ἐνθ. ἄνωτ. σελ. 146):

«Δηλαδή κανένας πολιτισμὸς δὲν ἔφτασε ψηλότερα ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ οὔτε θὰ φτάσῃ. Οἱ Ἕλληνες ἦταν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι καὶ οἱ τέλειοι. Αὐτοὶ πρῶτοι παράστησαν τὸν ἄνθρωπο τέλεια. Ἄν παραδεχτοῦμε ὅτι ὁ ἑλ-

ληνικὸς ἔχει χροῶμα ἄσπρο καὶ κόκκινο καὶ μαῦρο καὶ μόρικο, οἱ ἄλλοι ἔχουν μερικὰ χρώματα ἢ συνδυασμοὺς χρωμάτων διαφορετικοὺς λιγάκι. Μὰ στὴν παράσταση τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή στὴν τέχνη, δὲν ἔκαμαν τίποτε τελειότερο ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες. Τὶ μπορούσαν νὰ πλάσουν καινούργιο, ἀφοῦ οἱ Ἕλληνες ἔπλασαν τὸ τέλειο ἀνθρώπινο κορμί; Ψυχὴ στὸν ἄνθρωπο δὲν ὑπάρχει καί, ἂν ὑπάρχει, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ κορμί του.

Οἱ Ἕλληνες ἀπὸ ἐξαιρετικὴ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἔπλασαν τὸν ἄνθρωπο. Καὶ ὕστερα οἱ ἄλλοι πολιτισμοὶ δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ τὸν ξαναπλάθουν. Μὰ θὰ μοῦ πῆ κανεὶς: δὲν εἶναι περιττὸ νὰ ξανακάνουν οἱ ἄνθρωποι τὰ ἴδια πράματα; Καὶ πῶς νὰ μὴ χάσουν οἱ ἄνθρωποι τὴ διάθεσή τους γιὰ κάθε εἶδος τέχνης, ἂν βεβαιωθοῦν πῶς τίποτε καλλίτερο ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες δὲν μπορούν νὰ πλάσουν; Καὶ θὰ τοῦ ἀποκριθῶ αὐτουνοῦ ὅτι εἶναι ἀνάγκη στὸν ἄνθρωπο νὰ δημιουργῆ κάτι, γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἄλλοι πολιτισμοί, θέλοντας καὶ μὴ, πατοῦν στὰ χνάρια τῶν Ἑλλήνων καὶ πλάθουν τὸν ἄνθρωπο, ἔστω καὶ ἂν ξέρουν πῶς κάνουν τὸ ἴδιο πὺ ἔκαναν οἱ Ἕλληνες...»

Ἄπειρα εἶναι τὰ κείμενα τοῦ Δραγούμη, πὺ ἐξυμνοῦν τὸν ἔθνικισμὸ καὶ τὴν Μεγάλην Ἰδέα, τὰ ὅποια ὁ Μπαμπινιώτης ἀπελπιστικῶς δὲν γνωρίζει λόγῳ «παχυλῆς ἀγνοίας». Μὰ καλὰ εἰλικρινῶς δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Μὲ παραπέμπει στὸν Ἴωνα Δραγούμη καὶ στὸν Περικλῆ Γιαννόπουλο, δίχως νὰ ἔχη διαβάσει τὰ ἔργα των. Ἐπειδὴ δὲν τὰ ἐδιάβασε αὐτὸς νομίζει, ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν τὰ ἔχω διαβάσει; Τὰ γράφει, ἔτσι, ὥστε τάχα νὰ φαίνεται ὅτι ἐμελέτησε «τὸ μεγάλο στοχασμὸ φυσιογνωμιῶν τοῦ Νεότερου Ἑλληνισμοῦ». Αὐτοκολακεία; Αὐτοϊκανοποίησις; Ἀπόπειρα ἐξαπατήσεως ἀναγνωστῶν; Κάτι ἀπὸ ὅλα αὐτὰ; Ἴσως ὅλα μαζί.

Τὶ καλλίτερα ἀπόδειξιν θέλετε, ὅτι ὁ Μπαμπινιώτης

ἀγνοεῖ τὸν Δραγούμην ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι μὲ κατηγορεῖ δι' «ἀντισημιτισμόν» προφανῶς διότι δὲν γνωρίζει τὰς ἀπόψεις τοῦ Δραγούμη, διὰ τοῦ ἔβραίου τὰς ὁποίας διατυπώνει π.χ. στὸ «Ὅσοι ζωντανοί» (Ἰθ. 1992, ἐκδ. «Νέα Θέσις», σελ. 69) ὅπου καταλήγει μὲ τὸ: «*Κάτω οἱ ἔβραῖοι!*»

Μὲ θεωρεῖ «κατάλοιπον ἄλλων ἐποχῶν — 4ης Αὐγούστου κ.τ.ῶ.» καὶ παραπέμπει στὸν Γιώργο Σεφέρη (πραγματικὸν ὄνομα Σεφεριάδης).

Ὁ Μπαμπινιώτης ἀγνοεῖ ἢ σκοπίμως ἀποκρύπτει, ὅτι ὁ ὑπ' αὐτοῦ προτεινόμενος ὡς παράδειγμα ποιητῆς διετέλεσε ἐπὶ δικτατορίας Μεταξᾶ στέλεχος τοῦ καθεστώτος καὶ μάλιστα συνεργάτης τοῦ ἀειμνήστου ὑπουργοῦ καὶ μεγάλου δημοσίου ἀνδρὸς Θ. Νικολοῦδη, στὴν Διεύθυνσιν Ἐξωτερικοῦ τύπου κ.τ.λ. Αἱ ἐκδόσεις «Ἴκαρος» ἐδημοσίευσαν (1972) τὰ «χειρόγραφα» τοῦ Σεφέρη τοῦ Σεπτεμβρίου 1941 («Ἐλεύθερος Κόσμος» 18-6-1972) ὅπου ὁ Σεφέρης (καὶ ἄλλοῦ) ἐπαινεῖ τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην Ἰω. Μεταξᾶ, τὸν ὁποῖον χαρακτηρίζει: «*Μόνος ἀγνός, περισσότερο μωαλό, περισσότερο σθένος...*».

Βλέπετε ἐπομένως ὅτι μὲ ἀκλόνητα στοιχεῖα ἀποδεικνύω, ὅτι ὁ Μπαμπινιώτης προβάλλει ὡς πρότυπα προσωπικότητας, πού ἔχουν ἀκριβῶς τὰς ἰδίας ιδέας μὲ ἐμέ. Ἰδιαιτέρως ὁ Ἰων Δραγούμης καὶ πρὸ παντὸς ὁ Π. Γιαννόπουλος θαυμάζουν τὸν ἔθνικισμὸν, ὕμνουν τὴν ὑπεροχὴ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, δέχονται τὴν κατωτερότητα τῶν ἄλλων φυλῶν, ἐπιδιώκουν τὴν Μεγάλην Ἰδέαν, πράγματα ἐντελῶς ἀντίθετα πρὸς τὰ «πιστεύω» τῶν μισελλήνων τύπου Μπαμπινιώτη, ὁ ὁποῖος ὅμως μὲ τὴν ἀπύθμενον ἀγνοίαν του ἐπικαλεῖται αὐτοὺς πού ἀρνεῖται. Τὶ παχυλὴ ἀμάθεια! Ἦ τὶ σκόπιμον λάθος!

Στὸ ἄρθρον τοῦ ὁ Μπαμπινιώτης σημειώνει «κ.τ.ῶ.» πού μᾶλλον σημαίνει «καὶ τὰ ὅμοια» πρὸς τὴν 4ην Αὐγούστου, ὅπως π.χ. ἡ 21 Ἀπριλίου (οὐσιαστικῶς δὲν ἔχουν σχέσιν). Ποῖος ὅμως εἶναι «κατάλοιπον» τῆς 21ης Ἀπριλίου; Ἐγὼ πού ἐφυλακίσθην εἰς ΕΑΤ/ΕΣΑ ἢ ὁ Μπα-

μπινιώτης πού ή 21η Ἀπριλίου τόν ἔκανε καθηγητή;

Τέλος, διά τόν Π. Κανελλόπουλον, πού ανέφερε θά τοῦ ὑποδείξω νά διαβάσῃ τί γράφει ὁ ἐκλιπὼν πνευματικὸς ἄνθρωπος, διά τόν Ἰω. Μεταξᾶ στό βιβλίον του «*Τὰ χρόνια τοῦ Μεγάλου Πολέμου*» ὅπου καίτοι ἀντίπαλος τοῦ καθεστῶτος ἐπαινεῖ τόν Ἰω. Μεταξᾶ καί μᾶς καλεῖ:

«πρέπει νά εἴμεθα χωρὶς ἄλλο εὐγνώμονες εἰς τόν Ἰωάννην Μεταξᾶ, διότι εἶπε, ὀλομόναχος εἰς τὸ σκοτάδι τῆς νυκτὸς τὸ μέγα ΟΧΙ...».(ἐνθ. ἀνωτ. Ἀθ. 1964, σελ. 19-20)

καί κατόπιν τιμᾶ τόν δημιουργὸν τῆς 4ης Αὐγούστου. Ποῦ νά τὰ γνωρίζῃ αὐτὰ ὁ Μπαμπινιώτης, ὁ ὁποῖος τὸ μόνο πού συστηματικῶς πράττει, εἶναι νά ψεύδεται διά τῆς ἀποκρύψεως τῆς ἀληθείας.

Παρακαλῶ τὸν ἀναγνώστη νά προσέξῃ τὴν δήλωσιν τοῦ Ἰωνος Δραγούμη, πού πρὶν ἐδιάβασε. Γράφει:

«Ἡ ἐνέργειά μου μὲ κάνει ἐθνικιστή, μὲ ζαναφέρνει στό μέρος ἀπὸ ὅπου θέλησαν νά μὲ βγάλουν οἱ ἰδέες τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου».

Ἐμπρὸς λοιπόν! μὲ παράδειγμα τὸν Ἰωνα Δραγούμη νά γίνωμεν ἐθνικισταὶ καὶ νά ἔλθωμεν στό μέρος ἀπὸ ὅπου «θέλησαν νά μᾶς βγάλουν οἱ ἰδέες τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου» ὅπως εἶναι οἱ φοινικισταὶ καὶ οἱ ἰνδοευρωπαῖοι, πού ἐπιδιώκουν νά μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν Ἐθνικισμόν.

Τὸ νά ὑποστηρίξῃς μίαν ἐσφαλμένη γνώμη δὲν εἶναι κάτι ἀπίθανο, οὔτε παράλογο. Τὸ νά ὑποστηρίξῃς ὅμως μίαν γνώμην, ἐν γνώσει σου, ὅτι εἶναι ἐσφαλμένη καὶ μὲ πεῖσμα νά ἐπιμένῃς στήν ὑποστήριξίν της, αὐτὸ εἶναι ὑπόπτον. Διατι τὸ κάνῃς; διατι θέλεις νά ἐξαπατᾷς; ποῖον ἐξυπηρετεῖς;

Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Μπαμπινιώτη στὰ θέματα τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ καὶ τοῦ φοινικισμοῦ εἶναι καθαρὰ ὑποπτος. Γίνεται μάλιστα περισσότερον ὑποπτος, διότι ὁ Μπαμπινιώτης: α) ἀποφεύγει τὸν διάλογον, τὸν ἐπιστημονικὸν ἔλεγχον δηλαδή, β) ὑβρίζει, ὅσους ἀντιτίθενται πρὸς τὰς ἀπόψεις του, γ) ἀποσιωπᾶ συστηματικῶς τοὺς διαφωνοῦντας ἐπιστήμονας καὶ δημιουργεῖ τὴν ψευδῆ ἐντύπωσιν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἄποψις δ) καὶ τὸ χειρότερον ὅλων ἀποπειρᾶται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν στάσιν του ἐπικαλούμενος παλαιοὺς γλωσσολόγους, οἱ ὅποιοι ὅμως δὲν εἶχαν ὑπ' ὄψιν των τὰ νεώτερα στοιχεῖα, ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα, ἀναγνώσεις γραφῶν, κ.τ.λ. πού ἂν τὰ ἤξευραν θὰ μετέβαλαν τὴν γνώμην των.

Ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀντεπιστημονικῆς του διαγωγῆς τὸν χαρακτηρίζω ἐπιστημονικὸν ναυάγιον. Ἐπὶ πλεόν ἐξ αἰτίας τῶν μεθόδων, πού ἀκολουθεῖ εἶναι καὶ ἠθικὸν ναυάγιον.

Τέτοιος ἐκπεσμὸς καθηγητοῦ Πανεπιστημίου (ἔστω ἐκλεγμένος χάρις στὴν «Χούντα» καὶ στὰ «γονυκλινεῖς ἰκεσίας» του) δὲν ἔχει προηγούμενον. Ὁ ἴδιος ἀποτελεῖ τέλειον συνδυασμὸν ἀμαθοῦς, συκοφάντου καὶ ὑβριστοῦ. Λυποῦμαι τὴν φοιτητικὴν νεότητα, πού ἀναγκάζεται νὰ ἀποστηθίξῃ τὰς ἀνακριβείας καὶ τὰ ψεύδη, πού διδάσκει στὸ πανεπιστήμιον καὶ πού εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἐξετασθῇ στὰς μισελληνικὰς καὶ ἀντεπιστημονικὰς δοξασίας τοῦ γραικύλου φοινικιστοῦ ἰνδοευρωπαϊοῦ Μπαμπινιώτη.

Ἡ πανεπιστημιακὴ κοινότης ἔχει ἀγανακτήσει ἀπὸ τὸ ὕφος εὐτελοῦς ἀλλαγονείας τοῦ ἐλέφ 21ης Ἀπριλίου καθηγητοῦ. Αὐτοῦ τοῦ ἀποδημητικοῦ ὑποφασίστα, πού τείνει νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ὑπερεξουσία του στὴν φιλοσοφικὴ σχολή.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀνεδείχθη μὲ ἐπιστημονικὸν ἔργον (τὶ εἶχε γράψῃ τὸ 1973; ὅταν ἔγινε καθηγητῆς) ἀλλὰ πηδῶν ἔδρας, ὅπως τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας ἀρχικῶς,

έδραιώθη στην γλωσσολογία τελικῶς και ἔμφανίζεται στην τηλεόρασι, διὰ τὴν διδάσκη τὰς σοφὰς γλωσσικὰς διαπιστώσεις του περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἄγω ἀπὸ τὸ ἀγάγω και ὅτι τὸ ρῆμα βάλλω πηγαίνει μὲ πολλὰς προθέσεις και πομπωδῶς ἀναφέρει παραβάλλω, ἀποβάλλω, συμβάλλω, ἐκβάλλω, διαβάλλω (ἰδίως αὐτὸ) κ.τ.λ.

Ἄπὸ τὰς πολλὰς θέσεις πού κατεῖχε ἢ κατέχει ἐπιτυχάνει τὸν ἔλεγχον προσώπων, διορίζει, ἀμείβει κ.τ.λ. Ἔτσι ὠρισμένος ἀριθμὸς ἀτόμων ἔχουν ἐξυπηρετηθῆ ἀπὸ τὸν γλωσσολόγον μας και ἐξαρτῶνται ἀπὸ αὐτόν. Εἶναι οἱ «ἰδικοί» του, διὰ τῶν ὁποίων ἀναπτύσσει ἓνα πλέγμα νέων ἐπιστημόνων, ὑπαλλήλων κ.τ.λ. ὑποχρεωμένων νὰ τὸν ὑπακούουν. Ἔως πότε;

Ὡστόσο αἱ ἀντιδράσεις στην ἐπιβολή τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ ἔρχονται ἀπὸ ὅλας τὰς κατευθύνσεις. Ἐνδιαφερόμενοι ἐπιστήμονες διατυπώνουν τὰς ἀπόψεις των. Τὸ σαθρὸν οἰκοδόμημα τοῦ ἰνδοευρωπαϊσμοῦ καταρρέει και καταπλακώνει τοὺς ὑπόπτους ὑποστηρικτὰς του. Παραθέτω κείμενον πὸ ἐδημοσιεύθη στην «Ἱστορία εἰκονογραφημένη» τεῦχος Μαΐου 1995. Εἰς αὐτὰ τὰ τεκμηριωμένα ἄρθρα-ἐπιστολάς οἱ διάφοροι Μπαμπινιώτηδες δὲν ἀπαντοῦν. Ἄλλως τὲ ἐδῶ δὲν μποροῦν νὰ κατηγορήσουν τοὺς συγγραφεῖς ἐπὶ... φασισμῶ.

«Ἡ ἰνδοευρωπαϊκὴ θεωρία

Ἐκεῖνο πὸ μὲ παρεκίνησε νὰ γράψω αὐτὸ τὸ γράμμα εἶναι τὸ ἄρθρο σας γιὰ τὴν προέλευση τῶν Χετταίων ἀλλὰ και τὸ ἄρθρο σας γιὰ τὴν ἀποκρυπτογράφηση τῆς ΓΓΒ. Θὰ ἤθελα ἔτσι νὰ ἀναφέρω ὀρισμένα στοιχεῖα πὸ καταρρίπτουν ἂν ὄχι τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴ θεωρία τοῦλάχιστον τὴν ἀποψη ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦλθαν τὸ 2000 π.Χ. Κατ' ἀρχὴν ὁ πρόεδρος τῶν Ἑλλήνων φιλολόγων Παναγιώτης Γεωργοῦντζος μᾶς πληροφορεῖ (περιοδικό «Δαυλός», τεῦχος 107) ὅτι ὁ καθηγητὴς Paul Faure στὸ περιοδικὸ Nestor ἀποκρυπτογράφησε ἐνεπίγραφες

πινακίδες τοῦ 2700-3000 π.Χ. ὡς ἐλληνικές. Συμπεραίνει λοιπὸν ὁ Π. Γεωργοῦντζος: “Μας παρουσιάζει ὅτι εἰς τὴν Ἰθάκην οἱ 1600 ἔτη ζήσαντες πρὸ τοῦ Ὀδυσσέως κάτοικοι τῆς νήσου ὠμιλοῦσαν ἐλληνικά, δηλαδὴ τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴ γλῶσσαν τοῦ *Kreutschmer*. Δὲν ἦλθαν δηλαδὴ οἱ Ἕλληνες ἐδῶ κατὰ κύματα ὡς Ἴωνες, Ἀχαιοὶ καὶ Δωριεῖς τὸ 2000, 1600 καὶ 1200 π.Χ., ἀλλὰ εὐρίσκοντο ἐδῶ τὸ 2700 π.Χ.” Αὐτὸ καταρρίπτει τὴν ἀπόψη ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦλθαν τὸ 2000 π.Χ. καὶ ἐπιβεβαιώνει τὶς ἀπόψεις τοῦ καθηγητῆ πανεπιστημίου τοῦ Καίμπριτζ *Renfrew*, ὁ ὁποῖος σὲ ὁμιλία του στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν διεκήρυξε ὅτι “οἱ Ἕλληνες ἦταν αὐτόχθονες” (ἐφημε. Μεσημβρινή, 25-4-91). Μάλιστα στὸ ἔργο τοῦ *Language and Archeology* ἀσκεῖ βαριὰ κριτικὴ στὴν ἰνδοευρωπαϊκὴ θεωρία καὶ πιστεύει ὅτι γεωργοὶ ἀπὸ τὴ Μ. Ἀσία ἐπεκτάθηκαν στὴν Εὐρώπη καὶ διέδωσαν τὴν “ΠΡΩΤΟΕΛΛΗΝΙΚΗ” γλῶσσα τους. Ἐπίσης ὁ πασίγνωστος ἀνθρωπολόγος *A. Πουλιανός*, πρόεδρος τῆς Ἀνθρωπολογικῆς Ἐταιρείας Ἑλλάδας καὶ διδάκτωρ τῆς Ἀνθρωπολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Μόσχας, πρόσφατα σὲ φιλολογικὸ περιοδικὸ (“*Δαυλός*”, τεύχος 158) σὲ ἐρώτησι γιὰ τὸ πότε ἐμφανίζεται ἡ ἐλληνικὴ γλῶσσα ἀπάντησε: “Πρωτοεμφανίστηκε στὴν Πίνδο καὶ ἡ ἡλικία τῆς σύμφωνα μὲ τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα εἶναι 50.000 χρόνων τοῦλάχιστον” (!) καὶ σὲ ἐρώτησι τοῦ περιοδικοῦ γιὰ τὸ ἂν ὑπῆρχαν Ἰνδοευρωπαῖοι ἀπάντησε: “Σίγουρα ὄχι. Ἡ ἰνδοευρωπαϊκὴ θεωρία εἶναι ἓνα κατασκευάσμα πὺ ὑπάρχει μόνον στὴ φαντασία τῶν δημιουργῶν της. Ὅσο γιὰ τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴ γλῶσσα μᾶλλον πρόκειται γιὰ τὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα τῆ μητέρα τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν”.

Ὁ πατέρας τῆς ἐλληνικῆς ἀνθρωπολογίας *I. Κούμαρης* ἀπέδειξε μὲ τὶς ἀνθρωπολογικὲς του ἔρευνες ὅτι δὲν ὑπάρχει ἰνδοευρωπαϊκὴ φυλὴ καὶ ὅτι τὰ φύλα πὺ κατέβηκαν ἀπὸ τὸν *Borrah* (ἂν βέβαια κατέβηκαν) ἦσαν ὁμό-

φυλα μετὰ τὰ θεωρούμενα προελληνικὰ φύλα (τόμος Ἑλλάς, ἐγκ. Ἡλιος). Ἀλλὰ καὶ ὁ Γερμανὸς γεωγράφος Μοῦκε ὑποστήριξε κι αὐτὸς τὸ αὐτόχθονο τῶν Ἑλλήνων: “Οὐδεὶς ἀπέδειξε τὴν κοιτίδα τῶν Ἀρίων καὶ λαὸς οὐτινος ἀγνοοῦμεν τὸν τόπον οἰκήσεως ἀποτελεῖ διὰ τὴν γεωγραφίαν ἀκατάληπτον ἐμφάνισιν”, καὶ “Τὰ ἑλληνικὰ φύλα ἐγεννήθησαν βραδέως ἐν Ἑλλάδι ὅπως καὶ ἡ γλῶσσα των” (ἐφημ. Ἀπογευματινὴ, 8 Ἀπριλίου 1978). Ὁ Ξέρξης Λίβας στὸ βραβευμένο ἀπ’ τὴν ἑλληνικὴ ἀνθρωπολογικὴ εἰσαγωγή βιβλίον τοῦ “Αἰγιῆς ἢ κοιτὶς τῶν Ἀρίων” δέχεται συμβατικὰ τὸν ὄρο Ἰνδοευρωπαϊοὶ καὶ θεωρεῖ ὅτι κοιτίδα τοὺς ἦταν τὸ Αἰγαῖο. Ὁμως κατ’ αὐτὸν τὰ θεωρούμενα προελληνικὰ φύλα (μινωικά, πελασγικά) ἦταν ἑλληνικά. Καὶ κοντὰ σ’ αὐτὸν ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου Πεντέλης δρ. Κων/νος Χασάπης μετὰ τὴν ἐργασία του ἐπὶ τῶν Ὀρφικῶν Ὑμνων ἀποκαλύπτει ὅτι: “Καθ’ ὅσον δ’ ἀφορᾷ εἰς τὰ εὐρήματα τοῦ Μυκηναϊκοῦ καὶ Μινωικοῦ πολιτισμοῦ... ὑπάρχει πάντοτε ἢ φανερὰ ἐπιφύλαξις ὅτι ταῦτα εἶναι ἐπιτεύγματα προελληνικῶν φύλων” καὶ “αἱ περὶ προελλήνων καὶ Αἰγαίων θεωρίαι ἀφίστανται τῆς ἀληθείας”, ἀφοῦ ἀποδεικνύει ὅτι οἱ ἀστρονομικὲς γνώσεις τῶν Ἑλλήνων φθάνουν ὡς τὸ 3600 π.Χ. γιὰ νὰ μὴν ποῦμε καὶ παλιότερα (5000 π.Χ.). (Αἱ ἀστρονομικαὶ γνώσεις τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴ β’ Χιλιετηρίδα). Ἐπίσης ὁ σπουδαῖος ἐρευνητὴς Α. Καψῆς, πρόεδρος τῶν Θρακολογικῶν μελετῶν, ὑποστήριξε στὸ Γ Διεθνὲς Θρακολογικὸ Συνέδριον στὴ Βιέννη ὅτι: “ἡ θεωρία περὶ Ἰνδοευρωπαϊῶν καὶ καθόδου ἑλληνικῶν φύλων προελεύσεως Ἰνδοευρωπαϊκῆς μετὰ τὸ 2000-1900 π.Χ εἶναι ἀνιστόρητος καὶ ἀντιεπιστημονικὴ” (Θρακολογία, τεῦχος 3, σελ. 122). Ὁ σπουδαῖος ἀρχαιολόγος καὶ καθηγητὴς Πανεπιστημίου Θεσ/νικῆς Δ. Θεοχάρης μετὰ τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐρευναν ἐσπέρας ὅτι: “Οἱ Ἕλληνες ὑπῆρχαν στὴν Ἑλλάδα ὄχι ἀπὸ 3 ἀλλὰ ἀπὸ 30 χιλιετίες” (Ἀν-

θρωπολογικὲς συμπληγάδες Α. Πουλιανοῦ, σελ. 80) γιατί “ἀμέτρητοι συνοικισμοὶ σ’ ὅλη τὴ Χώρα μαρτυροῦν εἰρηνικὴ διαβίωση ὡς τὴν ὀμηρικὴ ἐποχὴ” (ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 143). Ἐπίσης μεγάλη ἀντίδραση κατὰ τῆς Ἰνδοευρωπαϊκῆς θεωρίας ἀσκήθηκε ἀπ’ τὸ ἔγκριτον ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικὸν “Ἥλιος, τὸ ὁποῖο τονίζει ὅτι οἱ Ἕλληνες “ἦσαν αὐτόχθονες καὶ ἐλέγοντο Πελασγοί... ὅλα ὅσα ἔχουν ὑποστηριχθεῖ περὶ Ἰνδοευρωπαίων εἶναι ἀπολύτως ἀστήρικτα καὶ ἴσως ἀπέβλεπον εἰς τὸ νὰ παρουσιάσουν τοὺς Ἕλληνας ὡς ἐλθόντες ἀπὸ ἄλλας Χώρας τοῦ Βορρᾶ λησμονοῦντες ὅτι μέχρι καὶ τὸ 10000 π.Χ. ὅλαι αἱ χῶραι τοῦ Βορρᾶ κατεῖχοντο ἀπὸ ἀπεράντους παγετώνων... ἐὰν δικαιολογεῖται κάποια μετακίνησις λαῶν ἢ θὰ ἔπρεπε αὐτὴ νὰ ἐγένετο ἀπὸ τὸν νότον ὅπως ἔχει ἐξακριβωθεῖ” (ἐγκ. “Ἥλιος, τόμος ΙΘ’, λ. Πρωτοέλληνες). Μάλιστα ὁ Δ. Δημόπουλος στὸ βιβλίον τοῦ “Ἡ καταγωγή τῶν Ἑλλήνων” ἀφοῦ ἀποδεικνύει ὅτι μεσογειακὰ φύλα ἐπεκτάθησαν ἀπ’ τὸ Αἰγαῖο σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη συμπεραίνει: “Ἡ Μεσογειακὴ κοσμοκρατορία ποῦ ἔλαβε χώραν μεταξὺ 5000 καὶ 3000, ὑπῆρξε ἡ αἰτία νὰ φυτευθοῦν πλεῖστα ἑλληνικὰ γλωσσικὰ στοιχεῖα στοὺς ἄλλους εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς καὶ νὰ δημιουργηθεῖ ἡ Ἰαπετικὴ ὁμογλωσσία” (σελ. 65). Αὐτὸ ἐνισχύεται ἀπὸ τὴν ἀποκρυπτογράφηση τῆς ΓΓΑ τοῦ 2700, καθὼς καὶ ἀπ’ τὴν ἀνεύρεση τῆς πινακίδας τῆς Καστοριάς τοῦ 5250 π.Χ. ποῦ μπορεῖ νὰ ἐκφράζει ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ αὐτὸ ἐνισχύεται καὶ ἀπ’ τὸ ὅτι σύμφωνα μὲ τὰ ὀρφικὰ ἢ ἑλληνικὴ γραφὴ φθάνει στὸ 5000 π.Χ. (Θρακολογία, σελ. 84). Ἐτσι ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ Μινωῖτες καὶ οἱ Πελασγοὶ ἦταν Ἕλληνες καὶ ἐπιβεβαιώνονται καὶ οἱ ἀπόψεις τῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Ἄς μὴν λησμονοῦμε ὅμως ὅτι ὁ Ἰ. Θωμόπουλος ἀπέδειξε μὲ τὸ ἔργο του τὰ “Πελασγικά” ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν Πελασγῶν ἦταν ἑλληνικὴ. Τέλος σὲ συνέδριον ποῦ ἔγινε στὸ Ὀλσταντ τῆς Ἄνω Βαυαρίας στίς 9-11 Δεκεμβρῆ 1994 ὑποστηρίχθηκε ἀπὸ τὸν τοπο-

γράφο Κ. Κουτροβέλη με ἀκλόνητα τεκμήρια ὅτι ὁ Τρωικός Πόλεμος ἔγινε τὸ 3080 καὶ ὅτι τὸ Ἴλιον πού βρῆκε ὁ Σπῆμαν δὲν ἦταν ἡ Ὀμηρική Τροία ἀλλὰ ἡ πόλη πού κτίσθηκε ἀπ' τοὺς νικημένους Τρῶες μετὰ τὰ Τρωικά, ἐνῶ ἀπ' τὸν φιλόλογο Δ. Κούτουλα ἀσκήθηκε κριτικὴ τῆς ἰνδοευρωπαϊκῆς θεωρίας.

Ἔνα ἀπ' τὰ βασικά ἐπιχειρήματά του εἶναι τὸ ἐξῆς: «Υπάρχουν πλεῖστες λέξεις, πού ἀνάγονται σὲ δῆθεν ἰνδοευρωπαϊκὲς ρίζες, οἱ ὁποῖες ὅμως, ἐνῶ δὲν ταιριάζουν στὸ νομαδικὸ βίο τῶν Ἰνδοευρωπαίων, θυμίζουν ἔντονα ἑλληνικὸ πολιτισμό. Π.χ. *damos*- δῆμος, *bhsa*-ψῆφος, *naus*-ναῦς, *aghero*-ἀχερουσία. Καὶ τίθεται τὸ ἐρώτημα: Πῶς ἤξεραν οἱ νομάδες τῶν στεπεπῶν «Ἰνδοευρωπαϊοί» γιὰ δῆμους, ψῆφους, ἀχερουσίες καὶ παιάνες;» (Πέρ. Δαυλός, τεῦχος 157). Ἐγὼ ἀπλῶς θὰ θυμίσω ὅτι ὁ Νεολιθικὸς πολιτισμὸς ἀνθίζε στὴν Ἑλλάδα ἀπ' τὸ 7000 π.Χ., ἐνῶ τὰ θαλάσσια ταξίδια ἀρχίζουν τὸ 8000 π.Χ. στὸ Αἰγαῖο (μεταφορὰ ὀψιδιανοῦ ἀπὸ Μῆλο στὴν Ἐρμιόνη). Ὅλα αὐτὰ δὲν κλονίζουν τὴν ἰνδοευρωπαϊκὴ θεωρία καὶ δὲν ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι αὐτόχθονες;

ΚΩΣΤΑΣ ΑΝΑΔΙΩΤΗΣ

Τὸ κατεστημένον στὴν ταλαίπωρον παιδείαν ἀναγκάζεται νὰ καταφύγῃ στὴν βίαν, διὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν παρουσίασιν ἀντιθέτων γνωμῶν. Ὁ Ἰνδοευρωπαϊσμὸς καὶ ὁ φοινικισμὸς εἶναι θεότητες, πού δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀμφισβητηθοῦν ἀπὸ ἱεροσύλους ἐρευνητάς. Οἱ μαθηταὶ ὅμως μετὰ τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν ἀγωνιστικότητα, πού ταιριάζει στοὺς νέους ἐτόλμησαν!

Στὸ μαθητικὸν περιοδικὸν «Ἐμπρός» (Μαῖος 1995) ἐκτίθεται τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀντιδράσεως τῶν μαθητῶν, πού ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸ μεταφέρωμεν ἐδῶ, πρὸς ἐνημέρωσιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τιμὴν τῶν νεαρῶν πρωταγωνιστῶν τῆς πάλης, κατὰ τῶν μισελλήνων ψευδοεπιστημόνων.

«ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

“Για τὴν καινούρια γέννα
π’ ὄλο τὴν περιμένουμε κι ὄλο κινάει γιὰ νάρθει
κι ὄλο συντριμί χάνεται στὸ γύρισμα τῶν κύκλων”
(Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ)

Σκοπὸς τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ εἶναι νὰ ἐνημερώσει τοὺς ἀναγνώστες σχετικὰ μὲ τὸν μαθητικὸ ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος διεξάγεται ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, ξεκινῶντας ἀπὸ τὸ *1ο Λύκειο Βριλησίων* καὶ φτάνοντας καὶ στὰ ἄλλα Λύκεια ποὺ ἔσπευσαν πρόθυμα νὰ συμπαρασταθοῦν καὶ νὰ ἐνταχθοῦν στὶς τάξεις τοῦ μαθητικοῦ κινήματος. Πολλὰ ἀκούστηκαν καὶ ποικιλοτρόπως σχολιάστηκε ὁ ἀγῶνας αὐτός. Πολλοὶ τὸν συκοφάντησαν καὶ προσπάθησαν νὰ τὸν καταπνίξουν. Πρὸς πείσμα τους ὁμως μπορούμε τώρα μέσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἔντυπο, νὰ ἐκφράζουμε ἐλεύθερα τὴ γνώμη μας καὶ νὰ διαδίδουμε τὸν ἀγῶνα μας. Ἄς δοῦμε ὁμως τὰ πράγματα ἀπ’ τὴν ἀρχή.

“Ὅλα ξεκινᾶνε λίγο πρὶν τὰ Χριστούγεννα ὅταν τὸ Δεκαπενταμελὲς Συμβούλιο τοῦ *1ου Λυκείου Βριλησίων* ἀποφασίζει νὰ ἐκδώσει τὴν μαθητικὴ ἑφημερίδα “ΕΜΠΡΟΣ”. Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ γίνεται δεκτὴ ἀπὸ τοὺς καθηγητῆς-οὶ ὁποῖοι καὶ ὀρίζουν μιὰ ἐπιτροπὴ ποὺ θὰ διορθώνει τὰ ἄρθρα. “Ὅλα κυλοῦσαν ὁμαλὰ μέχρι τὴ στιγμή ποὺ ἔπεσε στὰ χέρια τῆς ἐπιτροπῆς ἓνα ἄρθρο ποὺ ἀμφισβητοῦσε τὴν ἐγκυρότητα τῶν σχολικῶν βιβλίων, ὑποστηρίζοντας πὼς τὰ ὅσα λέγονται σ’ αὐτὰ περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Ἑλλήνων εἶναι ψέματα. Αὐτὸ ἦταν. Οἱ καθηγητῆς θέτουν τὸ ἄρθρο ὑπὸ ἀπαγόρευση καὶ καλοῦν τὸν μαθητὴ ποὺ τὸ ἔγραψε στὸ γραφεῖο. “Εἶπαμε πὼς δὲν κάνουμε λογοκρισία, ἀλλὰ δὲν μπορούμε νὰ δημοσιεύσουμε καὶ αὐτὸ τὸ ἄρθρο. Θὰ μᾶς κυνηγήσουν”. Ἡ ἀποψη αὐτὴ τῆς διευθύντριας ἀφήνει τοὺς μαθητῆς ἀναυδούς. Κάθε συζήτηση ἀποκλείεται. Σὲ πρόταση τῶν μαθητῶν νὰ δημοσιευθεῖ μαζὶ μὲ τὸ ἄρθρο αὐτὸ

καὶ τὸ ἄρθρο κάποιου καθηγητῆ πού νὰ τὸ ἀντικρούει, ἢ ἄρνηση εἶναι κατηγορηματική. “Απαγορεύεται οἱ μαθητὲς νὰ ἐκφράζουν τὴν γνώμη τοὺς ἐλεύθερα καὶ ἰδιαίτερα στὰ ἐκπαιδευτικὰ θέματα μέσα ἀπὸ μιὰ μαθητικὴ ἔφημερίδα”. Ἡ ἀπάντηση αὐτὴ ἔρχεται νὰ ἐξάψει ἀκόμα περισσότερο τὴν ἐκπληξή τῶν μαθητῶν. Οἱ καθηγητὲς ἀποκλείουν τὴν ἀποφυγὴ τῆς λογοκρισίας καὶ τὸν δρόμο τοῦ διαλόγου. Οἱ μαθητὲς ἀντιδρῶντας στὸν αὐταρχισμό ἀρνοῦνται νὰ ἐκδώσουν μιὰ λογοκριμένη ἔφημερίδα.

Τὶς ἐπόμενες μέρες οἱ ἀντιδράσεις γενικεύονται. Τὸ 15μελὲς συμβούλιο τοῦ 1ου Λυκείου δίνει ἀνακοίνωση στὸ συμβούλιο τῶν καθηγητῶν, μὲ τὴν ὁποία καταδικάζει κατηγορηματικῶς τὸ γεγονός. “Καταλαβαίνουμε, κατέληγε ἡ ἀνακοίνωση, πὼς ἡ ἐνέργεια αὐτὴ ἐπιβλήθηκε ἀπὸ τὸν φόβο τῆς ἀντιδράσεως τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Αὐτὸ πού δὲν καταλαβαίνουμε εἶναι γιατί ἐμεῖς οἱ μαθητὲς πρέπει νὰ εἴμαστε μέτοχοι αὐτῆς τῆς ἐνόχου σιωπῆς”. Στις 22-12-94, ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σχολείου μοιράζεται ἡ ἐξῆς ἀνακοίνωση:

“ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ἡ ἀνακοίνωση αὐτὴ, σκοπὸ ἔχει νὰ ἐνημερώσει τοὺς μαθητὲς γιὰ τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν θὰ ἐκδοθεῖ ἡ μαθητικὴ ἔφημερίδα τοῦ 1ου Λυκείου Βριλησσίων «ΕΜΠΡΟΣ». Ὅπως εἶχαμε δηλώσει καὶ στὴν συνέλευση τοῦ Δεκαπενταμελοῦς, θὰ προσπαθούσαμε νὰ ἐκδώσουμε μιὰ ἔφημερίδα, ἀνεβασμένου ἐπιπέδου, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ μπορούσαν νὰ ἀκούγονται ὅλες οἱ γνώμες στὰ θέματα πού ἀπασχολοῦν τοὺς μαθητὲς. Τὸ πρόβλημα δημιουργήθηκε ἀπὸ τοὺς καθηγητὲς, οἱ ὁποῖοι φοβούμενοι τὴν ἀντίδραση τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, μᾶς ἀπαγόρευσαν νὰ δημοσιεύσουμε ἄρθρα πού νὰ ἐναντιώνονται στὴν ὑπάρχουσα ἐκπαιδευτικὴ κατάσταση. Συγκεκριμένα ἀντέδρασαν στὴν δημοσίευση ἐνὸς ἄρθρου τὸ

ὁποῖο ὑποστήριξε ὅτι τὰ ὅσα ἀναφέρονται στὰ σχολικὰ βιβλία περὶ καταγωγῆς τῶν Ἑλλήνων εἶναι ψέματα, καὶ ὅτι δὲν καταγόμεθα ἀπὸ τὴν *ΙΝΔΟΕΥΡΩΠΑΙΚΗ* φυλὴ, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς πανάρχαιους κατοίκους αὐτοῦ τοῦ τόπου (*ΠΕΛΑΣΓΟΙ*). Ἡ *Διεύθυνση* τοῦ *Λυκείου*, μᾶς εἶπε ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀμφισβητοῦνται τὰ σχολικὰ βιβλία ἀπὸ μαθητές. Ὅτι τὸ ἄρθρο αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀνεβασμένου ἐπιπέδου καὶ γι' αὐτὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθεῖ σὲ μαθητικὴ ἐφημερίδα, καὶ ὅτι σὲ περίπτωσι δημοσιεύσεως αὐτοῦ οἱ καθηγητὲς καὶ ἡ *διεύθυνση* θὰ «*κυνηγηθοῦν*» ἀπὸ τὸ Ἑπιτελεῖο Παιδείας. Σὲ πρότασή μας νὰ δημοσιευθεῖ δίπλα ἀπὸ τὸ ἐπίμαχο ἄρθρο, ἄρθρο κάποιου καθηγητῆ πρὸς διαφωνεῖν, ἀποδεικνύοντας ὅτι ἔχουμε λάθος, ἡ ἀρνήσή της ἦταν κατηγορηματικὴ.

Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν δεχόμεστε νὰ εἶμαστε μέτοχοι αὐτῆς τῆς σιωπῆς πρὸς ἐπιβάλλει τὸ Ἑπιτελεῖο Παιδείας, ἀποφασίσουμε τὴν μὴ ἔκδοσι μιᾶς λογοκριμένης ἐφημερίδας. Κατανοοῦμε τὴν δύσκολη θέσι στὴν ὁποία βρίσκονται οἱ καθηγητὲς (λόγω τῆς τρομοκρατίας πρὸς ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸ Ἑπιτελεῖο) καὶ γι' αὐτὸ δὲν ρίχνουμε ὅλες τὶς εὐθύνες ἐπάνω τους. Ἐλπίζουμε πὼς κάποτε θὰ κατανοήσουν ὅτι δὲν πρέπει μόνο νὰ ξεσηκώνονται γιὰ τὴν αὐξηση τῶν ἀποδοχῶν τους. Αὐτὸ ὅμως πρὸς δὲν μποροῦμε νὰ κατανοήσουμε εἶναι γιὰτὶ οἱ ἀποφάσεις καὶ οἱ ἐνέργειες τοῦ Ἑπιτελείου Παιδείας καὶ τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου, θεωροῦνται ἀλάνθαστες καὶ κάθε ἀμφισβήτησι αὐτῶν διώκεται.

Καλοῦμε σὲ συμπάρασι ὅλους τοὺς μαθητές. Θὰ προχωρήσουμε σὲ ἐνέργειες γιὰ νὰ μᾶς δοθοῦν ἐξηγήσεις γιὰ τὴν κατάστασι αὐτή. Εἶμαστε νέοι, κρατᾶμε στὰ χέρια μας τὸ μέλλον αὐτοῦ τοῦ τόπου καὶ δὲν ἀνεχόμεστε ἄλλο νὰ εἶμαστε μάρτυρες τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς Παιδείας, χωρὶς νὰ ἀντιδροῦμε. Θὰ ἀγωνιστοῦμε γιὰτὶ νοικίθουμε τὴν ὑποχρέωσι αὐτή καὶ πρὸς τὸν ἑαυτό μας καὶ πρὸς τὶς ἐπόμενες γενιές.

Ἐλπίζοντας στήν συμπαράσταση ὄλων — μαθητῶν καί γονέων— θὰ δραστηριοποιηθοῦμε μέ ἐνέργειες πρὸς τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΜΑΘΗΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ”

ΤΟ ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΟ ΑΡΘΡΟ

Τὸ ἄρθρο πού ἀκολουθεῖ εἶναι αὐτὸ τοῦ ὁποίου ἡ δημοσίευση ἀπαγορεύθηκε, γεγονός πού ὀδήγησε στὰ γνωστά γεγονότα. Τώρα μέσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἔντυπο τῆς ἐλεύθερης ἔκφρασης — πρὸς πείσμα ὄλων αὐτῶν πού τόσο περίεργες ἀπόψεις ἔχουν γιὰ τὸ ἐπιστημονικὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἐλευθερία τοῦ λόγου— δημοσιεύουμε τὸ ἄρθρο καὶ καλοῦμε ὄλους ὅσοι θέλουν καὶ μποροῦν νὰ τὸ ἀντικρούσουν, νὰ μᾶς δώσουν τὴ δικιά τους ἄποψη γιὰ νὰ τὴν δημοσιεύσουμε.

Δὲν θὰ σχολιάσουμε ἐδῶ τὴν ἄποψη ἐκείνων — δυστυχῶς καὶ καθηγητῶν— πού μᾶς δηλώνουν πὼς δὲν τοὺς νοιάζει καθόλου τὸ θέμα τῆς καταγωγῆς τῶν Ἑλλήνων. Δὲν νομίζουμε πὼς τίθεται ζήτημα σημαντικότητας γιὰ ἓνα θέμα Ἐθνικῆς Ταυτότητας.

Αὐτὸ πού θέλουμε νὰ σᾶς μεταδώσουμε εἶναι ἡ ἀπορία μας, γιὰ τὸ κράτος προσπαθεῖ νὰ σκεπάσει μέ κάθε μέσο — ἀκόμα καὶ μέ τὴ λογοκρισία— τὸ τεράστιο αὐτὸ θέμα.

Μέχρι νὰ μᾶς δοθοῦν ἐξηγήσεις, μποροῦμε νὰ ὑποθέσουμε ὅτιδῆποτε.

ἸΝΔΟΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΦΥΛΗ: ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΨΕΜΑ

Ὅλοι μας ἔχουμε διδαχθεῖ ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ σχολείου, πὼς τὰ Ἑλληνικὰ φῦλα κατέβηκαν στὸν Ἑλληνικὸ χῶρο τὸ 2000 π.Χ. περίπου καὶ ἦλθαν σὲ σύγκρουση μέ τοὺς Πελασγούς (Προέλληνες) οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσαν τότε στὴν Ἑλλάδα. Τὰ Ἑλληνικὰ Φῦλα αὐτὰ —σύμ-

φωνα πάντα με τὰ σχολικά βιβλία— ἦταν παρακλάδι τῆς Ἰνδοευρωπαϊκῆς Φυλῆς, δηλαδή μιᾶς τεράστιας φυλῆς ἢ ὅποια ἐκτείνονταν ἀπὸ τὶς Ἰνδίες μέχρι τὶς Οὐγγρικές πεδιάδες. Τὸ παράδοξο στὴν ὑπόθεση εἶναι πὼς ἡ ἀρχαιολογία καὶ ἡ ἀνθρωπολογία δὲν συμφωνοῦν μετὴν θεωρία αὐτή, ἀφοῦ παρ' ὅλες τὶς φιλότιμες προσπάθειες δὲν ἔχει βρεθεῖ οὔτε ἓνας σκελετός, οὔτε ἓνας ἀρχαῖος οἰκισμός, οὔτε ἓνας ναός, οὔτε τοῦλάχιστον ἓνα νόμισμα ποῦ νὰ ἀνήκει σ' αὐτὴ τὴν τεράστια φυλή. Μὲ μία πιὸ βαθιὰ ἔρευνα ὁ καθένας θὰ καταλάβαινε πὼς αὐτὴ ἢ Φυλὴ-φάντασμα ἦταν κατασκευάσμα τῆς φαντασίας κάποιων γλωσσολόγων τοῦ περασμένου αἰῶνος ποῦ θέλανε νὰ ἐρμηνεύσουν τὴν ὑπαρξὴ κάποιας Ἰνδοευρωπαϊκῆς ὁμογλωσσίας. Ἡ ὑπόθεση τῶν γλωσσολόγων ὁμως θὰ πέσει στὸ κενὸ καὶ ὁ Βρεττανὸς ἀρχαιολόγος Κόλιν Ρένφριου θὰ τονίσει πὼς «ὁ κύριος λόγος τῆς ἀποτυχίας στὸν ἐντοπισμὸ τῶν Ἰνδοευρωπαϊῶν ὀφείλεται, στὴν ἀπερίσκεπτη ἐμπιστοσύνη στὴν Γλωσσοπαλαιολογία».

Εὐθὺς λοιπὸν ἀπὸ τὰ παραπάνω ὀδηγούμεθα στὸ ἐρώτημα: Ἀφοῦ ἡ Ἰνδοευρωπαϊκὴ Φυλὴ εἶναι ἀνύπαρκτη ἀπὸ ποῦ κατάγονται οἱ Ἕλληνες, καὶ ποιοὶ τέλος πάντων ἦταν αὐτοὶ ποῦ τὸ 2000 π.Χ. κατέβηκαν στὴν Ἑλλάδα;

Στὴ συνέχεια λοιπὸν θὰ ἀποδείξω, βάσει ἀτράνταχτων στοιχείων, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι ἀπόγονοι τῶν πηνάρχαιων κατοίκων τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου, δηλαδή τῶν Πελασγῶν, καὶ ὅτι αὐτοὶ ποῦ τὸ 2000 π.Χ. κατέβηκαν στὴν Ἑλλάδα, δὲν ἦταν ἄλλοι ἀπὸ Πελασγοὺς ποῦ παλαιότερα εἶχαν ἀνέβει πρὸς τὰ βόρεια.

Ἡ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΕΛΑΣΓΩΝ ΣΕ ΕΛΛΗΝΕΣ

Οἱ Πελασγοὶ ἦταν ἓνα ἔθνος τὸ ὁποῖο κατοικοῦσε τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τὸ Αἰγαῖο ἦταν στε-

ριά και ὀνομαζόταν Αἰγίδα. Τὸ πανάρχαιο αὐτὸ ἔθνος ἦταν εὐρύτατα ἐξαπλωμένο («Πελασγοὶ μέγα ἦν ἔθνος», Στράβων, *ΙΒ* 620), καὶ εἶχε ἀναπτύξει ἕναν τεράστιο πολιτισμὸν τὸν ὁποῖον δυστυχῶς κρύβουν ἀπ' τὰ σχολικὰ βιβλία καὶ μὲ τὸν ὁποῖο ἴσως νὰ ἀσχοληθοῦμε λεπτομερῶς κάποια ἄλλη φορά. Καταφεύγοντας λοιπὸν στοὺς ἀρχαίους Ἑλληνες συγγραφεῖς θὰ δοῦμε πὼς ἀπ' αὐτὸ τὸ πανάρχαιο ἔθνος κατάγονται οἱ Ἑλληνες καὶ συγκεκριμένα πὼς ἀπὸ κάποια στιγμή καὶ μετὰ οἱ Πελασγοὶ ἄρχισαν νὰ μετονομάζονται σὲ Ἑλληνες.

Ὁ Πλάτων στὸν διάλογό του «Τίμαιος» στὸ κεφάλαιο Γ περιγράφει μιὰ ἄκρως διαφωτιστικὴ δίηγηση τοῦ Κριτία σχετικὰ μὲ τὴν κάθοδο τοῦ Σόλωνος στὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ λοιπὸν, ὅπως λέει ὁ Κριτίας, ἕνας Αἰγύπτιος ἱερέας θύμισε στὸν Σόλωνα κάποια πράγματα πού γιὰ διαφοροὺς λόγους εἶχαν ξεχαστεῖ ἀπὸ τοὺς Ἑλληνες: «καὶ πρῶτα, τοῦ εἶπε, σεῖς ἐνθυμεῖσθε ἕναν μόνο κατακλισμὸ τῆς γῆς, ἐνῶ ἔγιναν πολλοὶ προηγουμένως καὶ ἀκόμη δὲν γνωρίζετε ὅτι στὴν Χώρα σας ἐγεννήθη τὸ ὠραιότερον καὶ ἄριστον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων γένος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κατάγονται καὶ ἐσὺ καὶ οἱ σημερινοὶ συμπολίτες σου». Ἀκούγοντας αὐτὰ ὁ Σόλων ζήτησε λεπτομέρειες καὶ ὁ ἱερέας τοῦ εἶπε: «περὶ τῶν συμπολιτῶν σου, λοιπὸν, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν πρὸ ἐννέα χιλιάδων ἐτῶν θὰ σοῦ φανερώσω...».

Οἱ Ἑλληνες λοιπὸν σύμφωνα μὲ τὸν Αἰγύπτιο ἱερέα κατάγονται ἀπὸ τὸ «ὠραιότερο καὶ ἄριστον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων γένος», τὸ ὁποῖο κατοικοῦσε στὴν Ἑλλάδα ἐννέα χιλιάδες χρόνια πρὶν τὴν ἐποχὴ τοῦ Σόλωνος.

Ἀποκαλυπτικώτατος ὅμως γιὰ τὸ θέμα μας θὰ φανεῖ καὶ ὁ Θουκυδίδης ὁ ὁποῖος γράφει (*A3*): «πρὸ τῶν τρωικῶν δὲν φαίνεται νὰ ἐπεχείρησε τίποτε ἠνωμένη ἡ Ἑλλάς. Φρονῶ δὲ ὅτι δὲν εἶχε ἀκόμη οὔτε τὸ ὄνομα αὐτὸ ὀλόκληρη ἡ Χώρα, ἀλλὰ πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἑλληνος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος δὲν ὑπῆρχε καθόλου ἡ

ὀνομασία αὐτὴ καὶ ἔδιδον εἰς τὴν χώραν κατὰ τόπους τὸ ὄνομά των οἱ διάφοροι λαοί, πού κατοικοῦν αὐτήν, εἰς τὰ περισσότερα δὲ μέρη οἱ Πελασγοί. Ὅτε δὲ ὁ Ἕλλην καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ ἔγιναν ἰσχυροὶ στὴν Φθιώτιδα καὶ τοὺς προσεκάλουν εἰς τὰς ἄλλας πόλεις, ὡς βοηθοὺς, τότε πλέον καὶ οἱ ἄλλοι λαοί, καθένας χωριστὰ ἤρχισαν νὰ ὀνομάζονται Ἕλληνες λόγῳ τῆς συχνοτέρας συναναστροφῆς μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ πολλῶν ἀσφαλῶς χρόνων δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐπικρατήσῃ εἰς ὅλους...».

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὸν Θουκυδίδη οἱ Ἕλληνες εἶναι αὐτόχθονες. Εἶναι δηλαδὴ τὰ Πελασγικά Φῦλα πού μετονομάστηκαν σὲ Ἑλληνικά. Αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἐπιβεβαιώνεται καὶ ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτο ὁ ὁποῖος στὸ πρῶτο βιβλίῳ τῆς ἱστορίας του στὸ κεφάλαιο 57 μᾶς λέει ὅτι: «ἐὰν λοιπὸν ἐν τῷ συνόλω τοιοῦτοι ἦσαν Πελασγοί, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς ἐνῶ ἦσαν Πελασγοὶ ἄλλαξαν καὶ ἔγιναν Ἕλληνες...». Γιὰ τοὺς δὲ κατοίκους τῶν Κυκλάδων ἀναφέρει ὅτι «καὶ αὐτοὶ ἦταν λαὸς Πελασγικός, ἀλλὰ ἀργότερα ὀνομάστηκαν Ἴωνες» (VII 95).

Κατέστη λοιπὸν σαφές, βάσει τῶν μαρτυριῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν ἦταν παρακλάδι κάποιας τεράστιας φυλῆς-φάντασμα, ἀλλὰ ἀπόγονοι τοῦ πανάρχαιου γένους τῶν Πελασγῶν, τὸ ὁποῖο ἀπὸ κάποια στιγμή καὶ μετὰ μετονομάσθη σὲ Ἑλληνικό. Ἐπίσης ἔγινε φανερὸ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ ἱστορία δὲν ξεκινáει τὸ δύο χιλιάδες πρὸ Χριστοῦ ὅπως θέλουν νὰ μᾶς πείσουν μέσα ἀπὸ τὰ σχολικὰ βιβλία, προσπαθῶντας ἀπεγνωσμένα νὰ συμπίεσουν ὅλα τὰ ἱστορικὰ γεγονότα μέσα σ' αὐτὰ τὰ δύο χιλιάδες χρόνια, ἀλλὰ χάνεται στὰ βάθη τῶν αἰῶνων, τοῦλάχιστον δώδεκα χιλιάδες χρόνια πρὶν τὴν ἐποχὴ μας.

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ

Τὴν μαρτυρία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων

περί τοῦ γηγενοῦς τῶν Ἑλλήνων θὰ ἔρθουν νὰ συμπληρώσουν καὶ οἱ ἀνθρωπολόγοι οἱ ὅποιοι ὑποστηρίζουν πὼς ὁ Ἑλληνικὸς χῶρος κατοικεῖται ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια ἀπὸ τὴν Μεσογειακὴ (Ἑλληνικὴ) Φυλὴ, τῆς ὁποίας ἀπόγονοι εἴμαστε ἑμεῖς οἱ ἴδιοι διατηρῶντας μία καταπληκτικὴ συνέχεια. Κατὰ τὶς ἀνθρωπολογικὰς μελέτες τῶν ἀνθρωπολόγων Πίτσιου καὶ Πουλιανοῦ, ποὺ δημοσιεύθηκαν στὰ ἀντίστοιχα βιβλία τους «Ἀνθρωπολογικὴ μελέτῃ τῆς Πελοποννήσου» καὶ «Ἡ προέλευσις τῶν Ἑλλήνων», στὰ ἀνθρωπολογικὰ στοιχεῖα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ τῶν συγχρόνων διαπιστώνεται πλήρης ἀντιστοιχία, πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει πὼς καθ' ὅλη τὴν ἱστορία δὲν ὑπῆρξε καμία σημαντικὴ πρόσμιξις ἀλλοφύλων «Ἰνδοευρωπαίων» καὶ μὴ. Χαρακτηριστικὰ ὁ κ. Πουλιανὸς θὰ διαπιστώσει πὼς «τὰ παλαιοανθρωπολογικὰ στοιχεῖα δείχνουν ὅτι ὑπάρχει γενετικὴ συνέχεια στὸν πληθυσμὸ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν νεολιθικὴ ἐποχὴ ὡς τὴ σύγχρονη».

Ὅμως περὶ τοῦ γηγενοῦς τῶν Ἑλλήνων δὲν μιᾶνε μόνο οἱ Ἕλληνες ἀνθρωπολόγοι. Ὁ Ἀμερικανὸς ἀνθρωπολόγος Ἔντζελ μελετῶντας τοὺς εὐρεθέντες σκελετοὺς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας, ἀπὸ τὴν Ἀχαϊκὴ περίοδο, τὴ Μεταμικηναϊκὴ, τὴν Κλασσικὴ ὡς τὴ Ρωμαϊκὴ (ἀκόμη καὶ μικρὸ ἀριθμὸ κρανίων τῆς Βυζαντινῆς περιόδου) θὰ διαπιστώσει ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν ἴδια πάντοτε Ἑλληνικὴ Φυλὴ, ἀποδεικνύοντας πὼς αὐτοὶ ποὺ τὸ 2000 π.Χ. κατέβηκαν πρὸς τὸ νότιο μέρος τῆς Βαλκανικῆς δὲν ἦταν ἀλλόφυλοι ἀλλὰ Ἕλληνες.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐπιβεβαιώνεται μὲ τὴν ἐμφάνισι τοῦ Διναρικοῦ ἀνθρωπολογικοῦ τύπου στὰ βόρεια τῆς Βαλκανικῆς. Οἱ Διναρικοὶ αὐτοὶ μὲ μία πρόσμιξι Μεσογειακῶν θὰ ἀποτελέσουν τὸ Ἰλλυρικὸ ἔθνος τὸ ὁποῖο θὰ ἀρχίσει νὰ κατεβαίνει τὴν Βαλκανικὴ πιέζοντας τοὺς ἀμυγεῖς Μεσογειακοὺς (Ἑλληνικοὺς) πληθυσμοὺς. Ἔτσι τὰ Ἑλληνικὰ Φῦλα χάνοντας τὴν κυριαρχία τους

στά βόρεια τῆς Βαλκανικῆς θὰ κατέρχονται πρὸς τὸ νότο μὲ τὰ διαδοχικὰ κύματα τῶν Δαναῶν, τῶν Ἀχαιῶν, τῶν Ἰώνων καὶ τῶν Δωριέων. Τὰ φύλα αὐτὰ δὲν ἦταν παρακλάδι κάποιας φυλῆς φάντασμα ἀλλὰ ἦταν φύλα Ἑλληνικά, «τὰ ὁποῖα ὑπὸ τὴν πίεση τῶν Ἰλλυριῶν γύριζαν πίσω, ὄχι σὰν κατακτηταί, ἀλλὰ ὡς πρόσφυγες, ἐγκαταλείποντας τὶς κοιλάδες καὶ τὶς ὄχθες τοῦ Δουνάβεως» (Δ. Δημόπουλος «Ἡ καταγωγή τῶν Ἑλλήνων»). Χαρακτηριστικὸ δέ, εἶναι ὅτι οἱ Δωριεῖς ὀνόμαζαν τὴν κάθοδό τους ὡς «ἐπιστροφή τῶν Ἡρακλειδῶν» θυμίζοντας ὅτι ἦταν ἀπόγονοι τοῦ Ἑλληνα ἥρωα Ἡρακλῆ καὶ ὅτι κάποτε εἶχαν ξεκινήσει ἀπὸ τὴν κυρίως Ἑλλάδα.

Ἡ ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

Τὰ παραπάνω λεχθέντα ἤρθε νὰ ἐπιβεβαιώσει τὸν περασμένο Μάρτιο ἡ ἀνακάλυψη μιᾶς πανάρχαιας ξύλινης ἐπιγραφῆς στὸ Δισπηλιὸ Καστοριάς, μέσα σ' ἓναν παμπάλαιο λιμναῖο οἰκισμὸ ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸν ἀρχαιότερο καὶ μεγαλύτερο λιμναῖο οἰκισμὸ τῆς Εὐρώπης. Ἡ πινακίδα αὐτὴ ἔφερε Ἑλληνικὴ ἐπιγραφή καὶ χρονολογήθηκε μὲ τὴ μέθοδο τοῦ ραδιενεργοῦ ἄνθρακος (C 14). Τὰ ἀποτελέσματα ἔδειξαν πὼς ἡ πινακίδα αὐτὴ εἶναι ἡλικίας 7250 ἐτῶν. Ἡ ἀνακάλυψη φυσικὰ τῆς ἐπιγραφῆς ἔφερε ἀναστάτωση στοὺς ἐπιστημονικοὺς (καὶ ψευδοεπιστημονικοὺς) κύκλους μιᾶς καὶ καταρρίπτει ὅλες τὶς θεωρίες περὶ καθόδου τῶν Ἑλλήνων τὸ 2000 π.Χ. καθὼς καὶ περὶ Φοινικικῆς καταγωγῆς τοῦ ἀλφαβήτου. Εἶναι δὲ τὸ ἀρχαιότερο δεῖγμα γραφῆς στὸν κόσμο. Χαρακτηριστικὰ τὸ περιοδικὸ «Δαυλός» (τεῦχος 147) γράφει ὅτι «ἡ ἀνακάλυψή της, συντριβεῖ κυριολεκτικὰ ὅλες τὶς θεωρίες τῆς δογματικῆς ψευδοεπιστήμης στοὺς τομεῖς προτεραιότητα πολιτισμοῦ, ἀπώτερη Ἑλληνικὴ ἱστορία, Γλωσσολογία, ἱστορία τῆς γραφῆς, "θεωρίες" ὅπως τοῦ Φοινικισμοῦ καὶ τοῦ Ἰνδοευρωπαϊσμοῦ κ.λπ. καὶ ἀναδεικνύει τὴν Ἑλλάδα ὡς μοναδικὴ πανάρχαια κοιτίδα τοῦ πολιτισμοῦ».

Ἡ ἀντίδραση τοῦ ὑπουργείου Πολιτισμοῦ ἦταν ὕποπτη, μιᾶς καὶ ἔκρυσσε τὴν πινακίδα χωρὶς νὰ βγάλει στὴ δημοσιότητα τὴν ἐπιγραφή της γιὰ νὰ ἀποκρυπτογραφηθεῖ. Πολλοὶ φοβοῦνται πὼς ἡ πινακίδα «ὄλως τυχαίως» θὰ ἐξαφανισθεῖ, πρᾶγμα πὸ ἐγινε καὶ μὲ παλαιότερα εὐρήματα πὸ ἀπεδείκνυαν τὸ ἀστήρικτον τῶν θεωριῶν τοῦ Ἰνδοευρωπαϊσμοῦ καὶ τοῦ Φοινικισμοῦ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Πιστεύω πὼς μὲ τὰ ὅσα ἀνέφερα ἐν συντομίᾳ (τὸ θέμα θὰ χωροῦσε δεκάδες σελίδων μὲ στοιχεῖα), ἀπέδειξα ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι ἓνας πανάρχαιος καὶ γηγενής λαός. Ἐπίσης ἀπέδειξα πὼς αὐτοὶ πὸ τὸ 2000 π.Χ. κατέβηκαν στὴν κυρίως Ἑλλάδα, δὲν ἦταν παρακλάδια τῆς Ἰνδοευρωπαϊκῆς φυλῆς-φάντασμα, ἀλλὰ Ἕλληνες πὸ πιεζόμενοι ἀπὸ τοὺς Ἰλλυριοὺς, ἄφησαν τὶς ἐστίες του. Τὸ ἐρώτημα πὸ γεννιέται τώρα, εἶναι γιὰ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας καὶ τὸ Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτοῦτο — ἐνῶ ὑπάρχουν πλῆθος ἀποδείξεων περὶ τοῦ ἀντιθέτου γιὰ τὶς ὁποῖες τοὺς ἔχουν ἐνημερώσει πολλοὶ ἱστορικοὶ — συνεχίζουν νὰ ἀναφέρουν στὰ σχολικὰ βιβλία ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι παρακλάδι τῆς Ἰνδοευρωπαϊκῆς Φυλῆς πὸ κατέβηκε στὴν Ἑλλάδα τὸ 2000 π.Χ.;

Εἶναι ἐμφανὲς πὼς ἡ θεωρία αὐτὴ εἶναι ἄκρως ἀνθελληνική, μιᾶς καὶ πετσοκόβει χιλιάδες χρόνια Ἑλληνικῆς ἱστορίας. Γιὰ τοῖς λοιπὸν συνεχίζουν νὰ κάνουν ἀνθελληνική προπαγάνδα μέσα ἀπὸ τὰ σχολικὰ βιβλία; Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ εἶναι ζωτικῆς σημασίας καὶ φυσικὰ δὲν θὰ περιοριστοῦμε στὸ νὰ τὰ ἀναφέρουμε μεταξὺ μας. Θὰ προχωρήσουμε σὲ ἐνέργειες, γιὰ τὸ ἄν δὲν ἐνεργήσουμε ἐμεῖς δὲν θὰ ἐνεργήσει κανεὶς.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ»

Στους μαθητὰς προστίθενται καὶ οἱ φοιτηταί. Πλήθος ὑποψηφίων φιλολόγων, ἱστορικῶν, γλωσσολόγων κ.τ.λ. ἐμελέτησαν τὸ ζήτημα, ἔθεσαν ἐρωτήματα στοὺς Μπαμπινιώτηδες, οἱ ὅποιοι φυσικὰ δὲν ἀπήντησαν μὲ στοιχεῖα, ἢ ἐπιχειρήματα ἀλλὰ μὲ ὕβρεις. Ἀκολουθοῦν διαμαρτυρίαι καὶ δημοσιεύονται ἐπιστολαὶ ἀγανακτήσεως. Χαρακτηριστικὴ εἶναι καὶ ἡ ἀκόλουθος ἐπιστολή, τὴν ὁποία ἔγραψαν φοιτηταὶ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν («Δαυλός», Ἰούλιος 1995).

«Ἀγαπητὲ “Δαυλέ”,

Σᾶς πληροφοροῦμε, ὅτι ὁ κ. Μπαμπινιώτης διδάσκοντας (στὶς 23 Μαΐου) τὴ σημιτικὴ προέλευση τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου δέχτηκε κάποια ἐρώτηση ἀπὸ ἕναν φοιτητὴ, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ ὑποστηρίξει τὴν Ἑλληνικὴ προέλευση τοῦ ἀλφαβήτου μας. Ὁ κ. Μπ. θέλοντας νὰ κερδίσει τὶς ἐντυπώσεις εἶπε, ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς σοβαρὸς ἐπιστήμονας, πὺν νὰ ὑποστηρίξει τὴν Ἑλληνικὴ προέλευση τοῦ ἀλφαβήτου μας. Αὐτὰ τὰ ὑποστηρίζουν, εἶπε, μόνο δικοὶ μας Ἕλληνες ἐθνικιστὲς, ὅπως ὁ “Δαυλός”. Μεταξὺ τῶν ἄλλων κατηγορήσε τὸν “Δαυλό”, ὅτι εἶναι ἕνα περιοδικὸ πὺν προσπαθεῖ ν’ ἀποδείξει, ὅτι ὅλα προέρχονται ἀπ’ τοὺς Ἕλληνες καὶ ὅτι παρουσιάζει ἀτεκμηριώτες ἐπιστημονικὲς δοξασίεις, ὅπως ὅτι καὶ τὶς πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου τὶς ἔκτισαν οἱ Ἕλληνες. Ὁ κ. Μπ. κατηγορεῖ τοὺς ἀντιφρονοῦντες μὲ πολιτικὸς χαρακτηρισμοὺς (“ἐπὶ ἐθνικισμῶ”). Ξέρουμε ὅμως, ἀπὸ πὺν κατευθύνεται καὶ τὶ θέσεις κατέχει, ὥστε νὰ ὑποστηρίξει αὐτὲς τὶς ἀπόψεις πὺν μειώνουν τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμὸ.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ κ. Μπ. λέγει, ὅτι δὲν ὑπάρχει βιβλιογραφία, πὺν νὰ μὴν ὑποστηρίξει τὴ σημιτικὴ προέλευση τοῦ ἀλφαβήτου, ἄς διαβάσει τὸ βιβλίον τοῦ σημιτολόγου Ἀδόλφου Λόντς, πὺν ὑποστηρίξει, ὅτι: “... οἱ Ἕλληνες δίδαξαν τὸ ἀλφάβητό τους στοὺς Φοίνικες” (“Προ-

χριστιανική εποχή”, σ. 109), ἄς διαβάσει τὸ βιβλίον τοῦ γλωσσολόγου Γ. Φαρμάκη, πὸν τονίζει ὅτι: “... τὸ δὲ σημερινόν μας ἀλφάβητον εἶναι ἀπόρροια ἐξελίξεως καὶ οὐχὶ φοινικικόν, ὡς τινὲς ἰσχυρίζονται” (“Αἱ κλειῖδες τῆς γλώσσης μας”, σ. 14-15), ἄς διαβάσει τὸ βιβλίον τοῦ Α. Ζαρντέ “La Formation du Peuple Grec”, Παρίσι 1923, σ. 215, πὸν “ἀπορρίπτει τὴν γνώμην ὅτι τὸ ἑλληνικόν ἀλφάβητον προῆλθεν ἐκ τοῦ Φοινικικοῦ... Πρέπει νὰ εἴμεθα προσεκτικοί, προσθέτει ὁ Ζαρντέ, ὅταν ὁμιλοῦμεν περὶ Φοινικικῶν ἐπιρροῶν... Οἱ Ἕλληνες ὑπῆρξαν ἀνταγωνισταὶ καὶ ὄχι μαθηταὶ τῶν Φοινίκων, οἱ ὅποιοι ἀντιθέτως ὑπῆρξαν μαθηταὶ τῶν Ἑλλήνων” (Ἐγκ. “Ἡλιος”, τόμος “Ἄσοι Ἀνατολῆς”, σ. 84). Ἄς διαβάσει ἐπίσης — ἂν ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγνοεῖ—, τὶ γράφει καὶ ὁ γνωστὸς ἐρευνητὴς Ἀλ. Λαγκαδὰς στὸ βιβλίον τοῦ “Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ ἡ θάλασσα”: “Υπάρχουν ἱστορικοὶ πὸν πιστεύουν, πὸς Φοίνικες ἦταν οἱ δημιουργοὶ τοῦ ἀλφαβήτου καὶ πὸς οἱ Ἕλληνες πῆραν τὰ γράμματα ἀπὸ ἐκείνους, ὅμως αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια”. Ἄς διαβάσει τέλος, τὶ γράφει ἡ ἐγκυκλοπαίδεια “Ἐλευθερουδάκης”: “Ἡ γνώμη εἰσέτι, ὅτι οἱ Ἕλληνες παρέλαβον περὶ τὸ 1.000 π.Χ. τὰ σύμβολα γραφῆς παρὰ τῶν Φοινίκων, ἐκλονίσθη ἐσχάτως...” (ἐκδ. 1931, τ. 12, σ. 656).

Ὁ κ. Μπ. μᾶς διδάσκει, ὅτι τὸ φοινικικὸ ἀλφάβητο προέρχεται ἀπ’ τὰ αἰγυπτιακὰ ἱερογλυφικά. Σ’ ἐρώτηση ὅμως τοῦ ἴδιου φοιτητῆ ἀναγκάστηκε νὰ δεχτεῖ, ὅτι ὑπάρχει ἡ ἄποψη, ὅτι ἡ φοινικικὴ γραφὴ προέρχεται ἀπ’ τὴ γραμμικὴ γραφὴ τῆς Κρήτης, τονίζοντας ὅτι ἡ κρητικὴ θεωρία δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴ δημιουργία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἀληθὲς γιατί, ὅπως τονίζει ὁ ἀκαδημαϊκὸς Π. Καββαδίας, οἱ Φοίνικες ἦταν διαμορφωτὲς συστήματος γραφῆς, πὸν ἦταν ἐν χρήσει στὴν Κρήτη καὶ ὅτι “εἰσαγαγόντες τὸ ἑαυτῶν ἀλφάβητον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπέδωκαν τοῖς ἐν ταῖς χώραις

τοῦ Αἰγαίου ὅ,τι παρ' αὐτῶν εἶχον παραλάβει ἐν προτέροις χρόνοις". Σαφέστατος εἶναι καὶ ὁ πρόεδρος τῆς ἑταιρείας Θρακολογικῶν Μελετῶν Ἀ. Καψῆς τονίζοντας, ὅτι: "τα λεγόμενα Φοινικῆα γράμματα τοῦ 8ου ἢ 9ου π.Χ. αἰ. γράφτηκαν πολλοὺς αἰῶνες μετὰ ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα (2000-5000 π.Χ.) καὶ συνεπῶς οἱ Ἕλληνες δὲν τὰ πῆραν ἀπὸ τοὺς Φοίνικες, ἀλλ' αὐτοὶ ἐπέστρεψαν τροποποιημένα τὰ γράμματα πού πῆραν ἀπὸ τὴν κοιτίδα τους Ἑλλάδα". Ἀλλὰ καὶ ὁ γνωστὸς ἀρχαιολόγος Ἀ. Παπαγιαννόπουλος-Παλαιὸς τόνιζε, ὅτι: "Ἐκ τῆς θεωρίας ταύτης προέκυψαν δύο γνῶμαί ἢ ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν καὶ τὸ Φοινικικὸν ἀλφάβητον εἶναι σύγχρονα σχεδὸν καὶ προῆλθον ἀμφοτέρα ἐκ τοῦ Κρητικοῦ ἢ ὅτι οἱ Φοίνικες παραλαβόντες πρῶτοι ἐκ τῶν Κρητῶν μετέδωκαν μετὰ ταῦτα τοῦτο εἰς τοὺς Ἕλληνας" ("Ἑλλάς", Γ, σ. 282). Σ' αὐτὸ συμφωνεῖ καὶ ὁ διάσημος ἀμερικανὸς καθηγητῆς W. Durant: "Εἶναι πιθανόν, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Φοίνικες νὰ παρέλαβον τὸ ἀλφάβητον ἀπὸ τὴν Κρήτην" ("Ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ", τ. Α', σ. 312). Ἀλλὰ καὶ ἡ Σοβιετικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια ἀναφέρει, ὅτι: "Στὰ 1940-50 διατυπώθηκε ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἀπὸ τὴν Κρητικὴν γραφὴν προῆλθον τὸ Φοινικικὸν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον" (τ. 6, σ. 183). Ἀπ' ὅλα αὐτὰ συνάγεται τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ κρητικὴ προέλευσις τοῦ φοινικικοῦ ἀλφαβήτου ἔχει ἄμεση σχέση καὶ μὲ τὴν προέλευσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου.

Ὅλοι αὐτοὶ καὶ τόσοι ἄλλοι, πού δὲ μπορούμε ν' ἀναφέρουμε στὴν ἐπιστολή μας αὐτή, τολμοῦν καὶ διαφωνοῦν μὲ τὸν κ. Μπ. καὶ συνεπῶς εἶναι "φασίστες". Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτοί. Εἶναι καὶ ὁ Διόδωρος Σικελιώτης, εἶναι καὶ αὐτὲς οἱ ἀρχαῖες παραδόσεις, πού τολμοῦν καὶ παρουσιάζουν τὸν Παλαμήδη ὡς ἐφευρέτη τοῦ ἀλφαβήτου καὶ ὄχι τοὺς Φοίνικες. Ὁ κ. Μπ. ἔκλεισε τὸ θέμα λέγοντας ὅτι οἱ ἐθνικιστὲς (μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ "Δαυλός") ἀσχολοῦνται μὲ ἀσήμαντα θέματα, ὅπως

τήν προέλευση τοῦ ἀλφαβήτου! Ἀσφαλῶς γιὰ τὸν κ. Μπ. τὰ σημαντικὰ θέματα εἶναι οἱ... “Ἰνδοευρωπαῖοι”. τί νὰ ποῦμε ὅμως γιὰ ἓναν καθηγητή, πὺ κοροϊδεύει τοὺς φοιτητές του καὶ παρουσιάζει τοὺς ἀντιφρονοῦντες ὡς ἐθνοκάπηλους, καὶ σωβινιστές, ἐνῶ αὐτοπαρουσιάζεται ὡς... ἀγνὸς “Ἕλληνας; Τὰ συμπεράσματα δικά σας.

Μετὰ τιμῆς
Φοιτητὲς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς
Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν»

Στὰς διαμαρτυρίας προστίθενται καὶ οἱ γονεῖς. Σχετικῶς ὁ Σύλλογος Γονέων τῶν Μαθητῶν Γυμνασίου Ἁγίων Θεοδώρων Κορινθίας ἀπέστειλε στὸν ὑπουργὸ «παιδείας» καὶ πρὸς ἄλλους ἀρμοδίους τὸ ἀκόλουθον ἔγγραφο (Α.Π. 12/62 - 18 Μαΐου 1995):

«ΘΕΜΑ: Σὰς ἐρωτοῦμε. Εἶμαστε αὐτόχθονες “Ἕλληνες ἢ “Ἰνδοευρωπαῖοι”;

Κύριε Ὑπουργέ.

Ὡς γονεῖς τῶν μαθητῶν τοῦ σχολείου μας θέτουμε τὸ ἀναφερόμενο στὸ θέμα ἐρώτημα καὶ ζητοῦμε ἀπὸ ἐσᾶς νὰ μᾶς γνωρίσετε ἐπίσημα τὸν χαρακτηρισμὸ τῆς Φυλῆς μας δηλαδὴ ἐὰν εἶμαστε αὐτόχθονες “Ἕλληνες ἢ “Ἰνδοευρωπαῖοι”.

Γιὰ παράδειγμα οἱ μαθητὲς τῆς Γ Γυμνασίου ἐφοδιάσθησαν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος ΔΩΡΕΑΝ τὸ ἐκδοθὲν ἀπὸ τὸν ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ - ΑΘΗΝΑ μὲ συγγραφέα τὸν Δημήτριον Ε. Τομπαῖδη βιβλίον μὲ τίτλον “Γιὰ τὴ μάθηση τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας”. Παρόμοια βιβλία διδάσκονται καὶ σὲ ἄλλες τάξεις τοῦ Γυμνασίου τοῦ Λυκείου πιθανῶς τοῦ Δημοτικοῦ καὶ τῆς Τριτοβάθμιας Ἐκπαίδευσως στὴ Φιλοσοφικὴ ἢ ὅποια ἄλλη Σχολὴ ἔχει σχέση μὲ τὴν Ἑλληνικὴ Ἱστορία.

Στὸ βιβλίον αὐτὸ ὅταν τὸ πάρετε στὰ χέρια σας καὶ τὸ ἀνοίξετε θὰ διαπιστώσετε νὰ γράφεται ἀκριβῶς ἔτσι.

**‘Ι. ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΙΚΗΣ
ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ**

1. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἰνδοευρωπαϊκὴ.

Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀνήκει ὅπως καὶ οἱ περισσότερες εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες, σὲ μιὰ μεγάλη οἰκογένεια γλωσσῶν, τὴν Ἰνδοευρωπαϊκὴν. Ἐδῶ ἔχει ἓνα ἀστερίσκο καὶ παραπέμπει σὲ πρόσθετη ἐγγραφή ἢ ὁποῖα τὴν περιγράφει ὡς ἐξῆς: “Ἄλλες γλωσσικὲς οἰκογένειες εἶναι ἡ Χαμιτοσημιτικὴ (ἑβραϊκὴ, ἀραβικὴ, αἰθιοπικὴ κ.ἄ.) ἢ οὐραλοαλτικὴ (οὐγγρικὴ, φιλανδικὴ, λαπωνικὴ, τουρκικὴ, μογγολικὲς κ.ἄ.) ἢ συνοθιβετιανὴ (κινεζικὴ, θιβετιανὴ, ταῖλανδικὴ κ.ἄ.), ἢ νεγροαφρικανικὴ καὶ μπαντοῦ (σουαχίλι, ζουλοῦ κ.ἄ.) ἢ ἰνδονησιακὴ καὶ πολυνησιακὴ κ.ἄ.” Μὲ αὐτὸ τὸ βιβλίον σταματοῦμε ἕως ΕΔΩ. Ἐσεῖς σᾶς παρέχετε ἢ εὐκαιρία νὰ προχωρήσετε γιὰ περισσότερες ἀναζητήσεις...»

καὶ ἀφοῦ παραθέτουν στοιχεῖα, γεγονότα κ.λπ. καταλήγουν:

«Δὲν γνωρίζουμε ἐὰν σᾶς ξάφνιασε ἡ κοινοποίησις τοῦ παρόντος ἐγγράφου ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας καὶ καταληγούσης στὸν Κορινθιακὸν καὶ τοπικὸν ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ Τύπον.

Τὸ πράξαμε αὐτὸ γιὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

1. Νὰ λάβουν γνώσῃ τι ἀκριβῶς συμβαίνει στὴν Παιδεία μας γιὰ τὴν ἐνημέρωσις μὲ μὴ ὁμορφωσιὰ τῶν παιδιῶν μας τοὺς αὐριανοὺς ἐκπροσώπους μας στὰ αὐτὰ ἀξιώματα μέχρι καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας καὶ νὰ ἐκδιώξουν ἀπὸ τίς Κρατικὲς Ὑπηρεσίαις ΟΛΟΥΣ τοὺς Μισέλληνας.

2. Νὰ κάνουν ΠΡΑΞΗ ἐδῶ καὶ τώρα νὰ ἀποσυρθοῦν

ἀπὸ τὴν κυκλοφορία ὅλα τὰ ἔντυπα (ἐκπαιδευτικὰ βιβλία) τουριστικὰ πὺ καταφέρονται ἐναντίον τῆς Φυλῆς μας καὶ τῆς Χώρας μας.

3. *Νὰ τιμῆσουν μὲ τὶς πράξεις τους τὰ ὅσα ἄφησαν στὴν Ἑλλάδα καὶ σκλαβωμένη Ἑλληνικὴ Γῆ οἱ Πρόγονοί μας.*

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΔΟΜΠΟΓΛΟΥ

Ο ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΖΩΡΤΖΗΣ»

Φυσικὰ οὐδεμία ἀπάντησιν ἔλαβαν!

Μέχρι καὶ δημοσιογράφοι διαμαρτύρονται, διὰ τὴν παραποίησιν τῆς ἀληθείας ὡς πρὸς τὴν προέλευσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἁλφάβητου μας, π.χ. στὸν «Ἐλεύθερον Τύπον» (22 Ἰουλίου 1993) διαβάζομεν:

«Καὶ Φοινικικὸ τὸ Ἑλληνικότατο Ἑλληνικὸ ἁλφάβητο, ἡ φυσικὴ συνέχεια τῆς Γραμμικῆς Α καὶ Β. Καὶ οὐδεμία ἐπιγραφή οὔτε κἂν γραφή ἔχει βρεθεῖ στὴν περιβόητη Φοινίκη.

Τῇ γλῶσσαι τῶν ὁποίων, οὐδεὶς γινώσκει μιὰ καὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα κείμενο τῆς ἀνύπαρκτης αὐτῆς Γραμματολογίας.

Παρ' ὅλα αὐτὰ στὸ Σύνολό τους, αὐτὲς οἱ συνειδητὲς πλαστογραφήσεις, ἔχουνε περάσει καὶ δημιουργήσει προηγούμενο.»

Ὁ Μπαμπινιώτης στὸ ὑβριστικὸ ἄρθρο του μὲ κατηγορησε πὺ ἀμφισβητῶ τὴν ὀρθότητα τῆς «διεθνῶς ἰσχυροῦσης ἐπιστημονικῆς θέσεως» περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἁλφάβητου μας. Ὁ πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας Ἑλλήνων Φι-

λολόγων καθηγητής κ. Π. Γεωργοῦντζος εἰς ἐπιστολὴν πρὸς μου ἔστειλε (14 Αυγ. 1993) μου γράφει ἐπὶ λέξει:

«Κύριε Πλεύρη,

Τὸ γράμμα αὐτὸ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτὸ ὁμιλητοῦ τοῦ Ράδιο Σίτυ, τὸν ὑπεραμυνόμενον τῆς ἐθνικῆς παραδόσεως, τὸν ἀπλὸν πολίτην. Δὲν εἶμαι κἄν βέβαιος ὅτι εἶναι αὐτὸς καὶ τὸ γράμμα γράφεται ὑπὸ ἐπιφύλαξιν, ἀφοῦ εἰς τὸ τηλέφωνό του ἀναζητήσας αὐτὸν τὸν προσεκάλεσα νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζί εἰς τὸ καὶ δὲν εὐηρεστήθῃ νὰ τὸ πράξῃ.

Σκοπὸς τοῦ γράμματος αὐτοῦ εἶναι νὰ τὸν πληροφορήσω ὅτι περὶ τοῦ ἀλφαβήτου ἔγραψα ἓνα ἄρθρον, πρὸς ἄρχισεν νὰ τυπώνεται εἰς τὸ περιοδικὸν τῆς Ἑταιρείας Ἑλλήνων Φιλολόγων ΠΛΑΤΩΝ τόμ. 45 (1993). Τὸ περιοδικὸ κυκλοφορεῖ εἰς τὰ Πανεπιστήμια καὶ τῶν 5 ἡπείρων καὶ ἐκπροσωπεῖ τὴν χώραν μας ὡς πρὸς τὰς κλασσικὰς σπουδὰς εἰς τὸν κύκλον τῆς Διεθνοῦς Ὁμοσπονδίας τῶν Ἑταιρειῶν Κλασσικῶν Σπουδῶν.

Συνεπῶς τὸ ἄρθρον μου ὑπὸ τὸν τίτλον “Τὸ ἀλφάβητον δημιουργία Ἑλληνική” ἀμφισβητεῖ ἐνώπιον τοῦ διεθνοῦς κοινοῦ τῶν φιλολόγων τὴν ὀρθότητα τῆς διεθνοῦς ἐπιστήμης, ὅπως τὴν ἐξέθεσεν ὁ καθηγ. Μπαμπινιώτης εἰς τὸ περὶ ἐθνικῆς Πλευρίτιδος ἄρθρον του. Καὶ ἀποδεικνύω δι’ ἀποδείξεων σαφῶν καὶ ἀναμφισβητήτων ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον — πρὸς ἐπῆραν καὶ οἱ Δυτικοὶ — εἶναι τελείως ἄσχετον ἀπὸ τὴν Φοινικικὴν γραφὴν εἰς τὴν οὐσίαν του (ἄλλο ὅτι μᾶς ἐνέπνευσαν) καὶ ἀνήκει εἰς ἄλλο εἶδος διανοήσεως. Καὶ ὅτι αὐτὸ σηματοδοτεῖ τὴν ἄνοδον τῆς παγκοσμίου διανοήσεως εἰς ὑπέρτερον στάδιον διανοητικῆς πορείας, ἀφοῦ ἡ ἐφεύρεσις τοῦ ἀλφαβήτου μὲ τὴν ἐξοδὸν του ἀπὸ τὸ αἰσθητὸν πρὸς τὸ νοητὸν ἀποτελεῖ τὴν πύλην τῆς εἰσόδου ἀπὸ τὸν χῶρον τοῦ μύθου εἰς τὸν χῶρον τοῦ λόγου καὶ ἀπὸ τὴν θεοκρατίαν εἰς τὴν λογικὴν, εἰς τὴν περιοχὴν τῆς φιλοσοφίας

καὶ τῆς ἐπιστήμης. Καὶ ὅτι ὁ σπινθὴρ ποὺ ἐνέπνευσε τὸν Ἴωνα, Μιλῆσιον τοῦ 900 π.Χ. ἐφευρέτην προῆλθεν ἀπὸ τὴν.... τῶν ζυμώσεων τῆς ἐποχῆς ποὺ καλεῖται "σκοτεινοὶ αἰῶνες" περὶ τῶν ὁποίων λέγω μερικὰ στοιχεῖα.

Τὸ ἄρθρον μου αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐπιστημονικὴν ἀνακοίνωσιν, δι' αὐτὸ καὶ γίνεται μέσῳ εἰδικοῦ ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ περιοδικὸν θὰ κυκλοφορήσῃ τοῦ χρόνου, ἡ δὲ συζήτησις τοῦ θέματος ἔχει προχωρήσῃ μέχρι δικαστηρίων, ἀπεφάσισα νὰ δημοσιοποιήσω τὴν ἀπόψίν μου διὰ περιλήψεως τοῦ ἄρθρου. Τὸ ἔγραψα καὶ τὸ ἔστειλα νὰ δακτυλογραφήθῃ. Σκοπὸς τοῦ γράμματος αὐτοῦ εἶναι νὰ σᾶς ἐρωτήσω: Θέλετε νὰ σᾶς στείλω ἀντίγραφον;

Μὲ φιλικοὺς χαιρετισμοὺς
Πᾶν. Κ. Γεωργουντζος»

Ἴδου ἐπομένως καὶ ἄλλος διαπρεπὴς ἐπιστήμων, ὁ ὁποῖος ἀμφισβητεῖ «τὴν ὀρθότητα τῆς διεθνοῦς ἐπιστήμης ὅπως τὴν ἐξέθεσεν ὁ καθηγ. Μπαμπινιώτης εἰς τὸ περὶ ἐθνικιστικῆς Πλευρίτιδος ἄρθρον του...»! Τὶ λέγει ὁ ἐπαγγελματίας γλωσσολόγος; (ἐνῶ εἶναι «ἐρασιτέχνης»). Ποῦ νὰ τολμήσῃ νὰ ἀπαντήσῃ!

Βεβαίως δὲν εἶμαι ὁ μόνος, ποὺ ὑβρίζεται ἀπὸ τὸν κ. Μπαμπινιώτη. Τὴν τακτικὴν τῶν ὑβρεων ἀκολουθεῖ καὶ ἐναντίον πρώην συνεργατῶν του. Σχετικῶς ὁ σύμβουλος στό «Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτοῦτο» κ. Φ. Βῶρος διεμαρτυρήθη («Βῆμα» 10 Ἰαν. 1993) δι' ὅσα «ὑβριστικὰ καὶ ἀνακριβῆ» ἔγραψε ἐναντίον του ὁ κ. Μπαμπινιώτης, περὶ τοῦ ὁποίου γράφει ὅτι:

»... ἔχει βγεῖ ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσης του καὶ τῆς ἐκπαιδευτικῆς πείρας του καὶ ἀλλοτριπραγμονεῖ καὶ ὀλισθαίνει... Δὲν εἶναι ἥθος ἐπιστημονικὸ νὰ

καταλογίζουμε στους άλλους τὸν παραλογισμό χωρὶς ἐπιχειρήματα. “Ἐνδέχεται ἄλλως ἔχειν”... Οὔτε εἶναι ἥθος διαλόγου ἢ παραποίηση τῶν λόγων τοῦ συνομιλητῆ...»

Τὴν ἔλλειψι ἐπιχειρημάτων τὴν ἔχω καταλογίσει καὶ ἐγὼ στὸν κ. Μπαμπινιώτη, διὰ τὸ «ἐπιστημονικὸν ἥθος» τοῦ ὁποῖου προτιμῶ νὰ μὴ εἶπω κάτι. Ὅσον ἀφορᾷ στὰς «γνώσεις» τοῦ «ἐπιφανοῦς γλωσσολόγου» (κατ’ αὐτόν) χαρακτηριστικὰ εἶναι ὅσα παρατηρεῖ ὁ κ. Βῶρος (ἐνθ. ἄνωτ.):

»... ἢ δὲ διάβασε τὸ βιβλίον ποὺ προλογίζει, ἢ δὲ κατάλαβε ποῦ ὀδηγοῦν οἱ ἀσκήσεις, ἢ δὲ γνωρίζει τὶς δυνατότητες, τὰ ὄρια τῆς διδακτικῆς-παιδαγωγικῆς προσπάθειας μὲ τέτοιο ὑλικὸ στὴν ἀ΄ τάξη τοῦ γυμνασίου, ἢ ἀγνοεῖ τὸν ὄρο βιωματικῆ προσέγγιση, ἢ συγκεντρώνει ὅλες αὐτὲς τὶς ἀρετὲς καὶ μιὰ ἀκόμη: τὴν τόλμη νὰ γράψει Πρόλογο γι’ αὐτὸ τὸ βιβλίον καὶ νὰ τὸν ὑπογράψει, ἔτσι... ἀνεύθυνα...»

Τὰ σχόλια περιττεύουν. Προτίμησα τὸν κ. Βῶρον, διότι ἀντιτίθεμαι μαζί του πολιτικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς, ὥστε νὰ μὴ ἀντιτείνῃ κάποιος, ὅτι χρησιμοποιοῦ γνώμας φίλα προσκειμένων πρὸς ἐμέ. Πάντως τονίζω ὅτι ὁ κ. Βῶρος, κατὰ τὸ παρελθόν, πρὸς τιμὴν του ἐδέχθη πρόσκλησίν μου καὶ συνεζητήσαμε τηλεοπτικῶς περὶ Ἀλφαβήτου, ἐνῶ ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἀποφεύγει αὐτὴν τὴν ἀναμέτρησην.

8. ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ Α΄

Στὸ περιοδικὸν «ΤΟΤΕ» τεύχος 57, Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1995, ἐδημοσιεύθη ἓνα ἀξιολογώτατο κείμενο τοῦ κ. Γεωργίου Γεωργαλά. Τὸ παραθέτω:

Ἑλληνικὴ ἢ προέλευση ὄλων τῶν εὐρωπαϊῶν!

Ὁ ρόλος ποὺ ἀποδίδεται στοὺς ἀνύπαρκτους «Ἰνδοευρωπαϊούς» ἀνήκει στοὺς Αἰγαίους Πρωτοέλληνες!

Γιατὶ ἡ ἑλληνικὴ εἶναι ἡ μητέρα - γλῶσσα τῶν Εὐρωπαϊκῶν καὶ Καυκασίων γλωσσῶν

1. Οἱ διάφορες παραλλαγές (=φυλές) τοῦ ἀνθρώπου ἐμφανίσθηκαν καὶ διαμορφώθηκαν ἀνεξαρτήτως, σὲ διαφορετικὲς περιοχές. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει πολλὰ κοιτίδες. Οἱ φυλές ἐπεκτάθηκαν ἀκτινοειδῶς ἀπὸ τὴν κοιτίδα τους, δημιουργῶντας ἢ κάθε μία τὸν χῶρο της (μαῦροι = Ἀφρικὴ, ἐρυθρόδερμοι = Ἀμερικὴ, μογγολοειδεῖς = Ἄνω Ἀσία, λευκοί = Εὐρώπη). Οἱ φυλές ἀναπτύχθηκαν πρὸς τὴν ἴδια γενικὴ κατεύθυνσι διότι κάθε εἶδος τείνει ἐξελικτικῶς πρὸς τὴν «τελείωσί» του.

2. Κατὰ τὴν δ' ἐποχὴ τῶν παγετώνων (*Βούρμος*), ποὺ ἄρχισε πρὶν ἀπὸ 50-100.000 χρόνια, ἡ Εὐρώπη ἦταν καλυμμένη ἀπὸ πάγους. Ἡ τήξις των ἄρχισε πρὶν ἀπὸ 25.000 χρόνια. Ἡ διεργασία διήρκεσε χιλιετίες. Τοὺς πάγους διαδέχθηκαν ἔλη, λίμνες, ποτάμια συστήματα, ἀδιαπέραστη βλάστησις. Ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε νὰ ἀνακτᾷ τὴν Εὐρώπη γύρω στὸ 7.000 π.Χ.

3. Στην περιοχή της Μεσογείου δὲν ὑπῆρξαν παγετῶνες. Ἄρα οὔτε καὶ διακοπὴ τῆς ἐξελικτικῆς πορείας τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ μεγαλύτερος ἐλεύθερος ἀπὸ πάγους χερσαῖος χῶρος τῆς Εὐρώπης ἦταν ἡ Αἰγαίς. Ἄρχιζε δυτικῶς τῶν Ἰονίων, κάλυπτε, Ἑλλάδα, Αἰγαῖο, Μ. Ἀσία, Κρήτη, Κύπρο. Τὴν διέσχισε ὁ Αἰγαῖος ποταμὸς ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸν Εὐξείνο καὶ χυνόταν στὴν ἀνατολικὴ ἐσωτερικὴ θάλασσα νοτιῶς τῆς Κρήτης. (Ἡ Μεσόγειος ἦταν κατὰ μέγα μέρος ξηρὰ καὶ ὑπῆρχαν δύο ἐσωτερικὲς θάλασσες, ἡ δυτικὴ, πέρα ἀπὸ τὴν Σικελία-Τυνησία καὶ ἡ ἀνατολικὴ μεταξὺ Κρήτης-Αἰγύπτου).

Στὴν Αἰγαίδα, μὲ τὸ ἥπιο κλίμα, τὶς ἀξιόλογες πεδιάδες καὶ τὰ ἄφθονα νερά, ὁ ἄνθρωπος συνέχισε τὴν ἐξέλιξί του.

4. Μὲ τὴν τῆξι τῶν πάγων, ἡ στάθμη τῶν ὠκεανῶν ἀνέβηκε. Τὰ νερά τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἄνοιξαν δίοδο στὸ Γιβραλτάρ καὶ κατέκλυσαν Μεσόγειο, Ἀδριατικὴ, Αἰγαῖο. Ὁ χάρτης ποὺ ξέρουμε διαμορφώθηκε πρὶν ἀπὸ 15-12.000 χρόνια. Ὅμως ἡ Εὐρώπη, βορείως τοῦ Δουνάβεως, παρέμενε σὲ κατάστασι ἐλῶν καὶ ἀδιαπεράστων δασῶν, ἐνῶ στὰ ἀνατολικά της ἡ Σαρματικὴ θάλασσα (Εὐξείνος-Κασπία-Ἀράλη ὡς τοὺς βόρειους παγετῶνες) τὴν ἀπέκλειε ἀπὸ τὴν Ἀσία. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἴσχυε περίπου ὡς τὸ 7.000 π.Χ.

5. Ἡ ἀνάκτησις τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ξεκίνησε ἀπὸ τὸν Περραιγιακὸ χῶρο, ἀφοῦ «ἀρχαιότερος λαὸς τῆς Μεσογείου εἶναι ἡ κάτοικοι τῆς ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Αἰγαίδος» (*Encyclopaedia Britannica, Europe, 1974*). Τὰ ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα πιστοποιοῦν ὅτι σ' αὐτὸν τὸν χῶρο πρωτοεμφανίζονται τὰ ἐξελιγμένα ἐργαλεῖα, ἡ γεωργία, ἡ κτηνοτροφία, οἱ μόνιμες ἐγκαταστάσεις, ἡ ναυσιπλοΐα, ἡ χρῆσις τοῦ χαλκοῦ, τοῦ χαλκοκασσίτερου, ἡ τέχνη (*C. Renfrew «Archaeology and Language» 1987, «The Cambridge Ancient History», H.G. Wells «The Outline of History», κ.ἄ.*).

6. Στην περιοχή ζούσε ή Μεσογειακή-Αιγαία φυλή, κλάδος τῆς λευκῆς, τῆς ὁποίας ὠρισμένα γνωρίσματα καθώρισαν τὴν πορεία τῆς ἀνθρωπότητος. Πρόκειται ἰδίως γιὰ τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν ἐλευθερία, τὴν ἔντονη περιέργεια, τὴν ἰκανότητα ἀπαντήσεως στὶς προκλήσεις, τὴν πνευματικότητα, τὴν καλλιτεχνικὴ τάσι, τὴν κλίσι πρὸς τὴν περιπέτεια, τὸν ἀτομισμὸ.

7. Στὸν Περιαιγιακὸ χῶρο ἀναπτύχθηκαν ὁ **Πελασγικός**, ὁ **Πρωτομινωϊκός**, ὁ **Πρωτοκυκλαδικός** καὶ ὁ **Πρωτοελλαδικός** πολιτισμὸς ποὺ διαδόθηκαν πολὺ πέρα ἀπὸ τὸ Αἶγαϊο.

8. Οἱ **Αἶγαῖοι** εἶναι γηγενεῖς. Ἀπὸ τὸν Βορρᾶ δὲν μποροῦσαν νὰ ἔλθουν, ἀφοῦ ἐκεῖ βασίλευαν οἱ πάγοι. Ἀπὸ τὸν Νότο θὰ ἔπρεπε νὰ ὑποθέσουμε μαζικὴ μετανάστευσι λαῶν διὰ θαλάσσης μὲ σκοπὸ τὴν ἐγκατάστασι σὲ ἄγωνα νησιά. Ὅσο γιὰ τὴν Ἀνατολή, τῆ Μ. Ἀσία καὶ τὰ Συροπαλαιστινιακὰ παράλια, ἀποτελοῦσαν ἕνιαῖο χῶρο μὲ τὸ Αἶγαϊο, ἐνῶ οἱ μὴ - Ἕλληνες Ἀσιάτες οὐδέποτε ὑπῆρξαν ναυτικοί, πλὴν τῶν **Σημιτοφοινίκων** ποὺ εἶναι μεταγενέστεροι. Στὴν εὐρύτερη Περιαιγιακὴ περιοχὴ ζούσαν λαοὶ συγγενεῖς, αὐτόχθονες. Αὐτὸ βεβαιώνουν ἡ ἀνθρωπολογία καὶ ἡ ἀρχαιολογία. (*K.T. Frost* στὸ «*Times*» 19/2/1909, *R.P. Charles* «*Recherches Anthropologiques en Grèce*» 1961, *J.L. Angel* «*A racial analysis of the ancient Greeks*» 1944, *G. Jergi* «*L' origine dei popoli Europei*», *Ridgeway* «*Early Age of Greece*» κ.λπ.).

9. Μὲ τὴν καταβύθισι τῆς Αἶγαίδος, ἡ ὁποία ἔγινε σταδιακῶς, οἱ κάτοικοί της ἀποσύρθηκαν στὰ ὑψηλότερα σημεῖα της, ποὺ μεταβλήθηκαν σὲ νησιά, καθὼς καὶ στὰ γύρω ἑλλαδικὰ - μικρασιατικὰ παράλια καὶ βεβαίως ἀναγκάσθηκαν νὰ γίνουν θαλασσοπόροι καὶ ἔμποροι, ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ ἐπικοινωνοῦν καὶ νὰ ἀνταλλάσσουν τὰ προϊόντα τους γιὰ νὰ ἐπιβιώσουν. Ἔτσι κυριάρχησαν στὴν Μεσόγειο καὶ στὶς γύρω θάλασσες.

10. Ἡ καταβύθισι τῆς Αἰγαίδος, ἔμεινε στὴν μνήμη τῶν κατοίκων της, ὡς ὁ κατακλυσμὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ὠγύγου (13 π.Χ. χιλιετία) ἐνῶ ἡ καταβύθισις τῆς Ἀτλαντίδος μὲ τις συνέπειές της, ὡς ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνος (γύρω στὸ 9.500 π.Χ.) Στὸ μεταξὺ τῶν δύο κατακλυσμῶν διάστημα τῶν 3.500 ἐτῶν φαίνεται ἀνπτύχθηκε ἀξιόλογος πολιτισμὸς. (*Διόδωρος Σικελιώτης, «Ἱστορικὴ Βιβλιοθήκη» Ε, 55-56 γιὰ τοὺς Τελχίνες τῆς Ρόδου ποὺ πρόβλεψαν τὸν κατακλυσμὸ καὶ ἔφυγαν — προφανῶς στὴν Αἴγυπτο, ὅπου ὁ Ἄκτις Ἡλιάδης ἵδρυσε τὴν Μέμφιδα*).

11. Πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ'ὄψιν μας ὅτι τὰ ἀρχαιότερα (λίθινα) ἐργαλεῖα στὴν γῆ, βρέθηκαν στὰ **Περδίκκα Μακεδονίας** καὶ εἶναι 3 ἐκ. ἐτῶν! Τὰ ἴχνη τῆς ἀρχαιότερης φωτιᾶς στὸ κόσμον βρέθηκαν στὰ **Πετράλωνα Χαλκιδικῆς** — εἶναι 1 ἐκ. ἐτῶν. Στὸ ἴδιο σπήλαιο βρέθηκαν ἀνθρώπινοι σκελετοὶ 800.000 ἐτῶν (Ἀνακοίνωσις Ἀρ. Πουλιανοῦ, Μάιος 1981) Στὴν Ἄργισσα καὶ στὸ **Σέσκλο Θεσσαλίας** βρέθηκαν λιθόκτιστα «μεγαροειδῆ οἰκήματα» — πρόδρομοι τῶν μεγαλολιθικῶν κατασκευῶν τῆς Εὐρώπης. Στὸ **Φράγχι Ἑρμιονίδος** βρέθηκε ὀψιδιανὸς λίθος ποὺ μεταφερόταν ἐκεῖ ἀπὸ τὴν **Μῆλο**, πρὶν ἀπὸ 12.000 χρόνια — ἄρα, ἤδη, τότε οἱ Αἰγαῖοι εἶχαν λατομεῖα, ναοὺς, πλοῖα, ἐμπόριο. (*C.Renfriew «Ἐμπόριο καὶ Τεχνικὴ Ἐξιδίκευσις» «Νεολιθικὴ Ἑλλάς» ἐκδ. ΕΤΕ 1973, σ. 180*). Στὴν Ἄργισσα Θεσσαλίας καὶ στὴ **Ν. Νικομήδεια Μακεδονίας** πραγματοποιήθηκε πρὶν ἀπὸ 9.000 χρόνια ἡ ἐπανάστασις της μεταβάσεως ἀπὸ τὸν κυνηγετικό-συλλεκτικὸν στὸν γεωργικό-κτηνογραφικὸν τρόπο ζωῆς. Καὶ ἡ ἐποχὴ τοῦ χαλκοῦ γιὰ τὴν Εὐρώπην, ἄρχισε στὸν ἑλλαδικὸν χῶρον· τὸ παλαιότερον χυτήριον χαλκοῦ στὸν κόσμον βρέθηκε στὴν **Ραφήνα**.

12. Γίνεται φανερό ὅτι πρὶν ἀπὸ τὴν βύθισι τῆς Αἰγαίδος, οἱ κάτοικοί της διέθεταν ἤδη ὑψηλὸν πολιτισμὸν. Διαφορετικὰ δὲν θὰ μπορούσαν οἱ ἐπιζήσαντες στὰ νη-

σια και την **Κρήτη** να παρουσιάσουν τόσο γρήγορα τέτοια ανάπτυξη.

13. Από τον Αιγαιακό χώρο, ο άνθρωπος προχωρεί προς βορράν στο μέτρο που υποχωρούν οι συνέπειες της τήξεως των πάγων. Ο Τσεχοσλοβάκος ανθρωπολόγος **J. Jelinek**, ή Γερμανίδα συνάδελφός του **Jchwidetzky**, οι Άγγλοι **C. Renfrew** και **J. Baker**, ο Γάλλος αρχαιολόγος **J. Capitan**, ο Σέρβος ανθρωπολόγος **Z. Gavrilovic**, ο Ούγγρος **I. Kiszely**, ο Γερμανός αρχαιολόγος **G. H. Buchholz**, οι Γάλλοι ιστορικοί **R. Faron**, **G. Lerou**, **J. Briard**, **J. Ramin** και ο Άγγλος **G. Gilde** διαπιστώνουν επέκτασι των Μεσογειακών - Αιγαίων σε όλη την Ευρώπη. Ο **G. Huxley** υποστηρίζει ότι οι Αιγαίοι έφθασαν ως τις **Ίνδιες** και τον **Ειρηνικό** (*Grete and the Luwians, 1961* και *Achaeans and Hittites, 1965*).

Ο **Elliot Smith** υποστηρίζει ότι οι Μεσογειακοί έφθασαν ως την **Κίνα** και στις άπέναντι άκτες του Ειρηνικού, στο **Μεξικό** και στο **Περού** (*Migrations of Early Culture*). Το βέβαιο είναι ότι οι Αιγαίοι απλώθηκαν σε όλη την Ευρώπη και ως τα βάθη της **Άσίας**. Μια ένδειξις για τότε πραγματοποιείται αυτή ή επέκτασις είναι τα εύρηματα του **Λεπάνσκι Βίρ** στις Σιδηρές Πύλες του Δουνάβεως (1965) που δείχνουν ότι ο οικισμός ήκμασε το 5,600-5,000 π.χ.

14. Οι Αιγαίοι αποτελούνταν από πολλές συγγενείς υποφυλές και αυτές από περισσότερα φύλα. Πυρήνας των Αιγαίων ήσαν οι Έλληνες-Πελασγοί που έδωσαν διαδοχικώς την πρωτοκαθεδρική θέσι τους στους **Άχαιούς**, **Δωριείς**, **Ίωνες**, **Αιολεΐς**. Οι **Φρύγες** μεταζελέχθηκαν σε **Αρμενίους**, οι Αιγαίοι που πήγαν στα Συριακά παράλια, έγιναν **Φοίνικες** (όχι οι **Σημιτοφοίνικες** που είναι μεταγενέστεροι), όσοι εγκαταστάθηκαν νοτιώτερα έγιναν **Φιλισταίοι**, όσοι στην **Ίταλία**, **Ίταλιώτες**. Οι **Θράκες** προχωρώντας προς βορράν έγιναν **Μοισοί**, **Δάκες**, **Γέτες**.

15. Στις χώρες όπου έπροωθούντο τα Αιγαία φύλα ύ-

πήρχαν ἄνθρωποι πού εἶχαν ἐπιβίωσει κατὰ τὴν ἐποχὴ τῶν παγετῶνων (κυρίως τῆς Ἀλπικῆς, ὑποφυλῆς τῆς Λευκῆς) καὶ τώρα αὐξάνονταν. Ἔφθαναν ἐπίσης ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν Β.Δ. Ἀφρικὴ διὰ τοῦ Γιβραλτάρ (**Χαμίτες**) καὶ ἀπὸ τὸν Καύκασο-Οὐκρανία (**Δυναρικὰ φῦλα**). Σημειώθηκαν λοιπὸν ἀναμείξεις, ἀλληλεπιδράσεις, συγκρούσεις. Ἔτσι προέκυψαν οἱ γλῶσσες τῶν **Ἀρίων** μὲ κυρίαρχη ἐπίδραση τῆς Πρωτο-Ἑλληνικῆς τῶν Αἰγαίων, ἀφοῦ αὐτὴ ἦταν ἡ ἀσυγκρίτως πιὸ ἐξελιγμένη. Γι' αὐτὸ οἱ Ἑλληνικὴ σφράγισε τὶς ἀποκαλούμενες Ἰνδοευρωπαϊκὲς γλῶσσες. Ἀνθρωπολογικῶς, οἱ Αἰγαῖοι ἐπηρεάσαν περισσότερο τοὺς Ἰταλοὺς, τοὺς Προβηγκιανοὺς (Ν. Γαλλίας) τοὺς Ρωμανοὺς (Ἑλβετία), τοὺς Ἴρλανδοὺς, τοὺς Οὐαλλοὺς, τοὺς Βαλλόνους (Βέλγιο).

16. Τὰ Δυναρικὰ φῦλα ἀπώθησαν τὰ Αἰγαιακὰ ἀπὸ τὶς παραδουνάβιες περιοχὲς, ἀναγκάζοντάς τα νὰ ἐπανακάμψουν στὴν κοιτίδα τους, γύρω στὸ 2.000 π.Χ. Αὐτοὶ εἶναι οἱ **Δαναοὶ** ἀπὸ τὸ πρωτο-ἑλληνικὸ δάν = νερό, ποταμός, ὑγρασία, δροσιά, ἀπ' ὅπου καὶ Δάνουβις, Δάναϊς (Ντόν), Δάναπρις (Δνείπερος), Δάναστρις (Δνεϊστερος), Ἡριδανός, Ἰορδάνης, Ροδανός, Ἀπιδανός, Ἰάρδανος, Ταναός, ἀλλὰ καὶ Δανία καὶ ἡ ἰνδικὴ Θεὰ Δάνου. Δαναὸς λοιπὸν = ἄνθρωπος τῶν νερῶν. Αὐτὴ ἡ ὀνομασία ἀποδόθηκε πιθανῶς ἀπὸ τοὺς γύρω λαοὺς, βαθμιαίως, σὲ ὅλους τοὺς Ἕλληνας ἀφοῦ αὐτοὶ ἦσαν θαλασσινοί. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, ἀπεκάλεσαν τὸ σύνολο τῶν Ἑλληνικῶν φυλῶν «λαοὺς τῆς θάλασσης» (*βλέπε μελέτη μου «Ποῖοι ἦσαν οἱ Λαοὶ τῆς Θάλασσης»*).

Γιὰ τοὺς ἐπαναπατριζόμενους Δαναοὺς, οἱ παραμειναντες στὴν κοιτίδα ὁμόφυλοί τους, ἦσαν οἱ Πελ(η)αργοί = παλαιοχωρῖτες, ἀφοῦ πέληρον = παλαιό καὶ ἄργος = χώρα. Ἡ ἐπανάκαμψις τῶν Δαναῶν δὲν ἐπέφερε ἀνθρωπολογικὲς μεταβολές ἀφοῦ αὐτοὶ ἀνῆκαν στὴν ἴδια φυλὴ με τοὺς παραμειναντες **Πελασγοὺς**. Ὁ Γερμανὸς ἱστορικὸς **K. Rotteck** βασιζόμενος στὴν γλῶσσα, τὴν παράδοσι καὶ τὴν ἱστορία διαπίστωσε τὴν ἀδιάσπαστη γενε-

τική συνέχεια στὸν πληθυσμὸ τοῦ Αἰγαίου («*Allgemeine Geschichte*» 1867). Στὸ ἴδιο συμπέρασμα κατέληξε καὶ ὁ **A. Πουλιανὸς** βασιζόμενος σὲ ἀνθρωπολογικὰ εὐρήματα («*Ἡ Προέλευση τῶν Ἑλλήνων*» 1968).

17. Ἡ ὑπόθεσις περὶ «Ἰνδοευρωπαϊῶν» βασίσθηκε στὶς ὁμοιότητες τῶν Γλωσσῶν Εὐρώπης - Ἰράν - Καυκάσου - Ἰνδιῶν. Ὑποτίθεται ὅτι ὑπῆρχε μιὰ Ἰνδοευρωπαϊκὴ φυλὴ ποὺ ζοῦσε κάπου μεταξὺ **Βαλτικῆς-Εὐξείνου Πόντου**, ἀπο τὴν ὁποία διάφορες ὁμάδες χωρίσθηκαν κατὰ τὰ τέλη τῆς γ' π.Χ. χιλιετίας καὶ ἀπλώθηκαν στὴν Εὐρώπη, Μ. Ἀνατολή, Ἰράν, Ἰνδίες. Ἡ ὑπαρξὶς αὐτῆς τῆς φυλῆς δὲν τεκμηριώνεται. Ἀπλῶς θεωρήθηκε ἀπαραίτητη νὰ ἐξηγήσει τὴν ὁμοιογλωσσία τῶν λαῶν αὐτῶν τῶν περιοχῶν καὶ πολλὰ ἄλλα κοινὰ σημεῖα ποὺ παρουσιάζουν: φυλετικά-θρησκευτικά-πολιτισμικά-μυθολογικά.

18. Πράγματι, ἱστορικῶς εἶναι ἀναγκαῖο κάποιος λαὸς νὰ διεδραμάτισε τὸν ρόλο ποὺ ἀποδίδεται στοὺς Ι.Ε. Ὅμως ἡ ὑπαρξὶς τῶν Ι.Ε. δὲν τεκμηριώνεται μὲ κανενὸς εἶδους εὐρήματα καὶ δὲν στέκεται λογικῶς. Ἀντιθέτως ἡ ὑπαρξὶς τῶν Αἰγαίων εἶναι ἀναμφισβήτητη. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἀρχαιότητά τους, ἀφοῦ ἡ περιοχὴ κατοικεῖται ἀπὸ ἑκατοντάδες χιλιάδες χρόνια. Ἀναμφισβήτητη ἐπίσης εἶναι ἡ πρωτοπορεία τους ἐν σχέσει πρὸς ὅλους τοὺς ἄλλους «ΙΕ» σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς. Οἱ Αἰγαῖοι εἶναι γηγενεῖς καὶ τὸ ἴδιο ἰσχύει γιὰ τὸν πολιτισμὸ τους στὸν ὁποῖο δὲν παρουσιάζονται ξένα στοιχεῖα. Γλῶσσα, γραφή, θρησκεία, τέχνη, ἔθιμα — ὅλα εἶναι ἐγγώρια. Ὁ Ἄγγλος ἀρχαιολόγος **A. J. Wace** (1879-1957), ὁ Γερμανὸς ἱστορικὸς **Γ. Γρότε** ὑπεστήριξαν ὅτι ὁ πολιτισμὸς τοῦ Αἰγαίου εἶναι αὐτογενῆς. Ὁ **R. A. Crossland** ἀπορρίπτει τῆς θεωρίας τῆς καθόδου Βορειοευρωπαϊῶν στὴν Μεσόγειο («*Immigrants from the North*», Cambridge Un. Pr. 1967). Ὁ **C. Renfrew** ἐπίσης ἀπορρίπτει τὴν μεταναστευτικὴ θεωρία γιὰ προέλευσι τοῦ Αἰγαιακοῦ πολιτισμοῦ καὶ διαπιστώνει ὅτι αὐτός «δημιουργήθηκε ἐπὶ τόπου καὶ εἶναι αὐτόνομος» («*The Emergence of Civilisation*» 1972). Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἑρνέστος

Κούρτιος (1814-1896) είχε ήδη καταλήξει στο ίδιο συμπέρασμα από το 1861 («*Ελληνική Ιστορία*»), ενώ οί ιδρυτής της συγκριτικής γλωσσολογίας **Θεόφιλος Μπάγιερ** από το 1732 έρμήνευσε τις όμοιότητες των «ΙΕ» γλωσσών με την προέλευση τους από την Έλληνική. Στην άποψη αυτήν προσχώρησε τελευταίως και ο **C. Renfrew** («*Archaeology and Language*» 1987). Εύρήματα, παράδοσις, λογική, συνηγορούν υπέρ της άπόψεως ότι ο ρόλος πού άποδίδεται στους ύποθετικούς ΙΕ, άνήκει στους Αιγαίους.

19. Άπό τὰ προεκτεθέντα συνάγεται ότι δέν ύπήρξαν «Προέλληνες» πού νά έκτοπίσθηκαν άπό τους Έλληνες. Το Αιγαίο με την εύρύτερη περιοχή του, πού άπλώνεται στις χερσονήσους Αΐμου, Μ.Άσίας και Ίταλίας με τὰ γύρω νησιά, κατοικήθηκε πάντοτε άπό γηγενείς πού έπεκτεινόμενοι διαφοροποιήθηκαν σε διάφορους αδελφούς λαούς, με πυρήνα τον Έλληνικό. **Πρωτοέλληνες ναι, Πρόελληνες όχι.**

20. Άπό τίς «ΙΕ» γλώσσες, ή Έλληνική είναι ή αρχαιότερη, ή πρώτη πού έκφράσθηκε γραπτώς, ή κατά πολύ τελειότερη. Η γεννητική σύνθεσις των ΙΕ γλωσσών, στις πλείστες περιπτώσεις, άνάγεται σε ρίζες τις Έλληνικής. Μόνο σ' αυτήν οί λέξεις έχουν «Πρωτογένεια» δηλ. νόημα αυθύπαρκτο, μή-συμβατικό. Η γλωσσολογία και ή γραμματική είναι δημιουργήματα των Έλλήνων - του Πλάτωνος(!) (Κρατύλος ή περί όνομάτων όρθότητος λογικός) και του Διονυσίου του Θρακός άντιστοιχώς. Μόνον όποιος άρνεϊται τὰ αυταπόδεικτα, άντι νά δεχθει την Έλληνική ως μητέρα-γλώσσα, προσφεύγει σε φανταστικά κατασκευάσματα, όπως ή «ΙΕ», για νά εξηγήσει την όμοιογλωσσία των Άρίων.

Σημείωση: Το παρόν κείμενο άποτελει σύνοψη έκτενέστερης άνέκδοτης μελέτης μου με τίτλο «*Ίνδοευρωπαϊοί ή Αιγαίοι;*».

8. ΕΠΙΜΕΤΡΟΝ Β΄

Στὸ ὑβριστικὸν ἄρθρον τοῦ Ἰνδοευρωπαϊοῦ Μπαμπινιώτη ἔδωσε κεραυνοβόλον ἀπάντησιν ὁ λογοτέχνης κ. Σ. Γ. Γ. Παναγιωτᾶτος (Δεινίας Δικαῖος) μετὰ τὸ χαρακτηριστικὸν καρφωτικὸν ὄψος του. Τὸν εὐχαριστῶ. Παραθέτω τὸ κείμενόν του.

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΟΓΡΑΦΙΑ:

λόγος ἐλλάσων, ἀσύστατος, ἀναιδήμων

ΕΚΡΗΚΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ στὴ ἐπιφυλλίδα¹
«Ἐθνικιστικὴ Πλευρίτιδα», Γ. ΜΠΑΜΠΙΝΙΩΤΗΣ,

Καθὼς στὶς (μὴ θετικὲς ἐπιστῆμες) παραμένει ἀνέφικτη ἢ ἐπιστημονικὴ, δι' ὄργανου ἢ μεθόδου
μέτρησις τῆς ἀποδεικτικότητος,
διαποροῦμε:

I. Πρὸς τὴ ἢ πλειοδοσία ὑπὲρ τῆς «φοινικικότητος» τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου (φοινικικῆς καταγωγῆς);

II. Πρὸς τὴ ἢ ἐμμονὴ σὲ μίαν «...διεθνῶς ἰσχύουσα ἐπιστημονικὴ θέσις» — ἐπὶ μὴ μετρηθείσης (μετρομένης) ἐπιστημονικῆ ἀποδεικτικότητος; (Ἀμφισβητέον τὸ «ἐπιστημονικὸ» τῆς «θέσεως»)...

III. Πρὸς τὴ ἢ ἀνευλάβεια πρὸς τὴν... *δυνατικὴν* ἐλληνικότητα τοῦ Ἀλφαβήτου μας, ποὺ ἢ ἐπιστημονικὴ μέτρησις δὲν ἔχει οὔτε ἐπικυρώσει ἀλλ' οὔτε καὶ διαψεύσει;

IV. Πρὸς τὴ ἢ σπουδὴ στό «κλείσιμο» μὴ τελειωμένης ὑπόθεσις — καθὼς, ἐπὶ τέλος, διατηρούμενη ἀνοικτὴ εὐνοεῖ τὴν ἐλληνικὴν προσδοκίαν εὐκταίας ἐπαλήθευσης;

*V. Πρὸς τὴν περιφρόνησιν πρὸς τὴν ἔθνικὴν φιλοτιμίαν
(πίστιν, πόθον, φορὰν
εἰς ἀρίστεισιν),
ὅταν ὄχι «φοινικῆοι», μά... ἑλληνικότατοι
μισθοὶ κι ἀξιώματα
τρέφουν, δοξάζουν τοὺς καταλαλητῆς;*

Τὸ ἄρθρον τοῦ Γ. ΜΠΑΜΠΙΝΙΩΤΗ

(ὅπως ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημ. «ΒΗΜΑ» τῆς 11ης Ἰουλίου 1993).

Ἐθνικιστικὴ Πλευρίτιδα **Ἡ προέλευσις τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου**

Σπῆλη Α'

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ, λόγω της ἐ-
ξαρσης του ενδιαφέρο-
ντος και της εὐλογης ευ-
αισθησίας για τα εθνικά
5 μας θέματα, ἀρχισαν να
επιπλέουν στον αφορὸ της
αφροσύνης μερικὰ κατά-
λοιπα ἄλλων εποχῶν
(4ης Αυγούστου κ.τ.ό.), που κα-
10 πηλεύονται δημόσια την εθνική
ευαισθησία του ανυποψίαστου
πολίτη, για να περάσουν τις ε-
θνικιστικές (ὄχι εθνικές), φασι-
στικές και ρατσιστικές ιδέες
15 τους υπό τον μανδύα της επι-
στήμης τάχα (και μάλιστα της
ξένης και της σύγχρονης), της
«ιστορικής ἀλήθειας», της υπε-
ράσπισης μιας ανυπεράσπιστης
20 ἑλληνικότητας κ.λπ. Πρόκειται
για εκφυλιστικά συμπτώματα
μιας ανεπίτρεπτης κατηλείας
της ιδέας του εθνισμού, της εν-
νοίας δηλ. της εθνικής συνείδη-
25 σης και του ἀδόλου πατριω-
σμοῦ που πρέπει νὰ χαρακτηρί-

ζουν κάθε σωστό πολίτη. Την ι-
δεολογική αυτή εκτροπή ἔχουν
καταγγεῖλει δημόσια γνωστοί
30 πνευματικοὶ ἄνθρωποι, πολιτι-
κοί, δημοσιογράφοι κ.ά., ἀπὸ
τις στήλες δε του «Βήματος»
πολύ εὐστοχα ἔχει ἀναλύσει το
θέμα ο κ. Ριχ. Σωμερίτης.
35 Το φαινόμενο τέτοιων ἀυτό-
κλητων «υποστηρικτῶν του
Ελληνισμού», που εκτρέπουν
σκόπιμα και κατὰ σύστημα τον
δημιουργικὸ εθνισμό σ' ἓναν ἄ-
40 λογο, ἀφελή και ἀστήρικτο
διεκδικητικὸ εθνισμό ἀρχίζει,
λόγω της δύνამης των μέσων
ευρύτερης ενημέρωσης, και
παίρνει ἀνησυχητικὲς διαστά-
45 σεις. Εἰδικὰ στην περίπτωση
του Ελληνισμού, ο οποιος μπό-
λιασε την παγκόσμια σκέψη με
την καθοριστικὴ ἐπίδραση πού
ἀσκησε στὸν ευρωπαϊκὸ πολιτι-
50 σμὸ (παιδεία, θεσμοὺς, ἐπιστή-
μες και τέχνες) μέσα ἀπὸ τον
ἀρχαῖο ἑλληνικὸ κόσμον και τὸ
Βυζάντιο, τέτοιοι ἀχρεῖαστοι

«υποστηρικτές», με το να πα-
55 ρερμηνεύουν και διαστρεβλώ-
νουν τα επιστημονικά και ιστο-

Στήλη Β'

ρικά δεδομένα από παχυλή ά-
γνοια και ύποπτη σκοπιμότητα,
προσφέρουν χειριστες υπηρε-
σίες. Εκθέτουν τον Ελληνισμό
5 εντός και εκτός Ελλάδος στα
μάτια κάθε σοβαρού, σκεπτόμε-
νου και ενημερωμένου Έλληνα
ή ξένου που μπορεί βεβαίως να
ξεχωρίζει την πραγματική προ-
10 σφοδρά από την επιπόλαιη κο-
μπορημοσύνη.

Χαρακτηριστική είναι η περι-
πτωση ερασιτέχνη ιστορικού,
γλωσσολόγου, φιλόλογου, πολι-
15 τειολόγου, Ελληνιστή κ.λπ., ο
οποίος, μέσα στή γενικότερη
σύγχυση, άγνοια και συνοχή (ό-
χι ανεκτικότητα) που διέπει τον
τόπο του «ό,τι δηλώσεις», δια-
20 θέτει τακτικό βήμα από ιδιωτι-
κό τηλεοπτικό σταθμό της φιλε-
λεύθερης παράταξης (όχι της α-
κροδεξιάς), απ' όπου γελοιο-
ποιεί τόν Ελληνισμό... εξυμνώ-
25 ντας τον και ασχημονεί
αδιάκριτα και αδιακρίτως, κα-
τά σύμπαντος του πνευματικού
και επιστημονικού κόσμου της
χώρας (εναντίον όλων συλλή-
30 βδην των πανεπιστημίων, της
Ακαδημίας, των ερευνητικών ι-
δρυμάτων, του Παιδαγωγικού
Ινστιτούτου κ.λπ.), χωρίς
συναίσθηση τών λόγων του και
35 αίσθηση της πραγματικότητας.
Όλοι —ο γράφων είναι κύριος
στόχος— είμαστε ανθέλληνες,

προδότες, αγράμματοι, ανάξιοι,
ύποπτοι, χειρότεροι από τον
40 Γκλιγκόρφ, κατευθυνόμενοι
από αντεθνικές, ύποπτες και
σκοτεινές δυνάμεις! Και διερω-
τάται κανείς δέν διαθέτει ο
σταθμός αυτός Επιτροπή δεο-
45 ντολογίας και στοιχειώδη ευθι-
ξία να διαφυλάξει αν μη τι άλλο

Στήλη Γ'

τη σοβαρότητά του αλλά και να
αποτρέψει —όπως έχει υποχρέ-
ωση— τη συστηματική προπα-
γάνδα και παραπλάνηση τών α-
5 νυποψίαστων τηλεθεατών του
από ερασιτεχνικές αφέλειες και
ιδεολογικές ιδιομορφίες που
προβάλλονται παραπλανητικά
ως ισχύουσες επιστημονικές θέ-
10 σεις; Τι σχέση έχει η φιλελεύθε-
ρη ιδεολογία με περιεργες
συλλήψεις του Ελληνισμού από
τόν ιδρυτή του κόμματος της
4ης Αυγούστου;

15 Μπορεί να συλλάβει κανείς
αν δεν τον ακούσει από τό
κυριολεκτούντως απύλωτο στό-
μα αυτού του προκλητικού επι-
κριτή όλου του πνευματικού
20 κόσμου της χώρας — ότι ο βούλ-
γαρος καθηγητής Georgiev
(που ενεφάνισε τους Βούλγα-
ρους ως συνεχιστές των Πελα-
σγών και τον Όμηρο ως δημι-
25 ούργημα τών γηγενών Θρα-
κοϊλλυριών που τον γνώρισαν
οι Έλληνες από μετάφραση!)
προβάλλεται στους τηλεθεατές
του Tele-City ως υποστηρικτής
30 τών ελληνικών θέσεων; Όταν
μάλιστα χαρακτηρίζονται ως

προδότες, ανθέλληνες και «φοι-
νικιστές» (νεολογισμός νοσηράς
φαντασίας...) όσοι δέχονται τη
35 διεθνώς ισχύουσα επιστημονική
θέση ότι το σύστημα γραφής
που χρησιμοποιήσαν οι Έλλη-
νες, για να αντικαταστήσουν
την αρχαιότατη αλλά ατελή
40 συλλαβογραφική γραφή τους
(τη Γραμμική Γραφή Β'), το πή-
ραν από τους Φοίνικες, διαμορ-
φώνοντας μέσα σ' αυτό ένα

Στήλη Δ'

νέο σύστημα γραφής, το φθογ-
γογραφικό αλφάβητο, τό πρώ-
το πραγματικό αλφάβητο, που
διαφέρει ριζικά από το ατελές
5 «οιονεί συλλαβογραφικό» αλ-
φάβητο τών Φοινίκων.

Ανθέλληνες δηλ. ο Γεώργιος
Χατζιδάκις, ο Ψυχάρης, ο Τρια-
ναφυλλίδης, ο Ανδριώτης, ο
10 Κουρμούλης, και όλοι ανεξαρέ-
τως εμείς οι νεότεροι γλωσσολό-
γοι που συμμεριζόμαστε την
κρατούσα περί αλφαβήτου θέ-
ση! Έτσι μόνος γνήσιος Έλλη-
15 νας, πατριώτης και αντιφοινικι-
στής (διάβαζε αντισημιστής,
για να ξέρουμε τι λέμε) παραμέ-
νει ο ερασιτέχνης γλωσσολόγος,
ιστορικός κ.λπ. του Tele-City,
20 δικηγόρος, που δηλώνει «επίτι-
μος καθηγητής» του Πανεπι-
στημίου της Γκουανταλαχάρα!
(Επίτιμος καθηγητής πανεπι-
στημίου, χωρίς να έχει υπάρξει
25 ποτέ καθηγητής πανεπιστημί-
ου, ούτε καν διδάκτωρ...).

Εμείς, λοιπόν, οι ανθέλληνες,
στους οποίους συγκαταλέγο-
νται όλοι οι μεγάλοι της γλωσσο-
30 κής επιστήμης (Schwyzer,
Lejeune, Chantraine,
Kretschmer, Meillet, Thumb,
Buck, Allen, Bally κ.ά.) και όλοι
οι μεγάλοι μελετητές της ιστο-
35 ρίας της γραφής (Jensen,
Diringer, Gelb, Jeffery, Naveh,
Guarduzzi, Σιγάλας κ.ά.) υπο-
στηρίζουν ότι υπήρξε μεγαλειώ-
δης επινόηση η δημιουργία από
40 τούς Έλληνες του πρώτου
πραγματικού αλφαβήτου (όπου
κάθε γράμμα δηλώνει κι έναν

Στήλη Ε'

φθόγγο), του αλφαβήτου που
υπό τη μορφή του δυτικού αλ-
φαβήτου (της Χαλκίδος) πέρα-
σε στην Ιταλία και απετέλεσε το
5 λεγόμενο λατινικό αλφάβητο.
Το ότι η βάση του αλφαβήτου
του ελληνικού ανάγεται στο βο-
ρειοσημιτικό/φοινικικό αλφά-
βητο, όπως δείχνουν 1) η μορφή
10 τών γραμμάτων, 2) η (μη ελλη-
νική) ονομασία τών γραμμά-
των, 3) η σειρά των γραμμάτων,
4) η αρχική κατεύθυνση της
γραφής (από δεξιά προς τα αρι-
15 στερά πρβλ. επιγραφή του Δι-
πύλου, Ποτήριον Νέστορος
κ.ά.), 5) οι μαρτυρίες του Ηρο-
δότου κ.ά. περί «φοινικίων
γραμμάτων» κ.λπ., αυτό δεν
20 μεώνει σε τίποτε το γεγονός της
ουσιαστικής δημιουργίας του
αλφαβήτου από τους Έλληνες.
Σ' αυτό –και όχι στην πρωτιά–
έγκαιτα η μεγάλη προσφορά

25 της Ελλάδος. Αλλά αυτά είναι φιλά γραμμата για τον αδαή τελεκενολόγο του City.

Αυτός πρέπει να βγάζει καλά και σώνει ότι τα πάντα ξεκι-
30 νούν από τήν Ελλάδα. Φοίνικες, Αιγύπτιοι, Βαβυλώνιοι και όλοι οι άλλοι αρχαίοι ανατολι-
κοί λαοί, γνωστοί γιά τόν πολι-
τισμό τους, θεωρούνται (ρατσι-
35 στικά) κατώτεροι σε πνευματι-
κές ικανότητες λαοί, που ήταν αδύνατο να συλλάβουν την έν-
νοια του αλφαβήτου ή των μα-
θηματικών ή και των πυραμί-
40 δων ακόμη, που κι αυτές (ω της φαιδρότητας) ανάγονται σε γνήσια ελληνικά δημιουργήμα-
τα! Το τι λέγεται — συνοδεία ε-
πιτιμητικών μορφασμών και
45 βαρυτάτων χαρακτηρισμών— από το ευφάνταστο αυτό άτο-

Στήλη ΣΤ'

μο του Tele-City δεν περιγράφεται.

Με την ίδια παράλογη λογική αντιμετωπίζεται ελληνομανώς
5 ένα μεγάλο πρόβλημα της ιστορίας της γραφής, η προέλευση του βορειοσημητικού/φοινικικού αλφαβήτου. Γι αυτήν έχει διατυπωθεί πλήθος θεωριών
10 (βαβυλωνιακή, ασσυριακή, χεττιτική, ουγκαριτική, σουμεριακή κ.λπ.) με κυρίαρχη την άποψη ότι συνδέεται με την αι-
γυπτιακή και τη σιναϊτική γρα-
15 φή. Απομονώνοντας μια παλιότερη — πολύ προσεκτικά

διατυπωμένη — άποψη του Evans ότι το βορειοσημητικό αλ-
φάβητο έχει δεχθεί πιθανώς κά-
20 ποια έμμεση επίδραση από την κρητική γραφή, την ιερογλυφική και τη γραμμική γραφή A, ο ερασιτέχνης του Tele-City συνάγει ότι το φοινικικό αλφά-
25 βητο είναι ελληνικό, αφού σχετίζεται με την κρητική γραφή, πράγμα που δεν υποστήριζε ούτε ο ίδιος ο Evans, ο οποίος πιστεύει ότι η γραμμική γραφή A
30 (που δεν έχει αναγνωσθεί) δεν χρησιμοποιήθηκε καν για να δηλώσει ελληνική γλώσσα! Ωστόσο, κανείς δεν θά εμέμφετο τον γραφικό αυτόν ομιλητή
35 ελληνολογούντα, αν ο ίδιος δεν ελεεινολογούσε προκλητικά τους επιστήμονες που έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στα θέματα αυτά.

40 Πού να φανταζόταν κανείς ότι το πάθος και το βάθος της ελληνικότητας που πέρασε μέσα από το μεγάλο στοχασμό φυσιο-
γνωμών του Νεότερου Ελληνι-
45 σμού, όπως ο Ίων Δραγούμης, ο Περικλής Γιαννόπουλος, ο Κωνσταντίνος Τσάτσος, ο Παναγιώτης Κανελλόπουλος ή ο Γιώργος Σεφέρης θά βυθιζόταν
50 στη ρηχότητα και τήν ευτέλεια τέτοιων απαράδεκτων εθνικιστικών και ρατσιστικών συλλήψεων του Ελληνισμού, που θα εκτέμπονται μάλιστα δημόσια
55 από φιλελεύθερους τηλεοπτικούς σταθμούς.

«ΤΟ ΒΗΜΑ», 11-7-1993

Ἡ... προΐστορία τῆς διαφωνίας Πλεύρη-Μπαμπινιώτη γιὰ τὴν προέλευση τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου — περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται

Γιὰ τὸ ἄν (ἢ κατὰ πόσον) «πέφτει λόγος» στὸν συγγραφέα τῆς ἐργασίας, ὁ τελευταῖος δὲν χρειάζεται πιστοποιητικὸν ἀπὸ κανέναν: σεμνό, ταπεινό, Σπαρτιατικὸ ἔχει τὸ ... δικό του:

Γλῶσσα εἶναι ὁ ἐναρθρωμένος κατὰ τακτὴν διαδοχὴν καὶ συμφορὰν ἀναγνωριζομένων φθόγγων, συγκροτούντων ἀρχικῆς, ἀναγνωριζόμενες ἢ ὄχι, ἐνότητες (λέξεις), προσδιορισμὸς προσώπων, ζώων, ἀντικειμένων, ἐννοιῶν (...), συμπεριλαμβανομένων ὄλων τῶν δεδομένων εἰς ἐξεικόνισί του.²

Ὁ δικηγόρος κ. Κ. Πλεύρης, κηδόμενος τῆς ἐν γένει παιδείας-ἀγωγῆς τῶν παιδιῶν του, ὀδηγεῖται στὴν ἔρευνα ὅταν, στὰ σχολικὰ βιβλία τους, συνειδητοποιεῖ ὑπερτονισμὸν τῆς δῆθεν (ἢ ὄντως) φοινικικῆς προέλευσης-καταγωγῆς τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἔρευνας τὸν φέρουν στὴν ἐξανάστασι-διαμαρτυρίαν, ἐκδηλουμένην μὲ δημοσιεύματα στὸν Τύπο, συγγράμματα, διαλέξεις, προσφυγὴ στὴν δικαιοσύνη. Ἀντιδράσεις καὶ ἀπαντητικὰ δημοσιεύματα τοῦ κ. Μπαμπινιώτη (καὶ συμβούλων τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου) ἔκαμαν ὥστε ν' ἀρχίσουν καὶ συνεχίζονται μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπαραθέσεις (ὄντως ἢ οἰονεῖ) ἐπιχειρημάτων, καὶ ἀντεγκλήσεις, μὲ κατάληξιν τὶς διαπιστώσεις ὅτι:

● *Κακῶς στὰ σχολικὰ βιβλία ἀποσιωπῶνται ἐξ ἴσου ἐπιστημονικῆς θέσεως ὑποστηρίζουσες τὰ ἀντίθετα τῶν θέσεων τοῦ κ. Μπαμπινιώτη, ὅτι δηλαδὴ οἱ Φοίνικες εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἀντέγραψαν-δανείστηκαν ἀπ' τὴν κρητικὴν γραφὴν.*

● Δὲν νομιμοποιεῖται ὁ κ. Μπαμπινιώτης νὰ ἰσχυρίζεται... τελειώσιν ἐπιστημονικοῦ προβλήματος **μήπω λυθέντος** — ὄχι ἀκόμη.

● Κακῶς ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἐμπιστεύεται, στηρίζεται καὶ ἀναφέρεται σὲ «εἰδικοὺς ἐπιστήμονες τῆς γλωσσολογίας» ὡς νὰ ἦταν... ὑπεράνω ὑποψίας! Πολὺ περισσότερο πού τοὺς ἐπιλέγει αὐθαίρετα καὶ μάλιστα σὲ χώρον πού δὲν χωράει... θεϊκὴ σφράγις, καλὴ μαρτυρία, ἀποκλεισμός ἰδεοληψίας, **μὴ εὐάλωτον**... Ἐπίδοξις: ὁ ἴδιος ὁ κ. Μπαμπινιώτης, στὴν ἴδιαν «ἐπιφυλλίδα» καταγγέλλων τὸν βούλγαρο Γκεοργκῆφ (ἐξ ἴσου... «εἰδικὸν ἐπιστήμονα τῆς γλωσσολογίας» — Στήλη Γ, 22η ἀράδα) ἐμφανίζοντα «οὕτω» κάτι πού εἶναι «ἄλλως», βάζει τὸ τυρὶ του σὲ λάθος φάκα: **τώρα δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθεῖ** πῶς, πλὴν τοῦ Γκεοργκῆφ, καὶ ἄλλοι («εἰδικοὶ» κ.λπ...) μποροῦν θαυμάσια νὰ ἔχουν λόγους εἰς **μεροληψίαν, χαρισμὸν, δεκασμὸν** — ἐπὶ τέλους, μᾶλλον ἀπίθανον ὅτι μόνος ὁ Γκεοργκῆφ ὑπάρχει ἢ (κατ' ἀπόλυτην ἐξάιρεσι)... «διαμαρτία περὶ τὴν (...εἰδικὴ ἐπιστημονικὴ γλωσσολογική!) διάπλασιν»... Ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνουμε οἱ ἐπιστήμονες, ὄχι μόνον δὲν εἶναι ρομπότ, μὲ γραμμένο στὸ κούτελο ἐκ προδιαγραφῆς βαθμὸν ἐπαρκείας-ἤθους, μά, ἐνῶ τοὺς σπουδάζει ὁ λαός (σὲ μᾶς μὲ τὴν ἠλίθια «δωρεὰν παιδεία») τάχα γιά... προστασία του (λόγου χάριν «χημικοὺς τροφίμων»), λειτουργοῦν μᾶλλον εἰς... βάρος του! Ὑπάρχουν καί... πιὸ φοβερά...

Νὰ ὁμως πού, καθὼς κατὰ τὴ συνέχισι τῶν ἐρευνῶν του στὸν γενικότερο χώρον τῆς παιδείας, ὁ κ. Πλεύρης διαβλέπει τὸ χειρότερο, δηλαδὴ ὄχι ἀπλῶς ἀτέλειες, κενά, παραλείψεις, μὰ χνάδη ὑστέρησιν τοῦ ὅλου ἐκπαιδευτικοῦ μας συστήματος (μίαν εἰς βαθμὸν ὑπονόμευσης τῆς φυλετικῆς μας ἐγρήγορσης περίεργη, γενικὴν ἀπορραθῦμισιν, παράβλεψιν, ἀμελησίαν, ἀφροντισιά, μίαν μὴ περι-

στασιακήν άνετοιμότητα προσώπων και θεσμών, μίαν έπιμενίδια ληθαργίαν) ύποχρεώνεται σέ όλο και μεθοδικότερην έγκυψιν — συστηματοποιών πλέον, καταγράφων και συσχετίζων ένέργειες, μεθόδους, συμπερασμούς.

‘Όλ’ αὐτά έχουν αποτέλεσμα νά γίνονται **όλο και περισσότερο γνωστές** οί δραστηριότητες τοῦ κ. Πλεύρη. ‘Έτσι, κάποτε τόν «άνακαλύπτει» τό «Κανάλι» TELE-CITY, άπ’ τήν όθόνη τοῦ όποίου αναδύεται διάσημος ο... κ. Μπαμπινιώτης — ό ίδιος δέ ό κ. Πλεύρης, άλλου επιπέδου βεβαίως, τηλεοπτικός σουπερ στάρ...

**Πόθεν και πώς ή άπρόβλεπτη (άπρονόητη) καταγωγή-
τευσις τοῦ ‘Ελληνικού λαοῦ — δέν έρωτοῦμε, τό λέμε.**

Οί λόγοι τής έπιτυχίας τών έκπομπών τοῦ κ. Πλεύρη είναι οί ακόλουθοι — οί παρατηρήσεις μου άπό μέρος τών άρχικών:

I. ‘Η άπό... καταβολής τηλοψίας για **πρώτη φορά όρθή** χρήσις τής «μικρής όθόνης». Σ’ ό,τι άφορά ιδιαίτερα στήν έκπομπή τοῦ κ. Πλεύρη, τό συγκεκριμένο Κανάλι, για **πρώτη φορά στήν ‘Ελλάδα**, εισήγαγε και άνέδειξε **άξιωματικήν** τήν όντως πολυτιμότητα τών (ουδέποτε ώς τώρα συνειδητοποιηθείσης ώφελιμότητας)... ίντσών! Τις επί μέρους ένότητες τών όποίων, κατά προγραμματισμόν ικανές νά φέρουν στίς κουζίνες τών ‘Ελλήνων άτέλειωτα... ‘Εμαΐτια και Καιμπρίτζια, ή ίδια ή λαϊκή **διαστροφή** εις **έξουσιασμόν**³ άφ’ ένός κατέστησε... άκαδημίες τής ίδι-ας άπηλιθίωσης, άφ’ έτέρου προσέβλεψε σ’ αὐτές («ένότητες ίντσών») σάν σέ μόνα ανασχετικά τής ίδι-ας εκ-φαύλισης και εκφύλισης στοιχειά.

II. ‘Η προσωπικότης τοῦ κ. Πλεύρη — ώς πολυσήμαντη εκφανσις - διατράνωσις- έμφασις Σπαρτιατικῆς αν-ζήτησης, καταγραφῆς κι απομνημόνευσης **στοιχείων**.

III. ‘Η καλή άρθρωσις ευφράδεια ευροια ευστομία τοῦ

ἴδιου ὁμιλητοῦ — νὰ μὴ ξενίζουν οὔτε τά... καθαρευουσιάνικα στοιχεῖα τοῦ λόγου του...

IV. Ἡ ἀμεσότης ἀνάκουστου (ἀσυνήθους) λόγου τῷ ὄντι εἰλικρινοῦς, εὐθέως, **παλλόμενου** — μαρτυρικοῦ μοναδικῆς μέθεξης: «Πολεμήσαμε στὸν Μαραθῶνα», «...καὶ ΔΥΣΤΥΧΩΣ χάσαμε τὴ μάχη...», ἄς εἰποῦμε τῶν... Θερμοπυλῶν!

V. Ἡ σεμνὴ συνεσταλμένη ἐπάρκεια τοῦ ὁμιλητοῦ ἐνώπιον ἑκατοντάδων χιλιάδων ἀκροατῶν προτείνοντος βασανισμένα στὸν κ. Μπαμπινιώτη⁴ ὅπως, κατ' ἀντιωλίαν ἢ οὐ, καταθέσουν κι ἀξιολογήσουν τὰ ἐκατέρωθεν κομιζόμενα. [Ἦτ' εἶναι καιρὸς νὰ σταματήσει ἐπὶ τέλους ἡ συνεχῶς διογκούμενη... ἀπαξίωσις τυχὸν ἐγκαλουμένων **ἐμμίσθων** (ἐκ διορισμοῦ!) «δημοσίων προσώπων», **βουλευομένων** νὰ ΜΗ ΛΟΓΟΔΟΤΟΥΝ στοὺς ἐγκαλεστάς, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι εἶναι... βλάκες! Νὰ ὅμως πὺ ἀκριβῶς στοὺς τελευταίους ὀφείλουν λογοδοσίαν ἀφοῦ, ἂν τοὺς ἀνεγνωρίζετο δικαίωμα τὸ νὰ τοὺς ἀγνοοῦν (βλάκες) θά... ΔΙΟΡΙΖΑΝ βλάκα οἶονδήποτε ὀχληρόν].

VI. Ὁ γλαφυρὸς συναρπαστικὸς καὶ παραστατικὸς λόγος τοῦ κ. Πλεύρη, πὺ φέρει τὸν ἴδιον αὐτὸν ἓνα εἶδος ἀδικημένον θριαμβευτὴν χωρὶς θρίαμβον (ποτὲ ἀλαζόνα, ποτὲ ἐπηρμένον), μιὰν ἀδιόρατη πίκρα πείθουσα «μὲ τὴν πρώτην» πὺς μόλις χθὲς βράδυ... **μπαρκάρηξε στὴν ἴδια τριήρη** μὲ τὸν κατεπειγόντως μετακληθέντα ἐκ... Κούλουρης, Ἀριστείδην, ἢ πὺς, ἴδια ὥρα, διεμήνυε τὰ σεβάσματα τῆς στὸν Θεμιστοκλῆ Φρεάρει, «διὰ Σικύννου τοῦ παιδαγωγοῦ», φυσικά, — τώρα δὲ ἔχοντάς τον τρακάρει Κοραῖ καὶ Σταδίου...

VII. Ἡ ἀπίστευτη ἀσυνάντητη κι ὅμως μέ «τύπον ἡλῶν» δεινότης τοῦ ὁμιλητοῦ νὰ στήνει μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ «στενοθώρακα Ἑλληνάκου»

ὀραματικὸ οὐράνιο τόξο

τὴν πάλαι φυλετικὴ συμπάγεια, ἀλκὴν, πνευματικὴ ρώμην, ἀνακαλούμενη τὴν ἔνθεη πίστι⁵ καθὼς ἢ ἐκ βαθέων

ἀποδεικτικότης τοῦ συναγείροντος λόγου οἰστρολατεῖ τὴν ἔθνική του αὐτοσυνειδησίαν. Τὴν ὁποῖαν, κορμὸν αἰρόμενον, ἔξω πέτο καὶ σηκωμένο κεφάλι, ὁ ἔσω θούριος ἀναφλογίζει ἐτοιμόσβεστη σπίθαν μπαλκάνιας Μπανανίας, πού πιά, πεπεισμένη γιὰ τὸ ἀδιερεύνητο «μυθικὸ» τοῦ ἀεὶ πυρπολούμενου φοίνικα, πνέει τὰ λοίσθια τ' ἀπαιώνια βήματα ψάχνοντας — λειτουργική σμέρνα πού, φοβερὴ πάντα, σφαδάζει τώρα στὴν προκυμαία οἰκτεῖρουσα τὸ **ἀχάριστο λιμάνι** πού καταλάμπρυνε ἢ ἴδια, χιλιόχρονη δόξα, αὐστηρότης, ἐπίφοβο κῦρος...

Αὐτονόητον ὅτι τὰ φαινόμενα πού ὁ κ. Πλεύρης διαπιστώνει κ' ἐπισημαίνει στὴν παιδεία μας εἶναι ἐπὶ μέρους συμπτώματα μιᾶς γενικότερης κάμψης τῆς φυλετικῆς μας ὀρμῆς — στὰ πλαίσια τῆς Εἰδολογικῆς κόπωσης βέβαια. Ὡστόσοσον αὐτὰ (κάμψις-κόπωσις) διόλου δὲν μετριάζουν τὴν αὐξημένην εὐθύνην στὸν χῶρον τῆς παιδείας. Ὡς παράδειγμα ἀναφέρω ὅτι, παρὰ τὸν καλὸν ἀγῶνα πολλῶν περιοδικῶν, ἐνῶ

οὐδεὶς... κατάλαβε ποτὲ

«ἢ Ἰθάκες τί σημαίνουν» (οὔτε σεῖς, κ. Μπαμπινιώτη — ἂν θέλετε δοκιμᾶστε, ὀρίστε...) ἢ ἡλίθια ἢ ἐναγῆς καβαφική «ΙΘΑΚΗ» ἔξακολουθεῖ νά... διδάσκεται στὰ Γυμνάσιά μας — «κουφό», ἀήττητο, ἐκφυλιστικὸν ΜΗ ΑΛΛΟΘΙ τῆς νεοελληνικῆς καθαρόαιμης «τίτλω ἀρμοδιότητος»⁶. Κι ὁμιλῶ, ὄχι μὲ συγκεκριμένην ἀβεβαιότητα μ' ἀπεριφράστως, γιὰ τὴν ἐκ τερατογενέσεως «διδασκαλίαν» πού διαβιβρώσκει τὴν πνευματικὴν σκευὴν τῆς φυλῆς, ἐνῶ «σιγᾶ» (ἀποσιωπᾶ, «θάπτει») «τὸ καλὸν ἔργον», αὐτὴν τούτην, ἄλλως, τὴν

οὐσία ἀρμοδιότητα

— τοῦ ἔθνικοῦ ἐπισείοντος τὸν κορμὸν **πριονίζουσα ἔτσι...** Ὅτι, συλλογική (τοῦ παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου) ἀλλὰ καὶ δική **σας**, κ. Μπαμπινιώτη, προσωπική, ἢ εὐθύνη σᾶς ὑποχρεώνει ἤδη

σὲ πρωτάκουστη ΚΑΘΗΓΗΤΙΚΗ ΣΙΩΠΗΝ:

τὰ Ἑλληνόπουλα (οἱ Ἕλληνες) «διδάσκονται» ἓνα ποίημα πού

- οὔτε Ἀκαδημία,
- οὔτε Πανεπιστήμια (ἁρμόδιες Σχολές),
- οὔτε **ὀλόκληρος ὁ ἐκπαιδευτικὸς κόσμος** τῆς Χώρας (στὸ μέτρο πού **δὲν φιμώνεται**) εἶναι εἰς θέσιν νὰ ὑποστηρίξουνε διδακτέον, ἐνῶ συνεπάγεται ὅ,τι πιὸ ἐφιαλτικὰ ὑπονομευτικὸ τῆς Ἑλληνοσύνης — αὐτῆς τῆς πατρίδας, αὐτοῦ τοῦ λαοῦ:

τὴν ἀπώλειαν πίστεως!

Τὶ ἄλλο ἀφοῦ καὶ μετὰ τέτοια πρόκλησιν, δὲν θ' ἀποσυρθεῖ — ἐπειδὴ ἢ ἀπόσυρσις θ' ἀπεδείκνυε τὴν «ἁρμοδιότητα» πού τὸ ἐγκατέστησε «διδασκτέαν ὕλη» **ὑπεύθυνη**

γιά τὸν σχολικὸν εὐνοουχισμόν τῆς Ἑλληνικῆς ράτσας, γενεῶν ὑποχρεουμένων εἰς ἀτιμωτικὴ προσποίησησιν, τάχα πὼς κατάλαβαν ὅ,τι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ καταλαβαίνεται:

τὸ ἀσύστατον!

Τίτλω ἁρμοδιότης: ἢ ἀνάσσουσα, ἢ παντοκράτορισα, ἢ παρ' Ἑλλησι ἀθάνατη...

Σ' ἓναν κόσμον ἀποτελούμενον κυρίως ἀπὸ τίποτε, πού κάποτε ἔγινε κυρίως τίποτε γιὰ νὰ γεννηθεῖ κυρίως τίποτε⁷, δὲν συνιστᾷ ἐπιχειρηματολόγησιν τὸ «Σὺ πάς, ἐγὼ εἶμαι Καθηγητής», δηλαδὴ ἢ

τίτλω ἁρμοδιότης!

Τοῦτο ἐπειδὴ ἢ τελευταία, μόνον γραφειοκρατικὰ νοομένη ὡς τίτλω **καταλληλότης** (ὡς διαγραφὴ προσδιορισμένων ἐνεργειῶν), οὐσία, ὑπάρχει μόνον ὡς εἰδικὴ ἐρωτικὴ ἐπάρκεια εἰς κλάδον ἐπιστήμης, ἢ ὡς διὰ συχνῆς (ἐπίπονης κ' ἐρωτικῆς — πάντα) ἐπαναλήψεως **κατάρτισις!** Πού θὰ εἰπεῖ πὼς τὴν «οὐσία ἁρμοδιότητα» συνιστᾷ πλέγμα ὀρθολογικὰ δομούμενων ἔσω προσκυρώσεων εἰς ἀπόδειξιν- (ὑπο)στήριξιν-ἀνασκευὴν ὀργανώσεων (ὀργάνωσις συλλογισμοῦ κ.λπ.) καὶ ὀργανισμῶν (φορέων ἰσχύος) — ἔτσι ἀποκλειομένων εἰκότως:

- τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως»,
- τῆς ἐπιφοιτήσεως,
- παντὸς ἐξ... ἀποκαλύψεως!..

Ποὺ σημαίνει ὅτι δὲν **κάνουν τὸν ἀρμόδιο** ο... διορισμός, ἡ προσευχή, ἡ μυστικιστικὴ μύησις στὸ τίποτε!

Ἔξω ἀπ' τὰ δόντια: στὸ «κολαστήριο» τῆς **οὐσίας ἀρμοδιότητος** παιδεύεται ὄχι ὁ τίτλω, μὰ μόνος ὁ οὐσία εἰδώς (ἐπαρκής, ἐπαῖων, αὐθεντία) — ὁ τίτλω βολεύεται, ψωμίζεται, ἐκμισθοῖ ὑπηρεσίες, **ἐπαγγέλλεται** (ἀσκεῖ ἐπάγγελμα)...

Ταῦτα πάντα, κ. Μπαμπινιώτη, σημαίνουν πὼς σεῖς, πρῶτος, νούμερο ἓνα στὸν χῶρον παιδείας-γλωσσολογίας, κύριος ἐκφραστής-συντηρητῆς- συνδιαμορφωτῆς τῆς σημερινῆς (ὅ,τι εἶναι) ἐκπαιδευτικῆς πολιτικῆς τῆς Χώρας, κινητοποιῶν-συναγείρων τὰ **οὐσιαστικά σας προσόντα**⁸, ὅσην (παρὰ τὸ γνωστὸν «Ντροπῆς πράμα ἢ ἐξυπνάδα») εὐφυΐαν, σοφίαν, δημοσύνην, κατάρτισιν καὶ δὲν ἀρνεῖσθε ὁ ἴδιος στὸν ἑαυτό σας καὶ κατὰ τὴν ἀντίληψί σας προδικάζουν-συνεπάγονται καθηγεσία, προέδρευσις, πρωτοστασία σας, θὰ ἔπρεπεν ὄχι νὰ **μᾶς πληροφοροφореῖτε περισπουδᾶστως πὼς «ἡ γραμμικὴ Α δὲν ἔχει ἀναγνωσθεῖ...»**, μὰ ν' ἀναλώνεσθε στὴν περὶ τὴν ἀνάγνωσί της ἔρευνα. Ὅχι νὰ ξοδεύεστε σὲ θλιβερὲς ἀπανωτὲς πλευρίτιδες περιμένοντας νὰ τὴν ἀναγνώσουν... αὐτόκλητοι πιτσιρικάδες τέκτονες, μεσόκοποι δικηγόροι, συνταξιούχοι... ρωποπῶλαι (συνταξιούχος ψιλικατζῆς γείτονάς μου καταγίνεται...)! Θὰ ἔπρεπε, λέγω, ἀντὶ νὰ δημοσιεύετε θαυμαστῆς εὐρηματικότητος «Ἐθνικιστικὲς Πλευρίτιδες» καὶ διπλασιακὰ «ὦ τῆς φαιδρότητος» (ἀμὰν πιά!) ἀπ' τὶς σοβαροφανεῖς γνωστὲς κυριακάτικες στήλες, νὰ μᾶς διαφωτίζετε μὲ τὸ ἀποστάλαγμα τῆς ἴδιας σας ἐρευνητικῆς βάθυσης στὸ χῶρον τῆς ἴδιας σας ἐπιστήμης! Ποὺ ἀσφαλῶς, δὲν θὰ ἐξαντλεῖτε στὴν εὐρυμαθῆ σοφὴ πολυῖδμονα **συμφωνία σας με** (χοντροκομμένα ἐπιλεγμένους) **προλαλήσαντας**, στὴν εὐθύφρονα-βαθυστόχα-

στη εὐθυγράμμισί σας με τὴν «διεθνῶς ἰσχύουσα θέση» — πὺ τόσον φορτικὰ μᾶς κολλᾶτε στὴ μύτη... «ἐπιστημονική». Νὰ ὁμως, κ. Μπαμπινιώτη, πὺ κανεῖς, ποτέ, οὔτε μέτρησε-στάθμισε αὐτὴ τὴν κυρία Ἰσχύουσα, οὔτε μπόρεσε νὰ μᾶς εἰπεῖ πῶς **μετρεῖται-σταθμίζεται!** Ὅτι, ἐπιστήμη, κ. Μπαμπινιώτη, εἶναι ὄχι τὸ κατέβασμα ἀπ' τὸ ράφι... (ἐπιστημόνων ἢ ὄχι, πὺ κατέληξαν ἢ ὄχι, οὔτω ἢ ὄχι, ἄλλως ἢ ὄχι), μὰ ἢ κατ' ἀναβαθμὸν προσκύρωσις, ἢ ἀνασκευή, ἢ ἐπέκεινα προχώρησις τοῦ ἐρευνητέου ἀντικειμένου! Ὅτι, κ. Μπαμπινιώτη, «ἐπιχείρημα» εἶναι ὄχι ἢ στερεότυπη προσφυγὴ σὲ δάνειους, περισσότερο ἢ λιγότερο, κοινὸς τόπος, ὄχι ἢ κρέμασις-ἀπαιώρησις ἀπ' τὴν ἔκφανσι τρίτων, μὰ ἢ ἐπαληθευτικὴ στερεωτικὴ διευθέτησις-ἐναρμογή-προσαρμονίσις

πραγμάτων σὲ πράγματα!

Ὅτι, ἐπὶ τέλους κ. Μπαμπινιώτη, ἐπιστήμη κ' ἐπιχειρηματολογία δὲν εἶναι ὑπόθεσις... ψηφοφορίας-πλειοψηφίας, ποιοί, πόσοι εἶπαν τί — λόγου χάριν: «Ἐσὺ ἔχεις δέκα γλωσσολόγους, ὑποστηρίζοντας φυσικὴ ροὴν τὴν ἐξέλξι τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ἐγὼ δώδεκα ὑποστηρίζοντας δανειοληψίαν ἐκ Φοινίκης..., πάει καὶ τέλειωσε: βάλανε κρίσι τά... κουκιά!»

Αὐτά, κ. Μπαμπινιώτη, σημαίνουν πῶς ὅσον ἀφορᾶ στὴν ἀποδεικτικότητα, πὺ ἐσεῖς τὴν ἐννοεῖτε παθητικὴ, τυφλὴν, ἀβασάνιστη πίστιν-εὐθυγράμμισιν πρὸς τρίτων ἐκφάνσεις ἐνῶ ὁ κ. Πλεύρης ἐνεργητικὴ κατάδειξι τῆς αὐτοδηλίας πραγμάτων καὶ συνθηκῶν⁹, μπορούμε νὰ εἰποῦμε: ἢ πρὸς τὸ παρόν (μόνο στὸ χῶρο τῶν μὴ θετικῶν ἐπιστημῶν) ἐπιστημονικὴ ἀδυναμία εἰς μέτρησιν τῆς ἀποδεικτικότητος, τὸν μὲν κ. Πλεύρη ταλαιπωρεῖ ἄδικα, σᾶς δὲ διευκολύνει σὲ μᾶλλον ἀνάρμοστη ἀνέμισιν τῆς (πολυφορεμένης, παρδαλογενοῦς-ἐρμαφρόδιτης ἀρειμανιότητος) «διεθνῶς ἰσχύουσας θέσης»¹⁰. Πὺ θὰ εἰπεῖ πῶς, ὡσότου καταστεῖ ἐφικτὴ ἢ σήμερα ἀπολείπουσα δυνατότητα μέτρησις, δὲν θὰ σᾶς ἔβλαπτε ὀλιγότερη

ἀσέβεια σὲ μιὰν ἑλληνικότητα μήπω **διαψευθεῖσαν ἐπιστημονικά.**

Ἐπὶ τέλους, κ. Μπαμπινιώτη, ὄχι «φοινηκίηιοι», μὰ ἑλληνικότατοι

μισθοὶ κι ἀξιώματα

σᾶς τρέφουν καὶ σᾶς δοξάζουν!

Μὲ δεδομένα τὰ ἄνω λοιπόν, δὲν θὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ δυσχερὲς ὅπως, δημοσιεύματα ἀνάλογα τοῦ «Ἐθνικιστικὴ Πλευρίτιδα» καταδεικνύονται ἀνόσια, προσβλητικά, ὕβριστικά τῶν διὰ τοὺς ὁποίους ἔχουν προσδιορισθεῖ-διατεθεῖ οἱ συγκεκριμένοι χῶροι — ὅπου τόσον περίεργα στοιβάζονται ἐπ' ἐσχάτων. Φυσικὰ ὀμιλοῦμε γι' ἀνθρώπους πού, κηδόμενοι μόρφωσης γνώσης ἐπιστημονικῆς καὶ φιλοσοφικῆς ἔρευνας, προσέρχονται στοὺς μόλις ἀναφερθέντας οἴονεϊ περιωπῆς χώρους, τοῦ δῆθεν φιλοδοξοῦντος κάποιο «ἐπίπεδον» Τύπου. Δηλονότι στοὺς χώρους πού (τάχα...) θὰ μόλυνε κάθε μορφῆς καὶ εἶδους ἀνουσιότης, ἐλαφρότης, ἀποκρουστικότης, ὄνειδισις, ὕβρις, κακόβουλη ἐπίκρισις τοῦ ἀλλοτρίου βίου... Εὐλόγως ἀφοῦ μυαλωμένοι, πολὺφροντεῖς (οἱ στρεφόμενοι στὴν προσδοκώμενη σοβαρότητα ἐπιφυλλίδων κ' ἐπιφυλλιδογράφων...) **ἄλλα διψοῦν** — ὄχι τὸ τι διορίζονται (ἐξ ἀπυροβλήτου...) νά... εἶναι, πάσχουν, ἀσκοῦν πρόσωπα πρὸς τὰ ὁποῖα διάκεινται φιλίως ἢ ἐχθρικῶς οἱ μὲ διπλωματικὸ διαβατήριο κι ἀσυλίαν διαγκωνιζόμενοι πρὸς τὴν θεολίμπιστη περιαύγασιν τῆς λαπαδοφέρνουσας δημοσιότητος...

Φοβοῦμαι πὼς ποτὲ δὲν θὰ εἶναι πολὺ νωρὶς ἵνα, οἱ πολυθεσίτες διδάχοι διδαχθοῦν ὅτι οἱ **ἐκάστοτε στόχοι τους**, κατὰ κανόνα **δημόσια πρόσωπα ὄντως, μὴ ἀντλοῦντα ἐκ... διορισμοῦ** τὴν δημοσιότητά τους, δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ ἐξηγοῦν σὲ κανέναν τὴν πολιτεία καὶ συμπεριφορά τους: δικαιοῦνται νὰ εἶναι αὐτόκλητοι **κι ὅ,τι θέλουν, ἐπειδὴ Ε-**

ΤΣΙ ΘΕΛΟΥΝ! Ὅτι, ἀντίθετα, ὑπόλογοι, ὑπόχρεοι εἰς λογοδοσίαν εἶναι ἀκριβῶς οἱ

ἐμμίσθως ἀπαξιούντες νὰ λογοδοτοῦν

Ἄνταῖοι του... **διορισμοῦ**, δηλαδή οἱ ἀντλοῦντες ἀπ' τὸν διορισμὸ τὴν δημοσιότητά τους, οἱ μήποτε ἀξιωμένοι-διακριθέντες σ' ἄλλον τομέα πλὴν αὐτοῦ τοῦ ἐμμίσθου χρηματισμοῦ¹² — ἄν.

Νὰ λοιπὸν γιατί, μὲ πιθανὸν ὅτι οἱ μονοπωλοῦντες δι' ἑαυτοὺς τὴν περὶ τὰ γλωσσικά-γλωσσολογικά ἀρμοδιότητα, θὰ ἐπιχειρηματολογήσουν¹³ πῶς, ὄντας κ' ἡ ταπεινότης μου... αὐτόκλητος δὲν μοῦ «πέφτει λόγος», τοὺς πρόλαβα καὶ τοὺς προλαμβάνω: τὸ μὲν καταθέτων (διαπιστευτήριον...) τὸν ὄρισμό μου τῆς γλῶσσας (τὸν εἶδα με στὴν ἀρχὴ τῆς παρούσης ἐργασίας), τὸ δὲ ἀποδεικνύων (ἄν) τὴν καθ' ἡμᾶς «ἀρμοδιότητα» **γραφειοκρατικῆς σημασιοδοσίας**. Ποῦ θὰ εἰπεῖ πῶς κανεῖς¹⁴ δὲν θὰ ἐπιμείνει ἐπὶ μακρὸν ὅτι ὄχι ὁ ἔρωτας γιὰ τὴν ἔρευνα, μὰ ὁ... μισθὸς προάγει στὴν ἀρμοδιότητα — πῶς

ὁ μισθός... κάνει τὸν ἀρμόδιο!

Ἄν ἐδῶ δὲν κάνω λάθος, μοιάζει θαρρῶ σωστὸ ποῦ προσωπικὰ εὐλαβοῦμαι μόνη προσκυρωτικὴν τοῦ φορέα της,

τὴν οὐσίαν ἀρμοδιότητα,

ἤτοι τὴν μετρομένην ὄχι σὲ πτυχίον ἢ διορισμόν, μὰ στὴν ὀρμέφυτη¹⁴ μέθεξις — ὀπτιμοὺς, αὐτονόητον, ἢ σύμπτωσις ἀκαδημαϊκῆς ἀτμόσφαιρας καὶ ἐρωτικῆς προσήλωσης. Ἔτσι, στὴν περίπτωσι τοῦ κ. Μπαμπινιώτη, ἡ προσφορὰ ὀρατῶν πραγματικῶν ὑπηρεσιῶν¹⁵ ἐπισημαίνεται: τῶν μὲν ἐπιστημονικῶν ταυτισμένη (συγχωνευμένη, διαμορφωτικὴ συνισταμένης) στὴν «ἐπιστημονικὴ» τοῦ ἐπιλογῆν (ἀποδοχῆν — ὅπως μόνος προσδιορίζει-διατείνεται) τῆς «διεθνῶς ἰσχύουσας θέσης»¹⁶, τῶν δὲ διοικητικῶν στὴν κατάστασιν τῆς παιδείας μας ὡς ἔχει — στὸν

βαθμὸν ποῦ ὁ κ. Μπαμπινιώτης εἶναι ὁ βασικός της συντηρητῆς- συνδιαμορφωτῆς...

Ἀποκάλυψις τώρα
(Βαρῶνοι καὶ βαρωνίες)

Μὲ τὸν κ. Γ. Μπαμπινιώτη δὲν ἔχουμε «προσωπικά», δὲν τὸν γνωρίζω, δὲν μὲ γνωρίζει. Σὲ γενικὲς γραμμὲς τὸν καταλαβαίνω καὶ ὑπολήπτομαι — σχεδὸν «ἀδίκως» ἀναξιοπαθοῦντα. Θέλω νὰ εἰπῶ πῶς ὁ ἀξιότιμος Καθηγητῆς, ἦθος, ἀνάστημα, «γνώμη» τῆς γενιᾶς του (καὶ πῶς μποροῦσε ἀλλιῶς!) «φορᾶς» καὶ χώρου, δὲ μπορεῖ νὰ ἔναι **χειρότερος ἀπὸ κανέναν**. Ἐπίσης ὅτι ἀδυνατῶν ν' ἀγνοήσει περισσότερο τὸν κ. Πλεύρη (ὡς ἐκ τῶν ἀξιωματῶν του, λέμε), θῦμα κι ὁ ἴδιος τῆς ἀγοραίας «γνώμης» (περὶ «φοινικικοῦ» ἀλφαβήτου...), μᾶλλον ἀτύχησε, ἢ ἀστόχησε, ὑποτιμῶν τὶς συνθήκες — κυρίως τὸ ἀνυποχώρητον τοῦ κ. Πλεύρη. Ὅσον ἀφορᾶ στὰ — ἐξωεπαγγελματικά — «μύσικα» τοῦ κ. Μπαμπινιώτη, ποῦ δὲν θὰ ὑπῆρχαν ἂν δυσπιστοῦσε στὴν, τόσο ἐπιρρεπῆ στὴν προδοσίᾳ («ἄπιστη ἐρωμένη»), δημοσιότητα, θὰ ἦταν συγχωρητέος ἂν δὲν ὑπῆρχε ἀκαδημαϊκὸς Δάσκαλος. Παράδειγμα: ἂν διετηρεῖτο συνεπῆς στὸ ἔργον ποῦ, καθὸ ἔμμισθος, ὀφείλει νὰ ἀποδίδει (δὲν θὰ τοῦ ζητούσαμε ἐμεῖς, «ἀποστολές», ἀλτρουϊσμούς, ἐθελοθυσίες, ὑπεράνθρωπες προσπάθειες — τὴν **καλοπληρωμένη συμβατικὴ ἔργασίᾳ τοῦ ἀξιοῦμε!**) θὰ ἦταν «συνεπείᾳ» («ὁμολογουμένως») **σημνότερος** — δὲν θὰ προέβαλε τὸν ἑαυτὸ του **καλεσμένον, κλητόν, παράκλητον!** Θὰ γνώριζε ὅτι **οὐδεὶς κλητὸς** — τίποτε, κανένας, ποτέ! Αὐτὸ θὰ εἶχε ἀποτέλεσμα νὰ **σέβεται** (κι ὄχι νὰ προσβάλει!) τοὺς ἀσυμβατικὰ προσερχομένους στὴ θεωρητικὴ ἢ ἐμπειρικὴ ἐπιστήμη, μελέτην, ἔρευνα — πῶς δηλαδὴ δὲν θὰ «πήγαινε γυρεύοντας».

Ἄλλ' ἄς δοῦμε ἐπὶ τέλους τί ἀκριβῶς συμβαίνει ἐδῶ, πῶς ὁ ἀξιότιμος κ. Καθηγητῆς παρεσύρθη σ' ἐνέργειαν ἀνεπίτρεπτη:

Ὁ κ. Μπαμπινιώτης, ἀρνούμενος-ἀπορρίπτων-περιφρονῶν-σνομπάρων πράγματα-συνθῆκες καὶ τὶς τούτων ἐκφραστικὲς ἀνταποκριτικὲς ἀρχές, ἀποκαλύπτει ἑαυτὸν «ἐναντίον» – «ἐκδηλώνεται». Μὲ ὑπ' ὄψιν πῶς τὰ συγκεκριμένα πράγματα-συνθῆκες οὔτε ἡ ἔρευνα, οὔτε τὸ ἔνστικτο (ὡς διαισθητικὴ προσέγγισις στὴν ἀποκρυσταλλωμένη σοφία) ἀρνήθηκαν-ἀπέρριψαν-περιφρόνησαν-σνομπάρησαν ποτέ, ὅτι δηλαδή ὁ ἴδιος ὁ κ. Μπαμπινιώτης, ἔρμαιον παλιρροιακοῦ ὄγκου πιά¹⁷ ὑποχρεοῦται νὰ ὁμολογήσει ἑαυτὸν μόνον κι «ἀντίθετον», ἐπισημαίνουμε ὅτι: ἀκριβῶς τὸ γεγονός τοῦτο, κλονίζον τὴν ἐπὶ μακρὸν ἀδιατάρακτη ἐμπιστοσύνην τοῦ ἀξιότιμου Καθηγητοῦ στὴν, ἐγκαθιστῶσαν βαρῶνους καὶ βαρωνίες εἰς γῆν Χαναάν¹⁸, θεμελιώσιν, (μοιάζει ν') ἀνατρέπει αἰτιολογημένα τὸ μικρὸ του σύμπαν – τὸ γκρεμίζει ἀναποδογυρισμένο BIG - BANG! Ἔτσι, αἰφνιδίως πνιγμένος ἀπὸ οἶονεϊ «δίκαιη ἀγανάκτησι» (δραματικὴ πῶς, ὥστε νὰ ὑποδηλώνεται καὶ ἡ σεμνοπρεπῶς λανθάνουσα δημοκρατικότης...) ἀποβάλλει τὸν αὐτοέλεγχον, ἐκρήγνυται: Τὶ ζητοῦν αὐτοὶ οἱ... ἐκτὸς παιδιᾶς «Πλευριτικοὶ Ἐθνικισταὶ» πού, ἐγκύπτοντες ὅπου μόνον οἱ ἐκ διορισμοῦ καὶ τίτλου ἀρμόδιοι δικαιούμεθα ἔγκυψιν¹⁹, ἀποφράσσουν (βουλώνουν) τοὺς πριβὲ διαύλους μας πρὸς τὸ

ἰσόβιο μελοφέγγαρο κι ἀγαλίκι;

Κυνήγι μαγισσῶν, συνεπῶς – στὴν πυρὰ ΤελεCITY καὶ Πλεύρης! Βλέπετε, ἄλλο (εἶναι) ἓνα δημοσιευματάκι «μακρὰν παρυφῶν»²⁰, κι ἄλλο ἢ ἐκρηκτικὰ διαθρυλιτικὴ αὐτοῦπογράμμισις τῆς ἴδιας τῆς ἐγκυρότητας – ἢ ἐκ μικρᾶς ὀθόνης πιρανχικὰ εὐγλωττῆ αὐταποδειξία...

Τώρα ὁ κ. Μπαμπινιώτης, ἔμφροντις, ὅλο καὶ περισσότερο θορυβημένος, συνειδητοποιεῖ πῶς ἡ αἰτία γιὰ τὴν διαβόησιν τοῦ ὀνόματός του, εἶναι ἡ μικρὴ ὀθόνη.

Ἄκριβῶς τὸ ὅτι μὲ τὴν εἰκόνα (μοναδικὸ καταλύτην, ἂν ἀντανακλᾷ σὰ πράγματα ὄντως χαρισματικὸς ὁ ἴδιος τῆς μῦθος — εἶδωλον) φθάνει στὴν κουζίνα τοῦ Ἑλληνάκου ἀμφισβητητικὸς, ἀνατρεπτικὸς, ἐναντίος τοῦ ἰδικοῦ του, ἀπέριττα συγκινησιακὸς λόγος: αὐτὸς ποὺ οἱ πάντες βλέπουμε ἐπικεντροῦμενον στὴν «τυράγνια» τοῦ κ. Πλεύρη (ἀγνότητα, ἀδολίαν, ἀνυστεροβουλία του), στὸν ἀτέλειωτο μόχθο του! Στὸ μόχθον ποῦ, ἀκριβῶς, καθὼς φέρει τὸν κ. Πλεύρη φήμην (ἐμβαθύνοντα καὶ γιὰ λογαριασμὸ τῶν ἐπίλοιπων!) τὸν προσκυροῖ κατὰ πληρότητα Ἑθνικὸν Διαφωτιστὴν στή συνείδησι τῶν Ἑλλήνων — ἀδιαφόρως ἐπιπέδου! Ἔτσι εἶναι; Ἄν ὄχι, πάει καλά. Ἄλλ' ἂν ναι; Θεὸς φυλάξει. Γιατὶ τότε, αὐτὸς ὁ Ἑθνικὸς Διαφωτισμὸς σὲ γλωσσικά, γλωσσολογικά καὶ ἱστορικά τῆς γραφῆς πράγματα: καὶ θὰ ἐρμηνευθεῖ ἀπ' τὸν κ. Μπαμπινιώτη... παραβίασις δικοῦ του, κατ' ἀποκλειστικὸ προνόμιον, χώρου, καὶ δὲν θὰ μπορεῖ νὰ καταγγεληθεῖ (σὰν τὸν παλιὸ καλὸ καιρὸν — ποῦ εἶχε κάποια «πέρασι» ἢ ἐφημερίδα!) «στερούμενος σοβαρότητος», καὶ συνειδητοποιεῖται μοιραῖος! Ὅτι τώρα λειτουργεῖ ἐπικρεμάμενη χιονοστιβάδα (δὲν λείπει παρὰ ὁ κραδασμὸς ἀπ' τὸ φτερούγισμα τοῦ ἀετοῦ!..), ἐπερχόμενο δέος, ἀφόρητα στρυμωγμένη σὲ ἀδιέξοδον ἀναγκαιότης ἀπολογίας, ἢ «παγωμένη πίστωση» ποῦ πρέπει νὰ πληρωθεῖ — ἄλλο ἢ τρομακτικότητα τέτοιας εἰκόνας, κι ἄλλο μερικὲς ἑκατοντάδες (κουβελολαπαῖδες κατὰ κανόνα) ἀναγνῶσται...

Στὸ σημεῖον αὐτὸ ἃς μοῦ ἐπιτραπεῖ ἢ ἐν παρεκβάσει ἔκφρασις τῆς ἀνησυχίας μου γιὰ τὴν ἐκπομπή τοῦ κ. Πλεύρη — θὰ ἦταν ἀληθινὰ μεγάλη ἢ ἀπογοήτευσί μου. Ὅτι καί, ἀποκλειομένων ἔστω τῶν ἔξωθεν πιέσεων (ἀπίθανον), φοβοῦμαι ἐκτόνωσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἀκροατῶν:

- **πρῶτον:** στὴν περίπτωσι ποῦ ἢ ἐκπομπή θὰ ἔχανε τὴν αὐστηρότητά της: οἱ ἀκροαταὶ «ἀνεγνώρι-

σαν», γοητεύθηκαν κ' επέλεξαν τὸν λόγον τοῦ κ. Πλεύρη κι ὄχι ἀφελεῖς «τηλεφωνομάχους» — ποιος σοβαρὸς ἄνθρωπος θὰ διέκοπτε τὸν κ. Πλεύρη **ὀμιλοῦντα**, ἢ θὰ τὸν ἤθελε διακοπτόμενον;

● **δεύτερον:** στὴν περίπτωσι πὺ οἱ παράγοντες τῆς ἐκπομπῆς θὰ λησμονοῦσαν ὅτι

χῶρος τοῦ Ἐθνικοῦ Διαφωτιστοῦ

εἶναι ὁ **ἄτμητος Ἐθνικὸς Χῶρος** — εὐλόγως ἀφοῦ ὁ ἐπὶ μέρος θὰ σήμαινε τὴν γοητεύουσα πειθῶ ἀσωτεύομενη εἰς... κατάπεισιν των... πεπεισμένων, εἰς καταγοήτευσιν τῶν γοητευμένων!

Πίσω στὸ θέμα μας...

Ὁ ὀρίζοντας ἀρχίζει νὰ αἰθριάζει, σιγὰ σιγὰ προσοικειούμεθα συνθῆκες, πράγματα, συμπεριφορές, καταλαβαίνουμε (σχεδὸν κατανεύουμε εἰς) τὸν κ. Μπαμπινιώτην: ἡ συνεπεία τῆς σ' ἔθνικὰ πλαίσια ὡς ἄνω «προσκύρωσης κατὰ πληρότητα», ἐκνεύρισις τοῦ τελευταίου (ἀπώλεια ψυχραιμίας του) τὸν ὤθησε στὸ ἄηθες δημοσίευμα. Στὸ δημοσίευμα, πού, ἐπίμονο, πεισματικὸ μπούμερανγκ, ὀξύστομη ἔλιξ σ' ἄπραγα χέρια, σημάδεψε τὴν ἐτέρωθεν καρωτίδα μὰ μακέλεψε τὴν... ἐντεῦθεν! Τὸν ὤθησε, λέγω, σὲ δημοσίευμα πού, κραυγάζοντας μόνου του τὴν κατ' ἠθος εἰδῆ του, ὑπάρχον ἀδιανόητο γιὰ τὸν αὐτοσεβασμὸν ἀκαδημαϊκοῦ Δασκάλου, θ' ἀναλύσοιμ' ἐδῶ φευκτέον παράδειγμα γιὰ πᾶσαν αὐθάδεια (ἐπίδοξη...) — εἰς ἱκανὸν ἀριθμὸν... μπίτ!

Ἐπισημάνσεις ἀνεξάλειπτες, ἀναπόσβεστες, ἀδιάγραπτες

Ἴδου λοιπὸν ὁ «εἰδικὸς ἐπιστήμων», ὁ ἀκαδημαϊκὸς Δάσκαλος, ὁ μεγαλοπαράγων (ὑπολογίσιμη προσωπικότης), πού ἡ ἀψεῦδεια τοῦ πτυχίου του ἐπικυρώνεται ὄχι ἄπαξ ἀπὸ διορισμοὺς σὲ ὑπάτα ἀξιώματα, ὁ ἐπαῖων, ὁ τε-

ταγμένος-κατάλληλος να κρίνει ἐγκύρως ἐπὶ ζητημάτων τῆς δικαιοδοσίας ἢ εἰδικότητάς του, θαυματοργεῖ — ἄξιοι οἱ μισθοὶ του: σίγουρος, πεποιθώς, μὴ διατηρῶν οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν, μᾶς «τραβάει» **μιά «ἔγκυρη κρίσι» ἄλλο πρᾶμα** — «διεθνῶς ἰσχύουσα θέση» τ' ὄνομά της. Λὲς καὶ μᾶς ἔχει προδώσει ἢ μνήμη, λὲς καὶ δὲν ἦταν χθὲς μόλις «διεθνῶς ἰσχύουσα θέση» ἢ ἀκίνησία καὶ τὸ ἐπίπεδον τῆς Γῆς, ἢ περιστροφή τοῦ Ἥλιου περὶ τὴν Γῆ, ἢ... ἐλέω Θεοῦ βασιλεία...

Ἵπὸ τίς ὡς ἄνω συνθῆκες ἀντιλαμβανόμεθα εὐχερῶς τὴν ἀπαίτησι τοῦ κ. Μπαμπινιώτη ὅπως, οἱ ἀτυχεῖς ἐμεῖς χάσκοντες παρίες τῆς ἐπιφυλλιδανάγνωσης, εὐλαβούμεθα ὑπερχειλῆ τὴν αὐθεντία του. Τὴν ὁποῖαν, προφανές, ὀφείλουμε νὰ μετροῦμε ὄχι στὸ τί ἐμμίσθως ὑποχρεούμενος νὰ κρίνει ἐγκύρως **δὲν χάνει τὸν γαῖδαρό του νὰ τὸ κάνει**, μὰ στὸ πῶς καταμέμφεται ξομπλιάζει, δυσφημεῖ, χαλκεύει, σπιλώνει, μολύνει, λερώνει ὅσους γιὰ **προσωπικοὺς λόγους** διορίζει «Πλευριτικούς Ἐθνικιστάς». Ἔχ, αἰώνια ρωμιοσύνη. Γραικία ἐσύ, ἐπιτήδεια πάντα ὅπως, μὲ μπεντροβαρεϊστικὴν αὐταρέσκεια **διχοτομεῖς τὸν ἑαυτό σου**. Ἀθάνατα γαιοπυριμιχθητικὰ **μιάσματα** τῆς κατὰ τομέα καὶ ἐποχὴν γκιαοὺρ νεοπλασίας — μιᾶς ὄλο καὶ περισσότερο **ἀνηλέκτριστης** Ἑλληνοσύνης. Ἔ, σὺ **σπέσιαλ ἐπιστημονική**, διὰ τοῦ Τύπου προσκόμισις... τριῶν ἀφοριστικῶν εἰκοτολογιῶν **ἐπίμονα ἐπιλεγέντων** ὄντως ἢ δῆθεν εἰδικῶν... Ἔ, σὺ κλεμμένη ληστευμένη ἀπολείπουσα μόρφωσις, λεηλατημένη παιδεία καὶ δεῖξις κ' ἐντελής γνώσις. Ἔ, σὺ λογάρι ποὺ ἐκτοπίζεσαι ἀπὸ δημοκρατικὸ τουπέ καί... πλειοψηφοῦσα σιληπορδίαν — τόσον ὕβριστικὴ προσβλητικὴ ὑποτιμητικὴ ὥστε οἱ περιλειπόμενοι νὰ διερωτώμεθα ἐν ἀναυδίᾳ ἂν μόνον ὡς δέχται βοθρολυμάτων βαρύνουμε, ἂν μόνον ὡς... χαβοῦζες λογαριαζόμεσθε...

— Ὑπερβολές, ἀνακρίβειες καί...

— Ἀπόδειξις: Ὁ κ. Μπαμπινιώτης παρακαλεῖται ὅπως

μᾶς ὑποδείξει ποῦ... λανθάνει ἢ «ἔγκυρη κρίσις» του «ἐπὶ ζητημάτων τῆς δικαιοδοσίας-εἰδικότητάς του» στὰ ἴδια του λόγια — ὁ πρῶτος ἀριθμὸς εἶναι... μπιτ (ὄχι βέβαια αὐξων, ἀλλ' ἐδῶ λειτουργεῖ καὶ ὡς τέτοιος), ὁ δεύτερος ἐνδεικτικὸς τῆς ἀράδας ἐκάστης στήλης τῆς «ἐπιφυλλίδας»:

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ὁ κ. Πλεύρης:

Στήλη Α'

1 - 9	τεταρτοαυγουστιανὸς
2 -10	κάπηλος
3 -13	ἐθνικιστῆς
4 -14	ρατσιστῆς
5 -19	ὄ,τιδηλωσιακὸς
6 -21	ἐκφυλιστικὸν σύμπτωμα
7 -35	αὐτόκλητος
8 -36	«ὑποστηρικτῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ»
9 -53	ἀχρείαστος «ὑποστηρικτῆς»

Στήλη Β'

10 -13	ἐρασιτέχνης	ἱστορικὸς
11 -14	->-	γλωσσολόγος
12 -14	->-	φιλόλογος
13 -15	->-	ἐλληνιστῆς

Στήλη Γ'

14 -17	κυριολεκτούντως ἀπύλωτο στόμα
15 -18	προκλητικὸς ἐπικριτῆς

Στήλη Ε'

16 -27	ἀδαῆς τελεκενολόγος
17 -46	εὐφάνταστο ἄτομο

Στήλη ΣΤ'

18 - 4	ἐλληνομανῆς
19 -34	γραφικὸς ὁμιλητῆς

ΤΙ ΚΑΝΕΙ, ΑΣΚΕΙ, ΠΑΣΧΕΙ ό κ. Πλεύρης:

- Στήλη Α'*
- 20 -22 άνεπίτρεπτη καπηλίαν (Σημ. Παναγιωτάτου: οΰτε καν έπιτρεπτή)
- 21 -29 ιδεολογικήν έκτροπήν
- 22 -37 σκόπιμη και κατά σύστημα έκτροπήν του δημιουργικού έθνισμού σε άλογο άφελή και άστήρικτο **διεκδικητικό έθνικισμό** (Σόφια-Μόσχα σα να λέμε)
- 23 -54 παρερμηνίαν
- 24 -55 διαστρέβλωσιν

- Στήλη Β'*
- 25 - 1 παχυλήν άγνοια
- 26 - 2 ύποπτη σκοπιμότητα
- 27 - 3 προσφορά χειρίστων ύπηρεσιών (θυμώνουμε τους Φοίνικες, κακό του κεφαλιού μας — όμως εγώ έκρυβα τον ήρωικό κι άξέχαστο «Γιάννη», πού πρέπει να ζή εκεί κάτω...)
- 28 - 4 εκθέτει τον Έλληνισμό
- 29 -10 επιπόλαιη κομπορρημοσύνη
- 30 -20 διαθέτει τακτικό βήμα από ιδιωτικό τηλεοπτικό σταθμό της **φιλελεύθερης παράταξης**
- 31 -24 γελοιοποιεί τον Έλληνισμό
- 32 -25 άσχημονεί άδιάκριτα κι άδιακρίτως
- 33 -33 δέν έχει συναίσθησιν των λόγων του και αίσθησιν της πραγματικότητας

- Στήλη Γ'*
- 34 - 3 συστηματική προπαγάνδισιν
- 35 - 4 παραπλάνησιν
- 36 - 6 έρασιτεχνικές άφέλειες

37 -32 χαρακτηρίζει προδότες ἀνθέλληνες φοι-
νικιστὰς ὅσους δέχονται τὴν διεθνῶς ἰ-
σχύουσα ἐπιστημονικὴ θέσι

Στήλη Δ'

38 - 7 ὀνομάζει ἀνθέλληνες τοὺς Χατζηδάκι Ψυ-
χάρη Ἀνδριώτη...

39 -20 δηλώνει «ἐπίτιμος Καθηγητής» (...) χωρὶς
νὰ ἔχει ὑπάρξει (...) οὔτε κὰν διδάκτωρ
(Σημ. Παναγιωτάτου τὶ φρίκη, τὶ ἀνατρι-
χίλα, τὶ ἐμετικότης)...

Στήλη ΣΤ'

40 - 3 παράλογη λογικὴν

41 -50 βυθίζει στὴν ρηχότητα καὶ τὴν εὐτέλεια
ἀπαράδεκτων ἐθνικιστικῶν καὶ ρατσιστι-
κῶν συλλήψεων (Σημ. Παναγιωτάτου:
τό... πάθος καὶ τὸ βάθος τῆς ἑλληνικότη-
τας πὸν πέρασε μέσα ἀπὸ τὸ μεγάλο στο-
χασμὸ φυσιογνωμιῶν — καὶ κάτι τέτοια
παρόμοια ἀκαδημαϊκὰ τῆς παρ' ὀλίγον ἐ-
πανασταστικότητας...)

Αὐτὰ ἦταν — σαρανταένα τὰ μπίτ, μὴ ξεχνοῦμε. Μὰ
ὑπάρχουνε καί... χειρότερα: τὰ

Καταπελτικά

Μετὰ τὰ ὡς ἄνω ἀπό... γλωσσολογικῆς ἀπόψεως ἐπι-
στημονικότητα... ἐκπληκτικά, ἐπιχειροῦμε ἓνα σεμνὰ ἀ-
ντικειμενικὸ «γραδάρισμα ἀκριβείας» τοῦ «εἰδικοῦ» ἐπι-
στημονικοῦ λόγου — ἢ ἔμφασις (πάντα καὶ ὅπου...) δική
μας γιὰ τὸ εὐγλώττως ὑποδηλωτικόν. Ὅσο γιὰ τοὺς ἀριθ-
μούς, ὅπως τὰ εἶπαμε. Ἀκόμα, δὲν θὰ λείψουμε νὰ ση-
μειώσουμε πὼς ὁ κ. Μπαμπινιώτης, μὴ ἀφήνοντάς μας

κανένα περιθώριο, μᾶς ὑποχρεώνει σὲ πρωτογονικά τετράγωνη καὶ χωριάτικα ἀναλυτικὴν ἀντικειμενικότητα. Ὅτι, ἂν ὑπάρξουμε διακριτικοί (τιμῶντες τὸ δικό σας λοιπόν, ποιᾶς προσβολῆς-ὑβρῆς μᾶς ἀφήσατε ἔξω — ἐμᾶς τοὺς τρίτους!), κ. Μπαμπινιώτη, σεῖς, μὴ «εὐφάνταστο ἄτομο», θὰ ἐρμηνεύσετε τὴν διακριτικότητά μας «παχυλὴν ἄγνοια» τὸν δὲ λόγο σας μὴ ἀντικρούσιμον, θέσφατον... [Ἐπ' εὐκαιρία σᾶς θυμίζουμε: «εὐφάνταστος» εἶναι ὁ ἔχων **δημιουργικὴν φαντασίαν** — συνεπῶς... ὀφείλετε μιὰ βρισιά στὸν κ. Πλεύρη...] Λόγος - Ἀντίλογος λοιπὸν κι ὅποιος ἀντέξει:

Στήλη Α'

Λόγος 42 - 35: «Τὸ φαινόμενο τέτοιων **αὐτόκλητων...**»

Ἀντίλογος: Ἄς σταματήσει πιά ἡ κοινότατη κοτσάνα περί... αὐτοκλήτων: ὁ κ. Πλεύρης δὲν ἦλθε ἀκάλεστος στά... σαλόνια σας, στὶς τραπεζαρίες, στ' ἀνάκτορά σας — κάποιον λάθος κάνατε, κ. Μπαμπινιώτη:

• Ὁ κ. Πλεύρης ἦλθε ὄχι στὴν μίσθια (ἐκ... κορβανᾶ!) θέσιν,

ὅπως σεῖς,

μὰ στὴν ἐρωτικὴ ἐθελοντικὴ ἀτέλειωτην ἔρευνα — μεσοῦντος τοῦ βίου ν' ἀρχίσει γλωσσολογικὲς μελέτες-σπουδές!

• Ὁ κ. Πλεύρης ἦλθε ὄχι κάνοντας ἐπάγγελμά του τὴ γλωσσολογίαν,

ὅπως σεῖς,

μὰ κάνοντας γλωσσολογίαν τὸ βίο του, τὸν βιοπορισμὸ του, τὶς νομικὲς ἐργασίες του — κλέβοντας χρόνον ἀπ' τὴν οἰκογένειά του, τὶς ὑποθέσεις του, τὴν ξέδωσί του!

• Ὁ κ. Πλεύρης ἦλθε ὄχι στὴν καλοπληρωμένη (κατακερματισμένη σὲ πλευριτωμένα δημοσιεύματα — αὐτὰ Τσακιτζῆ!) γκρέκα ἐπιστήμην, μὰ σ' ἓνα πόλεμον — ποὺ θὰ χάσει ἔχοντας **κερδισμένες ὅλες τὶς μάχες!**..

Ἔχ, κ. Μπαμπινιώτη, ἂν δὲν σᾶς διέφευγε πῶς... **ἀπρό-**

σκλητοὶ ὅλοι, πὼς οὐδεὶς κεκλημένος, οὐδεὶς κλητός, δὲν θὰ εἴσθε τώρα ὑποχρεωμένος ν' ἀπαντήσετε στὸ ἐρώτημα «Ποιὸς σᾶς κάλεσε ἐσᾶς;» Ἔπεσε ἡ Χούντα στὰ πόδια σας «σῶσον ἐλέησον κι ἅμάν, δέξου τὴν καθηγεσία ὅτι ἄλλως χάνεται ἡ πατρίς» — ; Σοβαρά, κ. Μπαμπινιώτη, θεωρεῖτε κληθέντα τὸν ἑαυτό σας, **παράκλητον**; Ἄ, μὰ τότε τὰ πράγματα εἶναι πολὺ σοβαρά, κάποιος πρέπει νὰ σᾶς μάθει πὼς **αὐτόκλητοι ἦταν κ' οἱ σουβλισμένοι Διάκοι, οἱ ἐκδαρέντες Ὀλύμπιοι, οἱ ἀνασκολοπισθέντες ὄσοι...**

Καὶ μιὰ πού ἐπίσης **αὐτόκλητοι** (μὴ νομιμοποιούμενοι!!) ὑπῆρξαν ἀκόμα **Δυσσεάς, Καραϊσκάκης, Μπάρμπα Θόδωρας**, μήπως προτείνετε ἐπάνοδον στὴν πρό... Γραβιάς, Ἀραχώβης, Δερβενακίων τάξιν πραγμάτων;

Στήλη Β'

Λόγος 43 - 25: «...ἀσχημονεῖ ἀδιάκριτα καὶ ἀδιακρίτως, κατὰ σύμπαντος τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου τῆς Χώρας... ὅλων συλλήβδην τῶν πανεπιστημίων, τῆς Ἀκαδημίας, τῶν ἐρευνητικῶν ἰδρυμάτων, τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου κ.λπ...»

Ἀντίλογος: Ἀσχέτως τῆς πιθανῆς διαθέσεως Ἑλλήνων τινῶν νά... ἀσχημονήσουν «κατὰ σύμπαντος κ.λ.π.», «ἀσχημονῶ», κ. Μπαμπινιώτη, σημαίνει «φέρομαι ἀπρεπῶς, ἀσέμνως, δηλαδή καὶ **αἰσχροῶς**». Πού σημαίνει πὼς παρακαλεῖσθε ὅπως μεριμνήσετε γιὰ τὴν διὰ παντὸς **τρόπου** ἀπόσμηξιν τῆς ἀδίκης ἔμπυσης.

Στήλη Γ'

Λόγος 44 - 10: «Τὶ σχέσι ἔχει, ἡ φιλελεύθερη ἰδεολογία μὲ περίεργες συλλήψεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὸν ἰδρυτὴ τοῦ κόμματος τῆς **4ης Αὐγούστου;**»

Ἀντίλογος: Ὑπογραμμιζομένου ἐδῶ ὅτι ὑποδηλώνεται (ὄχι τόσο ἐμμέσως) **δικτατορικῆς** τάσεως κόμμα, ἡ ἀπά-

ντησις εἶναι ὅτι ἔχει τόση σχέσιν ὅσην ἀκριβῶς καὶ τὸ νὰ ζητᾶ-ἀποδέχεται καθηγητικὴ θέσιν ἐκ **δικτατορικῆς** κυβέρνησης, **ἰδεολόγος φιλελεύθερος**, συγγραφεὺς τόσων ἐπιστημονικῶν βιβλίων ὅσων εἶχατε συγγράψει ὁ ἴδιος σεῖς, κ. Μπαμπινιώτη.

Στήλη Δ'

Λόγος 45 - 23: «Ἐπίτιμος καθηγητῆς πανεπιστημίου χωρὶς νὰ ἔχει ὑπάρξει καθηγητῆς πανεπιστημίου, οὔτε κἂν διδάκτωρ...»

(Σημ. Παναγιωτάτου: λαμβάνετε καὶ οἱ κ.κ. διδάκτορες τὸν προβιβασμό σας: «οὔτε κἂν» — πὶὸ πάνω πάντως ἀπό... κλητῆρες...).

Ἀντίλογος: Ἐμφανὲς ὅτι ἐδῶ ὁ κ. Μπαμπινιώτης ἐναβρύνεται με... σημασία γιὰ τὴν ἐπιστέφουσα προφανῶς πολλὰς κ' εὐτυχήσασες γλωσσολογικὰς ἐργασίες του καθηγεσίαν... Ἄξιοι οἱ μισθοὶ του. Ἐπάρχουν ὅμως καὶ κάποια «κρατούμενα»:

Ἡ Ζωή, κ. Μπαμπινιώτη, δὲν προχωρεῖ μὲ θαύματα, μὰ μὲ ἀδιόρατες, βραδύτατες μετασταθμεύσεις²¹, τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο ἦταν... κάρρο μὲ μηχανή! Ὁ κ. Πλεύρης δὲν ὑβρίζει — παρὰ τὴν ἀνεπίτρεπτη προσβλητικὴ συμπεριφορὰ σας ἀπὸ χρόνια: αἰσθανόμενος νὰ τὸν «πνίγει τὸ δίκιο» (γιὰ τὴν ἐπιχειρούμενη «τύφλωσι» τῶν παιδιῶν του) ἐμμένει ἀντικειμενικὰ αὐστηρὸς, δὲν χαρίζεται οὔτε στὸν ἑαυτὸ του — ἐκθέτων ἑαυτὸν στὸ μὴ ἀποκρυπτόμενο μῖσος τῶν ὑπερφαλαγγιζομένων...

— Ἐ, δὲν εἶναι καὶ λίγο νὰ συλλαμβάνονται βραδυποροῦντες, στὸ ἴδιο τους ἐπιστημονικὸ ἀντικείμενο, καθηγηταὶ ἀπὸ... μὴ καθηγητάς...

— Μὰ ὁ... **Βαρῶτσος εἶναι καθηγητῆς**, κι ὅμως ὁ ἑλληνικὸς λαὸς θεᾶται ἄναυδος μὲ πόση ἐμπάθεια, μικρότητα, προκλητικότητα ἀντιμετωπίζεται, περιφρονεῖται, ὑπονομεύεται... συναδελφικά!

Λόγος 46 - 38, ἴδια Στήλη (4η): «...ὕπῆρξε μεγαλειώδης

ΕΠΙΝΟΗΣΗ ή δημιουργία από τούς "Έλληνες του ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ...»

Ἀντίλογος: Ὑποθέτω καθυστερημένη θεατρικὴν ὑποχώρησιν ἐδῶ: θέσιν τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου γνωρίζουμε ὄχι ὅτι «οἱ "Έλληνες δημιούργησαν τὸ πρῶτο πραγματικό...», ἀλλ' ὅτι «**προσάρμοσαν στὶς ἀνάγκες τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας τὸ φοινικικό**» (ἐπιστολὴ Τομπαΐδη πρὸς Πλεύρη, Α.Π. 3205/14 Ὀκτωβρίου 1985)!

Ἐπίσης, ὅταν ὁ κ. Πλεύρης γράφει στὸ βιβλίο του («Τὸ Ἑλληνικὸν Ἀλφάβητον», σελ. 86η) «...ὁ φοινικισμός (ἐννοοῦνται οἱ κεκηρυγμένοι ὑπὲρ τῆς φοινικικῆς ἐκδοχῆς) πέρασε στὴν παιδεία...», θὰ πρέπει νὰ ἐννοεῖ ὅτι στὰ σχολικὰ βιβλία δὲν **ὑπῆρχε** ὡς προσφάτως σχετικὴ ἀναφορά. Κάνω λάθος ἢ ὄχι; Ἄν ὄχι, πῶς, τότε καὶ ἀπὸ ποιὸς «πέρασε»;

Ἀντιπαρερχόμενοι, κ. Μπαμπινιώτη (στὴν ἴδια περικοπῇ) τὸ «Ἐμεῖς (...) ὑποστηρίζΟΥΝ»..., παρατηροῦμε ὅτι, ἀκόμα καὶ ὑποχωρῶν σὲ δευτέρη γραμμὴν ἀμύνης, **συνεχίζετε ὑπέρμαχος** τῆς προήγησης-προπορείας τοῦ «**πρώτου ΜΗ πραγματικοῦ ἀλφαβήτου**»

(προλαβόντος βεβαίως). Τοῦ **μόνου** δηλαδή, τὴν καταγωγὴν τοῦ ὁποίου, μπορεῖτε νὰ

ἀμύνετε φοινικικὴν

— μιὰ κ' ἢ μὴ ἀμφισβητούμενη ἀπὸ κανέναν καταγωγὴ τοῦ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ σᾶς φέρει, ἀσθμαίνοντα γαλαντόμον, νά... χαρίζετε στὸν Ἑλληνισμό ὅ,τι τοῦ... ἔχει κατακυρωθεῖ!

Ἐξ ἄλλου, ἀδικεῖτε τούς "Έλληνες πετῶντας τους τό... κόκκαλο «μεγαλειώδης» καὶ κρύβοντας στὸ μανίκι τό... ψαρονέφρι «ἐπινόηση» — μιὰ λέξι πού θὰ τὴν πληρώσετε **πολὺ πολὺ πολὺ ἀκριβὰ**. Γιατί. Μὰ ἐπειδὴ τὴν χρησιμοποιοεῖτε ὄχι ἀστοχῶν, ὄχι τυχαίως ἢ ἀπερισκέπτως, ἢ ἐκ συγχύσεως, μὰ εἰς ἐκτέλεσιν **καλὰ μελετημένου** (ὅσο

μπορέσατε) σχεδίου συγκάλυψης, άποσιώπησης, ύποβάθμισης, διάψευσης

τῆς φυσικῆς ροῆς τῆς ἑλληνίδας λαλιάς!!

— Ψέμα.

— Ἀλήθεια — άποδεδειγμένη, κατάφωρη, άυταπόδεικτη, άποδεικτική: ἡ λέξις «έπινόηση» μπορεί νά έρμηνευθεῖ μόνον ώς

πρωτότυπη δημιουργία (έφεύρεςις)²²

κι αὐτό σημαίνει πώς αὐτήν άκριβώς τήν **μόνη και συγκεκριμένη λέξιν** τήν χρησιμοποιήσατε προτιμῶν τήν **σύγχυσι** τῶν Ἑλλήνων άπό μιάν άξιοπρεπή ύποχώρησί σας (τάχα μου... ἦταν!): έξ άπαλῶν όνύχων θύμα και σεῖς τοῦ έθνικοῦ φαρνιεντισμοῦ, όλιγώρησης, άκαμωσύνης, ύποστηρίζατε μέ τή σειρά σας κάποια... «φοινικία». Φορά; Ἀπορραθύμησις, άμεριμνία, άκηδία, άμέλησις, παραδρομή, όλιγώρησις; Δέν σημαίνει. Ἀντίθετα, σημαίνει τό **ότι άπαξ και λάβατε θέσιν δέν ἦταν εύκολο νά τήν αλλάξετε χωρίς, κατά τήν αντίληψί σας, νά θιγεῖ τό καθηγητικό κῦρος σας.** Τό κῦρος τό όποῖον, έρμηνεύοντάς το άνάποδα, τό ύποβιβάσατε σ' εύπατρίδικα αὐτάρεσκο «πάνω χέρι». Ἔτσι, ἡ άσφαλῶς **άδολη**, άπρομελέτητη, άπερίσκεπτη **άρχική θέσι σας**, σᾶς έφερε στόν άποκλεισμόν άπ' τά σχολικά βιβλία πασῶν τῶν αντίθέτων (πρός τήν περιβόητη «διεθνῶς κρατοῦσαν-ισχύουσα...») άπόψεων — άρνούμενον άκόμα και **άπλή σημείωσιν ότι ύπάρχουν...** Αὐτό, μοιραίως, είχε άποτέλεσμα τόν (λιγότερο ἢ περισσότερο εύλογον) σκανδαλισμόν τῆς **έθνικῆς φιλοτιμίας**, σέ σημείον πού νά εῖναι μάλλον άπορον τό **ότι δέν σᾶς άπεδόθη κάποια μορφή μειοδοσίας.** Για τούς έξῆς τρεῖς λόγους:

- a. Αὐτήν άκριβώς τήν **μόνη και συγκεκριμένη λέξιν** («έπινόηση») θά χρησιμοποιοῦσε ό **προτιθέμενος νά μπλοκάρει** τήν εύλογη σύναψι σύνδεσι συσχέτισι τῶν προλαβόντων

ΜΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ «ΑΛΦΑΒΗΤΩΝ»

(ώς σταθμῶν έξέλιξης τῆς γραφῆς!) στό παγκόσμια

κατακυρωθέν στην έλληνίδα φυλήν **πρῶτο πραγμα-
τικόν...**

- β. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν μόνη καὶ συγκεκριμένη λέξιν («ἐπινόηση») θὰ χρησιμοποιοῦσε **ἔρεισμα** ὁ προτιθέ-
μενος νὰ ὑποστηρίξει ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γραφὴ (γλῶσ-
σα)²³ δὲν ἀκολούθησε τάχα

δική της προαιώνια κοίτην,
δὲν ἐξελίχθηκε πρωτοποροῦσα

παμπάλαιη φυσικὴ ροὴ

— μὰ τὰ βόλεψε ἐκ... δανειοληψίας!

- γ. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν μόνη καὶ συγκεκριμένη λέξιν («ἐπινόηση») θὰ χρησιμοποιοῦσε ὁ προτιθέμενος νὰ ὑποστηρίξει πῶς... **διαβολικῆ συνεργία**, καθὼς τρόχιζε τὴν ὄνυχογλυφίδα του παιανεύς πεταλωτῆς **ἐφεύρε** («ἐπενόησε»)

τὸ ΠΡΩΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΟ! Θαῦμα; Πα-
λίνδρομη τύχη; Κεκλωσμένον; Εὐμοιρία; Ὅ,τι καὶ
νᾶναι (ΑΠ' ΑΥΤΑ!) σεῖς συνχαίρετε γιὰ τὴν «ἐπι-
νόησι-ἐφεύρεσι», τὴν ὁποῖαν ἀφήνεται νὰ ἐννοεῖται
«λαχεῖο», ἀσύμμετρη, μὴ ὁμόλογη τῶν συνθηκῶν
(πρωτογονισμοῦ, βαρβαρισμοῦ, βανδαλικοῦ ντιε-
νεί!), μπερεκετλίδικα ὅμως ἀναγνωρίζοντάς την

«μεγαλειώδους πεταλωτικῆς κωλοφαρδίας»

(Κύριε Διευθυντά, παρακαλῶ ὅπως ἀποκλεισθεῖ τὸ
κείμενον ἢ ἡ λέξις).

Στὸ σημεῖον τοῦτο, ἀνάγκη νὰ προστεθεῖ πῶς ὁ κ.
Πλεύρης, ἥρωικὸς καὶ μόνος σὲ (μάταιον ἴσως) ἀγῶνα ἐ-
ναντίον μυριοκέφαλης Ὑδρας, ποὺ δὲν τοῦ ἀφήνει και-
ρὸν οὔτε ν' ἀνασάνει, εἶναι πολὺ φυσικὸ νὰ παρασύρεται
κάποτε ἀπὸ ἀστοχοῦντες ἄλλους μελετητὲς — ἐδῶ δε-
χόμενος ὅτι τὸ ἀλφάβητον «...βεβαίως εἶναι μία ἐφεύρε-
σις...» (Κ. Πλεύρη «Τὸ Ἑλληνικὸν Ἀλφάβητον», Ἐκδό-
σεις «Νέα Θέσις», σελ. 207η). Ὁ διακεκριμένος ἐρευνη-
τῆς θὰ συμφωνήσῃ ἀμέσως πῶς ἡ ἐφεύρσις εἶναι

μόνον ἢ γραφή,
 τουτέστιν τὸ πρῶτον ἐνσυνειδήτως **χαραχθέν-σκαλισθέν**
σῆμα. Ὅσο γιὰ τὸ Ἀλφάβητον, αὐτό, ὀλοφάνερο, εἶναι
 ὁ μείζων σταθμὸς στὴν ἐξελικτικὴν ἐπὶ τὰ ἄριστα πορείαν
τοῦ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ Πολιτισμοῦ,
 δηλαδή ἐκπολιτισμοῦ τοῦ Εἴδους καὶ ἀφετηρίας τῆς πολι-
 τισμολογίας.

Στήλη Ε'

Λόγος 47 - 6: «...τὸ ὅτι ἡ **βάση** τοῦ ἀλφαβήτου τοῦ ἑλλη-
 νικοῦ **ἀνάγεται** στὸ βορειοσημιτικό/φοι-
 νικικό...».

Ἀντίλογος: Ἐδῶ βλέπουμε σκανδαλιζομένην καί... αὐ-
 θις τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν. Ὅτι, προκειμένου ν' ἀποφευ-
 χθεῖ ὁ... συμψηφισμὸς τῶν ἀναγωγῶν (ἀφοῦ ὑπάρχει καί...
 ἄλλη, καθὼς κ' ἡ **βάσις** τοῦ δευτέρου, μὲ τὴ σειρά της, ἀ-
 νάγεται στὴν κρητικὴ γραφὴ ὅπως θὰ ἰδοῦμε εὐθέτως), ἡ
 μὲν πρώτη τεντώνεται στὸ ἀνάκλιντρον- ἐπιφυλλίδα ὄχι...
 ἐξαιρετικὰ σεμνὴ [ἑλληνιστὶ: σεξουάλα] (ὡς)

«ΒΑΣΗ τοῦ ἀλφαβήτου τοῦ ἑλληνικοῦ»,
 ἡ δὲ δεύτερη σερβίρεται παράξενα... διακριτικὴ, ὑποτονι-
 κή, ξεψυχισμένη, ὡς

**«πιθανῶς κάποια ἔμμεση ἐπίδραση
 ἀπὸ τὴν κρητικὴ γραφὴ»!**

— Πῶς αὐτὸ;

— Τί «πῶς». Ἀπολύτως αἰτιολογημένα: πρῶτον ἐπειδὴ
 τούτῃ τὴν **ἔχει δεχθεῖ** τὸ βορειοσημιτικό/φοινικικό...»,
 καὶ δεύτερον εἰς ὑπογράμμισιν τοῦ τελευταίου ὡς
δοτῆρος — ἀράδες 23ῃ ἕως καὶ 33ῃ τῆς Στήλης ΣΤ'. Ση-
 μειώνοντας πῶς γι' αὐτὴ τὴν πολὺ περιέργη **«ἔμμεση
 ἐπίδραση»** ἐπανερχόμεθα πρὸ κάτω, θὰ βλέπαμε εὐχαρί-
 στως **κλεισμένα τὰ στόματά μας** ἂν ὁ κ. Μπαμπινιώτης
 μᾶς βεβαίωνε πῶς οἱ λέξεις «πιθανῶς», «κάποια», «ἔμμε-
 ση», «ἐπίδραση» **εἶναι ἀκριβῶς** οἱ λέξεις ποὺ χρησιμο-
 ποιεῖ ὁ... σὲρ Ἄρθουρ — ἐν σειρά ἢ οὐ.

Ἐξ ἄλλου, σ' ὅ,τι ἀφορᾷ στήν... ἀσχεσίαν Ἑλλήνων-Κρητῶν θὰ τὰ ἰδοῦμε πιὸ κάτω, στὸ 51ο μπίτ.

Στήλη Ε'

Λόγος 48 - 19: «...αὐτὸ δὲν μειώνει σὲ τίποτε τὸ γεγονὸς τῆς οὐσιαστικῆς δημιουργίας τοῦ ἀλφαβήτου ἀπὸ τοὺς Ἑλληνες. Σ' αὐτὸ — και ὄχι στήν **πρωτιὰ** ἔγκειται ἡ μεγάλη προσφορά τῆς Ἑλλάδος...».

Ἀντίλογος: Ὁ κ. Μπαμπινιώτης, πὺ ἔχει ξεμείνει (ἀκόμα!) στὶς... **μεγάλες προσφορὲς** κι ὅσα ἀνάλογα, θεωρῶν τὴν ἐπιστήμη κάτι σὰν... «μουντιάλ», ρίχνει στήν... «ἐθνική» του (στὸ ἐνενηντα, λέμε!) καλοπροαίρετον... αὐτογκόλ, ἵνα μὴ (οἱ παγκάκιστοι Ἑλληνες) ἐκπέσουμε σὲ κανέναν ἄτιμον ἐθνικισμό, ρατσισμό, σωβινισμό. Ὁμως, κ. Μπαμπινιώτη, ἄς μείνουμε στὸ ὅτι ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἡ ἀνίχνευσις καταγραφῆ συσχετίσις ἐπιτευγμάτων, γεγονότων, συνθηκῶν κύκλου τινὸς φαινομένων — χωρὶς ἄλλο στόχον ἀπ' τὴν **ἴδια τους ἀκρίβειαν!** Γιατί. Μὰ ἐπειδὴ ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἀκρίβεια θὰ μπορεῖ νὰ σηκῶναι ἢ ὄχι τὸν κορμὸ μιᾶς

γονατισμένης, ἀπ' τὴν σπέσιαλ «εἰρηνικότητα», φυλῆς, νὰ φουσκῶναι τὰ πνεμόνια της μὲ αὐτοπεποιθήσι, νὰ περνάει στὸ αἷμα της, πρότυπα, γιγαντομάχους παποῦδες πὺ **θέλησαν κ' ἔφτιαξαν γραφήν,** ὥστε νὰ καταθέσουν, παρακαταθήκην αἰώνια, τὸ ἑαυτῶν **φρόνημα** (ἀδειλίαν, θαρραλεότητα, πολεμικότητα — SIC) εἰς κατάδειξις

τῆς ἀψηφισιᾶς γιὰ τὸ φόβον

— **κάνε ΘΑΝΑΤΟΥ, κάνε Θεοῦ, κάνε ἀναβραστής πίσσας**²⁴...

— Ὅμιλεῖς τώρα γιὰ... ἡμιάγριους...

— Ἕνας τῶν ὁποίων ἔστησε δίπλα στὸ τρομαχτικῆς σύλληψης:

«Ο ΠΟΛΕΜΟΣ εἶναι ὁ πατέρας τῶν πάντων και

ὁ βασιλιᾶς τῶν πάντων, καὶ μερικοὺς τοὺς ἔκανε θεούς, ἄλλους ἀνθρώπους· μερικοὺς τοὺς ἔκανε δούλους, ἄλλους ἐλεύθερους».

τὸ ἀκόμα τρομαχτικότερης (σύλληψης – φανερωμένης μόλις... σήμερα μὲ τὴν καταστροφή τοῦ πλανήτου!), «ὁμολογουμένως (δηλαδή σὲ ἄρμονία μὲ τὴ φύσι!) ζῆν».

Στήλη Ε΄

Λόγος 49 - 28: «Αὐτὸς πρέπει νὰ βγάξει καλὰ καὶ σώνει ὅτι τὰ πάντα ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα...»

Ἀντίλογος: Εὐτύχημα ποὺ ἡ ἑλληνικὴ γλωσσολογικὴ ἐπιστήμη, βάζοντας στὴν ἄκρη τὴ δουλειά της, σώζει τὴν ἀντιεθνικιστικὴ-ἀντιρατσιστικὴ μας ἀξιοπρέπεια, σώνει καὶ καλὰ ὑπογραμμίζουσα ὅτι τὸ μόνο ποὺ ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα εἶναι

μιὰ κωλόφαρδη ἐφεύρεσις.

Στήλη ΣΤ΄

Λόγος 50 - 12: «...μὲ κυρίαρχη τὴν ἄποψη ὅτι... Ἀπομονώνοντας μιὰ παλιότερη – πολὺ προσεκτικὰ διατυπωμένη – ἄποψη τοῦ EVANS ὅτι τὸ βορειοσημιτικὸ ἀλφάβητο ἔχει δεχθεῖ πιθανῶς κάποια ἔμμεση ἐπίδραση ἀπὸ τὴν κρητικὴ γραφὴ...».

Ἀντίλογος: Ἀλλά, κ. Μπαμπινιώτη, ἀλήθεια νομίζετε δυνατὴ τὴν πραγμάτωσι ἐπιστημονικῆς ἔρευνας μὲ τέτοια τραυλίσματα γιὰ:

- «κυρίαρχες ἀπόψεις»
- «διεθνῶς κρατοῦσες ἐπιστημονικὲς θέσεις»
- «ἰσχύουσες ἐπιστημονικὲς θέσεις»
- «πλῆθος θεωριῶν»
- «συνδέσεις»
- «πιθανῶς»
- «κάποιες»

- «ἔμμεσες ἐπιδράσεις»
- «παλιότερες ἀπόψεις»

κι ὅσα ἄλλα;

Σ' ὅ,τι μᾶς ἀφορᾷ, ἀξιότιμε κύριε, ἐμεῖς, ἀναγνωρίζοντες τὴν ἐπιστημονικότητα ὄχι σέ... θέσεις, ἀλλὰ σ' ἐνδεικτικότητα, ἀποδεικτικότητα, τεκμηρίωσι, διασταύρωσιν, ἐπαλήθευσιν, ἀκρίβειαν, πείραμα, διερωτώμεθα σὲ τί διαφέρουν οἱ «παλιότερες ἐπιστημονικὲς ἀπόψεις» ἀπ' τὶς... νεώτερες! Διερωτώμεθα ἐπίσης τί ἐπιστήμη εἶναι αὐτή, ποὺ τὴν κάνει ὄχι ἡ ἐξίσωσις, τὸ ἐπιχείρημα, ἢ ἀνταπόκρισις στὰ πράγματα, μὰ ἡ... **διατύπωσις!** Μὰ τί λοιπὸν σημαίνει ἡ ἐπιστημονικότητα φράσι σας «πολὺ προσεκτικὰ διατυπωμένη ἄποψι τοῦ EVANS»; Ὅτι ὁ EVANS... εἶχε **δόλια πρόθεσι**; Ὅτι ὑπηρετοῦσε κάποια σκοπιμότητα καὶ μερολήπησε ὑπὲρ τῆς ἐλληνικότητας τοῦ ἀλφαβήτου (γεγονὸς ποὺ ἔφερε σὲ ἀβάστακτη δοκιμασία τὴν ἐντιμότητά σας...), ἢ ὅτι ἐβίασε τὸν ἑαυτό του ν' ἀποφανθεῖ κατὰ... παραχώρησιν, νὰ εἰπεῖ πράγματα ἀνεπιβεβαίωτα ἀπ' τὴν ἔρευνα; Ἄν εἶναι ἔτσι **γιατί δὲν ἀνασκευάζετε τὴν ἐπιχειρηματολογία του, γιατί δὲν καταγγέλλετε τὰ στοιχεῖα του** (πίνακες κ.λ.π.) «στερούμενα σοβαρότητος», παρά... κατατρίβεστε σὲ συγγράμματα ἀλά «Ἐθνικιστικὴ Πλευρίτιδα»; Κ' ἐκεῖνο τὸ βαθύτατα ἐπιστημονικὸ «πιθανῶς» τί εἶναι πάλι; Αὐθεντικὸ ἢ... ἐκ διερμηνεύσεως; Καὶ τί σημαίνει τὸ τὰ μᾶλλα Ταλλεῦρανδικόν «ἔμμεση», ἀφοῦ εἶναι γνωστὸ στοὺς δυναμένους νὰ γνωρίζουν ὅτι «ἐπίδρασι»... μὴ ἔμμεση δὲν **ὑπάρχει** — ἀφοῦ ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ παύει νὰ εἶναι ἔμμεση νοεῖται μόνον ὡς **διαβαθμισμένη ἐνεργός (ἐπενεργός) ἢ καθ' ἑαυτὴν δύναμις;**

Ἐπιμένουμε στήν... «παλιότερη ἄποψη τοῦ EVANS» ποὺ ἓνας θεὸς ξέρει πῶς μᾶς προέκυψε... συγκριτικόν, νὰ μοιάζει σάν... ἀποκηρυχθεῖσα, ἔτσι περίτεχνα ἀόριστη καὶ ἀσύνδετη ὥστε νὰ μὴ γνωρίζει οὔτε ἡ ἴδια ποῦ... κολλάει! Γιατί, κ. Μπαμπινιώτη, ἂν τὴν ἐννοεῖτε ἄποψιν παλιότερη τῆς «κυρίαρχης ἄποψης» σημαίνει

πὼς θεωρεῖτε: τὴν μὲν «παλιότερη», ἐξαιρετέαν, τὴν δὲ «κυρίαρχη»... σουλτανικὸν φερμάνι πρὸς τὸ ὅποῖον ἅπαντες ὀφείλουμε ὀρκισμένα ἀντιεθνικιστικὴ-ἀντιρατσιστικὴ κι ἀξιοπρεπῶς χατζιαβατικὴν ὑποταγή. Μόνον πού ἔμεῖς, κάθε ἄλλο παρὰ εὐπειθεῖς ὑπήκοοι, δὲν μερεμετίζουμε εὐθρυπτα, δὲν ὑποστυλώνουμε σαθρά, δὲν ἀνεχόμεθα σάπια: τὰ γκρεμίζουμε ὅλα-ἐδῶ ἐρωτῶντες: γιατί μπαίνει ἢ «παλιότερη», ἂν ὄχι γιὰ νὰ ὑποδηλωθεῖ **μειωμένης βαρύτητας καὶ ὁ EVANS καὶ ἡ... παλιότερη!**

Στήλη ΣΤ'

Λόγος 51 - 23: «...ὁ ἐρασιτέχνης τοῦ ΤελεCITY συνάγει ὅτι τὸ φοινικικὸ ἀλφάβητο εἶναι ἑλληνικὸ ἀφοῦ **σχετίζεται** μὲ τὴν κρητικὴ γραφή, πρᾶγμα πού δὲν ὑποστήριξε οὔτε ὁ **ἴδιος ὁ EVANS...**»

Ἀντίλογος: Σχετίζεται ἢ **δῆθεν σχετίζεται**, κ. Μπαμπινιώτη; Γιατί τί... **σχέσις θὰ ἦταν αὐτή;** Συγκεντρώθηκαν... αὐτενεργῶς οἱ «συμπώσεις» ὁμοιότητος-ἀναλογίας τῶν γραμμάτων;

Ἐξ ἄλλου τί ἐνοχῆς ἔφερε στὰ θυλάκιά του ὁ... σερ Ἄρθουρ, κ. Μπαμπινιώτη; Γιατί ἂν, μ' ἐκεῖνο τὸ εὐγλωττο «οὔτε ὁ ἴδιος» (! — τί ἐπὶ τέλος ἦταν ὁ πολυδοξασμένος ἄγγλος ἀρχαιολόγος; Νταβέλης;) ὑπονοεῖτε **μεροληπτικὸν φιλελληνισμόν ἐκ μέρους τοῦ EVANS**, μᾶλλον οἱ Φοίνικες γλωσσολόγοι θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνοχλοῦνται...

Κατὰ τὰ λοιπὰ θεωρῶ ἐξεταστέον ἂν οἱ Κρήτες «σχετίζονταν» μὲ τοὺς Ἕλληνας κι ἄς πιστεύουν πολλοὶ λευμένο τὸ θέμα, ξέρετε μ' ἐκεῖνα τὰ σεβαστά, ἀλλ' **ὄχι γιὰ τὰ ἱερὰ βιβλία τῶν δικῶν μας σχολείων καὶ τῆς δικῆς μας ἐκκλησίας:**

«...καὶ ἐξεγερῶ τὰ τέκνα σου Σιών, ἐπὶ τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων...» (Ζαχαρίας θ' 13)

«Τάδε λέγει Κύριος. Ἴδου ἐγὼ ἐκτείνω τὴν χεῖρα μου

ἐπὶ τοὺς ἀλλοφύλους καὶ ἐξολοθρεύσω **Κρήτας**... Καὶ ποιήσω αὐτοῖς ἐκδικήσεις μεγάλας...» (Ἰεζεκιήλ Κ.Ε. 16-17). Παρεκτὸς καὶ εἴμαστε μεγάλες... μαζόχες.

Στήλη ΣΤ'

Λόγος 52 - 29: «...ἡ γραμμικὴ γραφὴ Α' δὲν χρησιμοποιήθηκε γιὰ νὰ δηλώσει ἑλληνικὴ γλῶσσα...»

Ἀντίλογος: Δέν... ὑπάρχει! Ἴσως μείνει ὁ κ. Μπαμπινιώτης μὲ τὴν **τελευταία λέξι**. Ἴσως καὶ ἀλλιῶς κάποιος **αὐτόκλητος Βέντρις** θὰ μᾶς εἰπεῖ, «γιὰ νὰ δηλώσει ποιά γλῶσσα χρησιμοποιήθηκε»...

Σημειώσεις:

1. Κατὰ κανόνα φιλολογικουῦ-ἐγκυκλοπαιδικουῦ-ἐπιστημονικουῦ περιεχομένου δημοσίευμα στὸν Τύπο.
2. Ὅπως ὁ ὑδραυλικὸς καὶ ὁ πλοίαρχος ὀφείλουν νὰ γνωρίζουν τί εἶναι... σωλήν, ὁ ἕνας, πλοῖον ὁ ἄλλος, ἔτσι καὶ ὁ γλωσσολόγος-φιλόλογος-λογοτέχνης ὀφείλει νὰ γνωρίζει *τί εἶναι γλῶσσα* – εἴτε ὀρίζοντάς την ἀρτίως ὁ ἴδιος, εἴτε υἱοθετῶν τὸν πλέον ἄρτιον ὀρισμὸν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων.
Σ' ὅ,τι ἀφορᾷ αὐστηρὰ στὸν συγγραφέα αὐτῆς τῆς ἐργασίας, δηλῶ ὅτι καθὼς οἱ ὀρισμοὶ τῶν λέξεων δὲν μὲ ἱκανοποιοῦσαν, ἢ ἀντίληψις εὐθύνης μὲ ὑποχρέωσε εἰς κατάθεσιν τοῦ δικουῦ μου, προσωπικοῦ ὀρισμοῦ τῆς γλῶσσας. Αὐτὸ ἔγινε πολὺ παλιὰ καί, βέβαια, χωρὶς νὰ εἶμαι «εἰδικὸς ἐπιστήμονας τῆς γλωσσολογίας»...
3. Τί ἄλλο μὰ κι ὁ λαὸς ὀρίζει τὴν Ἐξουσία,... ὀρίζουσα!
4. Πλέον ἀρμόδιον μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων εἰς λήψιν ἀποφάσεων γιὰ τὴν παιδεία.
5. Ἐδῶ στὸ γαληνὸ μάταιο, ἐκεῖ στὴν ἐφικτὴ ἀνασύνδεσι μὲ τὴν ἀρχέγονη θεμελίωσιν, παρέκει στὴν ἐπαναμετάληψι τῶν πανάρχαιων μέτρων τοῦ ἀξιῶν...
6. ἀρμόδιος: ὁ τεταγμένος ἢ κατάληλος νὰ κρίνει ἐγκύρως ἐπὶ ζητημάτων τῆς δικαιοδοσίας ἢ εἰδικότητός του.
7. Αὐτοεπαναλαμβανόμενο καὶ μὲ συνείδησιν – ἱκανὸν ν' ἀναζητᾷ-ἀναγνωρίζει τὸ κυρίως τίποτε ποῦ ἔγινε, εἶναι, γίνεται...
8. Ποῦ νοοῦνται, ἢ ἀφήνονται νὰ νοοῦνται ἀνάλογα τῶν τυπικῶν.
9. Ὁ κ. Πλεύρης, πρῶτος Ἕλληνας ποῦ *συνέγραψε βιβλίον γιὰ τὸ Ἀλφάβητον* (οἱ χρυσοπληρωμένοι γλωσσολόγοι μας γράφουν... ἐπιφυλλίδες!). Παραθέτει πίνακα συγκρίσεως ἀρχαιοκρητικῶν γραμμάτων μὲ φοινικι-

κά, συμπεράσματα δεκάδων κορυφαίων τῆς σύγχρονης ἐπιστήμης (καὶ φορέων), τέλος δὲ τὴν ἐκ δεκαετιῶν ἔγκυψη στὴ κρητικὴ γῆ ἀπόφανσι τοῦ διάσημου ἀρχαιολόγου Α. EVANS: «Ἡ γραφὴ τῆς Κρήτης εἶναι μήτηρ τῆς Φοινικικῆς».

10. Ἡ ἐπιστημονικὴ θέσις δὲν συνάπτεται-δέεται... διεθνικότητος: εἶναι καὶ ὑπάρχει ἀσχέτως ἀναγνώρισης ἀποδοχῆς ἐναντίωσης ἐξ ὑποκειμένου. Αὐτὸ σὺν τὴν παρατήρησι ὅτι διόλου δὲν εἶναι ἐπιστημονικὴ (ἐπιστημονικότης) ἢ... βολικότατη (μὴ μελαλίδικη) ὑπόληψις (προσκόλλησις-ἀγκίστρωσις) σ' ὁποιαδήποτε «διεθνῶς ἰσχύουσα θέσις» (πλὴν αὐτῆς οὐδὲν ἕτερον κομίζετε μὲ τὴν πλευρίτιδά σας, κ. Μπαμπινιώτη) – παρόμοια τῆς ὁποίας «ἀποδεικνύει» σήμερα... Τσαμουριά τὴν Πρέβεζα καὶ Μακεδονία τὴν... «Σκούπων μητρόπολιν»...
11. Κυρίως αὐτοῦ, οἱ κυριακάτικες ἐπιφυλλίδες τοῦ ὁποίου, ἀρχικὰ προορισμένες νὰ φιλοξενοῦν ἐπιστήμονες μελετῶντες, διολισθαίνουν στὸ νὰ φιλοξενήσουνε γρήγορα *Κυρές Κατίνες ξομπλιάζουσες*...
12. χρηματισμός: ἀπόκτησις χρημάτων (Θ. Βοσταντζόγλου, Ἀντιλεξικόν, σελ. 566, κεφ. 1216).
13. ἐπιχειρηματολογία: ἡ παράθεσις τῶν ἀπαραιτήτων μέσων (κυρίως συλλογισμῶν ὀρθολογικὰ δομημένων καὶ διαυγῶν) εἰς κατάπεισιν.
14. Νοεῖται ἡ ἐρωτικὴ ἀπερίσπαστη ἄγρυπνη ἐπιστάμενη – ὄχι ἡ μίσθια, ὄχι ἡ ἀναγκαστή, ὄχι ἡ ἐπαγγελματικὴ.
15. Θετικὴ ὑπηρεσία: δὲν νοεῖται ποτὲ ἢ πρὸς ἄτομον – Κύριον, Αὐθέντην, μόνον ἢ πρὸς τὴν Ζωὴν ὄλην.
16. Χωρὶς καμμιὰν ἐπισήμανσιν ὑπερεκτίμησης-ὑποτίμησης-σύγχυσης-πλάνης...
17. Ὑπερβατικότητος προσκυρούμενης πράγμασι καὶ ἀναφανδόν.
18. Γῆν ὅπου εὐτυχοῦν «βουλωμένες» (μὲ τὴ βούλα!) ἀξίες

- πτυχίον, διορισμός, χρῆσμα, ἢ ἐκ τούτων γραφειοκρατική ἐγκυρότης...
19. Ἄλλο πού «δὲν προκάνουμε» ἔνεκα ἢ πλευρῆτις...
 20. Παρυφῶν τῶν γρανίτινης μονολιθικότητος Μηχανισμῶν Προβολῆς – ὅπου ἰσχύουν μόνον τὰ «ἐλευθέρως» τῶν τεθειμένων, τῶν ἐγκατάστατων.
 21. Τὰ σημερινὰ τεχνολογικὰ θαύματα, γὰ τὰ ὅποια θὰ σπεύσετε νὰ μὲ χρεώσετε «στραβωμάρα» εἶναι ὄχι προχώρησις τῆς Ζωῆς, μὰ ὑποχώρησις, κατακύλησις, κατακρήμνισις...
 22. Εὐλόγως καθὼς δὲν θὰ εἶχαν θέσιν ἐδῶ οἱ ἔννοιες: ἀναλήθεια-ψεῦδος-μύθευμα-παραμύθι τῆς Χαλιμᾶ-μπούρδα-εὔρεσις-ἐφεύρεσις-«ἔμπνευσις»...
 23. [πού (ὅπως κάθε γλῶσσα) παπαγαλίζεται δῆθεν ΠΟΤΑΜΟειδῆς-αὐτόνομη-αὐτοτέλεστη-ἀνεπίδεκτη ἐπεμβάσεως – βλ. «Μουσεῖα Λόγων», Ἡλία Τσατσόμοιρου, «Ἱστορία Γενέσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας», σελ. 315, ἐκδόσεις Δαυλός, φιλολογικὴ ἐπιμέλεια Δ.Ι. Λάμπρου]
 24. Σ' ὅ,τι μὲ ἀφορᾷ: Θέλω τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν μὲ τ' ἄρματα στὸ προσκέφαλο, γυμνασμένον, ἐτοιμοπόλεμον, Σπαρτιατικόν, μὲ ὑψηλὸν φρόνημα, ἀδεῆ. Οἱ ἐπιθυμοῦντες τὸ λαὸν μας ἀντίθετον τὸν ἔχουν κιάλας – ὁρατὸ στὴν ἀκαμωσύνην, ἀνασκησίαν, ραστώνην, τρυφηλότητα, ἀποδειλίασιν, ἀνυποψίαν του (νὰ θυμίσου με τὶς αὐτοκτονίαις ὀπλιτῶν, ἀφοῦ, περισσότερα, καὶ δὲν θὰ ἦταν τοῦ παρόντος, καὶ οἱ Ἕλληνες γονεῖς εἶναι ἀνίκανοι νὰ γνοιαστοῦν τὰ τέκνα τους, νὰ διαβάσουν εἶνα βιβλίον μὰς καὶ καταλάβουν «τὶ συμβαίνει»!!).

Κεντρική Διάθεσις
Έκδοτικός οίκος - βιβλιοπωλείον
ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ
Ίπποκράτους 65, 106 80 ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 3634932, Τηλεομοίτυπον: 3617592

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Α. ΠΛΕΥΡΗΣ

ΣΚΟΠΙΜΑ ΛΑΘΗ

Ίνδοευρωπαϊοί και φοινικισταί

ΣΚΟΠΙΜΑ ΛΑΘΗ πού ἐξυπηρετοῦν μισελληνικά συμφέροντα. Ἀποκαλύπτεται ἡ ἀπάτη τοῦ Ἰνδοευρωπαϊσμοῦ καὶ τοῦ Φοινικισμοῦ. Παρατίθενται λεπτομερεῖς ἀναφοραὶ εἰς συγγράμματα ἐπιστημόνων πού ἀποδεικνύουν τὸ ἀνύπαρκτον τῶν ἰνδοευρωπαϊῶν καὶ τὴν ἀλήθειαν διὰ τὴν προέλευσιν τοῦ ἁλφabeth του μας. Ἐνα βιβλίον ἀποκαταστάσεως τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητος, τὴν ὁποίαν κρύβουν στὴν νεοελληνικὴ παιδεία. Ἐνα βιβλίον-καταγγελία τῶν ψευδοεπιστημόνων, πού συνωμοτοῦν εἰς βῆρος τοῦ Ἑλληνισμοῦ.